

КЛАЙВ КЪСЛЪР ВЪЗКРЪСНАЛИТЕ

Част 16 от „Приключенията на Дърк Пит“

Превод от английски: Мария Неделева, 2005

chitanka.info

Дълбоко съм признателен на Пен Стор, Глория Фарли, Ричард Деросет, Тим Фърм, Центъра за подготовка на подводни пливци и местната пожарникарска служба за техните напътствия и експертни съвети.

„Клайв Къслър няма равен на себе си. Изпълнен с напрежение и секващо дъха действие, романът «Възкръсналите» разкрива върховете на уменията на Къслър като разказвач.“

„Пъблишърс уикли“

В ЗАБВЕНИЕ

М. юни, 1035 г.

Някъде в Северна Америка

Те се носеха в сутрешната мъгла безмълвни и тайнствени като призраци на кораби фантоми. Грациозно извитите им вълнорези и кърмови упори се изтъняваха високо нагоре и завършваха с резбовани украшения във вид на дракони, които заплашително оголваха зъби, сякаш ръмжаха, а очите им пронизваха мъглата в търсене на жертви. Вярваше се, че освен да всяват страх сред враговете, драконите са също така и закрилници срещу духовете, обитаващи морето.

Малката група от емигранти пътуваше в дълги, елегантно извити черни корпуси, които пореха вълните на морето с лекотата и стабилността на пъстърви в спокоен ручей. Дълги гребла, излизащи от отвори в корпуса, загребваха тъмната вода и придвижваха корабите напред. Квадратните платна на червени и бели ивици висяха отпуснато в неподвижния въздух. Зад тях, вързани за кърмата, се влачеха малки лодки, дълги по шест метра, натоварени с допълнителен товар.

Хората в корабите — мъже, жени деца и малкото им имущество, включващо и жива стока, бяха предшественици на онези, които щяха да дойдат много по-късно. Никой от пътищата по океаните, проправени от норвежци, не беше по-опасен от това велико прекосяване на Северния Атлантически океан. Независимо от опасностите от неизвестното, те най-дръзко плаваха през ледени блокове, посрещаха ураганни ветрове, преборваха се с гигантски вълни и издържаха на яростни бури, връхлитащи от югозапад. Повечето оцеляха, но морето си взе своето — два от осемте кораба, потеглили от Норвегия, потънаха безследно.

Най-накрая издържалите на бурята колонисти стигнаха западното крайбрежие на Нюфаундленд, но вместо да акостират край Ланс о Медоу — по-раншното селище на Лайф Ериксон, те бяха решени да продължат по на юг с надеждата да открият по-топъл климат за новата им колония. След като минаха покрай много голям

остров, те поеха по югозападен курс и стигнаха дълъг ръкав от земя, който извиваше на север от континента. След като заобиколиха два пониски острова, те продължиха да плават и след два дни път минаха покрай широк бряг с бял пясък, който породи огромно учудване сред хората, живели цял живот на необятни брегови ивици от назъбени скали.

След безкрайното, както им се стори, плаване покрай това пясъчно пространство, те се озоваха в широк залив. Без да се колебае, малката флотилия навлезе в по-спокойните води и продължи на запад, подпомагана от започналия прилив. Над тях премина облак мъгла, който покри водата като с влажно покривало. По-късно същия ден слънцето се превърна в матова оранжева топка, преди да се скрие зад невидимия западен хоризонт. Корабоводителите се събраха на съвещание и решиха да хвърлят котви до сутринта, надявайки се, че мъглата ще се е вдигнала дотогава.

Когато се появи първата светлина, мъглата се бе разсеяла във вид на тънко було и позволяваше да се види, че заливът се стесняваше във фиорд, който навлизаше в морето. Мъжете налегнаха отново веслата и загребаха по водното течение, а жените и децата им зяпаха безмълвно веригата от високи стръмни скали, които изникнаха от вдигащата се мъгла на западния бряг на реката и надвиснаха заплашително над мачтите на корабите. Хълмистата земя зад чукарите беше залесена с невероятно гигантски дървета. Макар да не забелязаха никакви признаци на живот, те заподозряха, че са наблюдавани от човешки очи, скрити сред дърветата. Всеки път, когато акостираха край някой бряг, за да се запасят с питейна вода, те биваха обезпокоявани от скрелингите — така наричаха те коренното население на чуждите страни, които се надяваха да колонизират. Оказа се, че скрелингите не бяха приятелски настроени и неведнъж изстрелваха облаци от стрели в корабите.

Водачът на експедицията Бярни Сигватсон обаче не искаше воините му да изпускат от контрол войнствената си природа и не им разреши да отвърнат на нападението. Той знаеше много добре, че другите заселници от Винланд и Гренландия също били нападани от скрелингите, но причината за техните нападения били викингите, които убили неколцина от невинните местни жители от чисто варварска любов към убийствата. На този свой поход Сигватсон

изискваше от хората си да се отнасят към местните жители като към приятели. За да просъществува колонията, за него беше жизненоважно заселниците да се заемат с търговия, като заменят евтини стоки за кожи и други предмети от първа необходимост, без да се стига до кръвопролития. И за разлика от Торнфин Карлсефни и Лайф Ериксон, чиито по-раншни експедиции били в крайна сметка прогонени от скрелингите, тази беше въоръжена до зъби — мъжете ѝ бяха закоравели норвежки ветерани от много битки с техните закleti врагове — саксонците. Със сабя през рамо, с дълго копие в едната ръка и огромна брадва в другата, те бяха най-добрите воители за времето си.

Приливът можеше да се почувства много навътре в реката, която течеше спокойно поради слабия наклон. Устието ѝ беше широко едва километър и двеста метра, но много скоро се разширяваше до близо седем километра. Земята върху полегатия бряг на изток беше обрасла с буйна растителност.

Сигватсон, който стоеше обгърнал с ръка големия носов дракон на водещия кораб, посочи тъмнеещо петно в стръмните скали, извисяващи се в лек завой.

— Гребете към левия бряг — нареди той на гребците. — Струва ми се, че в скалите има отвор, където ще можем да пренощуваме.

Когато се доближиха, тъмният зловец вход на наводнената пещера се разширяваше все повече, докато накрая се разшири достатъчно, за да мине през него кораб. Сигватсон се взря в сумрачната вътрешност и видя, че проходът навлиза навътре под отвесните стени на скалите. Той нареди на другите кораби да легнат на дрейф, докато мачтата на неговия плавателен съд бъде свалена, за да му позволи да влезе през ниския свод в пещерата. Течението на фиорда се вихреше около входа, но яките гребци вкараха кораба вътре, като прибраха леко веслата до корпуса, за да не ги ударят в стените.

Докато влизаха навътре, жените и децата се надвесиха над фалшбордовете и погледнаха към изумително прозрачната вода, където ясно се виждаха стада риби да плуват над каменистото дъно на петнайсетина метра под тях. С немалко безпокойство те се оказаха в пещера с висок таван и толкова просторна, че спокойно можеше да побере флотилия три пъти по-голяма от флотилията на викингите. Макар техните предци да бяха прегърнали християнството, старите

езически традиции умираха трудно. Те гледаха на естествено издълбаните пещери като на жилища на богове.

Отвътре стените на пещерата, образувана от охлаждането на разтопени преди 200 милиона години скали, бяха гладки от вълните на древното море, плискащи се във вулканичните скални пластове, които се явяваха продължение на съседните планини. Те се издигаха нагоре във вид на сводест таван, лишен от мъх или пълзящи растения. Нивото на водата стигаше до скална тераса, която се издигаше на височина близо два метра и се простираше на шейсет метра навътре в пещерата.

Сигватсон се провикна през входа на пещерата към другите кораби да го последват. Неговите гребци прибраха греблата и оставиха кораба да се плъзне по инерция напред, докато носът му не се блъсна леко в ръба на пода на втората кухня. Докато другите кораби доближаваха скалната тераса, бяха спуснати дълги подвижни мостчета и пътниците бързо започнаха да слизат на сушата, радостни да се разтъпчат за първи път след толкова дни път. Първостепенната им задача беше да поднесат първото топло ядене след стотиците мили разстояние, изминато на север. Децата се пръснаха из кухините, за да съберат дърва, като тичаха покрай полиците, които неспирната водна ерозия беше издълбала в стените. Скоро жените накладоха огньовете и започнаха да пекат хляб, да варят овесена каша и да задушават риба в големи метални съдове. Някои от мъжете запретнаха ръкави, за да поправят износените от дългото и тежко плаване части на кораба, а други хвърлиха мрежи и уловиха цели пасажи риба, с които изобилстваше фиордът. Жените бяха изключително доволни, че имат толкова стабилен покрив над главите си, който да ги пази от природните стихии. Мъжете обаче — едри, с разчорлени коси и свикнали на лошо време моряци — не се чувстваха добре в това затворено каменно пространство.

След като се нахраниха и малко преди да се напъхат в кожените си спални чували, две от децата на Сигватсон — единайсетгодишно момче и десетгодишно момиченце — се втурнаха към него, викайки възбудено. Те го хванаха за големите ръце и започнаха да го дърпат към вътрешността на пещерата. Запалвайки факли, те го поведоха към дълъг тунел, в който човек едва можеше да ходи изправен. Тунелът представляваше заоблена пещерна система, образувана след заливането на скалите от водата.

След като изкачиха и заобиколиха един паднал скален блок, те продължиха още шейсет метра нагоре. Тогава децата се спряха и му посочиха една малка пукнатина.

— Татко, татко, виж! — извикаха те в хор. — Тази дупка води навън. Можеш да видиш звездите.

Сигватсон видя, че дупката е толкова малка и тясна, че дори децата не можеха да се проврат през нея, но небето се виждаше съвсем ясно.

На другия ден той накара неколцина мъже да загладят пода на тунела, за да се върви по-лесно в него, и да разширят дупката. Когато отворът стана достатъчно голям, за да мине спокойно през него изправен в целия си ръст човек, те прекрачиха навън и се озоваха на голяма поляна, оградена с дървета. Тя беше пълна противоположност на голата и пуста земя на Гренландия. Тук дървен материал за построяването на къщи имаше в изобилие, земята беше покрита с диви цветя и трева за добитъка им. И точно тук, на тази щедра земя, високо над красивия син фиорд, водата край който беше пълна с риба, Сигватсон положи основите на своята колония.

Боговете бяха показали пътя на децата, които пък заведоха възрастните до място, което те се надяваха да стане техният новооткрит рай.

Викингите били хора, жадни за живот. Те работели усърдно, водели суров живот и посрещали храбро смъртта. Морето било тяхната стихия. Според тях човек без кораб бил като човек, окован с вериги. Въпреки страха, който всявали през Средновековието заради варварските си инстинкти, те прекроили Европа. Безстрашните преселници воювали и се установили в Русия, Испания и Франция, където едни се заловили с търговия, а други, прославили се със смелостта и способността си да боравят със сабята и томахащата, станали наемни войници. Хролф Главатаря завладял Нормандия, получила името си от норманите, както наричали там „северните хора“. Неговият потомък Уилям пък завладял Англия.

Бярни Сигватсон въплъщаваше образа на „златния“ викинг. Той имаше руса коса и брада. Не беше висок, но беше широкоплещест и силен като вол. Роден през 980 година във фермата на баща си в

Норвегия, като повечето млади викинги той растял с нестихващия копнеж да види какво има отвъд хоризонта. Любознателен и дързък, но в същото време и предпазлив, едва навършил четиринайсет години, той се включил в походи за нападения на Ирландия. До двайсетгодишната си възраст Бярни бил вече кален в битките моряк и плякосал достатъчно съкровища, за да си построи хубав кораб и да поведе своя собствена експедиция за набези. Оженил се за Фрейдис — яка и набита самоуверена красавица, с дълга златиста коса и сини очи. Двамата се оказали щастлива двойка. Паснали си като слънцето и небето.

След като натрупал огромно състояние от плякосване на градове и села в цяла Англия и с много белези от рани по време на битките, Бярни престанал с набезите си и започнал търговия с кехлибар — диаманта на онова време. След няколко години обаче ръцете отново го засърбели, особено след като чул саги за епичните походи на Ерик Червения и сина му Лайф Ериксон. Той не могъл да устои на съблазънта на непознатите земи далече на запад и твърдо решил да предприеме собствен поход към непознатото, където да основе колония. Бързо успял да събере флотилия от десет кораба, която побирала 360 мъже и техните семейства, добитък и земеделски сечива. Цял един кораб бил натоварен само със състоянието на Бярни от кехлибар и заграбени съкровища, които щял да използва за бъдещи размени на стоки от кораби, плаващи от Норвегия и Исландия.

Пещерата, на която се натъкна сега, се оказа идеален хангар за кораби и склад, а също така и крепост срещу всяко нападение на скрелингите. Гладките плавателни съдове бяха издърпани от водата върху дървени греди и поставени в издялани в твърдата скала корита. Викингите строяха красиви кораби. Освен че бяха невероятно издръжливи, плавателните им съдове представляваха същински скулптурни шедеври с великолепни пропорции и богато украсени със сложна дърворезба на носа и кърмата. Малко морски съдове преди или след тях могат да съперничат на изчистените им и елегантни линии.

За нападенията си из Европа те използваша дългия кораб. Той беше изключително бърз и маневрен и имаше отвори за петдесет гребла. Този така наречен кнъор се явяваше работният кон на викингите. С дължина от петнайсет до осемнайсет метра и ширина четири и половина метра, той можеше да превозва петнайсет тона

товар на дълги разстояния. За плаване в открито море кнърът разчиташе предимно на огромното си квадратно ветрило, но беше снабден и с десет гребла за плаване в плитките крайбрежни води.

Между дъсчените палуби на носа и кърмата имаше открито пространство, достатъчно широко, за да побира товар и добитък.

Екипажът и пътниците пътуваха на открито и единствената им защита беше навес от волска кожа. Специални жилищни помещения за вождове като Сигватсон нямаше. Викингите пътуваха като обикновени моряци, равни помежду си; водачът им издаваше команди само в крайни случаи. Бурното море не плашеше кнъра. Той можеше да преодолее най-силните ураганни ветрове и най-високите вълни, които му изпращаха боговете, и пак да продължи напред със скорост от пет до седем възела, изминавайки по 150 мили на ден.

Построен от най-добрите викингски корабостроители, които използваха само ръцете и очите си за придаване на формата и брадва за обработване на дървото, килът беше изсечен от цяло парче дъбов ствол във вид на Т-образна греда, която увеличаваше стабилността на плавателния съд в бурно море. След това се изработваха дъбовите дъски, които се исичаха по линиите на дървото на тънки непрекъснати листи, които се извиваха изящно нагоре и се събираха на кърмата и вълнореза. Обшивката на корпусите им беше от клинкеровия вид, при което горният пояс припокрива долния. После пролуките се натъпкваха с насмолени животински косми. Освен напречните греди, които притягаха корпуса и подпираха палубите, други прави парчета дърво на кораба нямаше. Беше трудно да се повярва, че толкова крехкият на вид плавателен съд ще издържи на щормовите ветрове на Северния Атлантически океан, но използваният метод граничеше с лудостта — килът беше подвижен, а корпусът се огъваше, което позволяваше на кораба да пори водата по най-малкото съпротивление и го правеше най-стабилният кораб на средните векове. Малката му водоизместимост пък му позволяваше да се плъзга по огромните вълни като тънка дъска.

Кормилото също беше шедевър на инженерството. То представляваше яко, направляващо весло, прикрепено за дясната кърмова част, чийто вертикален вал се завърташе от кърмчията посредством хоризонтален румпел. Кормилото винаги се монтираше в дясната част на корпуса и се наричаше „стъорнборди“, което означава

десен борд. Кърмчията гледаше с едното око морето, а с другото — сложно изработения бронзов ветропоказател, монтиран или на вълнореза, или на мачтата. Изучавайки прищевките на вятъра, той можеше да направлява кораба по най-благоприятния курс.

Голям дъбов блок служеше за килсон, където беше поставена основата на мачтата. Мачтата се издигаше на височина девет метра и на нея беше поставено огромно ветрило, чиято форма представляваше почти пълен квадрат. Изтъкано от груба вълна в два пласта за по-голяма здравина, то после се боядисваше в червено и бяло — обикновено или на широки ивици, или на ромбоиди.

Викингите не бяха само отлични корабостроители и моряци, но и изключително способни корабоводители. Те се раждаха с мореплавателска дарба. Викингът можеше да гадае за морето и времето по водните течения, облаците, температурата на водата, вятъра и вълните. Той изучаваше миграцията на рибите и птиците. Нощем направляваше кораба по звездите, а през деня използваше дървен диск с деления, който се въртеше свободно на ос, прокарана през центъра му. На него беше прикрепена игла, която се движеше по диска и указваше курса. Викингското определяне на географските ширини беше изключително точно. Рядко се случваше викингски кораб да се заблуди безнадеждно. Те владееха напълно морето и това никой не оспорваше.

През следващите месеци преселниците построиха масивни и дълги дървени къщи. Издигнаха и голяма постройка с огромно огнище за готвене за общо ползване, която служеше също и за склад, и за подслон на добитъка. Жадни за плодородна земя, норвежците побързаха да засеят посеви. Те беряха горски безкостилкови плодове, ловяха риба в изобилие във фиорда. Скрелингите се оказаха любопитни и сравнително приятелски настроени. С тях те размениха дребни украшения, платове и краве мляко за ценни кожи и дивеч. Сигватсон разумно разпореди на хората си да държат металните саби, брадвите и копията си скрити от поглед. Скрелингите притежаваха лъкове и стрели, но оръжията им за ръкопашен бой бяха все още изработени грубо от камък. Сигватсон правилно прецени, че не след

дълго по-добрите им оръжия ще бъдат или откраднати, или поискани за размяна.

Към есента те бяха напълно готови за суровата зима. Тази година обаче времето беше меко, с малко сняг и редки студени дни. Заселниците се наслаждаваха на слънчевите дни, много по-дълги от онези, на които бяха свикнали в Норвегия и при краткия си престой в Исландия. С настъпването на пролетта Сигватсон се приготви да изпрати голяма разузнавателна експедиция за проучване на новата и чужда страна. Той самият предпочете да остане, за да поеме задълженията и отговорностите в ръководенето на вече процъфтяващата малка комуна. Избра за водач на експедицията брат си Магнус.

Сто души бяха подбрани от Сигватсон за пътуването, което се очакваше да бъде дълго и мъчително. След седмици подготовка на шест от по-малките лодки бяха вдигнати платната, а мъжете, жените и децата, които оставаха, помахаха за довиждане на малката армада, когато тя потегли по реката към открито море. Замислената за двумесечна разузнавателна експедиция обаче се превърна в епично пътуване от четиринайсет месеца. Плавайки с платна и с гребла, освен когато трябваше да теглят лодките си по суша до следващия воден път, мъжете преплаваха по широки реки и огромни езера, които изглеждаха просторни като голямото северно море. Те плаваха по реки, по-широки от всяка друга, която бяха виждали в Европа или край Средиземноморието. След триста мили плаване по голям воден път те слязоха на брега и опънаха палатки в гъста гора. Тук те скриха лодките си и тръгнаха на път през хълмиста местност и пасища.

Норвежците срещнаха странни животни, които им бяха напълно непознати. Малки същества, наподобяващи кучета, виеха нощем. Големи котки с къси опашки, огромни зверове с гъста козина, с рога и големи глави. Тях те убиваха с копията си и установиха, че месото им е не по-малко прелестно на вкус от говеждото.

Тъй като те не се задържаха дълго на едно място, скрелингите не ги смятаха за заплаха и не ги закачаха. Пътешествениците намираха различията в племенните общности на скрелингите за очарователни и забавни. Някои от тях бяха горди и излъчваха благородство, докато други наподобяваха противни животни.

Много месеци по-късно те се спряха, когато видяха върховете на огромни планини, които се издигаха в далечината. Смаяни от огромната земя, която като че ли нямаше край, те решиха, че е време да се връщат обратно в колонията, преди да е паднал първият сняг. Но когато в средата на лятото уморените пътници най-накрая стигнаха селището си, очаквайки да бъдат радостно посрещнати, те завариха само разруха и трагедия. Цялата колония бе опожарена до основи, от другарите им, от жените и децата им не бе останало нищо, освен разпилените им кости. Каква ли ужасна причина бе подтикнала скрелингите да се развилнеят и извършат това масово клане на викингите? Какво ли беше нарушило мирното им съжителство? Отговори от мъртвите нямаше.

Магнус и разяреният и потънал в скръб оцелял норвежец откриха, че входът на тунела, водещ към пещерата, където бяха прибрали корабите, е запушен с камъни и клони от покойните обитатели и скрит от погледите на скрелингите. По някакъв начин заселниците бяха успели да скрият съкровищата и свещените реликви, които Сигватсон беше плякосал в младите си години, заедно с най-скъпите им лични вещи, като са ги запечатали в корабите по време на нападението на скрелингите.

Изтерзаните воители можеха да обърнат гръб на клането и да отплават, но това не беше в кръвта им. Те закопняха за отмъщение, съзнавайки, че вероятният им край ще бъде смърт. Но за един викинг да умре по време на бой беше духовна и славна смърт. Освен това съществуваха ужасната вероятност жените и дъщерите им да са били взети като робини от скрелингите.

Подивели от ярост и гняв, те събраха останките на приятелите и семействата си, внесоха ги през тунела в пещерата и ги положиха в корабите си. Това беше част от традиционна церемония — да изпрацат мъртъвците на оня славен свят във Валхала. Те разпознаха насечените останки на Бярни Сигватсон и ги положиха в кораба, като го покриха с мантия, а отстрани положиха останките на двете му деца заедно със съкровищата му и баки с храна за последния му път. Те много искаха да положат до него и жена му Фрейдис, но никъде не намериха тялото ѝ, както и нито едно животно, което да принесат в жертва. Всичко бе задигнато от скрелингите.

По традиция корабите и техните мъртъвци трябваше да бъдат погребани, но сега това не беше възможно. Те се опасяваха, че скрелингите ще изровят и ограбят мъртъвците. Затова скърбящите воители изсякоха огромна част от надвисналия над входа на пещерата скален блок, който падна пред него и заедно с тонове по-малки отломки запуши пещерата откъм реката. Скалният блок се срути на дълбочина няколко метра под повърхността на водата, като остави голям невидим отвор под нея.

След като свършиха с церемонията, норвежците се приготвиха за битка.

Честта и смелостта бяха свещени за тях качества. Всички бяха изпълнени с еуфория от предстоящата битка. Дълбоко в душите си те копнееха за нея, за дрънченето на оръжия, за миризмата на кръв. Това беше част от културата им, те бяха израснали и обучавани от бащите си да станат воители и експерти в изкуството да се убива. Наточиха сабите и бойните си брадви, излети от фина стомана от немски майстори — ценни предмети, които те така боготворяха, че даваха име и на сабята, и брадвата, сякаш бяха живи същества.

Те сложиха великолепните си ризници от метални нишки и изчистените по форма конусовидни шлемове, нито един от които не беше с рога, само някои от тях покриваха и носа. Взеха и дървените си щитове, боядисани в ярки цветове. Всички носеха копия с много дълги и остри върхове. Някои притежаваха широки, двустранно заострени саби, дълги деветдесет сантиметра, а други предпочетоха големите бойни брадви.

След като се приготвиха, Магнус Сигватсон поведе бойната си група от стотина викинги към голямото селище на скрелингите, намиращо се на пет километра от ужасното клане. Селището, което можеше да мине за примитивен град, се състоеше от стотици колиби, обитавани от близо две хиляди скрелинги. Викингите не направиха опит да се промъкнат крадешком или с хитрост. Те се втурнаха направо иззад дърветата, виейки като бесни кучета, и прегазиха ниските огради от колчета, ограждащи селището, построени по-скоро за да не излизат домашните животни, отколкото срещу нападения от хора.

Унищожителната атака предизвика огромно объркване сред скрелингите, които, преди да се опомнят, бяха заклани като добитък.

Близо двеста бяха покосени от свирепата диващина на неочаквания удар. Когато обаче останалите се окопитиха, те бързо се разпределиха на групи по петима и десетима и започнаха да отвърщат на атаката. Въпреки че умееха да си служат с копия и грубо издялани каменни томаховки, любимото им оръжие бяха лъковете и стрелите и много скоро небето се изпълни с облаци от стрели. Жените им се присъединиха към хаоса, като хвърляха камъни, които не помагаша особено, само огъваха шлемовете и щитовете на викингите.

Магнус поведе напред воините си, като нанасяше удари едновременно с двете си ръце — в едната копието, в другата томаховката, от които капеше кръв. Той беше истински „бесеркер“, както наричаха викингите воина, сражаващ се с дива ярост, за да всява ужас в съзнанието на врага. Той крещеше като обезумял, когато се нахвърляше срещу скрелингите и посичаше неколцина наведнъж, вършейки с бойната си брадва.

Скрелингите бяха смаяни от жестоката варварщина. Онези, които се опитаха да влязат в ръкопашен бой с норвежците, мигом бяха повалени. Макар че голяма част от тях паднаха убити, броят им изобщо не намаляваше. Бързоходци се пръскаха към съседните селища и скоро се връщаха с подкрепления, които попълваха местата на жертвите.

През първия час отмъстителите проправяха смъртоносния си път през селището, като търсеха някакви следи от жените си, но не намериха никакви. Натъкнаха се единствено на отделни парчета плат от дрехите им, с които жените скрелинги се бяха пременили. Отвъд гнева е яростта, отвъд яростта е истерията. Обезумели, викингите решиха, че жените им са станали жертва на канибализъм и яростта им премина в хладнокръвна лудост. Те не можеха да знаят, че пет от жените им, оцелели от клането в тяхната колония, не бяха пострадали, а бяха предадени в знак на почит на вождовете на другите селища. Затова тяхната ярост излезе извън всякакви граници и земята в селището на скрелингите се напои с кръв. Но броят на скрелингите продължаваше да нараства и накрая настъплението им започна отново.

Превъзхождани по численост и сериозно отслабнали по сила от раните и изтощението си, редиците на викингите започнаха да оредяват и до Магнус Сигватсон останаха само десетима. Скрелингите преустановиха фронталните си атаки срещу смъртоносните саби и

томахавки. Те вече не се страхуваха от копията на норвежците, които биваха или отхвърляни, или пречупвани. Нарастващата им армия, която вече превъзхождаше намалелите викинги в съотношение петдесет на един, се разположи извън обсега им и започна да изстрелва огромни ята от стрели в малката група оцелели, приклеknали зад щитовете си, от които забитите стрели стърчаха като бодли на диво прасе. Викингите обаче не се предаваха и продължаваха да се бият, нападайки ли, нападайки.

Тогава скрелингите се изправиха като един и с безразсъден устрем се хвърлиха върху щитовете на противника. Огромната човешка вълна обгърна малката норвежка група и се завихри около воините, оказващи последна съпротива. Малцината останали опряха гръб о гръб и продължиха да се бият до жестокия си край, издържайки на лавината от ожесточени удари от малки каменни брадви. Но накрая силите им ги напуснаха.

Последната мисъл на всеки от тях беше за изгубените им любими същества и за славната смърт, която ги очакваше. Те до един загинаха със сабя и томахавка в ръка. Магнус Сигватсон падна убит последен, като неговата смърт беше най-трагична. Той умря като олицетворение на последната надежда за колонизиране на Северна Америка през следващите петстотин години. Остави наследство, което щеше да струва скъпо на онези, които един ден щяха да го последват. Преди да залезе слънцето, всичките стотина храбри норвежци намериха смъртта си заедно с над хиляда скрелингски мъже, жени и деца, покосени от тях. Скрелингите бяха разбрали по най-ужасен начин, че чужденците с бяла кожа, дошли отвъд морето, са мародерстваща заплаха, която можеше да бъде спряна само с дивашка сила.

Местното население изпадна в огромен шок. Никоя кървава битка между племената не можеше да се сравни с тази по броя на жертвите, ранените и осакатените. Тази велика битка беше само древна прелюдия към страшните войни, които предстояха.

За викингите, обитаващи Исландия и Норвегия, съдбата на колонията на Бярни Сигватсон остана загадка. Нямаше останал жив от хората му, който да разкаже тяхната история, а и никой друг преселник изследовател не тръгна да прекосява безмилостните морета по техния

път. Колонистите се превърнаха в забравена бележка под линия в сагите, предавани от поколение на поколение през вековете.

ЧУДОВИЩЕ ОТ ДЪЛБИНИТЕ

2 февруари 1894 г.

Карибско море

Никой на борда на стария дървен военен кораб „Кирсардж“ не би могъл да предвиди предстоящата катастрофа. С развят флаг и защитавайки интересите на Съединените щати в Уест Индия, корабът плаваше от Хаити за Никарагуа, когато наблюдателите забелязаха странна форма във водата, на една миля от десния борд. Видимостта под ясното небе се простираше до всяка страна на хоризонта, морето беше спокойно, вълните се издигаха на не повече от шейсет сантиметра от браздата до гребена. Черната гърбица на странното морско чудовище се виждаше съвсем ясно с просто око.

— Какво може да е това според теб? — обърна се капитан Лий Хънт към старшия помощник-капитан, лейтенант Джеймс Елис, и свали месинговия бинокъл от очите си.

Елис се вгледа в обекта през телескопа, пристегнат към леера за по-голяма стабилност.

— Първото ми предположение е за кит, въпреки че не съм виждал досега кит да се движи толкова равномерно, без да подава опашката си на повърхността или без да се гмурка от време на време. А и тази гърбица ми се вижда странна.

— Сигурно е някой рядък вид морски змей — отбеляза Хънт.

— Не знам за такова животно — промълви смаян Елис.

— Не ми се вярва да е плавателен съд.

Хънт беше висок и слаб, с посивяла коса. Обветреното лице и кафявите му очи издаваха човек, прекарал много и дълги часове на слънце и вятър. Беше стиснал между зъбите си лула, която рядко димеше. Като военноморски професионалист той имаше зад гърба си четвъртвековен океанографски опит и отлично досие за корабоводене. Бяха му поверили един от най-известните кораби на военния флот като заслуга преди излизането му в пенсия. Твърде млад, за да участва в Гражданската война, Хънт беше завършил Военноморската академия

през 1869 година и беше служил на осем различни кораба, издигайки се в ранг, докато накрая му възложиха управлението на „Кирсардж“.

Старият кораб си бе спечелил слава след една епична морска битка преди трийсет години, в която бе обстрелвал с артилерия и потопил ползващия се с лошо име конфедеративен рейдер „Алабама“ край Шербур, Франция. Макар и равностойни по качества, „Кирсардж“ бе превърнал „Алабама“ в потопяема развалина за по-малко от час след началото на битката. След завръщането им в родината капитанът и екипажът му бяха посрещнати като герои от признателните Северни щати.

През по-късните години корабът продължи да кръстосва моретата в целия свят. Дълъг 60 метра, широк 10 метра и с газене четири и половина метра, той беше снабден с два двигателя и един гребен винт, които го движеха със скорост единайсет възела. Десет години след войната оръдията му бяха заменени с по-нова корабна артилерия, състояща се от две 279-милиметрови гладкостволни, четири 228-милиметрови гладкостволни оръдия и други две с нарезни цеви, изстрелващи по деветкилограмови снаряди. Обслужваше го 160-членен екипаж. Макар и стар, корабът все още беше напълно боеспособен.

Елис остави телескопа и се обърна към Хънт.

— Да го проучим ли, сър?

Хънт кимна.

— Нареди за завой десет градуса надясно. Съобщи на главния механик Грибъл да увеличи максимално скоростта, оръдейната команда да заеме местата си на втори пост и да се удвои броят на наблюдателите. Не искам чудовището, каквото и да е то, да бъде изпускано от поглед.

— Слушам, сър.

Елис, висок и плешив, с широка, грижливо поддържана брада, изпълни нарежданията и много скоро запазеният стар кораб започна да увеличава скоростта си, движейки се срещу вятъра. Носът му се връзваше във вълните, изхвърляйки настрани гейзери от пяна. Коминът избълва стълб гъст дим заедно с взрив от искри.

Палубите на стария боен кон потрепериха от предчувствие за предстоящо преследване.

Скоро „Кирсардж“ започва да се приближава до странния обект, който нито увеличаваше, нито намаляваше скоростта си. Оръдейният разчет се събра, зареди оръдието с нарезна цев и се отдръпна. Офицерът, управляващ стрелбата, погледна стоящия до кърмчията Хънт.

— Сър, оръдие номер две е заредено и готово за стрелба.

— Господин Мериман, произведете изстрел на петдесет метра пред носа на чудовището — нареди Хънт през мегафона си.

Мериман потвърди само с помахване на ръка и кимна на двамата мъже, обслужващи оръдието.

— Чухте какво каза капитана. Насочете изстрела на петдесет метра пред чудовището.

Корекцията беше направена, въженцето бе дръпнато и огромното оръдие изтрещя и отскочи назад. Беше съвършено точен изстрел и снарядът падна право пред огромната гърбица, която без усилие пореше водата. Обектът — животно или машина — не реагира и продължи със същата скорост по същия курс, без ни най-малко отклонение.

— Изглежда, че не се смуги от стрелбата ни — отбеляза Елис с лека усмивка.

Хънт се вгледа през бинокъла си.

— Преценявам скоростта му на десет възела срещу нашата от дванайсет.

— След десет минути би трябвало да се изравним с него.

— Когато се доближим на триста метра от обекта, произведете още един изстрел, този път на трийсет метра пред него.

Всички моряци с изключение на машинната команда стояха край леерното ограждане и наблюдаваха чудовището, което доближаваше носа на кораба с всяка изминала минута. Само леки вълнички набраздяваха повърхността, но се виждаше как бялата пяна се вихри зад килватера му. В един момент гърбицата на чудовището проблесна.

— Ако прибързвах със заключенията си — обади се Хънт, — щях да кажа, че слънчев лъч се отрази в стъкло на прозорец или илюминатор.

— Не знам да има морско чудовище със стъкло по тялото си — смотолеви Елис.

Оръдейният разчет презареди и изстреля още един снаряд, който цопна във водата с огромен фонтан от пръски на двајсетина метра пред чудовището. Пак нямаше реакция. То продължи по пътя си, сякаш „Кирсардж“ беше просто някакъв минаващ досадник. Приближили се вече достатъчно до него, капитан Хънт и екипажът различиха триъгълна постройка с големи кръгли кварцови илюминатори на гърба на чудовището.

— Но това е плавателен съд, построен от човешка ръка! — ахна от почуда Хънт.

— Не мога да повярвам — каза смаяният Елис. — Кой би построил подобна невиждана измишльотина!

— Ако не са Щатите, трябва да са британците или германците.

— Знае ли човек. Никакъв флаг не се развява.

В този момент странният обект се плъзна под вода и се изгуби от поглед. „Кирсардж“ мина точно над мястото, където той потъна, но екипажът не успя да види никаква следа от него в дълбините.

— Изчезна, капитане — провикна се един от матросите.

— Следете зорко дали пак ще се появи — извика в отговор Хънт. — Някои от вас да се качат при мачтите за по-добра видимост.

— Как ще действваме, ако пак се появи? — попита Елис.

— Ако не се издигне над повърхността и не се представи, ще открием масиран огън.

Минаха часове, слънцето залезе, а „Кирсардж“ описваше все по-широки кръгове с отслабваща надежда да открие чудовището. Капитан Хънт беше на път да преустанови търсенето, когато един от наблюдателите се провикна:

— Чудовището е на около хиляда метра от левия ни бимс и се насочва към нас.

Офицерите и останалите от екипажа се втурнаха към лявото леерно ограждане и впериха погледи във водата. Все още не се беше стъмнило напълно, така че го видяха ясно. То като че ли наистина напредваше право към „Кирсардж“, и то с много висока скорост.

По време на търсенето оръдейните команди стояха търпеливо по местата си до готовите за стрелба оръдия. Сега артилеристите на левия борд бързо насочиха мерниците си в приближаващото се привидение.

— Вземете предвид скоростта и се прицелете в задната част на носа му — нареди им Мериман.

Мъжете извършиха съответните корекции и наклониха цевите на оръдията, когато чудовището се появи в мерниците. Тогава Хънт извика:

— Огън!

Шест от осемте оръдия на „Кирсардж“ изтрещяха и взривните им вълни разцепиха въздуха, след като цевите им избълваха огън и дим. През бинокъла си Хънт наблюдаваше как снарядите от двете големи 279-милиметрови развъртащи се оръдия разплискват водата от двете страни на плавателния съд. За гейзерите, бликнали около целта, допринесоха и гладкостволните 228-милиметрови оръдия. После видя как деветкилограмовият снаряд от оръдието с нарезна цев улучи гърба на чудовището, отскочи във въздуха и рикошира във водата като хвърлен камък.

— Това чудо е бронирано! — ахна той. — Нашите снаряди отскачат от корпуса му, без да му направят дори вдлъбнатина.

Напълно невъзмутими, техните отмъстителни насочиха носа на плавателния си съд право към средата на корпуса на „Кирсардж“ и увеличиха скоростта си, набирайки инерция за удара си.

Оръдейната команда трескаво презареди оръдията за нов залп, но през това време чудовището се беше приближило дотолкова, че те не успяха да нагласят цевите до необходимия ъгъл на снижение, за да го улучат. Тогава групата морски пехотинци на борда на кораба откри огън със своите пушки. Неколцина от офицерите стояха до леерното ограждане, като се държаха с едната ръка за въжетата, а с другата стреляха с револверите си. Но тайфунът от куршуми просто рикошира от бронирания корпус на чудовището.

Хънт и екипажът гледаха изумени кошмара, който беше на път да забие нос в кораба. Хипнотизиран от дългия, с форма на пура плавателен съд, Хънт се хвана здраво за леера в очакване на неизбежния сблъсък.

Но той така и не дойде. Всеки от екипажа почувства леко потреперване под палубите. Силата на удара почти не се различаваше от лекото удряне на плавателен съд в док. Последва само тих звук от разцепващо се дърво. В този застинал миг от времето неземното нещо се беше врязало между големите дъбови бордови ребра на „Кирсардж“ чисто, също като нож на убиец, и проникна в корпуса точно зад машинното отделение.

Хънт онемя от шок. Той зърна лице през широките прозрачни отвори за наблюдение на пирамидообразния кожух, обгръщащ подводния таран. Брадатото лице, както му се стори, изглеждаше тъжно и меланхолично, сякаш мъжът вътре изпитваше угризение от щетите, които бе нанесъл странният му плавателен съд.

После загадъчното чудовище се отдръпна и потъна в дълбините.

Хънт разбра, че корабът е обречен. Дълбоко долу морската вода нахлуваше в задния трюм и камбуза. Зейналата рана представляваше идеална пробойна в корпуса, на метър и осемдесет под водолинията. Буйният поток се увеличи, когато бойният кораб започна бавно да се накланя на левия си борд. Единствено напречните прегради го спасиха от мигновеното му потъване. В съответствие с военноморските разпоредби Хънт нареди те да бъдат затворени херметически, сякаш корабът влизаше в битка. За известно време напорът на водата беше удържан, но накрая напречните прегради се огънаха от огромното налягане.

Хънт се обърна и погледна ниския коралов остров, намиращ се на по-малко от две мили от кораба. Той извика на кърмчията:

— Насочи се към онзи риф там, вдясно на бимса.

После се обади в машинното отделение и нареди пълен напред. Главното му безпокойство беше докога напречните прегради щяха да възпрепятстват нахлуването на водния поток в машинното. Докато котлите произвеждаха пара, корабът все още имаше време да стигне до острова и да заседне в плитчините, вместо да потъне.

Бавно носът промени посоката си, докато корабът набираше скорост и пое курс към плитките води. Старши помощник-капитан Елис не изчака команда от Хънт да приготви спасителните лодки, в това число и капитанската, за спускане на вода. С изключение на машинната команда, останалите членове на екипажа се събраха на палубата. Те до един впериха погледи в ниския гол остров, който се приближаваше мъчително бавно. Гребният винт разпенваше водата, докато огнярите трескаво подсилваха огъня в котлите. Те хвърляха въглища, като с едното си око гледаха отворената решетка, а с другото — пропукващата се отвесна преграда — единственото препятствие между тях и мъчителната смърт.

Единственият гребен винт се въртеше и придвижваше кораба към парчето земя, което всеки се надяваше да бъде тяхното спасение.

Кърмчията извика за помощ в преборването си с кормилото, защото корабът започна да намалява скоростта си заради нахлуващата вода, а наклонът наляво се увеличи до шест градуса.

Членовете на екипажа стояха до лодките в готовност да се качат в тях и да напуснат кораба при очакваната команда от Хънт. Всички с безпокойство се стараеха да запазят равновесие на заплашително наклонящата се палуба под краката им. Един от моряците беше изпратен в носовата част, за да хвърли оловна тежест и да измери морското дъно. След малко той извика с висок глас, в който нямаше и нотка на оптимизъм:

— Двайсет фатома^[1] и се издига.

Дъното трябваше да се издигне с още трийсет метра, за да може килът на „Кирсардж“ да заоре в него. Хънт имаше чувството, че те се приближаваха до малката ивица корали със скоростта на пиян охлюв.

„Кирсардж“ потъваше с всяка изминала минута. Наклонът му достигна близо десет градуса и беше невъзможно да държи прав курс. Рифът се приближаваше. Всички на борда виждаха как вълните се разбиват в кораловия бряг и изхвърлят блестящи пръски под слънцето.

— Пет фатома — съобщи отново водачът — и се издига бързо.

Хънт нямаше да рискува живота на екипажа си. Щеше да подаде команда да напуснат кораба, когато „Кирсардж“ се врежеше в коравото дъно и корпусът му направеше пътека през рифа и спреше внезапно под наклон от петнайсет градуса.

— Да се помолим на Всемогъщия за спасение — прошепна кърмчията, без да пуска щурвала; лицето му беше почервеняло от усилията да го върти, ръцете му от китките до раменете бяха схванати от изтощение.

— Корабът опира в дъното — каза Елис на Хънт. — Приливът се оттегля, тъй че нашето старче няма къде да ходи.

— Вярно — потвърди с тъжен глас Хънт. — Жалко, че не може да бъде спасено.

— Спасителните влекачи ще могат да го изтеглят, стига дъното да не одере част от корпуса му.

— За всичко е виновно онова проклето чудовище. Ако има Бог, то ще си плати за това.

— Може би вече си е платило — отбеляза спокойно Елис. — То потъна доста бързо след сблъсъка. Сигурно в носовата му част се е

пробила дупка и е отворила път на морската вода.

— Не мога да се начудя защо просто не се издигна и не даде обяснение за присъствието си тук.

Елис загледа замислен тюркоазносинята карибска вода.

— Сега си спомням, че навремето четох нещо за един от бойните ни кораби — „Ейбрахам Линкълн“, който преди трийсет години се натъкнал на загадъчно метално чудовище и то откъснало кормилото му.

— Къде е станало това? — попита Хънт.

— Мисля, че в Японско море. Най-малко четири английски военни кораба са изчезнали при загадъчни обстоятелства през последните двайсет години.

— Министерството на военноморските сили никога няма да повярва на станалото тук. — Хънт огледа с гняв разрушения си кораб. — Ще имам късмет, ако не бъда изправен пред военния съд и не бъда изгонен с барабани от службата си.

— Имате сто и шейсетина свидетели, които ще ви подкрепят — увери го Елис.

— Никой капитан не иска да изгуби кораба си, най-малко от някакво непознато механично чудовище. — Хънт замълча и погледна надолу към морето, умът му се върна към предстоящите задачи. — Започнете да товарите продоволствия в лодките. Ще се прехвърлим на брега и ще чакаме спасението си на твърда почва.

— Прегледах морските карти. Островът се нарича Ронкадор Рийф.

— Тъжно място и тъжен край за такъв знаменит кораб — отбеляза капитанът замислен.

Елис отдаде формално чест и започна да направлява работата на екипажа по прехвърлянето на продоволствия, брезенти за палатки и лични вещи на ниския коралов остров. Под светлината на половина месечина те работиха цялата нощ до другия ден, като опънаха палатки и сготвиха първото си ядене на суша.

Хънт напусна последен „Кирсардж“. Преди да се спусне по стълбата в чакащата го лодка, той се спря да погледне неспокойната вода. Щеше да запомни до смъртта си образа на брадатия мъж, който го гледаше от черното чудовище.

— Кой ли си ти? — измърмори той на себе си. — Дали си оцелял? И ако да, коя ли ще бъде следващата ти жертва?

През оставащите няколко години до кончината му, какъвто и рапорт за военен кораб, изчезнал с целия екипаж, да стигнеше до ушите му, Хънт не можеше да не се запита дали мъжът в чудовището не беше отговорен за това.

Офицерите и матросите на борда на „Кирсардж“ прекараха без особени затруднения на брега две седмици, преди да забележат стълб дим на хоризонта. Хънт изпрати лодка със старшия си помощник-капитан Елис да спре минаващия параход. Хънт и хората му бяха качени на борда му и закарани до Панама.

Колкото и да беше странно, когато Хънт и екипажът му се завърнаха в Съединените щати, те не бяха изправени пред никаква комисия за разследване на случая — нещо доста необичайно. Сякаш министърът на Военноморските сили и адмиралите искаха да потулят инцидента. За голяма изненада на Хънт той дори беше повишен в чин, преди да бъде пенсиониран с почести. Старши помощник-капитан Елис също беше повишен и бе назначен да командва най-новия артилерийски катер на ВВС „Хелена“ по време на Испанско-американската война в кубински води.

Конгресът одобри отпускането на 45 000 долара за изтеглянето на „Кирсардж“ от Ронкадор Рийф и за връщането му в роден кораборемонтен завод. Оказа се обаче, че туземците от близките острови подпалили кораба, за да си присвоят всичките му хромови, медни и железни части. Оръдията му бяха свалени и спасителната група са завърна в пристанището, като остави корпусът му да се разпада във вид на коралова гробница.

---

[1] Фатом — англ. мярка за дължина, равна на 182 см. — Б.р. ↑

ПЪРВА ЧАСТ
АДЪТ

1.

15 юли 2003 г.

Южният Тихи океан

Да беше запланувано отпреди месеци, и то със съвършена точност и предвидливост, бедствието пак нямаше да е толкова катастрофално. Всичко най-лошо, което можеше да се случи, надхвърли и най-развихреното въображение. Луксозният туристически кораб „Емърлд долфин“ избухна в пламъци, но никой на борда не бе обзет от предчувствие или дори от най-леката сянка на подозрение за надвисналата опасност. Пламъците обаче бавно поглъщаха вътрешността на венчалния параклис, разположен в средата на кораба, точно пред разкошния търговски център.

Офицерите на мостика редуваха вахтите си, без помисъл дори за предстоящото бедствие. Никоя от корабните автоматични противопожарни системи, както и от резервните им, не сигнализира за проблема. Пултът за управление със схематичен профил на целия кораб, който изобразяваше всеки предупредителен сигнализатор на борда, представляваше море от светещи зелени лампички. Едната от тях, която трябваше да предупреди за пожар, не бе светнала в червено. В 4:00 часа всички пътници спяха в каютите си. Дневните барчета и фойетата, великолепното казино, нощният клуб и балната зала пустееха, докато „Емърлд долфин“ пореше водите на южното море със скорост двайсет и четири възела на път от Сидни, Австралия, за островите Таити. Спуснат на вода едва миналата година, а после и напълно обзаведен, сега „Емърлд долфин“ извършваше първото си плаване. Корабът нямаше плавните и елегантни линии на другите пътнически кораби. Корпусът му приличаше повече на гигантска туристическа обувка с огромен диск в средата. Цялата надстройка от шест палуби беше кръгла и се извиваше на височина по 45 метра над двата борда и по 15 метра над носа и кърмата. Като конструкция тя много наподобяваше надстройката на звездния кораб „Ентърпрайз“. Димоход нямаше.

Гордост на морските пътнически линии „Блу сийз“, новият кораб щеше безспорно да получи категория шест звезди и се очакваше да стане много популярен плавателен съд, особено с вътрешното си обзавеждане, което наподобяваше луксозен хотел в Лас Вегас. Дълъг 229 метра и с обща вместимост 50 000 тона, той превозваше 1 600 заможни пътника и се обслужваше от 900-членен екипаж.

Морските архитекти на „Емърълд долфин“ бяха направили решителни стъпки, внасяйки ултрамодерен блясък в петте салона за хранене, трите бара и фойетата, казиното, балната зала, театъра и каютите. Стъкло в смели съчетания на цветовете изобилстваше в целия кораб. Хром, никел и мед украсяваха стените и таваните. Всички мебели бяха проектирани от съвременни художници и известни дизайнери по вътрешно оформление. Уникално осветление създаваше небесна атмосфера, или поне така са си представяли небето дизайнерите, взели предвид описанията на мъртъвците, които се бяха възнесли на небето и възкръснали. Като се изключеха палубите за разходки, необходимостта от ходене пеша беше сведена до минимум. Ескалатори, движещи се рампи и пътеки изпълваха цялата вътрешност на кораба. На кратки разстояния едни от други остъклени асансьори пронизваха палубите.

Палубите за спорт бяха оборудвани с късо игрище за голф с четири дупки, плувен басейн с олимпийски размери, баскетболно игрище и просторен гимнастически салон. Търговското ларго с дължина, равняваща се на две градски карета, се издигаше на височината на три палуби и изглеждаше като пренесено от Смарагдовия град в Оз.

Корабът представляваше също така и плаващ музей на абстрактното експресионистично изкуство. Картини от Джаксън Поллок, Пол Кли, Вилем де Конинг и други знаменитости бяха изложени из целия кораб. Бронзови скулптури на Хенри Мур върху платинени пиедестали изпълваха всяка ниша в главния салон за хранене. Сама по себе си колекцията възлизаше на седемдесет и осем милиона долара.

Каютите бяха кръгли, без нито един остър ъгъл. Всички бяха просторни и съвършено еднакви — на „Емърълд долфин“ нямаше помалки вътрешни каюти или апартаменти на покрива. Конструкторите му явно не са вярвали в класовите различия. Мебелите и вътрешното

обзавеждане приличаха на декор от научнофантастичен филм. Леглата, поставени на по-високо ниво, имаха изключително меки матраци и се осветяваха от скрито горно осветление. За двойките в първия или втория си меден месец на тавана на каютите им дискретно бяха монтирани огледала. Баните имаха вградени камери, които разсейваха запотяването, пръските или парата сред джунгла от цъфтящи тропически растения, пренесени сякаш от друга планета. Пътуването с „Емърлд долфин“ беше уникално преживяване, нямащо равно на себе си сред другите пътнически кораби.

Корабните конструктори са били също така и наясно какви ще са бъдещите им пътници и затова бяха нагодили кораба по вкуса на благоденстващите млади хора. Голяма част от пътниците бяха преуспяващи лекари, адвокати и предприемачи от малкия и големия бизнес. Повечето от тях пътуваха със семействата си. Самотните пътници бяха малко. Имаше една група от възрастни хора, чийто вид говореше, че те са в състояние да си позволят и най-скъпите удоволствия, които могат да се купят.

След вечеря повечето млади двойки изпълниха балната зала, за да танцуват под звуците на попгрупа, изпълняваща най-нашумелите парчета, други отидоха да гледат програмата на нощния бар, трети си пробваха късмета в казиното. Семействата с деца пък отидоха на театър, където корабната театрална група изпълняваше най-новата, ползваща се със зашеметяващ успех постановка на Бродуей „Негодникът от Аризона“. Към три часа сутринта палубите и фойетата се обезлюдиха. На никого от пътниците, които си легнаха тази нощ, и през ум не му мина мисълта, че безжалостната старица — символът на смъртта — щеше да замахне с косата си към „Емърлд долфин“.

Капитан Джак Уейткъс направи бърза проверка на горните палуби, преди да се прибере в каютата си. Възрастен според стандартите на повечето корабоводители на туристически кораби, само след пет дни Уейткъс щеше да навърши шейсет и пет години. Той не си правеше никакви илюзии, че ще остане на служба след това плаване. Директорите на компанията го бяха уведомили, че ще го пенсионират веднага щом корабът се върне в пристанището си за домуване във форт

Лодърдейл след рейса до Сидни и обратно. В действителност Уейткъс очакваше с нетърпение да се пенсионира. Той и съпругата му живееха на красива тринайсетметрова ветроходна яхта и от години мечтаеха да предприемат бавна, спокойна обиколка на света. Уейткъс вече чертаеше в ума си курса по Атлантическия океан до Средиземно море.

Бяха му възложили да поеме управлението на първото плаване на „Емърълд долфин“ в чест на безупречната му служба в компанията. Той беше нисък и набит и приличаше на жизнерадостен Фалстаф без брада. В очите му блестяха весели пламъчета, а устните му като че ли непрекъснато бяха разтегнати в лека, добродушна усмивка. За разлика от много други капитани на туристически кораби, които избягваха да се смесват с пътниците, той пък обичаше да общува с тях. На масата му в салона за хранене развеселяваше гостите си с разни случки от живота си, като например как още като юноша в Ливърпул направил първите си стъпки на кораб, после плавал на парни трампови кораби в Ориента и постепенно се издигал в ранг. Учил усърдно и преминал успешно тестовете за корабни офицери, докато накрая получил документите си за капитан далечно плаване. След това служил десет години в морските пътнически линии „Блу сийз“ отначало като втори помощник-капитан, после като старши помощник-капитан и накрая, вече капитан, му възложили управлението на „Емърълд долфин“. Беше си спечелил добро име и на директорите на „Блу сийз“ не им се искаше да го освободят от служба, но такава беше политиката на компанията и те разбираха, че не бива да правят изключение за никого.

Колкото и да беше уморен, Уейткъс никога не заспиваше, преди да е прочел няколко страници от някоя от книгите си за подводни съкровища. От известно време си мислеше за един потънал край бреговете на Мароко кораб, превозвал злато, и кроеше планове да опита да го издири по време на околосветската обиколка след пенсионирането си. Той позвъни за последно в мостика и след като му бе предадено, че всичко е нормално, се оттегли в каютата си да поспи.

В 4:10 часа вторият помощник-капитан Чарлс Макферин забеляза ясна струйка дим, докато извършваше рутинната обиколка из кораба. Подушвайки въздуха, той прецени, че димът е най-силен в онзи край на търговското ларго, където бяха разположени бутиците и

магазините за подаръци. Озадачен, тъй като нито една от алармените системи не бе сигнализирала, той тръгна по следата на острата миризма през търговския център и се спря пред параклиса за венчавки. Почувства, че отвътре идва топлина и отвори вратата.

Вътрешността на параклиса бе обхваната от буйни пламъци. Смаян, Макферин отстъпи назад от блъсналата го гореща вълна, препъна се и падна по гръб, но мигом се окопоти и побърза да се свърже с командния мостик по радиостанцията си, като подаде няколко команди:

— Събудете капитан Уейткъс! Параклисът гори. Включете алармата, програмирайте компютъра за контрол върху повредите и включете системите за контрол върху пожара.

Старшият помощник-капитан Винс Шефийлд автоматически се обърна към пулта на противопожарните системи. Всички лампи светеха в зелено.

— Макферин, сигурен ли си? При нас няма такава индикация.

— Напълно — изкрещя в слушалката Макферин. — Тук е същински ад и е извън всякакъв контрол.

— Водоразпръскващата система задействана ли е? — попита Шефийлд.

— Не, тук има нещо много нередно. Пожарогасителната система не работи, сигнализаторът за прегряване също.

Шефийлд се почувства напълно объркан. „Емърълд долфин“ беше оборудван с най-съвременната система за сигнализиране за пожар от всички кораби, спуснати на вода. Без нея избор нямаше. Загледал се като вцепенен в пулта, който показваше, че всичко е наред, той изгуби ценни секунди в колебание. После се обърна към младшия офицер на мостика Карл Хардинг.

— Макферин съобщава за пожар в параклиса, а на пулта за контрол върху пожара няма такава индикация. Иди там да провериш.

Още време беше изгубено, докато Макферин като обезумял се преборваше да потуши все по-разгарящия се пожар с ръчни пожарогасители, но все едно че се опитваше да потуши огромен горски пожар с платнен чувал. Пламъците започнаха да се разпространяват извън параклиса. Той просто не можеше да повярва, че автоматичните водоразпръскватели не работят. Огънят можеше да бъде овладян, ако дойдеше целият екипаж, който да отвори вентилите

и да атакува пламъците с маркучи. Но към него се приближаваше само Хардинг, който крачеше спокойно по търговското ларго.

Хардинг онемя, като видя степента на опустошението и съвсем се стъписа, когато завари Макферин сам да води изгубена битка. Той веднага се обади в мостика.

— За бога, Шефийлд, тук долу бушува огнена буря, а нямаме нищо, с което да я овладеем освен ръчни пожарогасители. Повикай екипажа и включи системите за контрол върху пожара.

Шефийлд, който все още не можеше да повярва на ушите си, се поколеба, преди да включи на ръчно управление пожарогасителната система в параклиса.

— Системата включена — съобщи той на мъжете в параклиса.

— Нищо не става — извика в отговор Макферин. — Побързай, човече, сами не можем да се справим!

Като замаян Шефийлд се обади и докладва за пожара на началника на пожарната команда, после събуди капитан Уейткъс.

— Сър, докладваха ми за пожар в параклиса.

Уейткъс мигом се разсъни.

— Задействани ли са противопожарните системи?

— Офицерите Макферин и Хардинг са на мястото на пожара и съобщават, че системите не работят. Те се опитват да овладеят огъня само с пожарогасители.

— Нареди на пожарната команда да задейства маркучите.

— Вече го направих, сър.

— И на палубната команда да заеме местата си до спасителните лодки.

— Да, сър, веднага.

Докато се обличаше бързо, Уейткъс не можеше да си представи авария, която да го принуди да нареди на 2 500 пътници и екипаж да се качат на спасителните лодки и да напуснат кораба, но беше решен да предприеме всички предохранителни мерки. Затича се към мостика и веднага обходи с поглед пулта за контрол върху пожара. Той все още представляваше море от зелени светлинки. И да имаше пожар, никоя от усъвършенстваните системи не го беше открила, нито се бе задействала автоматически, за да го потуши.

— Сигурен ли си, че някъде има пожар? — попита той скептично.

— Макферин и Хардинг твърдят, че параклисът гори.

— Не е възможно. — Уейткъс вдигна телефонната слушалка и позвъни в машинното отделение. Обади се помощник главният механик.

— Машинното. Барнъм слуша.

— Тук капитанът. Алармените ви системи предупреждават ли за пожар някъде на кораба?

— Един момент. — Барнъм се обърна и се вгледа в едно голямо командно табло. — Не, сър, всички светлини светят в зелено. При нас няма сигнал за пожар.

— Бъди готов да задействаш ръчно системата за контрол върху пожара — нареди Уейткъс.

В този момент един матрос се втурна на мостика и се закова на място пред Шефийлд.

— Сър, помислих си, че трябва да ви уведомя. Надуших миризма на пушек, докато вървах по лявата палуба за разходки.

Уейткъс грабна телефона.

— Макферин?

Вторият помощник-капитан едва чу телефонния звън сред пращането на огъня.

— Какво има?

— Говори капитан Уейткъс. Напуснете с Хардинг параклиса. Ще затворя херметически стоманените огненепроницаеми врати, за да го изолирам.

— Побързайте, сър — извика силно Макферин. — Опасявам се, че огънят е на път да излезе на ларгото.

Уейткъс натисна бутона за огненепроницаемите врати, които трябваше да преградят пътя на огъня около параклиса. По лицето му се изписа израз на почуда, като видя, че лампата за задействането им не светна. Отново се обади на Макферин.

— Затвориха ли се вратите?

— Не, сър. Дори не помръднаха.

— Това е невъзможно — измърмори под носа си Уейткъс за втори път през последните две минути. — Не мога да повярвам, че цялата система е прекъснала. — И пак се обади в машинното: — Барнъм — изкрещя той, — използвай ръчното управление и затвори херметичните врати около параклиса.

— Затварям херметичните врати — потвърди Барнъм, после добави: — Моят пулт не показва никакво движение. Нищо не разбирам. Системата за управление на херметичните врати не действа.

— Дявол го взел! — изруга Уейткъс и кимна рязко на Шефийлд.
— Отивам долу, за да проверя лично какво става.

Старшият помощник-капитан така и не видя повече капитана. Уейткъс взе асансьора от мостика, слезе до палуба А и тръгна към параклиса откъм задната му страна. Без да мисли и без да подозира огромната опасност, той дръпна вратата зад олтара. Вихрушка от пламъци се изви през вратата и го обгърна целия. Почти веднага дробовете му се изсушиха и той се превърна в крачеща факла. Политайки назад сред огнено кълбо, Уейткъс беше мъртъв още преди да падне на палубата.

Капитан Джак Уейткъс загина трагично, без да знае, че същата участ очаква и кораба му.

* * *

Кели Еган се събуди от кошмар. Беше един от кошмарите, които често сънуваше. В него всеки път я преследваше неопределимо животно или насекомо. Сега тя плуваше и я бръсна една огромна риба. Кели изстена в съня си и отвори очи, но видя само процеждащата се в стаята слаба светлина от нощната лампа в банята.

Тя сбърчи нос и се надигна до седнало положение. До обонянието ѝ достигна лека миризма на дим. Тя вдъхна дълбоко, опитвайки се да разбере откъде идва, но не успя. Успокоена, че не е от каютата ѝ, тя легна отново и сънливо се запита дали не е било плод на въображението ѝ. След няколко минути обаче миризмата като че ли стана по-силна. Освен това тя усети, че и температурата в каютата като че ли се покачи. Отметна завивката си и спусна босите си крака на килима. Килимът беше неестествено топъл. Като че ли палубата под него излъчваше топлина. Кели се качи на един стол и пипна богато украсения меден таван. Той беше студен.

Обезпокоена, тя облече халата си и отиде до междинната врата, свързваща нейната каюта с тази на баща ѝ. Доктор Елмор Еган спеше дълбоко, както се подразбираше от хъркането му. Гений в механиката и

носител на Нобелова награда, той пътуваше с „Емърълд долфин“, за да установи как работят на първото си плаване конструиранияте от него революционно нови двигатели, с които бе снабден корабът. Той до такава степен бе съсредоточил вниманието си в новото си творение, че почти не излизаше от машинното отделение и Кели рядко го беше виждала, откакто потеглиха от Сидни. Едва предишната нощ за пръв път двамата вечеряха заедно. Еган най-накрая започваше да се отпуска, след като остана доволен от безпроблемната и ефикасна работа на огромните магнитни водометни двигатели.

Кели се наведе над баща си и лекичко го разтърси за рамото.

— Татко, събуди се.

Еган спеше леко и веднага отвори очи.

— Какво има? — Той се вгледа в тъмния силует на дъщеря си. —

Зле ли ти е?

— Мирише ми на пушек — отвърна Кели. — А и подът е нагорещен.

— Сигурна ли си? Не чувам никакви аларми.

— Ела сам да се увериш.

Напълно разбуден, Еган се наведе от леглото и опря длани в килима. Повдигна вежди и подуши въздуха. След миг колебание отместил поглед към Кели и рече:

— Облечи се, качваме се на палубата.

Когато напуснаха каютите си и стигнаха до асансьора, миризмата на дим беше станала по-силна и различима.

На палуба А екипажът отстъпваше от битката с пламъците, обхванали параклиса до търговското ларго. Преносимите пожарогасители бяха вече изчерпани. Нито една от противопожарните системи не функционираше, а като капак на отчаянието им, маркучите не можеха да бъдат сложени, тъй като вентилите бяха завинтени здраво и не можеха да се свалят с ръка. Макферин изпрати човек в машинното да донесе тръбни ключове, но щеше да се окаже напразно. Двама мъже обединиха сили и пак не успяха да отвинтят вентилите — те сякаш бяха заварени.

Безпокойството в мъжете, преборващи се с огъня, се превърна в див ужас от влошаващото се положение. След като

огненепроницаемите врати не можаха да се затворят, пожарът нямаше как да се ограничи. Макферин се обади в мостика.

— Предайте на капитана, че ние тук губим контрол. Огънят проникна през палубата в казиното.

— Не можете ли да го удържите да не се разпростира? — попита Шефийлд.

— Как! — изкрещя в отговор Макферин. — Нищо не работи. Изразходвахме пожарогасителите, не можем да сложим маркучите, водоразпръскващата система не действа. Има ли начин в машинното да се затворят огненепроницаемите врати?

— Не — отвърна Шефийлд с тревога в гласа. — Цялата програма за контрол върху пожара е изключена. Компютри, бронирани врати, водоразпръскватели — всичко е повредено.

— Защо не задействаш алармената система?

— Не мога да го направя без нареждане от капитана.

— Той къде е?

— Слезе долу, за да провери лично положението. Не го ли виждаш?

Изненадан, Макферин обходи с поглед наоколо, но не видя и следа от Уейткъс.

— Не, не е тук.

— Тогава вероятно е тръгнал обратно към мостика — отвърна Шефийлд вече силно притеснен.

— Заради безопасността на пътниците пусни алармената система и ги предупреди да се отправят към спасителните лодки за напускане на кораба.

Шефийлд се встрещи.

— Да наредя на хиляда и шестстотин пътника да напуснат „Емърлд долфин“?! Не, ти май се престараваш.

— Нямах представа какво е тук — отвърна припряно Макферин. — Просто направи каквото ти казвам, преди да е станало твърде късно.

— Само капитан Уейткъс може да даде такава команда.

— Тогава, за бога, човече, включи алармата и предупреди пътниците, преди огънят да е стигнал до каютите им.

Шефийлд се изпълни с нерешителност. За пръв път през осемнайсетгодишното си плаване по море се изправяше пред подобно аварийно положение. Именно затова никога не бе искал да става

капитан. Винаги се бе страхувал да поема отговорност. Какво да направи сега?

— Напълно ли си сигурен, че ситуацията изисква такива драстични действия?

— Ако не задействаш противопожарните системи до пет минути, този кораб и всеки на борда е обречен на гибел — изкрещя Макферин.

Шефийлд вече се обърка напълно. Единственото, което си помисли, беше, че кариерата му е застрашена. Ако сега вземеше погрешно решение...

А секундите летяха.

Бездействието му щеше в крайна сметка да коства живота на стотици хора.

2.

Мъжете, екипирани със защитни облекла, с каски и кислородни бутилки на гърба, полагаха огромни усилия да овладеят огнения ад. Те бяха добре подготвени в борбата с корабни пожари, но сега безпокойството им растеше с всяка изминала минута, тъй като практически ръцете им бяха вързани. С неработещите пожарогасителни системи и неизползваемите противопожарни съоръжения те не бяха в състояние да направят нищо, освен да стоят безпомощни и да наблюдават как огънят вилнее неудържимо. В рамките на петнайсет минути палуба А се превърна в същинска клада. Пламъците обхванаха търговското ларго и запълзяха към близките лодъчни палуби. Докато матросите на двата борда се приготвяха да спуснат спасителните лодки, върху тях се изля огнен порой и те се пръснаха на всички страни, за да спасят живота си.

А алармата продължаваше да мълчи.

Старшият помощник-капитан Шефийлд като че ли нямаше намерение да се предава. С огромна неохота той пое командването на кораба, все още не можейки да повярва, че капитан Уейткъс е мъртъв, нито че хората на борда са застрашени от смъртна опасност. Като всички съвременни туристически кораби, и „Емърълд долфин“ бе построен да издържа на пожар. Това, че пламъците се разпростираха със светкавична скорост, опроверга всички мерки за безопасност, предвидени от морските архитекти.

Шефийлд загуби ценно време, като изпрати матроси да потърсят капитана и ги изчака да се върнат и доложат, че никъде не са го открили. Тогава той влезе в помещението за морски карти и изучи курса на кораба, отбелязан на една голяма карта. Последното обозначение, зададено на системата за глобално позициониране от четвъртия помощник-капитан само преди трийсетина минути, показваше, че най-близката суша е остров Тонга, намиращ се на малко повече от двеста мили в посока североизток. Той се върна на мостика и излезе на крилото. Пороен дъжд се изливаше над кораба, вятърът се

усилваше и увеличаваше височината на вълните, които се блъскаха в носа на височина до метър и половина.

Той се обърна назад и дъхът му спря от ужас, като видя, че от средата на кораба излиза дим и пламъци лижат спасителните лодки. Развихрилият се пожар като че ли поглъщаше всичко по пътя си. Защо нямаше сигнал за тревога? „Емърълд долфин“ беше един от най-безопасните кораби в света. Беше немислимо да свърши на морското дъно. Сякаш отърсвайки се от кошмар, той включи пожарната сигнализация.

Междувременно казиното се бе превърнало в огнен пъкъл. Невероятно силната горещина и пълното бездействие на противопожарните системи и съоръжения разтопяваха или поглъщаха за секунди всеки предмет в близост до нея. Пламъците нахлуха в театралната зала и бързо я превърнаха в крематориум, сценичните завеси избухнаха във вид на огнени фойерверки, преди пламъците да нахлуят навътре, оставяйки след себе си почернял и тлеещ скелет. Огънят вече бе стигнал само на две палуби под първата от долните пътнически кабинни.

Камбани заудряха, вой на сирени се разнесе из кораба — единствената предупредителна система, заработила под команда. Замаяните от сън 1 600 пътници се разбудиха и объркани, със забавени реакции, се питаха за какво ли са тези тревожни сигнали в 4:25 часа сутринта. Отначало всички спокойно започнаха да се обличат в удобни всекидневни дрехи. Сложиха също и спасителните си жилетки, както бяха инструктирани след качването им на кораба, за да се отправят към съответните спасителни лодки. Само малцината, които излязоха на верандите си и видяха за какво беше тревогата, се сблъскаха с реалността.

Осветени от океан от корабни светлини, те съзряха облаци гъст дим и огнени езици, които бълваха от разтопените и смачкани илюминатори и прозорци на долните палуби. Гледката беше смайваща и ужасяваща в същото време. Едва тогава започна да ги обхваща паника. Тя ги изпълни напълно, когато първите от тях се втурнаха към лодъчната палуба, но се озоваха пред стена от пламъци.

Доктор Еган поведе дъщеря си към най-близкия асансьор и натисна копчето за палубата за наблюдение, заемаща най-горната част на надстройката, откъдето се разкриваше гледка към целия кораб. Най-лошите му страхове се потвърдиха, когато видя огромния пожар, бушуващ на седем палуби под тях в средната част на кораба. От удобното си за наблюдение място той видя също как пламъците поглъщат двете палуби, където се намираха спасителните лодки. На кърмата матросите бясно хвърляха в морето контейнери, от които изскачаха и автоматически се надуваха спасителни салове. Гледката порази Еган. Матросите като че ли не взимаха предвид обстоятелството, че корабът продължаваше да се движи с крейсерска скорост и празните салове скоро останаха далече зад килватера му.

С пепеляво лице и изумен от това, което виждаше, той рязко извика на Кели:

— Бързо слизай в откритото кафене на палуба В и стой там.

Кели, само по къси панталони и блуза без гръб, с презрамки, вързани около врата, го попита:

— А ти няма ли да дойдеш?

— Трябва да се върна в кабината да си взема книжата. Ти върви, аз ще те настигна след няколко минути.

Асансьорите бяха претъпкани с хора от долните палуби и двамата нямаше как да слязат с тях от палубата за наблюдение, затова се принудиха да си проправят път по стълбищните клетки, задръстени от изплашени хора. Тълпи изпълваха всеки коридор и пасаж, всеки асансьор и ескалатор, като термити в мравуняк, нападнат от мравояд. Хора, които водеха отговорен и дисциплиниран живот, сега изведнъж се превърнаха в жалка паплач, преливаща от страх пред смъртта. Някои ходеха слепешката, без да знаят накъде вървят; други — като в мъгла, объркани от пълното безредие. Мъже ругаеха, жени пищяха. Драмата бързо се превръщаше в сцена от Дантевия „Ад“.

Матроси, офицери, стюарди и обслужващи кабините стюардеси правеха всичко по силите си да овладеят всеобщия хаос. Но това беше загубена кауза. Без убежището на спасителните лодки никой нямаше къде да иде освен във водата зад борда. Матроси и офицери се провираха между стълпотворението от изплашени хора, като проверяваха дали са сложили правилно спасителните си ризи и ги утешаваха, че спасителните кораби са тръгнали насам.

Това също беше напразна надежда. Все тъй като парализиран, Шефийлд още не беше подал сигнала за бедствие „Мейдей“. Три пъти главният радист беше изскачал от радиорубката, за да го пита дали да предаде „Мейдей“ и да установи връзка с всички кораби в района, но Шефийлд не беше в състояние да реагира.

След няколко минути щеше да е много късно. Пламъците вече бяха на по-малко от петнайсет метра от радиорубката.

Кели Еган стигна най-накрая до откритото кафене на палуба В на кърмата и го завари претъпкано с лутащи се насам-натам пътници. Тук нямаше нито един от корабните офицери, който да въдворява ред и спокойствие. Хората кашляха от дима, виещ се около кораба и разнасян от вятъра, духащ откъм кърмата. Корабът продължаваше да пори водите със скорост двайсет и четири възела.

Като по чудо повечето от пътниците бяха избегнали смъртта в каютите си, като спокойно ги бяха напуснали, преди пламъците да преградят изходите по коридорите, стълбищата и асансьорите. Отначало никой не беше приел бедствието за сериозно, но скоро нарастваща паника изпълни всички, след като установиха, че спасителните лодки са недостъпни. Лицата и от командния, и от изпълнителския състав на кораба проявиха изключителна храброст, като избутваха всички към кърмовите палуби, където временно можеха да се отдалечат от пламъците.

Цели семейства се озоваха там — бащи, майки и деца, много от тях все още по пижами. Някои от децата плачеха от уплаха, а други скачаха от възбуда като в голяма игра, докато обаче не видяха страха в очите на родителите си. Жени с разчорлени коси и по хавлии стояха сред други, които бяха отказали да побързат да напуснат кабините си и се бяха гримирали, облекли стилно и взели чантите си. Мъжете бяха облечени предимно във всекидневно облекло, а неколцина бяха навлекли спортни сака върху бермуди. Само една млада двойка беше по бански костюми — двамата се бяха приготвили да скачат във водата. Всички обаче бяха обединени от едно — страх от смъртта.

Кели си проправи път през тълпата до леерното ограждане и се хвана здраво за перилото. Беше все още тъмно, когато погледна надолу към разпенената от гребните винтове вода. В предутринната тъмнина,

под осветлението на корабните прожектори, килватерът се виждаше на двеста метра зад кораба. Оттатък него черното море се сливаше с черния хоризонт, все още обсипан със звезди. Тя се зачуди защо корабът не спира да се движи.

Една жена нададе истеричен вой.

— Всички ще изгорим живи! Не искам да умра в пламъците!

И преди някой да успее да я спре, тя се прехвърли над леерното ограждане и скочи в морето. Изумени погледи я видяха как потъна, после главата ѝ се подаде отново за миг над повърхността и накрая изчезна завинаги в мрака.

Кели започна да се безпокои за баща си. Тъкмо реши да се върне в каютите им, за да го потърси, и го видя да идва, носейки в ръка кафяво кожено куфарче.

— О, татко — проплака тя. — Помислих, че сме се изгубили.

— Каква лудница, абсолютна лудница — изрече той задъхан и с пламнало лице. — Сякаш стадо говеда препускат в кръг.

— Какво да правим? — попита го дъщеря му с тревога в гласа. — Къде можем да отидем?

— Във водата. Тя е единствената ни надежда да останем живи възможно най-дълго — отвърна Еган, поглеждайки я със сериозно лице.

Очите ѝ проблеснаха като сини сапфири, когато в тях попадна лъч светлина. Той не можеше да се начуди колко приличаше тя на майка си Лана на нейните години. Двете бяха еднакви на ръст, тегло и конструкция на тялото — високи, с изящни фигури и с пропорции, съвършени почти като на топмодели. Кели беше копие на майка си и с дългата си, права коса с кафеникавия цвят на кленовата захар, ограждаща лицето ѝ с високи скули, изваяни устни и прав нос. Единствената разлика между тях беше в краката и ръцете им. Дъщерята беше по-атлетична, докато майка ѝ беше по-нежна и грациозна. Двамата с Кели се покрусиха дълбоко, когато Лана почина от дълга битка с рак на гърдата. Сега, както стоеше на борда на горящия кораб, сърцето му натежа неописуемо при мисълта, че и животът на Кели беше застрашен да секне рано.

Тя му се усмихна дръзко.

— Добре поне че сме в тропиците и водата ще е достатъчно топла за плуване.

Той я стисна за рамото и извърна глава към морето, което препускаше покрай кораба на близо петнайсет метра под тях.

— Няма смисъл да скачаме, преди корабът да е спрял — каза той. — Ще изчакаме до последната възможна минута. Сигурно спасителните кораби вече са тръгнали насам.

На мостика старшият помощник-капитан Шефийлд се хвана здраво за перилото и се загледа в червената светлина, отразяваща се върху вълните като в калейдоскоп. Цялата средна част на кораба беше обхваната в пламъци, които се лееха като бурни реки през илюминатори и прозорци, останали без стъкла от силната горещина. Изглеждаше немислимо, че няма да мине и час и „Емърълд долфин“, гордостта на туристическите линии „Блу сийз“, ще се превърне в изпепелен корпус, който щеше да дрейфува мъртъв и ненужен върху тюркоазно море. Съзнанието му отдавна беше изключило всякаква мисъл, отнасяща се за 2 500-те пътници и екипаж.

Той вдигна неவிждащ поглед към тъмното море в далечината. И да се задаваха светлини на други кораби, той беше сляп за тях. След малко към него се втурна Макферин. Лицето му беше черно от сажди, униформата му изгорена на места, веждите и част от косата му опърлени. Той сграбчи Шефийлд за рамото и грубо го обърна към себе си.

— Корабът поддържа крейсерска скорост право към вятъра. Пожарът се подклажда като с огромни мехове. Защо не подаде команда да спре?

— Това е работа на капитана.

— А къде е капитан Уейткъс?

— Не зная — отвърна разсеяно Шефийлд. — Той излезе и повече не се върна.

— Значи е загинал в огъня. — Макферин забеляза, че е безполезно да разговаря с началника си, затова грабна телефона и се обади на главния механик.

— Чийф, говори Макферин. Капитан Уейткъс е мъртъв. Пожарът излезе от контрол. Спри машините и изведи хората си горе. Не можете да минете през средата на кораба, ще трябва да се насочите към носа или кърмата. Ясно?

— Толкова ли е сериозен пожарът? — попита тъпо главният механик Реймънд Гарсия.

— Много по-сериозен.

— А защо да не се отправим направо към спасителните лодки?

Каква лудост, помисли си Макферин. Никой от мостика не беше уведомил машинната команда, че огънят вече е разрушил половината кораб.

— Всички спасителни лодки изгоряха. „Емърълд долфин“ е обречен. Излизайте от машинното, докато е време. Оставете генераторите включени, ще ни трябва осветление, за да напуснем кораба и да сигнализираме на всеки възможен спасителен кораб.

Главният механик Гарсия не изгуби време за повече въпроси. Той веднага подаде команда за спиране на машините. Малко след това хората му напуснаха машинното отделение и се насочиха към носовите товарни и багажни отсеци.

Гарсия тръгна последен, като преди това провери дали генераторите работят нормално.

— Отговори ли някой кораб на нашия „Мейдей“? — обърна се Макферин към Шефийлд.

Последният продължаваше да гледа с празен поглед.

— Мейдей ли?

— Не даде ли местоположението ни, не поиска ли незабавно съдействие?

— Да, трябва да подадем сигнал за помощ... — смънка разсеяно Шефийлд.

Макферин мигом долови неспособността на Шефийлд да говори и мисли и се ужаси.

— О, боже, сигурно вече е късно. Пламъците може и да са стигнали до радиорубката.

Той грабна отново телефона и позвъни в радиорубката, но чу само атмосферни смущения. Изтощен и едва издържащ на болките от изгарянията си, Макферин се облегна на командното табло.

— Над две хиляди души ще загинат от огъня или във водата без капка надежда за спасение — прошепна той с отчаяние. — А ние не можем да направим нищо, освен да ги последваме.

3.

На дванайсет мили на юг чифт матовозелени очи огледаха просветляващото се небе на изток, после се отместиха и задържаха върху червеното зарево на северния хоризонт. След малко, погълнат в мисли, мъжът влезе от крилото на мостика в лоцманската кабина на океанографския изследователски кораб на НЮМА „Дийп инкаунтър“, взе силен бинокъл и отново излезе на крилото. Бавно и преднамерено той фокусира лещите и се вгледа в далечината.

Беше висок мъж — няколко сантиметра над метър и осемдесет, с жилесто за осемдесет и четирите си килограма тяло. Всяко негово движение изглеждаше добре премерено. Черната му къдрава коса, почти винаги разчорлена, беше започнала да се прошарва над слепоочията. Лицето му издаваше човек, познаващ добре морето както над, така и под повърхността. Тъмната кожа и грубите му черти издаваха предпочитанията му към открити места. По всичко личеше, че мъжът прекарва много повече време под слънцето и небето, отколкото на флуоресцентното осветление в някой кабинет.

Ранният тропически въздух беше топъл и влажен. Мъжът беше облечен в сини къси панталони деним и хавайска риза на пъстри флорални мотиви. Тесните му ходила, които стъпваха прави като копия, бяха обути в сандали. Това беше всекидневната униформа на Дърк Пит при изпълнение на дълбоководни научноизследователски проекти, особено когато работеше на хиляди мили около екватора. Като ръководител на специални проекти към Националната агенция за подводни и морски изследвания, той прекарваше по осем месеца в годината по море. На тази експедиция учените и лаборантите от НЮМА провеждаха дълбоководно геолошко изследване на падината Тонга.

След като изучи червеното сияние в продължение на три минути, той се прибра отново и през лоцманската кабина влезе в радиорубката. Радистът, застъпил на вахта от полунощ, го погледна със сънлив поглед и докладва по навик:

— Последните прогнози за времето от сателита дават силни дъждовни бури напред по пътя ни, придружени от ветрове със скорост петдесет километра в час, и триметрови вълни.

— Само за пускане на хвърчило — подметна усмихнат Пит, после изражението му стана сериозно. — Да си прехващал сигнал за бедствие през последния един час?

Радистът поклати глава.

— Не. Около един часа проведох само кратък разговор с радиста на английски контейнерен кораб, но сигнал за бедствие не съм прехващал.

— Като че ли някакъв голям кораб е обхванат от пожар. Виж дали можеш да се свържеш с него.

Пит се обърна и стисна рамото на вахтения офицер Лио Делгадо.

— Лио, искам да обърнеш кораба ни по курс на север и да продължиш с максимална скорост. Мисля, че там някъде гори плавателен съд. Събуди капитан Бърч и го помоли да дойде в лоцманската кабина.

Въпреки че Пит ръководеше проекта и беше по-старши по звание от Бърч, все пак капитанът командваше кораба. Кърмит Бърч пристигна почти веднага, облечен само по къси панталони на точки.

— За какъв горящ кораб става дума? — попита той Пит, като едва потискаше прозявка.

Пит посочи в посока север и му подаде бинокъла. Бърч огледа хоризонта, свали бинокъла, избърса стъклата в късите си панталони и отново се вгледа.

— Прав си. Гори като факла. Според мен е туристически кораб. И то много голям.

— Странно, че не ни е подал „Мейдей“.

— Дори много странно. Сигурно радиото му е излязло от строя.

— Поисках от Делгадо да се отклони от курса ни и да се отправи към него с максимална скорост. Надявам се, няма да възразиш, че престъпих в твоята територия. Реших, че това ще ни спести ценни минути.

Бърч се усмихна.

— И моята команда щеше да е същата — каза той и отиде до телефона. — Машинно отделение, събудете веднага Марвин. Искам всеки оборот от машините, който можем да получим! — След като

замълча, за да изслуша гласа от другата страна, отговори: — Защото отиваме при пожар, затова!

Новината бързо се разнесе и целият кораб се съживи, когато на екипажа и учените бяха възложени специални задачи. Двата десетметрови хидрографски катера бяха подготвени за спускане зад борда. За двата телескопни палубни кранове, които се използваха за повдигане и спускане на подводни и изследователски съоръжения, бяха прикачени товароподемни примки за изтегляне от водата на групи хора. Всяка стълба и всяко въже на кораба бяха приготвени, за да бъдат метнати зад борда, заедно със спасителни люлки за прехвърляне на децата и по-възрастните от бедстващия кораб.

Корабният лекар заедно с морските учени подготви лазарета и пригоди офицерския стол в пункт за приемане на пострадалите. Корабният готвач и помощниците му започнаха да пълнят бутилки с вода, кани с кафе и казани със супа. Приготвяха се също и дрехи за онези от спасените, които можеха и да не са облечени. Офицерите подбраха членове от редовия състав и ги инструктираха да насочват спасените хора към различни места в кораба, където, освен че щяха да получат нужната помощ, щяха да играят ролята и на баласт. С обща дължина от 70 метра и широчина 15 метра „Дийп инкаунтър“ не беше предназначен за спасителни акции, още по-малко за плаване с две хиляди пътника. Ако всички от бедстващия кораб, които се очакваше да се качат на борда му, не бяха разпределени стратегически по места, за да се постигне баланс, научноизследователският плавателен съд щеше да се преобърне и потъне.

Максималната скорост на „Дийп инкаунтър“ беше изчислена на шестнайсет възела, но главният механик Марвин Хаус се опита да извлече всяка капка мощност от двата огромни дизелови двигатели с мощност от по 3 000 конски сили. Седемнайсетте възела се увеличиха на осемнайсет, после на деветнайсет, докато вълнорезът запори водата със скорост двайсет възела. Почти цялата носова част се подаде над повърхността, срязвайки гребените на надигащите се вълни. Никой на борда на „Дийп инкаунтър“ не беше подозирал за тази негова способност.

Напълно облечен, капитан Бърч вървеше по палубата и подаваше команди за извършването на сто и една подробности, отнасящи се до готовността на кораба да посрещне нахълтването на оцелелите хора. Той нареди на радиста да се свърже с други кораби в района и да им съобщи накратко за пожара, да поиска да кажат местоположението си и за колко време могат да пристигнат. В радиус от стотина мили се оказаха само два морски съда. Единият беше „Ърл ъв Уотълсфийлд“ — английският контейнеровоз, с който радистът се беше свързал по-рано. Капитанът му се отзова веднага и потегли с пълна скорост, но корабът му беше отдалечен на трийсет и седем мили на изток. Вторият съд беше австралийски ракетен крайцер, който също промени курса си и се насочи от юг към мястото на бедствието, посочено от капитан Бърч. Но на него пък му предстоеше да измине шейсет и три мили дотам.

Удовлетворен, че няма нищо повече, за което да мисли, Бърч отиде при Пит на крилото на мостика. Всеки, който бе свършил задачите си, се беше облегал на леерното ограждане и наблюдаваше червеното зарево, осветяващо небето. Научноизследователският кораб напредваше все по-близо и по-близо до горящия туристически кораб. Силният говор постепенно заглъхна до шепот, когато степента на бедствието нарастваше шокиращо с всяка изминала миля. Петнайсет минути по-късно всички загледаха като в транс неописуемата драма, разиграваща се пред очите им. Плавателният съд, който доскоро представляваше същински плаващ дворец, изпълнен със смях и щастливи хора, сега се бе превърнал в бушуваща погребална клада.

Седемдесет процента от някогашния красив кораб бе обгърнат от пламъци. От надстройката му вече не беше останало нищо, освен усукана плетеница от нажежена стомана, която практически разделяше кораба на две. Външната окраска от смарагдово синьо и бяло беше почерняла и овъглена. Вътрешните напречни прегради се бяха изкривили във вид на купчина от разтопен и обгорял метал. Спасителните лодки, или по-точно онова, което бе останало от тях, висяха на лодбалките и едва можеха да се разпознаят.

Корабът се бе превърнал в уродливо чудовище, което надхвърляше дори най-налудничавото въображение на автор на романи на ужасите.

Оглеждайки дрейфувания настрани от усиливащия се вятър и надигащите се вълни „Емърълд долфин“, Пит и Бърч стояха като

вцепенени и изпълнени със съмнение, че техният кораб, екипажът и учените на борда му ще успеят да се справят с огромната трагедия.

— Велики боже! — промълви Бърч. — Никой не е могъл да се избави със спасителните лодки.

— Както изглежда, те са изгорели още преди да бъдат спуснати на вода — отбеляза Пит с мрачно лице.

Пламъците ревяха и се издигаха високо към небето, отразявайки се като страшни демони във водата около кораба, който на свой ред приличаше на зловеща факла във водата, очакваща да се плъзне под повърхността, за да се избави от ужаса си. Разнесе се общ многогласен писък, наподобяващ повече жален вой, когато вътрешните палуби се срутиха. Всеки на разстояние от двеста метра сигурно се е почувствал така, сякаш някой беше отворил вратата на огромна пещ. Беше вече достатъчно светло, което позволяваше да се видят овъглените останки около горящия лайнер, покриващи водата като одеяло от сива и бяла пепел. Мирис на горяща тук-там боя и късове стъклено влакно изпълваше въздуха във вид на вихреци се облаци. Първото впечатление на наблюдаващите отстрани беше, че не е останал нито един жив в тази клада. След малко обаче те различиха огромна тълпа от хора, скупчени плътно един до друг на пет от откритите кърмови палуби. Като видяха „Дийп инкаунтър“, те, във вид на непрекъснат поток, започнаха да скачат във водата и да плуват към него.

Бърч насочи бинокъла си към водата около кърмата на „Емърълд долфин“.

— Хората скачат от ниските палуби като леминги — възкликна той. — Онези, скупчени на по-високите палуби, изглеждат като замръзнали на място.

— Не можем да ги виним — каза Пит. — Горните палуби са на височината на девет-десететажни сгради. Оттам разстоянието до водата им се струва не по-малко от километър и половина.

Бърч се надвеси над перилото и подаде с пълен глас команда на екипажа.

— Спуснете лодките. Стигнете възможно най-бързо до скочилите във водата, преди да са се изгубили от поглед.

— Можеш ли да доближиш „Дийп инкаунтър“ до под кърмата му? — попита Пит.

— Имаш предвид да застанем с борд към нея?

— Да.

Бърч направи скептична физиономия.

— Няма да мога да го доближа дотолкова, че хората да скачат направо на нашия борд.

— Колкото повече огънят се приближава до тях, толкова повече от тях ще скачат във водата. Стоотици ще загинат, преди да извадим всички. Ако се вържем за кърмата му, екипажът ще може да хвърли въжета, за които да се хванат и покатерят на палубата ни.

Бърч се вгледа в Пит.

— В такава море ще опропадим „Дийп инкаунтър“. Обшивката на корпуса ни ще се заблъска в това чудовище и ще се получат пробойни. Самите ние ще потънем за броени минути.

— По-добре да опитаме, отколкото да съжаляваме, че не сме опитали — каза философски Пит. — Аз поемам отговорността за кораба.

— Прав си, разбира се — съгласи се Бърч. Той застана зад щурвала и започна внимателно да приближава десния борд към масивната кърма на „Емърълд долфин“.

Когато пътниците успяха временно да се отдалечат от огъня, като се струпяха на задните палуби, ужасът и паниката стихнаха до обичайния страх и лошо предчувствие. Офицерите и матросите, както и предимно жените от научния състав тръгнаха между тълпящите се хора и започнаха да успокояват най-изплашените и децата. Преди появата на „Дийп инкаунтър“, който сякаш се беше материализирал от въздуха, почти всички пътници се бяха обединили около мисълта, че е по-добре да скачат във водата, отколкото да изгорят живи.

Когато обаче и най-малката надежда им се стори изгубена, появата на боядисания в тюркоазен цвят научноизследователски кораб на НЮМА в светлината на новата зора им се видя като божествено чудо. Повече от две хиляди души са струпяха на кърмовите палуби, замахаха с ръце и нададоха радостни викове. В него те видяха скорошното си избавление. Корабните офицери бързо съзнаха, че корабът им е твърде малък, за да поеме на борда дори половината от тях, вкопчени в живота.

Без още да е разбрал за намеренията на Пит и Бърч, вторият помощник-капитан Макферин, който с мъка се бе измъкнал от мостика и беше стигнал до кърмата, като успокояваше пътниците през рупор, се провикна над водата:

— На вниманието на кораба зад кърмата ни. Не се приближавайте повече. Във водата наоколо има хора.

Сред стълпотворението на кърмовите палуби Пит не можеше да види кой говори. Той грабна своя рупор и извика в отговор:

— Разбрано. Нашите лодки ще ги извадят възможно най-скоро. Бъдете готови, ще се приближим и вържем за вас. Моля, разпоредете на екипажа ви да бъде в готовност да поеме въжетата ни.

Макферин остана като гръмнат. Не можеше да повярва, че капитанът и екипажът от НЮМА са готови да рискуват живота и кораба си, за да ги спасят.

— Колко души можете да вземете на борда? — попита той.

— А вие колко хора сте? — отвърна с въпрос Пит.

— Над две хиляди, всъщност две и петстотин.

— Две хиляди! — изстена Бърч. — Ще потънем като камък с толкова хора, струпани на борда ни.

Най-накрая Пит откри офицера, който размахваше ръце към него на горната палуба и извика отново:

— И други кораби са тръгнали насам. Ние ще вземем колкото можем. Наредете на вашия екипаж да хвърли въжета зад борда, за да могат пътниците ви да почнат да слизат на нашата палуба.

Бърч задвижи бавно кораба си напред, после, направлявайки с ловки движения носовите подрулващи устройства, започна да измества борда сантиметър по сантиметър към лайнера. Всички на „Дийп инкаунтър“ гледаха със зяпнали уста как огромната кърма се надвеси над тях. После се разнесе звук от стъргане на стомана в стомана. След трийсет секунди двата кораба се допряха плътно един до друг.

Моряците от научноизследователския кораб хвърлиха котвените въжета на борда на лайнера, чиито моряци пък на свой ред размотаха и хвърлиха неговите въжета към очакващите ги ръце на научните работници. Те побързаха да ги завържат за най-близките и неподвижни части на борда. В мига, в който всички въжета бяха завързани, Пит

извика на екипажа на „Емърълд долфин“ да започнат да спускат пътниците.

— Първо семействата с децата — извика на свой ред през рупора Макферин.

В днешно време съвременните мореплаватели пренебрегват старата традиция да бъдат спасявани първо жените и децата, с оглед да не се разделят цели семейства. След злополуката с „Титаник“, когато повечето мъже потънаха с кораба, оставяйки вдовици с полусирачета, практични умове решиха, че трябва или всички от едно семейство да останат живи, или всички да загинат. С малки изключения по-младите, пътуващите сами и по-възрастните се отдръпнаха смело настрани и наблюдаваха как моряците помагат на съпрузи, на жените и децата им да се прекачат на „Дийп инкаунтър“, където се озоваваха на сигурно място сред подводни съоръжения и роботи и хидрографска изследователска апаратура. После дойде ред на по-възрастните, които трябваше да бъдат карани насила да се прехвърлят зад борда, но не защото се страхуваха, а защото смятаха, че е по-добре първо да минат младите, чийто живот бе пред тях.

За голяма изненада децата не проявиха голям страх при спускането по въжетата. Диригентът и членовете на оркестъра, както и театралната трупа засвириха и запяха песни от бродуейски спектакли. Отначало някои от пътниците също започнаха да пеят с тях, тъй като евакуацията протичаше гладко, без хаос, но с приближаването на огъня до кърмата топлината се увеличи, димът затрудни дишането и тълпата отново заприлича на подплашено стадо. Най-ненадейно настана суматоха от онези, които решиха да пробват късмета си във водата, вместо да изчакат реда си за спускане по въжетата. Те бяха предимно по-млади хора, които започнаха да скачат от по-ниските палуби и да се изсипват като дъжд върху онези, които плуваха от по-рано край кораба. Неколцина, които не уцелиха водата, паднаха върху палубата на „Дийп инкаунтър“, като пострадаха тежко или смъртоносно. Други от скачащите попаднаха между двата кораба и бяха премазани до смърт, когато вълните блъснаха корпусите им един в друг.

Екипажът на „Емърълд долфин“ правеше всичко по силите си да инструктира пътниците как да скачат. Защото ако човек скочеше във водата с ръце над главата, спасителната риза се изхлужваше нагоре от тялото му и той трябваше да се задържи на повърхността със

собствени сили. Онзи пък, който не хващаше яката на спасителната риза, за да я дърпа надолу при съприкосновението с водата, рискуваше да си счупи врата.

Не след дълго едно малко езерце от трупове се понесе по повърхността сред отломъците, плаващи покрай двата кораба.

Страх изпълни Кели. Малкият изследователски кораб изглеждаше толкова близо и в същото време безкрайно далече. На опашката пред тях за едно от въжетата за спускане, оставаха само десет души. Доктор Еган беше твърдо решен той и дъщеря му да дочакат реда си въпреки горещината и дима. Но хаотичният щурм на кашлящата и задушаваща се от пушека тълпа изтласка Еган до леерното ограждане. Изведнъж един едър мъж с рижи коса и мустаци, които стигаха до бакенбардите му, се отдели от човешкия поток и се опита да измъкне коженото куфарче от ръката на Еган. Изумен в първия момент, инженерът успя да го стисне здраво и не го пусна.

С разширени от ужас очи Кели наблюдаваше битката между двамата мъже. Един офицер в безупречно чиста и изгладена униформа също ги наблюдаваше, но с пълно безразличие. Беше чернокож, лицето му с цвят на втвърден обсидиан имаше ясно очертани, остри черти.

— Направете нещо! — изписка към него Кели. — Размърдайте се, помогнете на баща ми!

Чернокожият офицер обаче изобщо не й обърна внимание, а пристъпи напред и за изумление на Кели започна да помага на червенокосия да измъкне куфарчето.

Изблъскан от обединените физически сили на двамата мъже, Еган загуби равновесие и се запрепъва заднешком към леерното ограждане. Блъскайки се в него, инерцията отлепи краката му от палубата и той политна назад зад борда с главата надолу. Стреснати от неочакваната развръзка, чернокожият офицер и червенокосият се смразиха на място, после побързаха да се смесят с тълпата. Кели нададе писък, втурна се към ограждането и погледна надолу точно навреме, за да види как баща й цопва във водата сред огромен фонтан от пръски.

Тя стаи дъх в очакване, което й се стори дълго цял час, но само след двайсетина секунди главата му се подаде над повърхността.

Спасителната му жилетка я нямаше, беше се изхлузила от тялото му при сблъсъка с водата. Кели се втрещи, като видя, че той изглеждаше в безсъзнание. Главата му беше отпусната и неподвижна.

Изведнъж Кели почувства как нечии ръце обвиха врата ѝ и пръстите се впиха безмилостно в него. Със замаяна глава и в шок тя зарита като обезумяла назад, опитвайки се безуспешно да отдели ръцете от врата си. Един от ритниците ѝ улучи нападателя ѝ в слабините. Последва внезапно поемане на дъх и хватката около врата ѝ се охлаби. Тя се завъртя на пети и видя до себе си отново чернокожия офицер.

После червенокосият го избута настрани и сам се нахвърли върху Кели, но тя сграбчи яката на спасителната си жилетка и скочи зад борда миг преди червенокосият да изпълне напред ръка да я хване.

Докато летеше надолу, всичко около нея се превърна в размазано петно. Като че само след едно мигване тя се плъосна във водата и ударът изкара дъха ѝ. Солена вода напълни ноздрите ѝ и тя едва потисна порива си да отвори уста, за да издиша и прочисти носа си.

Гмурна се сред взрив от въздушни мехурчета, след като морето се затвори над нея. Когато забави тласъците си, тя погледна нагоре и видя повърхността да проблясва от светлините на двата кораба. Загреба с ръце нагоре, подпомагана от спасителната си риза, и след малко подаде глава над водата. Пое си няколко дълбоки глътки въздух и се огледа за баща си. Видя го да се носи отпуснат на повърхността на десетина метра от овъгления корпус на туристическия кораб.

После една вълна го заля и той се загуби от погледа ѝ. Изпълнена с отчаяние, тя заплува като бясна към мястото, където го бе видяла преди миг. Една вълна я повдигна върху гребена си и тя отново зърна баща си, на пет-шест метра от нея. Стигна до него, обви ръка около раменете му и издърпа назад главата му за косата.

— Татко! — изкрещя тя.

Клепачите на Еган трепнаха, той отвори очи и я погледна. Лицето му беше изкривено като от огромна болка.

— Кели, спасявай се! — изрече той на пресекулки. — Аз няма да мога.

— Дръж се, татко — окуражи го тя. — Скоро някоя лодка ще ни качи.

Той все още стискаше в ръка куфарчето си и сега го избута към нея.

— Като паднах във водата, се ударих в него и вероятно съм си счупил врата. Парализиран съм и не мога да плувам.

Едно мъртво тяло с лице надолу се блъсна в Кели и тя едва се удържа да не повърне, докато го избутваше настрани.

— Аз ще те крепя, татко. Няма да те оставя. Ще използваме куфарчето като шамандура.

— Вземи го. — Той напъха насила куфарчето в ръцете ѝ. — Пази го, докато дойде подходящият момент.

— Не разбирам.

— Ще разбереш... — Той едва изрече думите; лицето му отново се изкриви от болка и тялото му се отпусна.

Кели се потресе от поражението на баща си, преди да осъзнае, че той умира пред очите ѝ. Колкото до Еган, той знаеше, че умира. Но не показва нито паника, нито ужас. Просто прие съдбата си. Най-голямото му съжаление не беше за загубата на дъщеря му — знаеше, че тя ще се оправи. Не знаеше обаче дали откритието, което бе направил, щеше да влезе в работа. Той се вгледа в сините очи на Кели и усмихвайки се едва-едва, прошепна:

— Майка ти ме чака...

Отчаяна, Кели се огледа наоколо за спасителна лодка. Най-близката се намираще на по-малко от шейсет метра. Тя пусна баща си, преплува няколко метра и размаха ръце.

— Насам! Елате насам!

Една жена, отмаляла от вдишания дим и от ударите на вълните, която тъкмо бяха издърпали в лодката, забеляза Кели и посочи на моряците към нея. Спасителите обаче бяха толкова съсредоточени в издърпването на другите от водата, че не успяха да я видят. Кели легна по гръб и заплува обратно към баща си, но него вече го нямаше. Беше останало да плува само коженото му куфарче.

Еган го беше пуснал и бе потънал под вълните. Тя го грабна и извика на баща си, но в този момент един юноша, скочил от горната палуба, цопна във водата почти върху нея, коляното му я удари по врата и Кели изпадна в несвяст.

4.

Отначало оцелелите хора се качваха един след друг на борда на „Дийп инкаунтър“, но скоро върволицата се превърна в човешко наводнение, което заля екипажа и научния екип. Те не бяха достатъчно на брой, за да ги поемат. Петдесет и един мъже и осем жени не бяха в състояние да смогват достатъчно бързо.

Въпреки покрусата и отчаянието от гледката на мъртвите и умиращите във водата, спасените не намаляваха наплива си. Неколцина от океанографите и инженерите по системите, пренебрегвайки риска, завързаха въжета около кръста и скочиха в разпенената вода, за да поемат по двама души наведнъж, а колегите им ги изтегляха на борда на „Дийп инкаунтър“. Те щяха да останат записани в хрониките на морската история с дръзновението си да спасят възможно най-голям брой хора.

Моряците от научноизследователския кораб управляваха лодките и трескаво изваждаха от водата хора, чийто брой все повече се увеличаваше. Водната повърхност около кърмата загъмжа от викащи мъже и жени, размахващи ръце към лодките от страх, че няма да бъдат забелязани.

Екипажът на борда на кораба пък боравеше с крана, чрез който хвърляше спасителни салове и мрежи за плуващите, с които ги изтегляше на палубата. Някои дори им хвърлиха маркучи и вързани за леерното ограждане въжени стълби, по които да се качат. Колкото и неуморни да бяха обаче, те просто не смогваха поради огромния брой хора във водата. По-късно те щяха да скърбят за онези, които се бяха удавили и изчезнали, преди лодките да стигнат до тях.

Жените от научния състав посрещаха качените на борда пътници, вдъхваха им кураж, а после се залавяха да облекчават болките на обгорените и наранените. Мнозина бяха ослепели от дима и пламъците и бяха заведени до лазарета или здравния пункт. Никой от научния екип не беше обучен как да се справя с хора, погълнали дим, но те бързо схванаха какво трябва да правят и едва ли някога щеше да се разбере колко живота бяха спасени от тяхната всеотдайност.

Те разпределяха непострадалите в каюти и отсеци така, че да се запази стабилността и баланса на кораба. Освен това бяха определили място, където оцелелите пътници се събираха и по списък се проверяваха техните близки и приятели, изчезнали или потънали в бъркотията.

През първите трийсет минути над петстотин пътника бяха извадени от водата с лодките. Други двеста бяха докарани на спасителните салове до корпуса на „Дийп инкаунтър“ и издигнати до борда с клуповете, прикрепени за крановете. Спасителите съсредоточаваха усилията си само върху живите. Ако откриеха, че са издърпали в лодката мъртво тяло, те го хвърляха обратно в морето, за да направят място за онези, които все още бяха вкопчени в живота.

Натоварени с пътници, два пъти повече от капацитета, допускан от морските правила, лодките се доближаваха до кърмата, откъдето бързо биваха повдигани на борда от един от корабните кранове. Така оцелелите слизаха направо на палубата, без да се налага да се катерят сами, а ранените веднага биваха полагани на носилки и закарвани в лазарета или медицинския пункт. Тази система, измислена от Пит, беше много по-ефикасна. По този начин натоварените лодки се изпразваха и спускаха обратно във водата за време, два пъти по-кратко, отколкото ако трябваше изтощените пътници да се изтеглят един по един на борда.

Бърч не можеше да си позволи да следи спасителната операция. Цялото му внимание беше съсредоточено върху клатушкация се „Дийп инкаунтър“. Чувстваше, че неговата задача, единствената му задача за момента е да опази кораба си да не се блъсне и разцепи в корпуса на огромния пътнически лайнер. Беше готов на всичко, за да включи корабната динамична система за позициониране, но поради дрейфуването на двата кораба на вятъра и водното течение, тя нямаше да свърши работа.

Без да отмества зоркия си поглед от увеличаващата се височина на вълните, разбиващи се в левия борд на кораба му, той усилваше мощността на подрулващите устройства всеки път, когато някоя вълна заплашваше да блъсне „Дийп инкаунтър“ в масивната кърма на „Емърлд долфин“. Това беше битка, която той невинаги спечелваше. Сърцето му изтръпваше при мисълта, че листите на обшивката се огъват и разкъсват от ударите в другия кораб. Не му беше нужно да

разбира от физика, за да е наясно, че водата започва да напират през пукнатините. В лоцманската кабина на няколко метра от него Лио Делгадо изчисляваше коефициентите на натоварването и наклоняването на кораба от буквално тоновете човешки поток, който заливаше палубата като безкрайна приливна вълна. Кръговете на Плимсол — товарните марки, показващи допустимото ниво на натоварване на корпуса — вече бяха на четирийсет и пет сантиметра под водната повърхност.

Пит се залови да ръководи и направлява спасителната операция. За онези, които работеха трескаво, за да спасят повече от две хиляди души, той като че ли беше навсякъде — даваше нареждания по портативната си радиостанция, изваждаше от водата хора, насочваше лодките към живите, отнесени надалече от течението, помагаше на работата на крановете, които издигаха от водата и спускаха на борда пълните с хора спасителни лодки. Насочваше слезлите от въжетата към научните работници, които на свой ред ги завеждаха или пренасяха на долната палуба. Хващаше едва покатерилите се по въжето до борда деца, чиито ръце и крака се бяха сковали от усилията им, и ги спускаше на палубата. С немалко лошо предчувствие той виждаше, че корабът щеше да започне да се претоварва опасно с останалите хиляда пътници, които предстоеше да бъдат спасени.

Той изтича до лоцманската кабина, за да разбере от Делгадо какво е разпределението на товара.

— Доколко е заплашително положението?

Делгадо отмести поглед от компютъра и поклати тъжно глава.

— Доста. Като се добавят още около метър към газенето ни и ще се превърнем в подводница.

— Остават за спасяване поне още хиляда души.

— Достатъчно е да натоварим само още петстотин души и вълните ще започнат да заливат планширите. Кажи на хората от научния екип да разпределят по-голямата част от спасените към носовата част. Кърмата вече доста натеза.

Преглъщайки лошата вест, Пит отправи поглед към множеството от хора, които се спускаха сами или с нечия помощ по въжетата. После погледна надолу към работната палуба, където една спасителна лодка разтоварваше нови шейсет души. Как можеше да обрече стотици хора на смърт, като откаже да ги качи на борда на малкия

научноизследователски кораб. Разрешението, макар и частично, се оформи в съзнанието му. Той забърза към работната палуба и събра неколцина от корабния екипаж.

— Трябва да олекотим кораба — каза им той. — Срежете котвените въжета и освободете кораба от котвите. Хвърлете подводните технически средства зад борда и ги оставете да се носят свободно във водата. По-късно ще ги изтеглим обратно. Изхвърлете всяко съоръжение с тегло над четири килограма.

След като подводните съоръжения бяха пуснати във водата, беше демонтирана и спусната зад борда и огромната А-образна рама, монтирана на кърмата, която се използваше за спускане във водата и възстановяване на океанографски съоръжения. Само че тя не остана на повърхността, а потъна и отиде направо на дъното заедно с няколко лебедки и километричните им тежки стоманени въжета. Пит се ободри, като видя, че корпусът се повдигна с близо петнайсет сантиметра над водата.

После, като предпазна мярка срещу претоварване, той нареди на приближилите се до кораба матроси в лодките:

— Проблемът с товара стана критичен. След като натоварите и последните оцелели, останете да дрейфувате край кораба, без обаче да изпращате никого на борда!

Нареждането бе потвърдено от кърмчиите с помахване на ръце, докато насочваха лодките обратно към мъчещите се да се задържат на повърхността хора.

Пит вдигна поглед, когато забеляза, че Макферин му помахва отгоре. От удобното си за наблюдение място вторият помощник-капитан виждаше, че изследователският кораб, въпреки изхвърления товар, продължаваше да затъва опасно във водата.

— Колко души още можем да качим на борда ви?

— Колко са останалите на лайнера?

— Четиристотин, плюс-минус. Те вече са предимно от екипажа.

— Предайте им да слязат — нареди му Пит. — Това ли е цялата група?

— Не — отвърна Макферин. — Половината от екипажа побягнаха към носа.

— Можете ли да ми кажете някакъв брой?

— Още четиристотин и петдесет. — Макферин погледна към високия мъж на борда на „Дийп инкаунтър“, който извършваше евакуирането с невероятна ефикасност.

— Бихте ли се представили, сър?

— Дърк Пит, ръководител на специални проекти към НЮМА. А вие, сър?

— Втори помощник-капитан Чарлс Макферин.

— Къде е капитанът ви?

— Капитан Уейткъс изчезна и вероятно е мъртъв.

Пит видя обгорения на места Макферин.

— Побързай да напуснеш кораба, Чарли. Чакам те тук с бутилка текила.

— Предпочитам скок.

— Ще дестилирам една бутилка специално за тебе.

Пит се обърна и вдигна ръце, за да свали едно малко момиченце от въжето и го подаде в протегнатите ръце на Мисти Греъм, една от трите морски биоложки на борда на „Дийп инкаунтър“. След детето се качиха и родителите му и бързо бяха заведени на долната палуба. Минути по-късно Пит започна да изтегля на работната палуба плувци, които бяха твърде изтощени, за да се качат сами от спасителните лодки.

— Направете една обиколка покрай левия борд на пътническия лайнер — нареди на кърмчията Пит — и качете хората, отнесени от течението и вълните.

Кърмчията вдигна изпитото си от преумора лице към Пит и се усмихна леко.

— Все още не съм си получил бакшиша.

— Ще се погрижа да го включа в сметката — усмихна му се също Пит.

— А сега тръгвай, преди да...

Пронизителен детски вик се разнесе като че изпод краката на Пит. Той се втурна към леерното ограждане и погледна надолу. Момиченце на не повече от осем години висеше на едно въже, което се полюшваше зад борда. Незнайно как детето беше паднало обратно зад борда и никой не беше обърнал внимание в суматохата. Пит се просна по корем, пресегна се и хвана за китките детето, което се издигаше и спускаше върху гребена на една вълна. После го издърпа на палубата.

— Добре ли си поплува? — опита се той да намали шока му.

— Морето е много бурно — отвърна момиченцето, като бършеше очите си, подути от дима.

— Майка ти и баща ти с теб ли скочиха?

Детето кимна.

— Да. Те се качиха с двамата ми братя и сестра ми в една лодка, но аз паднах във водата и никой не ме видя.

— Не ги обвинявай — каза Пит, докато я водеше към Мисти Грьем. — Сигурен съм, че сега те много се безпокоят за тебе.

Мисти се усмихна и хвана детето за ръка.

— Хайде, ела да потърсим мама и татко.

В този момент проблясък на светлокафява коса, разпиляна върху синьо-зелената повърхност като дантелени нишки от сатен, привлече погледа на Пит. Лицето не се виждаше, но едната ръка правеше слаби движения, сякаш се опитваше да гребе, или пък дали движението не се дължеше на вълните? Пит изтича десетина метра по палубата, за да се вгледа по-добре, надявайки се, че жената — защото по вида на косата се предполагаше да е на жена — не се е удавила. Главата леко се надигна от водата дотолкова, че Пит успя да види две красиви сини очи, които изглеждаха безжизнени и замъглени.

— Извадете я — извика Пит на кърмчията на спасителната лодка, ръкомахайки към жената. Лодката обаче беше вече завила покрай кърмата на „Емърълд долфин“ и кърмчията не го чу.

— Плувайте към мен! — извика Пит на жената и тогава забеляза, че тя гледа в неговата посока, но не го вижда.

Без повече да се колебае, Пит се качи на перилото, запази за миг равновесие и се хвърли зад борда. Не се издигна веднага на повърхността, а заплува с всички сили под водата като олимпийски плувец, скочил от трамплин. Когато ръцете и главата му се подадоха над водата, той зърна за миг главата на жената, после я загуби от поглед. Загреба бързо и след пет-шест метра се озова до жената, сграбчи я за косата и изтегли главата ѝ над водата. Забеляза, че макар да имаше вид на мокра кокошка, жената беше млада и много привлекателна. Едва тогава обърна внимание, че тя стиска в ръката си малко куфарче, което се беше напълнило с вода и я теглеше надолу.

— Глупачка такава! — кресна ѝ той. — Пусни това нещо.

— Не мога — ненадейно процеди тя през зъби с такава решителност, че го изненада. — А и няма да го пусна!

Облекчен, че жената не е пред прага на смъртта, той не й възрази, а я хвана за презрамката на блузата и започна да я тегли към „Дийп инкаунтър“. Когато стигна до корпуса, няколко чифта ръце се протегнаха, хванаха жената за китките и я издърпаха на борда. Освободен от товара си, Пит се покатери по една възжена стълба. Една от лаборантките загърна жената с одеяло и тъкмо понечи да я поведе по близкия коридор, Пит я спря и се вгледа в сините очи на спасената жена.

— Какво толкова важно има в това куфарче, та едва не умряхте, за да го запазите?

Тя го погледна с премрежен от изтощение поглед и отвърна:

— Трудът на баща ми, погълнал целия му живот.

Пит погледна куфарчето с нов израз на уважение.

— Знаете ли дали баща ви се е спасил?

Тя бавно поклати глава и се загледа с тъжно лице в покритата с пепел и десетки плаващи трупове вода и прошепна:

— Той е вече на дъното — отвърна тя, после рязко се обърна и се загуби от поглед надолу по стълбището.

В крайна сметка лодките спасиха всички онези живи пътници, които успяха да открият. След като предадоха тежко пострадалите на грижите на оказващите медицинска помощ на борда на изследователския кораб, кърмчиите им ги отдалечиха на известно разстояние, за да натоварят, доколкото беше възможно, без да застрашават живота им, още оцелели и им помогнаха да се качат на претъпкания вече кораб.

Пит съобщи на екипажите на лодките по портативната си радиоуредба:

— Насочваме се към носа, за да проверим за други оцелели. Следвайте ни в килватера.

Едва ли и мравуняк би бил по-гъст от „Дийп инкаунтър“, когато и последният оцелял беше качен на борда. Машинното отделение, складовете на научния екип, лабораториите и жилищните помещения на екипажа бяха задръстени от хора. Те седяха или лежаха в общия

салон, в камбуза, каютите и офицерския стол. Пет семейства бяха вместени в каютата на капитан Бърч. Лоцманската кабина, помещението за морски карти и радиорубката също бяха препълнени с хора. Работната палуба с площ от 300 квадратни метра наподобяваше улица, чието платно не се виждаше от човешко стълпотворение.

„Дийп инкаунтър“ се беше потопил толкова дълбоко, че водата заливаше планширите на работната палуба всеки път, когато вълни, повисоки от метър и двайсет, се разбиеха в корпуса. Между другото членовете на екипажа на „Емърълд долфин“ се показаха достойни за уважение. Едва след като кърмата на плавателния им съд се опразни и от последния пътник, те започнаха да се спускат по въжетата и да се качват на претъпкания научноизследователски кораб. Много от тях имаха изгаряния, тъй като бяха изчакали до последния момент, преди да се отдалечат от пълзящите пламъци и да напуснат кораба.

Веднага щом стъпиха на палубата, онези от тях, които бяха в състояние, се заловиха да помагат на претоварените от работа учени и лаборанти за по-удобното настаняване на натъпканите пътници. Смъртта дойде и на борда на „Дийп инкаунтър“. Неколцина от силно обгорените и лошо наранилите се при падането във водата починаха наред тихия шепот на молещите се и на ридаещите, които изнасяха навън скъпите си мъртъвци и ги хвърляха зад борда. Пространството за живите беше особено ценно.

Пит изпрати корабните офицери в лоцманската кабина, за да докладват на капитан Бърч. Те до един предложиха услугите си, които бяха приети с благодарност.

Макферин се качи последен на борда.

Пит го чакаше и го хвана под мишница, за да помогне на обгорелия и изтощен мъж да върви по-лесно. Като видя изгорялата плът на пръстите му, каза:

— Съжалявам, че не мога да стисна ръката на един толкова смел човек.

Макферин огледа обгорените си ръце, сякаш те принадлежаха на друго.

— Да, мисля, че така ще бъде още известно време — после лицето му помръкна и добави: — Нямам представа колко, ако изобщо има такива от горките хора, които се втурнаха към носа, са все още живи.

— Скоро ще разберем — отвърна Пит.

Макферин обходи с поглед наоколо и видя, че вълните заливат работната палуба.

— Май ще се окаже, че сте изпаднали в изключително опасно положение — отбеляза той спокойно.

— Правим, каквото можем — пошегува се усмихнат Пит.

Той изпрати Макферин до лазарета, после се обърна и извика на Бърч, който стоеше на крилото на мостика.

— Шкипер, това беше последният от хората на кърмата. Останалите са на носа.

Бърч само кимна и изключи пулта за управление на подрулващото устройство, после влезе в лоцманската кабина.

— Щурвалът е твой — каза той на кърмчията. — Закарай ни плавно и внимателно до носа на лайнера.

— Ще се отнасям с него като с пеперуда — увери го младият мъж, поемайки щурвала.

Бърч почувства огромно облекчение, че ще отдалечи кораба си от туристическия лайнер. Той изпрати Лио Делгадо да провери техния корпус за огънати листове от обшивката и за евентуални течове. Докато го чакаше да му докладва, се свърза с главния механик Марвин Хаус.

— Марвин, какво е положението при теб?

В машинното отделение Хаус стоеше на пътеката между машините и наблюдаваше тънката струя вода, която се събираше край тях.

— Моето предположение е, че имаме голяма пробойна някъде в носовата част, вероятно в някое от складовите отсеци. Включих главните помпи на пълен капацитет.

— Ще можеш ли да овладееш теча?

— Наредих на моите момчета да включат и спомагателните помпи и маркучи, за да го задържат. — Хаус замълча и хвърли поглед към пътниците от лайнера, които бяха запълнили всеки сантиметър празно пространство от скъпото му машинно отделение, после попита: — Каква е гледката горе?

— Претъпкано е като на „Таймс скуеър“ в новогодишна нощ — отговори Бърч.

Делгадо се върна в лоцманската кабина и по мрачния израз на лицето му Бърч разбра, че рапортът на офицера никак няма да е приятен.

— Няколко от листовете са смачкани и изкорубени — събщи задъхан от тичане Делгадо. — Водата нахлува със заплашителна бързина. Помпите запазват преднина пред теча, но няма да е за дълго, ако положението се влоши. Достигнат ли вълните височина над два метра, всички надежди ще рухнат.

— Чийф Хаус събщи, че са включени и спомагателните помпи за задържане на положението.

— Дано това да е достатъчно — отбеляза Делгадо.

— Събери аварийната група и идете да оправите корпуса. Подменете и подсилете листовете, доколкото е възможно. Веднага ме уведоми за всяка промяна в теча, било тя добра или лоша.

— Да, сър.

Бърч се беше загледал със свито сърце в бавните сиви облаци, които се струпваха на югозапад, когато Пит влезе отново в лоцманската кабина и проследи погледа му.

— Какви са последните прогнози за времето? — попита той капитана.

Бърч се усмихна и посочи през светлинния люк към купола, под който се намираше Доплеровата радиолокационна система.

— Не ми е нужен компютър, последно ниво на техниката, даващ метеорологически прогнози за щормовата динамика с точност до минутата, който да ми покаже, че до два часа ще ни застигне буря.

Пит се вгледа в струпващите се на петнайсетина километра облаци. Беше се съмнало напълно, но ранното слънце се криеше зад заплашителните облаци.

— Може и да ни подмине.

Бърч напљончи показалеца си и го вдигна във въздуха. После поклати глава.

— Не и според този компютър — размърда той пръста си и добави злокобно: — Едва ли ще успеем да се задържим на повърхността.

Пит уморено избърса чело с голата си ръка.

— Като се пресметне средно тегло на мъжете, жените и децата — петдесет и пет килограма, „Дийп инкаунтър“ превозва сто и двайсет

тона свръхтовар, без да броим екипажа и научния екип. Единственото разрешение е да се задържим възможно най-дълго на повърхността, докато прехвърлим повечето хора на друг плавателен съд.

— Няма начин да стигнем до пристанище — каза Бърч. — Ще потънем, преди да сме изминали и една миля.

Пит влезе в радиорубката.

— Някаква вест от австралийците или французите?

— Според радара „Ърл ъв Уотълсфийлд“ е само на десет мили от нас. Австралийската фрегата идва с пълна пара насам, но все още ѝ остават трийсет мили.

— Предай им да натиснат педала докрай — каза със сериозно лице Пит. — Ако бурята се разрази преди пристигането им, те може и да не намерят кого да спасяват.

5.

Вътрешността на „Емърълд долфин“ се разпаднаше — напречни прегради се накланяха едни към други, палуби се срутواха върху палуби. За по-малко от два часа, откакто бе избухнала в пламъци, огромната вътрешност на кораба бе погълната от огъня. Цялата надстройка рухна в зейнала яма на ада. Богатата украса, елегантното търговско ларго със стилните си магазини, художествената колекция на стойност седемдесет и осем милиона долара, пищното казино, салоните за хранене и дневните барчета, луксозните каюти и разкошните зали за забавление и спорт се превърнаха в тлееща пепел.

Когато капитан Бърч насочи кораба си покрай кърмата на гигантския лайнер в посока към носовата му част, всеки на борда на „Дийп инкаунтър“ — бивши пътници и екипаж от бедстващия кораб, струпани на откритите палуби, мъжете и жените, които трескаво си вършеха работата — преустанови онова, с което се бе захванал и впери поглед в гледката на разруха, изпълнен със смесица от покруса и изумление.

Кълбото от бушуващи пламъци, в което се бе превърнал корабът, се смали до гаснещ огън в пещ. Яростният пожар, след като бе нападнал и погълнал всеки запалителен предмет или материя, вече нямаше какво повече да унищожаваше. Разтопените корпуси от стъклено влакно на спасителните лодки висяха в уродливо изкривени и неузнаваеми форми. Големите кръгли палуби бяха оклюмали периферии около корпуса като разлагащи се криле на мъртъв лешояд. Високата наблюдателна площадка и почти целият мостик се бяха срутили толкова дълбоко в корпуса, че не се виждаха — сякаш бяха пропаднали в бездънна пропаст. Повечето от разтопените стъкла се бяха вече охладили и втвърдили в неестествени конфигурации.

Погълната от разрухата, цялата кръгла надстройка се бе огънала навътре под огромно, бълващо на талази покривало от дим. Изведнъж нови пламъци изскочиха през отворите в корпуса — те бяха в резултат на взривове дълбоко в утробата на кораба. „Емърълд долфин“ потрепери като огромен смъртоносно ранен звяр. Но корабът

отказваше да умре и да се плъзне под вълните. Той упорито дрейфуваше по водната повърхност, която с всяка изминала минута ставаше все по-сива и противна. Скоро от него нямаше да остане нищо, освен изкормен корпус. Никога повече нямаше да бъде огласяван от стъпките, разговорите и смеха на радостни и възбудени пътници. Никога повече нямаше да навлиза в екзотичните пристанища на света като горд кораб, преплавал не едно и две морета. Ако се задържеше на повърхността след угасването на пламъците и листовете на обшивката не се изкорубеха от силната горещина, той щеше да бъде закаран на буксир до крайното му пристанище, в чието корабно гробище щеше да бъде нарязан за вторични суровини.

Пит гледаше с дълбока тъга как славният кораб се превръща в руина. Чувстваше топлината от пламъците, вихреци се над водата. Запита се защо трябва да умират такива красиви плавателни съдове, защо някои кръстосват океани в продължение на трийсет години без никакви произшествия, преди да бъдат бракувани, а други, още на първото си плаване, като „Титаник“ или „Емърълд долфин“, са сполетени от зла участ. Има кораби с късмет и кораби, които отплават в забвение.

Той стоеше надвесен над перилото, погълнат от мисли, когато Макферин се приближи и застана до него. Вторият помощник-капитан на туристическия кораб наблюдаваше със странно мълчание как „Дийп инкаунтър“ минава бавно покрай зловецата драма. А в килватера му го следваха претоварените спасителни лодки.

— Как са ръцете ти? — попита го със загриженост Пит.

Макферин ги вдигна и показа превръзките си, които приличаха на бели боксърски ръкавици. Лицето му с обгорена и зачервена на места кожа, беше намазано с антисептичен лосион и имаше вид на противна карнавална маска.

— Там е работата, че трудно ползвам тоалетната.

— Представям си — усмихна се Пит.

Макферин, който беше на ръба да се разплаче от ярост, гледаше като в транс призрачната гробница.

— Това не биваше да се случва — каза той с треперещ от вълнение глас.

— Какво според теб го причини?

Макферин извърна лице от тлеещите, обезобразени корабни останки. Лицето му се втвърди от гняв.

— Не беше божа работа, уверявам те.

— Намекваш за терористичен акт ли? — попита изненадан Пит.

— Лично аз нямам никакво съмнение. Огънят се разпространи прекалено бързо, за да е случайност. Някоя от автоматичните противопожарни системи не се включи. А когато опитахме да ги включим ръчно, те не реагираха.

— Това, което ме озадачава, е защо капитанът ви не е успял да изпрати сигнал за бедствие. Ние потеглихме към вас едва когато видяхме сиянието от пламъците на хоризонта. Нашите радиозапитвания относно положението ви останаха без отговор.

— Старши помощник-капитана Шефийлд! — изплю ядно името Макферин. — Той не беше в състояние да дава команди. Когато разбрах, че не е изпратен никакъв сигнал, веднага опитах да се свържа с радиорубката, но беше станало много късно. Огънят вече беше допълзлял до нея и радистът беше побягнал.

Пит посочи към издигащия се под висок ъгъл нос на туристическия кораб.

— Там виждам живот.

Голяма група от човешки фигури размахваха възбудено ръце от форпика на кораба. За разлика от онези, които се бяха втурнали към кърмата, петдесет или повече пътници и голям брой членове на екипажа се бяха придвижили към открития носов отсек. За техен късмет носът отстоеше на цели шейсет метра от предните отвесни прегради на надстройката и високо над огъня и лютия дим, който се виеше към кърмата.

Макферин се изправи, засенчи с ръка очите си от изгряващото слънце и се вгледа в малките фигури, които като бесни жестикулираха към тях.

— Предимно са мъже от екипажа и тук-там пътници. Струват ми се добре засега. Огънят върви в обратната посока.

Пит взе бинокъл и огледа водата около носа на кораба.

— Изглежда, че никой не е скочил зад борда. Не виждам никакви плаващи трупове или плувци.

— Докато огънят не ги е прогонил от безопасното им място — отбеляза Бърч, който се доближи до тях от лоцманската кабина, — не е

зле да ги оставим да изчакат идването на друг кораб или отминаването на бурята.

— Очевидно не можем да се задържим на повърхността при бурно море с нови четиристотин души на борда — съгласи се Пит. — То и сега сме на косъм да се прекатурим и потънем.

Вятърът се усили от петнайсет до близо петдесет километра в час и започна да брули лицата им. Морето изхвърляше бяла пяна, а напредващите с неустоима сила вълни достигнаха височина три метра. Това беше само предупреждение за необузdana водна стихия.

Пит напусна тичешком мостика и извика на екипажа и научния екип да накарат възможно повече хора да слязат от работната палуба и да обезопасят онези, които останат, преди вълните да са започнали да заливат палубата и да ги повличат със себе си. Навалицата на долните палуби бързо се увеличи, но друга алтернатива нямаше. Да се оставят стотици хора, изложени на природните стихии по време на бурята, беше равносилно на подписване на смъртните им присъди.

Пит огледа екипажите на двете спасителни лодки, плаващи в килватера. Тяхното положение дълбоко го обезпокои. Морето беше вече прекалено бурно за тях и те едва ли щяха да успеят да се изравнят с кораба, за да разтоварят пътниците си.

— Предлагам, шкипер — обърна се той към Бърч, — да се върнем и застанем откъм подветрената страна на лайнера и да я използваме като защита срещу бурята. Ако не можем да качим на борда ни екипажите и пътниците в лодките, ще трябва до няколко минути да ги отведем до по-спокойни води, иначе ще стане прекалено късно за тях.

Бърч кимна.

— Разумно предложение. Това може би ще се окаже единственото спасение и за самите нас.

— Не можете ли да ги качите на борда? — попита Макферин.

— Качат ли се още стотина души, този плавателен съд ще се окаже сламката, която ще прекърши гърба на камилата — отвърна навъсен Бърч.

Макферин го изгледа.

— Не можем да влизаме в ролята на Бог.

Лицето на Бърч доби измъчен вид.

— Можем, ако това засяга живота на всички пътници, които са вече на борда.

— Така е — подкрепи го решително Пит. — Хората на борда на „Емърълд долфин“ са на по-сигурно място и при най-силната буря, отколкото ако се качат на „Дийп инкаунтър“.

Бърч се загледа в палубата, премисляйки наум всяка вероятност. Най-накрая кимна уморено.

— Ще задържим лодките, вързани близо до кърмата ни, в случай че положението им стане критично и се наложи да се качат на борда. — Той се обърна и погледна към стената от тъмни облаци, която препускаше по водата като гъст рояк скакалци. — Уповавам се на Бог да ни предостави възможност за избавление.

Щормът зафуча към малкия кораб и огромната му човешка маса на борда. Още няколко минути, и той щеше да ги обвие като с плащаница. Слънцето отдавна беше изчезнало, без да остави дори малка следа от синьо небе. Гребените на вълните наподобяваха буен дервишки танц и хвърляха талази от пяна и пръски. Гореща зелена вода заливаше работната палуба и мокреше до кости онези, които не си бяха намерили място на закрито. Пределен брой хора бяха избутвани през люковете и изпълваха трапове и коридори като претъпкани автобуси в пиков час.

Хората в спасителните лодки, плаващи близо до горящия кораб, страдаха повече от горещината, излъчвана от пламъците, отколкото от вятъра и вълните, които ги подхвърляха нагоре-надолу. И Пит, и Бърч следяха зорко за положението им и бяха готови да ги изтеглят на борда при първия признак на опасност.

Ако час по-скоро не дойдеше помощ и „Дийп инкаунтър“ потънеше заедно с ценния си товар, малко щяха да са оцелелите.

— Знаеш ли дали някой горе на лайнера има радио? — обърна се Пит към Макферин.

— Всички офицери носят портативни радиоприемници.

— На каква честота са?

— На дващест и две.

Пит доближи своя радиоприемник до устата си и го покри с предната половина на якето си, за да намали засилващия се вой на

вятъра.

— „Емърълд долфин“, тук „Дийп инкаунтър“. Има ли офицер на борда, който може да ме чуе? Край. — Той повтори съобщението три пъти през силни смущения, докато най-накрая в отговор се чу глас — женски глас.

— Чувам ви, „Дийп инкаунтър“, не добре, но достатъчно, за да ви разбирам.

— Жена се обади — каза Пит, поглеждайки Макферин.

— Прозвуча ми като гласа на Амелия Мей, нашата главна домакин-касиерка.

— Огънят причинява смущения. Едва я чувам.

— Попитай я колко хора са на форпика — каза му Бърч.

— С Амелия Мей ли разговарям? — попита Пит.

— Да. Откъде знаете името ми?

— Вашият втори помощник-капитан е до мене.

— Чарлс Макферин? — възкликна тя. — Слава богу. Помислих, че Чарли е загинал в пламъците.

— Може ли да кажете броя на пътниците и екипажа, останали на борда ви?

— Най-смелото ми предположение е четиристотин и петдесет души екипаж и около шейсет пътника.

Бърч вдигна поглед, изпълнен с ужас, към носа на лайнера.

— Няма начин да ги вземем на борда — повтори той, поклащайки тъжно глава.

— Както и да го погледнеш — каза Пит, — няма печеливша ситуация. Вятърът и морето се надигат със заплашителна скорост. Лодките ни не могат да ги вземат, а за тях пък ще е самоубийство да скочат във водата в опит да ни стигнат с плуване.

Бърч кимна в знак на съгласие.

— Единствената ни надежда е британският контейнеровоз да пристигне тук до половин час. След това оставаме в ръцете на Бога.

— Мадам Мей — заговори отново Пит, — моля, слушайте ме внимателно. Нашият кораб е натоварен далече над капацитета си. Поради това ние също сме застрашени от потъване. Трябва да останете там, докато бурята утихне или пристигне спасителен кораб. Разбрахте ли ме?

— Да, разбрах — отекна гласът. — Вятърът издухва огънят към нас и горещината е непоносима.

— Няма да е за дълго — предупреди я Пит. — „Долфин“ се завърта и ще започне да дрейфува напречно срещу вятъра и водното течение. Огънят и димът ще се приближат и ще забълват откъм десния ви борд.

Настъпи мълчание, после Амелия заяви категорично:

— Предполагам. Ще трябва да удържим положението.

Пит погледна нагоре и присви очи от водните пръски, които хвърляше вятърът.

— Вие сте много безстрашна жена. Надявам се да се запознаем, когато всичко това свърши. Вечерята е от мен.

— Може би... — Тя замълча за миг, преди да продължи: — Но първо трябва да ми кажете името си.

— Казвам се Дърк Пит.

— Лесно се запомня. Това ми харесва. Край на връзката.

Макферин се усмихна уморено.

— Тя е прелестно създание, Пит. И е много независима по отношение на мъжете.

Пит му се усмихна също.

— Едва ли бих искал да е обратното.

Дъждът заваля във вид на блестяща плътна стена — не постепенно, а като из ведро. Но „Емърълд долфин“ продължаваше да гори. Забивайки се в нажежените бордове, дъждовните капки хвърляха червени отблясъци и бързо обгърнаха горящия кораб в огромен облак пара.

— Приблужи се бавно и предпазливо на шейсет метра от корпуса му — нареди Бърч на кърмчията. Безпокоеше го силното клатене на кораба му от разбиващите се в него все по-високи вълни. Още повече се разтревожи, когато главният механик Хаус му докладва:

— Старчето едва издържа на водните удари тук долу. Течовете се увеличават застрашително. Не мога да гарантирам още колко време помпите ще удържат положението, дори със спомагателните.

— Вече сме под корпуса на туристическия кораб — отвърна Бърч. — Надявам се огромната му маса да ни защити от щорма.

— И най-малката стъпка в тази насока ще ни е от помощ.

— Направи всичко по силите си.

— Не е толкова лесно — изръмжа Хаус. — Особено когато трябва да прекрачваш тела, натъпкани като сардели.

Бърч се обърна към Пит, който се вглеждаше през бинокъл в мокрия сумрак.

— Някаква следа от контейнеровоза или австралийската фрегата?

— Силният дъжд намалява видимостта почти до минимум, но радиолокаторът показва, че контейнеровозът се е приближил на около хиляда метра.

Бърч извади от джоба си стара носна кърпа и избърса влагата от челото и врата си.

— Надявам се капитанът да е добър мореплавател, защото ще трябва да вложи целия се опит, който е натрупал.

Капитан Малкълм Невинс, корабоводителят на контейнеровоза „Ърл ъв Уотълсфийлд“ на „Колинс и уест шипинг лайнс“, седеше на въртящ се стол, подпрял крака върху ръба на командния пулт и наблюдаваше екрана на радара. Само допреди десетина минути имаше визуален контакт с горящия кораб, но после щормът го заличи с феноменална бързина и придружаващият го потоп направи наблюдението невъзможно. С вид на заучено безразличие той извади от джоба на панталона си платинена табакера, издърпа цигара „Дънхил“ и я пъкна между устните си, после запали скъпата цигара със стара издраскана и вдлъбната на места запалка „Зипо“, която имаше още от службата си в Кралските военноморски сили по време на войната във Фолкландските острови.

Руменото лице на Невинс, обикновено весело и набръчкано, сега бе опънато от концентрация; бистрите му сиви очи бяха присвити и изпълнени с тревога. Той се запита на какъв ли ад щеше да се натъкне. Радиосъобщенията от американския научноизследователски кораб звучаха зловещо със сведенията си за над две хиляди души, опитващи да се спасят от обгърнатия в пламъци туристически кораб. За всичките си трийсет години по море той не можеше да си спомни за бедствие с такива размери.

— Ето ги! — извика той на първия си помощник Артър Торндайк, сочейки вдясно напред през ветроотбойника на мостика.

Завесата от дъжд се раздели за миг като дръпнато перде и разкри горящия кораб, обгърнат от дим и пара.

— Машини на малък ход! — изкомандва той.

— Слушам, сър.

— В готовност ли са екипажите на спасителните лодки? — попита Невинс.

— Екипажите на спасителните лодки са готови за спускане — докладва Торндайк. — Трябва да призная, че не им завиждам за плаването по море с близо четириметрови вълни.

— Ще спрем възможно най-близо, за да им спестим време и разстояние между корабите. — Той взе бинокъл и огледа водата около лайнера. — Не виждам нито някой да плува, нито спасителни лодки.

Торндайк кимна към овъглените останки на спасителните лодки на кораба.

— Никой не е могъл да напусне кораба с тях.

Невинс настръхна от картината, която нарисува съзнанието му — горящ негоден кораб, превозващ хиляди мъртъвци.

— Сигурно смъртта им е била мъчителна — отбеляза той мрачно.

— Не виждам американския изследователски съд.

Невинс веднага схвана положението.

— Заобиколи от другата страна. Той сигурно е откъм подветрения му борд.

„Ърл ъв Уотълсфийлд“ се движеше неотклонно през хаотичните води, сякаш не обръщаше внимание на злокобните заплахи на морето и на опитите на природните стихии да го сломят. С тегло 68 000 тона, той беше дълъг колкото цяла градска пресечка, а на палубите му на височина няколко етажа бяха натрупани едни върху други големи сандъци с товар. В продължение на десет години корабът беше преплавал всеки океан в света при всякакви атмосферни условия, без да изгуби нито един контейнер или човешки живот. Той се смяташе за кораб с късмет, особено от страна на собствениците му, които бяха извлекли милиони лири стерлинги от надеждната му служба.

След този ден и той щеше да се прослави като „Карпатия“, корабът, спасил оцелелите от „Титаник“.

Вятърът достигаше силата на буря, а вълните станаха по-стръмни, но те малко влияеха на огромния контейнеровоз. Невинс не хранеше големи надежди да спаси някои от пътниците или екипажа. Онези, които са избегнали смъртта си от пожара, разсъждаваше той наум, са скочили зад борда и положително вече са се удавили във вихреците се води. Докато „Ърл ъв Уотълсфийлд“ бавно заобикаляше високия скосен нос, Невинс съгледа изпъкналите, боядисани в зелено букви на името „Емърълд долфин“. Отчаяние го обзе, като си спомни, че беше видял красивия туристически кораб да напуска пристанището на Сидни. После изведнъж се смая от неочаквания спектакъл, разиграващ се пред погледа му.

„Дийп инкаунтър“ се движеше тромаво по водата, отразяваща оранжеви пламъци, корпусът му беше затънал до планширите, палубите бяха претъпкани с човешки фигури. На не повече от двайсетина метра зад кърмата му се издигаха и спускаха по вълните две лодки, също препълнени с хора. Корабът сякаш всеки момент щеше да се гмурне под водата.

— Мили боже! — смънка Торндайк. — Той като че ли потъва!

Радистът надникна от радиорубката.

— Сър, имам обаждане от американския кораб.

— Пусни го през високоговорителя.

След секунди от усилвателите прогърмя глас.

— До капитана и екипажа на контейнеровоза. Радваме се да ви видим.

— Тук капитан Невинс. С капитана на кораба ли говоря?

— Не, капитан Бърч е в машинното отделение, проверява наводняването на кораба.

— Тогава кой сте вие?

— Дърк Пит, ръководител на специални проекти към Националната агенция за подводни и морски изследвания.

— Какво е състоянието ви? Корпусът ви като че ли потъва все по-дълбоко.

— Натам вървят нещата — отвърна прямо Пит. — Ударихме листовете на обшивката в кърмата на туристическия кораб, когато се вързахме за него, за да спасим екипажа и пътниците му. Поемаме вода по-бързо, отколкото помпите могат да смогнат.

— Колко спасени хора имате на борда? — попита Невинс, все още изумен от броя на хората, скупчили се плътно едни до други на работната палуба, за да не бъдат пометени от бурята зад борда.

— Някъде в порядъка на хиляда и деветстотин плюс други сто в лодките.

— Боже мой! — Гласът на Невинс прозвуча бавен, изумен и тих като шепот. — Искате да кажете, че сте спасили две хиляди души?

— Там някъде, плюс, минус петдесет.

— И къде сте ги поместили?

— Най-добре елате сам да видите — каза Пит.

— Нищо чудно, че корабът ви прилича на патица, погълнала мряна — измърмори смаяният Невинс.

— Още около петстотин пътници и екипаж на форпика на туристическия кораб чакат да бъдат спасени. Но ние просто няма как да ги вземем на борда, без да застрашим живота на всички тук.

— Има ли вероятност да изгорят?

— Поддържаме връзка с техните офицери. Те ни уверяват, че непосредствена такава опасност няма — поясни Пит. — С цялото си уважение, капитане, ви предлагам като първа стъпка да вземете колкото можете повече хора от нашия кораб, докато все още сме на повърхността. Ще ви бъдем благодарни, ако най-напред качите хората от спасителните лодки. Тяхното положение е най-тежко.

— Да, разбира се. Ще спусна нашите спасителни лодки и ще започнем да прекачваме хората от вашия кораб на моя. Имаме достатъчно място за тях. Щом бъдат разтоварени лодките ви, нека потеглят веднага към онези, които са все още на носа на лайнера. Те могат да се спуснат по въжета.

— Вече имаме опит в това отношение.

— В такъв случай да не губим време.

После Пит добави:

— Повярвайте ми, капитан Невинс, никога няма да проумеете каква благодат е вашето навременно пристигане.

— Добре че бяхме наблизно.

Невинс се обърна към Торндайк; обичайният весел израз на лицето му сега се бе сменил с израз на пълно недоумение.

— Цяло чудо е, че са успели да поберат толкова хора на такъв малък кораб.

— Наистина е чудо — измърмори Торндайк, не по-малко смаян.
— Ако трябва да перифразирам Чърчил, „никога не са били спасени толкова много хора само от няколко души“.

6.

Кели седеше в едно от складовите помещения на „Дийп инкаунтър“, подпряла брадичка върху свитите си колене. Имаше чувството, че е била пренесена в Черната дупка на Калкута. Корабокрушенците бяха натъпкани в малък отсек, където само жените можеха да седнат, а мъжете стояха прави. Никой като че ли не ѝ обърна внимание, когато тя захлупи лице в шепите си и заплака. Обля я вълна на дълбока скръб от смъртта на баща ѝ. Беше се почувствала болезнено безпомощна и покрусена, докато го гледаше как загуби живота си на крачка от спасението.

Защо се случи така? Кой беше червенокосият мъж и защо се сби с баща ѝ? Ами чернокожият офицер? Той защо не се намеси, а дори помогна на нападателя? Те двамата като че ли искаха да издърпат от ръката на баща ѝ куфарчето. Тя погледна към коженото куфарче с петна от солената вода, което беше притиснала до гърдите си, и се запита какво толкова важно съдържаше то, че баща ѝ загина заради него.

Тя се пребори с изтощението си и се насили да стои будна, в случай че червенокосият се появеше отново и направеше втори опит да ѝ го вземе. Но комбинацията от горещата влажна близост на множеството тела и изнемогващата климатична инсталация, която помагаше толкова, колкото кубче лед във фурна, ѝ подеждва приспивно и най-накрая тя потъна в неспокоен сън.

Събуди се изведнъж и видя, че все още се намира на палубата, облежната на едно шкафче за провизии, само че складовото помещение беше празно. Една жена, която по-рано се бе представила за морска биоложка, се наведе към нея и лекичко, като на дете, приглади назад мокрите кичури, паднали върху очите ѝ. Лицето и очите на жената изглеждаха уморени, но тя успя да ѝ се усмихне съчувствено.

— Време е да тръгвате — каза тя тихо. — Един английски контейнеровоз пристигна и ние прехвърляме хората на борда му.

— Много съм благодарна на вас и на екипажа ви и най-вече на мъжа, който се гмурна и ме спаси от удавяне.

— Не знам кой е бил — каза симпатичната жена с рижа коса и кафяви очи.

— Не мога ли да остана на борда на този кораб? — попита Кели.

— Мисля, че не. Корабът поема вода и е съмнително, че ще се задържим на повърхността при тази буря — каза тя и помогна на Кели да се изправи на крака. — Побързайте, иначе ще изпуснете спасителната лодка.

Жената излезе от склада, за да поведе другите пътници към горната палуба, откъдето щяха да се качат на спасителните лодки на английския кораб. Останала сама, Кели се спря скована на място, чувствайки болки в гърба си от седенето върху твърдия под. Тъкмо понечи да прекрачи прага, и един едър мъж ѝ препречи пътя. Тя се поколеба, вдигна поглед и видя пред себе си ледените черти на червенокосия, който се беше боричкал с баща ѝ на борда на туристическия кораб. Мъжът пристъпи навътре в склада и бавно затвори вратата.

— Какво искате? — прошепна Кели, изпълнена със страх.

— Куфарчето на баща ви — отговори дълбок, тих глас. — Нищо няма да ви сторя, ако ми го дадете. В противен случай ще се наложи да ви убия.

Кели го погледна в студените, бездушни черни очи. Видя и нещо друго — мъжът щеше да я убие, дори и да му дадеше куфарчето.

— Искате документацията на баща ми? И какво ще правите с нея?

Мъжът сви рамене.

— Аз съм само наемник. Задачата ми е да доставя куфарчето и съдържанието му, нищо повече.

— На кого да доставите...?

— Това не ви засяга. — В гласа на мъжа вече се прокрадваше нетърпеливост.

— Ще ме застреляте ли? — попита Кели, опитвайки се отчаяно да печели възможно повече секунди за живота си.

— Не използвам пистолети, нито ножове. — Той вдигна ръцете си, огромни и мазолести, и се захили. — Само те двете са ми нужни.

Тя почувства, че я обзема паника и понечи да отстъпи назад, но мъжът пристъпи към нея и разпъна докрай устните си в злобна усмивка, разкриваща бели зъби под рижите мустаци. В очите му

проблясваха самодоволни пламъчета като на животно, заловило в лапите си безпомощната си плячка. Паниката ѝ премина в ужас, сърцето ѝ заби силно, дишането ѝ се затрудни. Краката ѝ се подкосиха, дългата ѝ коса падаше на кичури върху лицето ѝ, по което неволно потекоха сълзи.

Той изпъна ръце напред и с ръце като клещи я сграбчи. Тя изпищя — висок пронизителен писък, който отекна в малкото помещение със стоманени напречни прегради. Отскубна се от хватката му и се завъртя на пети. Той като че ли нарочно я пусна, за да си поиграе с нея като котка с мишка, преди да прегризе врата ѝ. Неспособна да се съпротивлява, Кели почувства, че ѝ прималява, свлече се на пода в единия ъгъл и затрепери неудържимо.

Можеше само да го гледа с огромните си блестящи сини очи как пристъпва бавно към нея. Той се наведе, пхна ръце под мишниците ѝ и я повдигна без никакво усилие. Студеното му убийствено изражение се замени с похотливо злорадство. Като в забавен каданс мъжът притисна устни в нейните. Тя отвори широко очи и се опита да извика отново, но се чу само приглушено хълцане. Той я отдалечи от себе си и се захили в лицето ѝ.

— Да — гласът му беше твърд и бездушен, — пискай, колкото си искаш. Няма кой да те чуе в тази буря. А и ми харесва, когато жените пицят. Много е възбуждащо.

Той я повдигна отново с лекота, сякаш повдигаше кукла, напълнена с пяна. После я притисна в напречната преграда и ръцете му заопипваха тялото ѝ — жестоко, грубо, наранявайки кожата ѝ. Стъписана от ужас, Кели се отпусна и проплака с типичен женски вик:

— Моля ви, причиняват ми болка.

Огромните му ръце се повдигнаха и впиха около врата ѝ.

— Нали ти обещах — каза той с безчувствен като лед глас, — че смъртта ще бъде бърза и безболезнена.

Той започна да стиска врата ѝ и черен облак замъгли очите ѝ.

— Недейте, моля ви — едва чуто и дрезгаво проплака тя.

— Сладки сънища, душичке.

В този момент глас зад него каза:

— Още много може да се желае от техниката ти за ухажване на жени.

Червенокосият пусна Кели и бързо, като котка, се завъртя на пети. Фигурата в сянка стоеше на вратата, подпряла нехайно едната ръка върху дръжката, лицето му беше тъмно и очертано като силует на фона на светлината, идваща от коридора зад него. Убиецът чевръсто зае войнствена поза, като изхвърли ръце нагоре и изпъна крак към нашественика.

Пит беше чул писъци и незабелязан от Кели и убиеца, беше отворил безшумно вратата, оставайки на място за секунди да наблюдава и преценява ситуацията, за да измисли тактика на действие. Нямаше време да отива да вика помощ. Жената щеше да е мъртва, преди някой да е дошъл. Той веднага разбра, че мъжът е опасен и опитен убиец. Мъже като него обикновено имаха определена причина да убиват хладнокръвно беззащитна жена. Пит се напрегна в очакване на нападението, за което беше сигурен, че ще последва.

С рязко въртеливо движение той отскочи назад от вратата, когато кракът на убиеца разсече въздуха. Замисленият удар мина на косъм от главата му и улучи рамката на вратата. Кост на глезен изпука силно.

Всеки друг мъж щеше да се превие от болка. Но не и този здравеняк само от мускули и трениран да пренебрегва болката. Убиецът огледа коридора в двете посоки, за да се увери, че Пит е сам, после пристъпи напред с ритмичните движения на бойните изкуства. В следващия миг скочи към жертвата си, срязвайки въздуха с ръце като брадви.

Пит стоеше като вцепенен, преструвайки се на изплашен до безкрайност. После се просна на палубата и се търкулна към нападателя си, чиято инерция наруши равновесието му. Той се спъна в тялото на Пит и се строполи като чувал с картофи на пода. Пит се озова върху червенокосия убиец като мълния. Използвайки всеки грам от тялото си, той притисна мъжа върху пода, забивайки коляно в незащитения му гръб и притискайки силно длани в ушите му.

Тъпанчетата на мъжа се пръснаха така, сякаш някой прободеше главата му с пикел. Той нададе неистов рев и конвулсивно се изви на едната си страна, като в същото време изрита Пит в затворената врата. Пит се смая от животинската сила на мъжа и привидния му имунитет срещу болка. Полулегнал, той изпъна и двата си крака, целейки се не в слабините, а в счупения глезен на убиеца.

Този път не последва вик, само ръмжене и съскане през стиснати зъби. Лицето се изкриви в противна гримаса, очите заблестяха от ярост. Този път противникът му почувства болка, истинска болка. Въпреки това обаче продължи да се държи агресивно и пристъпи към Пит, влачейки ранения си крак. Променяйки стратегията си, той събра нови сили за следващия си удар.

На Пит не му беше нужно сивото вещество на магьосник, за да разбере, че не може да се мери с отлично обучен убиец, чието тяло можеше да се оприличи на тежест за разрушаване на сгради. Пит отстъпи назад, съзнавайки, че единственото му предимство са побързите движения на краката, тъй като противникът му можеше да използва само единия си крак, така че силен ритник в главата му едва ли щеше да последва.

Пит никога не бе посещавал курсове по бойни изкуства. Беше тренирал бокс по време на следването си във Военновъздушната академия, но победите обикновено се равняваха на загубите му. Беше изучил тактиката на обикновеното сбиване, след като бе оцелявал след не един кръчмарски побой. Урок първи, който бе научил отрано, беше: никога не нападай с юмруци, бий се с ума си и с всеки предмет, който можеш да хвърлиш, блъснеш или размахаш срещу нападателя си — бутилка, стол или каквото друго ти попадне под ръка. Степента на оцеляване без наранявания е много по-висока сред онези, които нападат.

Изведнъж Кели се появи на вратата зад убиеца, притискайки коженото куфарче — то сякаш бе сраснало с гърдите ѝ. Червенокосият екзекутор бе толкова съсредоточен в Пит, че не усети присъствието ѝ.

Пит мигом схвана удобния случай.

— Бягай! — извика ѝ той. — Излез на палубата по стълбите!

Убиецът се закова на място; не беше сигурен дали Пит не използва стария изтъркан блъф. Но той беше професионалист, който изучаваше внимателно жертвите си. Забелязвайки лекото отместване на очите на Пит, той се завъртя и видя как Кели се затича към стълбите, водещи към откритата работна палуба. Вниманието му отново се съсредоточи върху главната цел и той се втурна след Кели, като накуцваше и се преборваше с болката от счупения му глезен.

Точно на такъв ход беше разчитал Пит.

Сега беше негов ред да напада. Той се затича след убиеца и се метна върху гърба му. Това беше груб похват във футболната игра, при който Пит използва комбинирания устрем на двете тела, събори бягачия в гръб и се стовари с цялата си тежест върху него, като същевременно удари лицето и главата му в палубата.

Пит чу болезнения глух удар на главата на нападателя си, когато тя се удари в покритата с тънък стоманен лист палуба, последван от звук на счупена кост, и почувства тялото му да се отпуска. Ако не му се е пукнал черепът, поне е получил сътресение, помисли си той. За момент остана легнал върху мъжа, за да си поеме дъх и изчака сърцето му да се успокои. После премигна от солените струйки пот, които напълниха очите му, и избърса лицето си с ръкава на якето.

Едва тогава забеляза, че главата на убиеца е извита в неестествено положение и отворените му очи бяха беззорни.

Пит се пресегна и притисна пръсти отстрани във врата му. Не усети пулс. Убиецът беше мъртъв. Вероятно е ударил главата си под такъв ъгъл, че е счупил врата си, заключи той мислено. Седна на пода, облегна се на затворената врата на складовото помещение и започна да разсъждава върху ситуацията. В нея нямаше нищо логично. Единственото сигурно нещо в нея беше случайното му натъкване на сцена с опит за убийство на жена, която бе спасил от удавяне. Сега седеше тук и гледаше напълно непознатия мъж, когото също случайно бе убил. Вгледа се в невиждащите очи и промърмори под носа си:

— И аз съм толкова калпав, колкото и ти.

После се изправи на крака, прескочи проснатото тяло на мъртвия и забърза по стълбите към откритата палуба. Там беше претърпкано с корабокрушенци, които се държаха за обезопасителните въжета, опънати от екипажа на „Дийп инкаунтър“. Те стояха безропотно под дъжда, който шибаше лицата и раменете им, докато се придвижваха на опашката, за да се качат в спасителните лодки на „Ърл ъв Уотълсфийлд“ за прехвърлянето им на борда на контейнеровоза.

Пит се затича към опашката, за да потърси жената с коженото куфарче, но не я откри. Тя сякаш се беше изпарила. Един поглед върху спасителните лодки, които бяха разтоварили пътниците си и се връщаха обратно към научноизследователския кораб, му беше достатъчен да се увери, че тя изобщо не е напускала „Дийп инкаунтър“. Положително беше все още на борда.

Трябваше да я намери. Как иначе ще обясни на капитан Бърч за мъртвото тяло? И как иначе щеше да разбере какво става?

7.

Най-накрая състоянието на „Дийп инкаунтър“ се подобри. В късния следобед всички спасени от „Емърълд долфин“, освен десетимата тежко ранени, които не можеха да бъдат местени, и други сто души бяха прехвърлени на „Ърл ъв Уотълсфийлд“. Без ордите от корабкрушенци на борда, разнебитеният научноизследователски кораб се издигна с метър и половина над водата. Тогава аварийната група се залови да ремонтира повредените листове от обшивката на корпуса, което намали нахлуването на вода и помпите заработиха нормално.

Пристигна и австралийската фрегата и предостави спасителните си лодки за операцията по превозването на останалите хора, които се спускаха в тях по въжета, висящи от носа, и така облекчиха изтощените екипажи от спасителните лодки на „Дийп инкаунтър“. За облекчение на всички щормът отмина така бързо, както се бе разrazil, и морето се успокои.

Макферин последен напусна научноизследователския кораб. Преди да се качи на лодката на контейнеровоза, той лично благодари на целия екипаж и научния екип.

— Операцията ви по спасяването на толкова много хора ще бъде вписана в хрониките на морската история — допълни той.

— Съжалявам, че не успяхме да спасим всички — каза тихо Бърч.

— Онова, което направихте, беше истинско чудо — отвърна Макферин и постави превързаните си ръце върху рамото на Пит. — Дърк, за мен беше чест да се запозная с теб. Името ти винаги ще се споменава с уважение в моя дом. Искрено се надявам да се видим отново някой ден.

— Дори трябва — подметна шеговито Пит, — дължа ти бутилка шотландско уиски.

— Довиждане, дами и господа от НЮМА. Бог да ви благослови.

— Довиждане, Чарлс.

Макферин се качи в спасителната лодка на „Ърл ъв Уотълсфийлд“ и помаха за последен път, докато лодката се отдалечаваше.

— А сега какво? — запита Пит капитана.

— Първо ще трябва да извадим от водата подводните апарати, иначе адмирал Сандекър ще ни обезглави на стълбите пред Капитолия — отвърна Бърч, имайки предвид главния директор на НЮМА. — После ще поемем курс към Уелингтън, най-близкото пристанище с кораборемонтен завод и суходокови съоръжения, за да отстраним повредите.

— Няма да е кой знае каква загуба, ако не открием „Ейншънт маринър“ — той е стар морски работен кон, който отдавна си е изплатил цената. Но „Ъбис навигейтър“ е последно ниво на техниката, наскоро излязъл от завода и струва дванайсет милиона долара. Не можем да си позволим да го изгубим.

— Ще го намерим. Сигналят на радиофара му е висок и силен.

Той почти викаше, за да бъде чуто сред звуците от небето. Въздухът над корабите гъмжеше от самолети, идващи от Нова Зеландия, Тонга, Фиджи и Самоа, повечето от които бяха наети от международната медийна организация, за да отрази събитието, което щеше да стане известно като най-славната спасителна операция в морската история. Средствата за радиовръзка и на трите кораба бяха залети от запитвания на правителства, разтревожени близки на оцелелите, корпоративни шефове от морските туристически линии „Блу сийз“ и представители на застрахователни дружества, застраховали „Емърълд долфин“. Радиотрафикът беше толкова претоварен, че всички съобщителни връзки между трите спасителни кораба се осъществяваха по преносими радиопредаватели или светлинни сигнални устройства.

Бърч въздъхна, когато се отпусна на капитанския си стол и запали лулата си, после заговори леко усмихнат:

— Мислиш ли, че адмиралът ще вдигне олелия, като научи на какво бяхме подложили научноизследователския му кораб?

— При тези обстоятелства старият морски вълк ще даде гласност на случилото се до последната дума.

— А как смяташ да обясниш на властите за трупа, който лежи долу?

- Мога да кажа само онова, което знам — отвърна Пит.
- Жалко, че жената я няма, за да свидетелства.
- Не мога да повярвам, че я изпуснах по време на евакуацията.
- Всъщност проблемът ти е разрешен — усмихна се лукаво

Бърч.

Пит го изгледа продължително.

— Разрешен?

— Аз обичам да управлявам спретнат и чист кораб — поясни

Бърч. — Затова със собствените си ръце изхвърлих зад борда твоето приятелче. Пратих го при другите клетници от „Емърълд долфин“, които загинаха по време на трагедията. Колкото до мен, въпросът е приключен.

— Ти си върхът, шкипер — рече Пит с весели пламъчета в очите.

— Не ме интересува какво говорят за тебе.

С разтревожен вид радистът излезе от радиорубката.

— Сър, пристигна съобщение от капитан Харлоу от австралийската ракетна фрегата. Ако искате да напуснете мястото, той щял да нареди да бъдат извадени труповете и корабът му щял да остане до туристическия лайнер, за да изчака идването на влекачи, които да го закарат до пристанище.

— Потвърди и предай на капитана и екипажа най-дълбоката ми признателност за навременната им помощ.

Минута по-късно радистът се върна.

— Капитан Харлоу ви пожелава добър път и спокойни води.

— Мисля си, че това ще е първата в морската история военна фрегата, взела на борда си петстотин цивилни пътника — отбеляза Пит.

— Да — отвърна Бърч, като се обърна и погледна догарящия Левиатан.

Поройният дъжд почти с нищо не допринесе за угасяването на пожара. Пламъци продължаваха да просветват, дим се виеше към небето. Освен малък сектор от носовата част целият кораб беше почернял и обгорял. Стоманените листове бяха изкорубени, надстройката представляваше нещо като лабиринт от овъглени, усукани и изкривени рамкови конструкции. Не беше останало нищо органично. Всичко, което можеше да гори, се беше превърнало в грозни купчини пепел. Архитектите и строителите на кораба се бяха

ктели, че него пожар не го лови. Те обаче изобщо не бяха включили в сметките си динамичната горещина, която се бе раздухала като огнена буря, способна да разтопи метал.

— Още една от големите загадки на морето — рече Пит с глух глас.

— С всяка изминала година пожарите на кораби зачестяват тревожно в цял свят — заговори Бърч като лектор. — Но досега не бях чувал за по-тайнствен пожар от този на борда на „Емърълд долфин“. Пожар на такъв огромен кораб не може да се разрази толкова бързо.

— Помощник-капитан Макферин каза, че се разпространил с такава бързина, тъй като системите за предупреждение и контрол върху пожара не се били задействали.

— Мислиш ли, че може да е нечия коварна постъпка?

Пит посочи с брадичка тлеещия изкормен корпус.

— Противоречи на всякаква логика обяснението, че е било поредица от злополучно стечение на обстоятелства.

— Капитане — прекъсна ги отново радистът, — капитан Невинс от „Ърл ъв Уотълсфийлд“ иска да говори с вас.

— Включи го през високоговорителя.

— Готово, капитане.

— Капитан Бърч слуша.

— Тук капитан Невинс. Вижте, момчета, ако смятате да потеглите към Уелингтън, за мен ще е огромно удоволствие да ви придружа, тъй като то е най-близкото главно пристанище, където могат да се разтоварят корабокрушенците.

— Много мило от ваша страна, капитане — отвърна Бърч. — Приемам предложението. Ние тъкмо поемахме курс към Уелингтън. Надявам се да не ви забавим прекалено.

— Не е желателно героите и героините на деня да потънат по пътя.

— Помпите ни вече могат да изпомпват водата. Ако не ни връхлети силен тайфун, ще стигнем в Уелингтън благополучно.

— Щом потеглите, ние ще ви следваме.

— Как се справихте с хиляда и осемстотинте души на борда? — попита Пит.

— Повечето заеха празните ни трюмове. Останалите са пръснати из целия кораб, като някои от тях се настаниха в полупразни

контейнери. Имаме достатъчно храна за едно свястно хранене. След това всеки, включително екипажът ми и аз, ще минем на строга диета до Уелингтън. — Невинс замълча за миг. — А, и още нещо. Ако ви е възможно, минете между моя кораб и австралийската фрегата, искаме да ви изпратим.

По лицето на Бърч се изписа смущение.

— Да ни изпратите?

— Може би искат да ни помахат за довиждане по хавайски и да развоят знаменца — засмя се Пит.

Бърч вдигна слушалката на корабния телефон.

— Чийф, готов ли си за потегляне?

— В състояние съм да вдигна осем възела, не повече — отвърна Хаус. — Малко по-висока скорост, и ще протечем като ръждясала кофа.

— Добре, осем възела.

На корабния екипаж и учените от НЮМА, изтощени и преуморени от дванайсетчасовите непрекъснати физически и душевни усилия, им беше трудно дори да стоят на краката си — но те стояха, прави и горди — когато Пит ги строи в редица на работната палуба. В единия край се подреди корабният екипаж, а в другия — научните работници. Никой не липсваше. Бърч беше настоял да присъства и цялата машинна команда. Главният механик Хаус изропта, че трябва да остави помпите без надзор, но капитанът се наложи. Единствено кърмчията остана сам в лоцманската кабина, за да преведе кораба между „Ърл ъв Уотълсфийлд“ и австралийската военна фрегата, отстоящи един от друг на не повече от двеста метра.

Малкият научноизследователски кораб изглеждаше като джудже между двата огромни в сравнение с него кораба. Но той плаваше гордо, с плющящо на радарната мачта знаменце на НЮМА и с плавно развяващото се на флагщока голямо национално знаме.

Застанали един до друг, Пит и Бърч вдигнаха погледи и с изненада видяха екипажа на фрегатата, строен като за военен парад. После изведнъж, когато „Дийп инкаунтър“ навлезе във водата между двата кораба, притихналият тропически въздух бе раздран от въздушните свирки и радостните възгласи на повече от две хиляди

корабкрушенци, които се бяха струпали край леерните ограждения на контейнеровоза и фрегатата. Врявата отекна над водата. Мъже, жени и деца размахваха силно ръце и викаха думи, които отлитаха неразбрани от шумотевицата. Късчета от вестници и списания бяха изхвърляни във въздуха като конфети. Едва в този момент всеки на борда на „Дийп инкаунтър“ осъзна напълно резултата от своя славен подвиг.

Те бяха направили нещо много повече от това да спасят две хиляди души — бяха доказали, че са готови да жертват живота си, за да спасят друг живот. Нескрити сълзи се стичаха по лицата на всички.

Дълго след това на мъжете и жените от научноизследователския кораб щеше да им е трудно да опишат този момент. Бяха прекалено развълнувани, за да го възприемат. Дори огромните им усилия по спасяването на хора им се струваха като кошмар от далечно минало. Те може би никога нямаше да го забравят, но и никога нямаше да могат да го разкажат с прости думи.

После, като един, всяка глава се обърна за последен път към печалната гледка на онова, което само допреди двайсет и четири часа беше един от най-красивите кораби, спуснати някога на вода. Пит също гледаше натам. Никой моряк не обичаше да вижда как умира един кораб. И той не можеше да не се запита кой е отговорен за тази безумна постъпка. И какъв ли мотив е имал?

— Какво ще ми струва да узная мислите ти? — попита го Бърч.

Пит се обърна към него с безизразно лице.

— Мислите ми?

— Залагам молитвената броеница на баба ми, че любопитството те разяжда живо отвътре.

— Не те разбирам.

— Същият въпрос се върти в ума на всекиго — поясни Бърч. — Какъв ли мотив би имал един смахнат човек, за да убие две хиляди и петстотин беззащитни мъже, жени и деца? Още щом бъде закаран на буксир до пристанището на Сидни, цяла армия следователи от морската му застрахователна компания ще се разрови из пепелта и ще намери отговора.

— Едва ли ще намерят много нещо за разравяне.

— Не ги подценявай — каза Бърч. — Ония момчета са добри. Ако някой е в състояние да разкрие причината, то това са те.

Пит се обърна и усмихнат отговори:

— Надявам се да си прав, шкипер. Аз само мога да се радвам, че това не тежи на плещите ми.

До края на седмицата обаче щеше да се окаже, че Пит греша. На него и през ума не му минаваше, че онзи, който щеше да бъде натоварен с разкриването на загадката, щеше да е самият той.

8.

Пръв пристигна при „Емърълд долфин“ влекачът „Одейшъс“ на офшорната компания „Куест марин“. Дълъг петдесет и осем метра и широк осемнайсет метра, той беше един от най-големите влекачи в света. Двата му дизелови двигателя „Хънеуел“ произвеждаха обща мощност от 9 800 конски сили. Тъй като имаше предимството, че беше базиран в Уелингтън — най-близкото пристанище, той изпревари другите два големи влекача от Бризбейн.

Корабоводителят му го бе експлоатирал яко, като неспирно насъскване на хрътка след заек, насочвайки го към координатите, предоставени му от австралийския ракетен крайцер. Той бе пазил радиомълчание по време на препускането си по Южния Тихи океан — рутинна тактика между капитаните на влекачи, поели към един и същ аварирал кораб, тъй като победителят получаваше открита полица от Лойдс за спасителната операция и 25 процента от стойността на пострадалия кораб.

След като капитан Джок Макдърмот се озова в района на тлеещия туристически лайнер и австралийската фрегата, той влезе във връзка с длъжностните лица от туристическите морски линии „Блу сийз“, които след половинчасови преговори се споразумяха за договор „без спасение няма възнаграждение“, като определиха „Куест марин“ за главен изпълнител на операцията по спасяването на онова, което бе останало от „Емърълд долфин“.

Приближавайки се до лайнера, който все още тлееше до червено, Макдърмот и екипажът му онемяха от гледката. От доскоро красивия туристически лайнер беше останала само купчина изпепелени отломъци, плаващи върху неспокойната тюркоазна вода. Корабът приличаше на снимка от Хиросима след потресаващата огнена буря, причинена от атомната бомба — почернял, безформен и съсухрен.

— Той не става за нищо друго освен за скрап — изрази възмущението си първият помощник-капитан на „Одейшъс“ Хърм Браун, бивш професионален играч на ръгби, който се бе посветил на мореплаването, след като коленете му престанаха да го държат. Той

имаше разрошена грива от руса коса, набити крака, обути в къси панталони, и космати гърди, които се виждаха през разкопчаната му риза, изпъната докрай от широките му рамене.

Мақдърмот смъкна очилата си ниско на носа и погледна над тях. Шотландец с пясъчноруса коса, с тесен, извит като клюн нос и лешниковозелени очи, той бе прекарал двацет години на океански влекач. Но с издадената си долна челюст и очи, които пронизваха като светлинни лъчи, можеше да бъде сбъркан с Боб Крачит, счетоводителя на Скрудж.

— Директорите на дружеството няма да се зарадват на тази работа, повече от сигурно е. Не съм си представял, че такъв грамаден кораб може да изгори до купчина сажди.

Корабният телефон иззвъня и Мақдърмот вдигна слушалката.

— Тук капитан Харлоу от крайцера вляво на вашия бимс. С кого говоря?

— С капитан Джок Мақдърмот на „Одейшъс“ от „Куест марин“.

— След като вече пристигнахте, капитан Мақдърмот, мога да напусна мястото и да се отправя за Уелингтън. Имам на борда си петстотин корабокрушенци, които горят от нетърпение да стъпят отново на твърда земя.

— Доста работа ви се е отворила, капитане — отговори Мақдърмот. — Изненадан съм, че не сте потеглили преди два дни.

— Трябваше да извадим от водата труповете на жертвите от туристическия лайнер. Освен това бях помолен от Международната морска комисия да остана тук и да докладвам за местоположението на опожарения кораб, тъй като той стана опасен за корабоплаването.

— Той вече не прилича на кораб.

— Да, жалко — каза Харлоу. — Беше един от най-красивите плавателни съдове. — После попита: — Можем ли да ви помогнем с нещо, за да го вземете на буксир?

— Не, благодаря ви — отвърна Мақдърмот. — Ще се справим.

— Видът му е ужасен. Надявам се да се задържи на повърхността, докато стигнете до пристанище.

— Без да съм видял какво е състоянието на корпуса вследствие на горещината, не мога да кажа нищо.

— Изгорялата му вътрешност положително го е олекотила и това ще улесни буксировката.

— Няма лесна буксировка, капитане.

— Бъдете подготвен за посрещачески комитет и цяла орда от репортери, като стигнете Уелингтън.

— Не мога да чакам повече — отвърна сухо Харлоу. — Желая ви успех.

Макдърмот се обърна към първия си помощник-капитан Арл Браун.

— Е, да се залавяме за работа.

— Добре поне че морето е спокойно — каза Браун, поглеждайки напред през ветроотбойника на мостика.

Макдърмот остана загледан още няколко секунди в останките от лайнера.

— Имам чувството, че спокойното море е единственото, което ще ни е от помощ.

Макдърмот не загуби повече време в бездействие. След като заобиколи опожарения кораб и видя, че кормилото му изглеждало на положение нула градуса, той доближи „Одейшъс“ на шейсет метра от „Емърлд долфин“. Надяваше се само кормилото да е застинало в това положение. В противен случай корпусът щеше да се наклони странично и да стане неконтролируем.

Моторната лодка на влекача бе спусната във водата. Браун и четирима от екипажа на влекача потеглиха към останките от лайнера и спряха точно под огромния нос. Оказа се, че не са сами — водата около корпуса гъмжеше от акули. По някакъв първичен инстинкт хищниците знаеха, че ако корабът потъне, на повърхността ще остане да плува вкусна храна за тях.

Качването на борда на корпуса нямаше да е лесно. Средната му част все още беше нагорещена, само носът не беше засегнат от силния пожар. Оттам висяха най-малко трийсет въжета. За щастие две от тях бяха въжени стълби „Якоб“ с дървени стъпала. Когато кърмчията на моторницата спря под една от стълбите, той задържа носа ѝ насочен към вълните, за да овладее управлението.

Пръв тръгна Браун. Без да изпуска от поглед акулите, той стъпи здраво върху планшира и уравни тялото си. После се пресегна, хвана въжената стълба и я притегли към себе си. Когато моторницата

се повдигна върху гребена на една вълна, той стъпи върху един от дървените напречници и се заизкачва нагоре, като взе вертикалната височина от петнайсет метра за по-малко от три минути. Когато стигна до върха, се хвана за перилото и се повдигна, за да стъпи върху форпика. После оттласна едно от въжетата, хвърлено от корабокрушенците зад борда, към един от мъжете в моторната лодка. Той пък на свой ред го върза за края на въжето от влекача, което моторницата беше влачила след себе си.

След като трима от екипажа на моторницата също се качиха по въжената стълба на форпика, въжето бе омотано около един огромен кнехт, чиито конструктори изобщо не са си мислили, че ще бъде използван с такава цел. После краят на въжето бе спуснат обратно до моторницата в ръцете на очакващия го там матрос. Тогава моторницата се върна при влекача, където въжето бе закачено за буксирното въже на рудана.

Поради липсата на енергиен източник на борда на „Емърълд долфин“, качването там на масивното буксирно въже с диаметър 20 сантиметра и тегло един тон на трийсет метра, не беше лека задача, но мъжете се справиха и най-накрая Браун съобщи по портативния си радиопредавател на Макдърмот:

— Влекалото закачено. Връщаме се на борда.

— Разбрано.

Обикновено малка група от екипажа оставаше на борда на буксирания аварирал кораб, но в случая това беше опасно, тъй като не се знаеше до каква степен огънят е разрушил корпуса на „Емърълд долфин“. Ако внезапно се отправеше към морското дъно, те можеше и да не успеят да го напуснат навреме и щяха да потънат заедно с него.

Браун и хората му слязоха по въжената стълба в моторницата. Още щом тя и мъжете в нея бяха издигнати и качени на борда на влекача, Макдърмот даде заповед за бавен напред. Браун, който боравеше с огромния влекален рудан, започна да отпуска въжето и когато туристическият кораб се отдалечи на осемстотин метра от кърмата му, застопори въжето със спирачката. Хлабината му се обра, руданът опъна въжето и „Одейшъс“ потегли сантиметър по сантиметър напред.

Всеки на борда на влекача затаи дъх в очакване да види как ще реагира „Емърълд долфин“. Бавно, сантиметър по сантиметър, метър

по метър, като послушен слон, воден от мишка, носът му започна да пори водата. Никой не помръдваше, все още изпълнен с опасения, но огромният лайнер продължи право напред точно в пенестия килватер на влекача, без да се отклонява. Като видяха, че все още горящият корпус се движи, без да се накланя, всички на борда си отдъхнаха с облекчение.

Десет часа по-късно огромните двигатели на „Одейшъс“ теглеха гигантския негоден корпус с разумната скорост от два възела. Почти всички пламъци бяха угаснали. Само тук-там по някой огнен език просветваше сред усуканата конструкция на надстройката. Луна нямаше, тъмни облаци покриваха небето. Нощта беше толкова черна, че не можеше да се види къде свършва морето и започва небето.

Големият прожектор на влекача бе насочен в „Емърълд долфин“ и осветяваше носа и изкормената предна надстройка. Екипажът редуваше вахтите си, като следеше огромният буксиран съд да не се отклонява от пътя си. В полунощ на вахта застъпи корабният готвач. Той се настани на сгъваем шезлонг, на който се излягаше и препичаше на слънце, когато нямаше работа в камбуза. Беше все още прекалено горещо и влажно за кафе, затова пиеше диетична пепси, като държеше металните кутии в малка кофа за лед до себе си. С безалкохолното питие в ръка той запали цигара и се облегна назад, отправяйки задължителен поглед към огромната маса, движеща се зад кърмата.

Два часа по-късно, чувствайки, че го наляга сън, кокът се пребори с дрямката, като запали десета цигара и отвори трета кутия пепси. „Емърълд долфин“ беше на мястото си. Изведнъж от корпуса му се разнесе дълбок тътен. Вахтеният се надигна и наостри слух. Оприличи звука на гръм, отекнал от далечния хоризонт, но не беше само един — последваха още няколко гърмежа през две-три секунди. Той се изправи на шезлонга и присви очи. Беше на път да припише гърмежите на въображението си, когато забеляза, че е станала някаква промяна. Беше му нужен само миг, за да се увери, че корабът е затънал по-дълбоко във водата.

Овъгленият туристически кораб се наклони леко на десния си борт, после отново се изправи. На светлината на прожектора се видя как от средната част напред изригна огромен облак дим и се изви

нагоре в тъмнината извън светлинния лъч. В следващия момент готвачът се смрази от ужас.

„Емърълд долфин“ започна да потъва, и то много бързо.

Изпаднал в шок, кокът се втурна към мостика, крещейки:

— Той потъва, Богородице, изчезва от поглед под повърхността!

Макдърмот чу виковете и изскочи от каютата си. Не зададе никакви въпроси на готвача. Един поглед му беше достатъчен да разбере, че ако не срежат влекалото въже, потъващият лайнер ще повлече със себе си „Одейшъс“ и екипажа му на шест хиляди метра под водата. До него застана Браун, който също проумя положението от един поглед. Дватама едновременно се затичаха към гигантския рудан.

Като обезумели те освободиха спирачката, за да отпуснат въжето и застанаха да наблюдават как дебелото въже се размотава надолу в бездната, като бързо промени ъгъла си от почти хоризонтален във вертикален, когато лайнерът заби нос във водата. Въжето, навито на барабана на влекалния рудан, започна да се размотава с такава бързина, че се превърна в размазано петно. Макдърмот и Браун можеха само да се надяват, че когато то се развие докрай, крайт му ще се откъсне от стягащите го клеми. В противен случай „Одейшъс“ щеше да бъде повлечен с кърмата надолу към дъното.

Мъртвият туристически кораб продължаваше да потъва с обезпокоителна скорост. Носът му вече беше под водата. Той потъваше под тъп ъгъл от петнайсет градуса, но бързо. Страхотен скърцащ звук долетя от разрушения корпус, когато овъглените напречни прегради се извиха и откъснаха от напъна. Кормилото и огромните подрулващи устройства се подадоха над водата. Кърмата увисна за секунди във въздуха, после бавно последва носа в черната вода, докато накрая целият кораб изчезна от поглед, оставяйки след себе си огромен водовъртеж от въздушни мехурчета.

Само един ред въже остана навито около макарата, но изведнъж то се изпъна и кърмата на влекача потъна рязко във водата, а носът щръкна над повърхността. Всички на борда стояха като онемели от шока и наблюдаваха въртящия се барабан, виждайки зиналата паст на смъртта съвсем наблизо. После барабанът се завъртя за последен път, след като цялата дължина на въжето рязко изчезна от поглед във водната бездна. Драмата бе стигнала критичната си точка.

Разнесе се пронизително скърцане и тогава краят на въжето се откъсна от барабана и се загуби в морето. Освободено от напъна, влекалото въже се стовари тежко, корабът зае хоризонтално положение, заклати се напред-назад върху кила си и накрая се успокои. Екипажът стоеше безмълвен от изумление пред разминаването им на косъм със смъртта.

След малко, когато ужасът от последните минути бавно отмина, Браун промълви:

— Не съм вярвал, че кораб може да потъне за едно мигване.

— Нито пък аз — каза Макдърмот. — Сякаш цялото му дъно пропадна.

— Въже на стойност милиони лири стерлинги отиде на вятъра. Директорите на дружеството никак няма да се зарадват.

— Нищо не зависеше от нас. Всичко стана толкова бързо. — Макдърмот замълча и вдигна ръка. — Чуйте това! — каза той рязко.

Всички се загледаха в мястото, където изчезна „Емърълд долфин“. В нощта се разнесе вик:

— Помощ!

Първата мисъл на Макдърмот беше, че някой от екипажа е паднал зад борда, но след като погледът му бързо пробяга по палубата, той се увери, че никой не липсва. Викът долетя отново, този път по-слабо и едва чуто.

— Там има човек — извика корабният готвач, сочейки в посоката на гласа.

Браун се затича към прожектора, изви го надолу и насочи лъча му към водата. Тъмното лице на мъж на по-малко от трийсет метра от кърмата едва се виждаше на фона на абаносовочерното море.

— Можете ли да доплувате до кораба? — извика Браун.

Отговор не последва, но мъжът не изглеждаше изтощен.

Той гребеше силно и равномерно с ръце към влекача.

— Хвърли му въже — нареди Браун на един от матросите — и го издърпай, преди акулите да са го надушили.

Матросът изпълни нареждането. Мъжът се хвана за въжето и двама матроси го изтеглиха до кърмата и го издърпаха на борда.

— Той е абориген — отбеляза Браун, който беше австралиец по рождение.

— Прилича ми по-скоро на африканец — отбеляза Макдърмот.

— Носи униформа на корабен офицер.

Макдърмот, който не очакваше да види оцелял от кораба след толкова дълго време, изгледа озадачен мъжа.

— Мога ли да ви попитам откъде идвате?

Непознатият се засмя до уши, разкривайки бели зъби.

— Не е ли очевидно? Аз съм, или по-точно бях офицер, отговарящ за пътниците на борда на „Емърълд долфин“.

— Как така сте останали на борда след като всички оцелели бяха прехвърлени на друг кораб? — попита Браун. На него му беше трудно да повярва, че мъжът няма никакви наранявания и освен че униформата му беше прогизнала от вода, и косъм от главата му не липсваше от преживяното.

— Паднах и си ударих главата, докато помагах на пътниците да напуснат кораба и да се качат на изследователския кораб. Вероятно са ме помислили за мъртъв и са ме оставили. Когато се свестих, вие вече бяхте взели кораба на буксир.

— Сигурно сте били в безсъзнание почти двайсет и четири часа — подметна скептично Макдърмот.

— Сигурно.

— Струва ми се невероятно, че не сте обгорял до смърт.

— Извадих страхотен късмет. Паднах в един коридор, който не беше обхванат от огъня.

— Говорите с американски акцент.

— От Калифорния съм.

— Как се казвате? — попита Браун.

— Шърман Нанс.

— Е, господин Нанс — намеси се Макдърмот, — не е зле да свалите тази мокра униформа. Като ви гледам, на ръст сте като господин Браун, първия ми помощник. Той ще ви даде сухи дрехи. После идете в камбуза. Вероятно сте се обезводнил и прегладнял след това изпитание. Нашият кок ще ви приготви силна храна и нещо за пиене.

— Да, благодаря ви, капитан...?

— Макдърмот.

— Наистина съм много жаден.

След като кокът поведе Нанс към камбуза, Браун се вгледа в капитана.

— Странно е, че е оцелял от такъв огромен пожар, без дори да има опърлена вежда или изгорен пръст.

Макдърмот потърка брадичката си с израз на съмнение.

— Да, наистина е странно — и въздъхна. — Но това не е наша грижа. Сега ми предстои неприятното задължение да уведомя директорите, че загубихме нашия буксиран съд и тяхното скъпо влекално въже.

— Не би трябвало да става... — измърмори разсеяно Браун.

— Какво да става?

— Ами в един момент корабът плаваше високо по повърхността, а в следващия — пое към дъното. Не би трябвало да потъне толкова бързо. Не е естествено.

— Съгласен съм — сви рамене Макдърмот. — Но не зависеше от нас.

— Застрахователите никак няма да са доволни, че не е останало нищо, което да разследват.

Макдърмот кимна уморено.

— Без доказателства корабът ще бъде причислен към другите големи загадки на морето.

После той се запъти към прожектора и го изключи, хвърляйки водния гроб на потъналия туристически кораб в пълен мрак.

Когато „Одейшъс“ стигна до Уелингтън, мъжът, когото Макдърмот беше издърпал от водата след потъването на „Емърълд долфин“, изчезна. Служителите от бреговата имиграционна служба се кълняха, че не са го видели да слиза по трапа, защото иначе щели да го задържат за разпит във връзка с пожара и потъването на туристическия лайнер. Макдърмот реши, че единственият начин Шърман Нанс да напусне кораба е, като е скочил зад борда, докато корабът е навлизал в пристанището.

След като Макдърмот предаде рапорта си на застрахователните инспектори, му бе казано, че нито матрос, нито офицер на име Шърман Нанс не е служил някога на борда на „Емърълд долфин“.

9.

„Ърл ъв Уотълсфийлд“ изчака моряците от „Дийп инкаунтър“ да извадят от водата подводните апарати. След като те бяха качени и закрепени здраво на борда, капитан Бърч уведоми капитан Невинс, че са готови за път и двата кораба потеглиха към Уелингтън.

Смъртно уморен след работата по обезопасяването на подводните апарати, Пит сложи в ред каютата си след бъркотията, оставена от четирийсетимата души, които бяха успели по някакъв начин да се наблъскат в малкото пространство по време на евакуирането им от туристическия кораб. Мускулите го боляха, състояние, което той бе установил, че зачестява с напредването на възрастта му. После напъха мръсните си дрехи в чувала за пране и влезе в малката кабина за душ, пусна горещата вода и измести душа така, че струята да бие в единия ъгъл, където той легна на пода и вирна крака до сапуниерката. Остана в това положение със затворени очи за двадесетина минути. Когато излезе от дрямката ободрен, но все още с болки в тялото, се насапуниса и изплакна, подсуши се с кърпа и застана пред огледалото над месинговата мивка.

Лицето и тялото, което виждаше в огледалото, не бяха същите като преди десет години. Косата още не показваше признаци на оплешивяване, беше все така гъста, черна и къдрава, но край слепоочията беше почнала да се прошарва. Пронизителните зелени очи под гъстите вежди тепърва щяха да загубят блясъка си. Наследени от майка му, те имаха хипнотизиращо свойство и въздействаха на всеки, който общуваше с него, най-вече на жените. Според тях те имаха някакво особено излъчване, което ги караше да го възприемат като практичен човек, на когото можеше да се разчита.

Лицето му обаче започваше да издава необратимите признаци на стареенето. Веселите бръчици в края на очите му се бяха задълбочили. Кожата беше загубила еластичността на по-младите му години и бавно загрубяваше. Носът все още изглеждаше сравнително прав и непокътнат, като се имаше предвид, че го беше чупил три пъти по различни поводи. Пит не беше красавец от типа на Ерол Флин, но все

още притежаваше обаяние, което караше хората да приковават поглед в него, където и да се появеше.

Да, помисли си той, чертите на лицето му идваха от рода на майка му, докато оптимистичният му мироглед и високото, източено тяло бяха предадени от баща му и неговия род.

Той прокара пръсти по няколкото белега по тялото си, останали му от многото авантюри през двете десетилетия служба в Националната агенция за подводни и морски изследвания. Макар че беше завършил Военновъздушната академия и все още носеше званието майор във Военновъздушните сили, той се възползва от възможността да работи за адмирал Джеймс Сандекър и новосъздадената агенция за океанографски и морски изследвания. Никога не се беше женил; имаше дългогодишна връзка с конгресменката Лорън Смит, но животът и на двамата се оказа доста сложен. Неговата работа в НЮМА и нейната в Конгреса им отнемаше прекалено много време, за да стигнат до брак.

Две от предишните му любими същества бяха починали при трагични обстоятелства. Самър Моран — при разрушително подводно земетресение край Хаваите, а Мейв Флечър беше застреляна от сестра си край бреговете на Тасманово море.

Самър беше тази, която не преставаше да се явява в сънищата му. Винаги я виждаше да плува в дълбините, за да намери баща си, останал заклещен в една подводна пещера, и не можеше да забрави как красивото ѝ тяло и разпиляната ѝ във водата червена коса изчезнаха в зелените води на Тихи океан. Когато подаде глава над повърхността, за да си поеме дъх и видя, че нея я няма, понечи да се гмурне обратно, но мъжете в лодката, които го бяха спасили, го увериха, че е безнадеждно и физически му попречиха.

Оттогава той живееше единствено заради работата си над и под водата. Морето беше станало негова любовница. Освен в дома си, помещаващ се в стар самолетен хангар в единия край на Вашингтонското летище „Роналд Рейгън“, където бе подредил и колекцията си от автомобили и самолети, той се чувстваше най-щастлив на борда на някой научноизследователски кораб, кръстосващ океаните на света.

Пит въздъхна, облече халат и се излегна върху леглото. Беше на път да потъне в заслужен сън, когато изведнъж се сети за нещо и се

изправи. Младата жена с коженото куфарче на баща ѝ странно изплува в ума му. Колкото повече мислеше за това, толкова по-трудно му беше да повярва, че тя се е качила в една от спасителните лодки на контейнеровоза, без да я забележи. И тогава всичко му се проясни.

Тя просто не се беше качила в спасителна лодка. Все още се криеше на борда на „Дийп инкаунтър“.

Надвивайки примамливостта на съня, той стана от леглото и бързо се облече. След пет минути вече бе предприел търсенето от края на кърмовата палуба, като се взираше във всяко кътче в помещенията за генератора, за рудана, в склада за научноизследователската апаратура. Беше бавна работа, тъй като имаше толкова много места, където можеше да се скрие човек.

Той провери и в склада за резервни части и за малко да пропусне да го види — нещо мъничко, чието място не беше там. Забеляза няколко тенекиени кутии с различни видове смазочни масла, подредени прилежно върху една работна маса. На пръв поглед всичко изглеждаше в пълен ред. Но той знаеше, че кутиите трябваше да бъдат складирани в дървен сандък. Приблужи се на пръсти до сандъка и отвори капака му.

Вътре Кели Еган спеше толкова дълбоко от изтощение, че изобщо не усети присъствието му. Коженото куфарче беше подпряно до вътрешната стена на сандъка, а едната ѝ ръка го беше обгърнала. Пит се усмихна, откъсна лист от окачения на напречната преграда бележник и написа няколко реда:

Уважаема лейди,
Като се събудите, моля, елате в каютата ми — номер осем на палубата на второто ниво.

Дърк Пит

После му хрумна да я изкуши с нещо и добави:

Ще ви очаква ядене и пиене.

Остави бележката върху гърдите ѝ, затвори тихо сандъка и безшумно излезе от склада за резервни части.

Малко след седем и половина същата вечер Кели почука леко на вратата на Пит. Той отвори и я видя да стои в коридора сънena и с коженото куфарче в ръка. Той я хвана за другата ръка и я въведе в каютата.

— Сигурно примирате от глад — усмихна ѝ се той, за да ѝ покаже, че не е нито сърдит, нито раздразнен.

— Вие ли сте Дърк Пит?

— Да, а вие сте...?

— Кели Еган. Извинете, че ви причиних...

— Няма нищо — прекъсна я той и ѝ посочи бюрото, върху което имаше поднос със сандвичи и кана с мляко.

— Е, не е точно чревоугодническа вечеря, но това е най-много, което кокът ни успя да приготви от останалите ни провизии. — Той ѝ показва женски блуза и къси панталони. — Една от нашите лаборантки предположи, че имате почти същата фигура като нейната и беше така любезна да ви обслужи с тях. Нахранете се и вземете един душ. Аз ще се върна след половин час и тогава ще поговорим.

Когато Пит влезе отново в каютата си, Кели се беше изкъпала и довършваше последния от сандвичите с шунка и кашкавал. Каната с мляко бе пресушена. Той седна на отсрещния стол.

— Май се чувствате отново като човешко същество, нали?

Тя се усмихна и кимна; имаше вид на ученичка, която е хваната да прави беля.

— Сигурно се чудите защо не напуснах кораба.

— Да, мина ми такава мисъл.

— Страхувах се.

— От какво, от кого? От мъжа, който нападна вас и баща ви? С радост ще ви съобщя, че той отиде при другите жертви на кораба, които се удавиха.

— Имаше още един — каза тя плахо. — Беше корабен офицер. Той като че ли беше съучастник на червенокосия. Двамата се опитаха

да откраднат куфарчето и според мен имаха намерение да убият баща ми. Но изглежда нещо се обърка по време на боричкането им, защото те не постигнаха друго, освен да го бутнат над перилото във водата...

— Заедно с куфарчето му — продължи изречението й Пит.

— Да. — Очите на Кели се напълниха със сълзи при спомена за смъртта на баща й.

Пит извади от джоба си носна кърпа и й я подаде. След като избърса очите си, тя се загледа в кърпата и рече:

— Не знаех, че мъжете все още употребяват такива носни кърпи. Мислех, че вече ползват само книжни.

— Аз съм от старата школа. Човек никога не знае кога ще срещне тъжна жена.

Тя му хвърли странен поглед и се усмихна леко.

— Не съм срещала човек като вас.

— Хора като мен никога не развиват стадно чувство — отвърна той и се върна отново на въпроса. — Можете ли да опишете въпросния офицер?

— Да. Беше чернокож, афроамериканец предполагам, тъй като корабът принадлежеше на вътрешна морска линия и повечето от екипажа бяха от Съединените щати.

— Странно е, че са изчакали да пламне пожара, та да нападнат баща ви.

— Той неведнъж е бил обект на подобни действия — каза тя гневно. — Казвал ми е, че на няколко пъти е бил заплашван.

— Какво е било това толкова важно нещо, заради което баща ви е трябвало да умре? — попита Пит, сочейки куфарчето на пода до краката й.

— Баща ми е... — тя замълча за миг и се поправи: — беше доктор Елмор Еган, много умен човек. Работеше и като машинен инженер, и като инженер-химик.

— Името ми е познато. Доктор Еган беше много уважаван изобретател, нали? Създател на няколко различни видове водометни двигатели. Доколкото си спомням, той също така формулира дизелово гориво с висок коефициент на полезно действие, което намери широко приложение в транспортната индустрия.

— Нима знаете всичко това? — изненада се приятно Кели.

— Аз съм морски инженер — каза Пит. — Щях да получа оценка „слаб“, ако не бях чувал за баща ви.

— Последният проект на татко беше разработка на магнитохидродинамични двигатели.

— Като тези на „Емърълд долфин“.

Тя кимна безмълвно.

— Трябва да призная невежеството си относно магнитохидродинамичните двигатели. От малкото, което четох, разбрах, че за прилагането на тази технология са нужни още трийсет години. Затова бях изненадан, като научих, че такива двигатели са били монтирани на „Емърълд долфин“.

— Всички бяха изненадани. Но татко постигна важно откритие, революционна конструкция. Той смеси електричеството, открито в морската вода, а после го пусна през вътрешен магнетопровод, поддържан на абсолютна нула посредством течен хелий...

Пит я слушаше внимателно и думите ѝ го накараха да възкликне:

— Да не би да казвате, че единственият му външен източник на гориво за двигателите е морската вода?

— Солената вода има много слабо електрическо поле. Баща ми откри метод за усилването му до невероятно висока степен, за да произвежда енергия.

— Трудно ми е да си представя средство за задвижване с неизчерпаем източник на гориво.

Лицето на Кели изразяваше гордост от баща ѝ.

— Както той ми обясни...

— Нима не сте работили заедно с него? — почуди се Пит.

— Не. — Тя се засмя за първи път. — За жалост той беше ужасно разочарован от мен. Аз не мога да мисля с отвлечени понятия. Никога не ми е идвало отвътре да овладее алгебрата. Решаването на уравнения беше безнадеждна кауза за мен. Специализирах бизнес в Йейл, където получих магистърска степен. Работя в една консултантска фирма, чиито клиенти са универсалните магазини и магазините за преоценени стоки.

Устните на Пит се разтегнаха в лека усмивка.

— Е, не е толкова вълнуващо, както да създаваш нови форми на енергия.

— Може би — тя отметна глава назад и светлокестенявата ѝ коса затрептя около врата и раменете ѝ, — но поне си докарвам добър доход.

— Какво научно откритие е подтикнало баща ви да усъвършенства технологията на магнитохидродинамичните двигатели?

— По-рано в неговите проучвания и разработки той се натъкна на препятствие, когато експерименталният му двигател надхвърли очакванията му за мощност и енергия, но доведе до огромни проблеми с триенето. При високи обороти двигателите имаха живот само няколко часа, след което почваха да стържат и да спират. Тогава той и един негов близък и семеен приятел — Джош Томас, инженер-химик, формулираха нов вид масло, което беше сто пъти по-ефикасно от всяко масло, продавано в търговската мрежа. Така татко получи нов енергиен източник, който може да се използва безкрайно, без измеримо износване години наред.

— Значи супермаслото е елементът, пренесъл магнитохидродинамичния двигател на баща ви от чертожната маса в практиката.

— Точно така — потвърди тя. — След успешната програма по изпитването на пилотския модел директорите на „Блу сийз“ се свързаха с татко и му поръчаха да конструира и монтира двигателите си на „Емърълд долфин“, който беше в строеж в корабостроителница в Сингапур. Там се строеше също и подводен луксозен пътнически лайнер, но не помня името му. Дадох на баща ми изключителен лиценз за построяването на двигателите.

— Не може ли тази формула за маслото да бъде размножена?

— Формулата — да, но не и процесът. Няма начин да се повтори точният производствен процес.

— Предполагам, че той се е застраховал с патенти.

Кели закима силно.

— О, да. Той и Джош Томас получиха най-малко трийсет и два патента за конструкция на двигател.

— А формулата за масло?

Тя се поколеба, после поклати глава.

— Баща ми предпочете да я запази за себе си. Не пожела да се довери дори на Патентната служба.

— Доктор Еган е могъл да стане неимоверно богат, ако се е опитал да постигне договаряне за възнаграждения за маслото и двигателя си.

Кели сви рамене.

— И татко като вас беше направен от друго тесто. Той искаше светът да се облагодетелства от неговото откритие и беше готов да го подари. Освен това той вече работеше над нещо друго. Каза ми, че ставало дума за по-голям проект, нещо, което щяло да окаже невероятно влияние върху бъдещето.

— Сподели ли ви какво е то?

— Не. Той беше много потаен, каза ми само, че било по-добре да не го знам.

— Трезва мисъл — отбеляза Пит. — Искал е да ви предпази от някого, който отчаяно би опитал да се домогне до тайните му.

В очите на Кели се появи израз на тъга и униние.

— След смъртта на майка ми ние с баща ми доста се отдалечихме един от друг. Той беше добър и грижовен баща, но поставяше работата си на първо място и потъваше в нея. Мисля, че ме покани на това първо плаване на „Емърълд долфин“, за да се сбlijим отново.

Пит постоя замислен известно време. После посочи с глава коженото куфарче.

— Не мислите ли, че е време да го отворите.

Тя закри с ръце лицето си, за да скрие смущението си.

— Искам, но ме е страх.

— От какво ви е страх?

Тя се изчерви, но не от притеснение, а от мисълта какво ли ще намери там.

— И аз не знам.

— Ако се страхувате, че съм злодей, който възнамерява да забегне с ценната документация на баща ви, забравете. Ще ида да се настаня удобно в другия ъгъл, докато вие погледнете вътре, като закривате съдържанието с отворения капак, така че да не видя нищо.

Изведнъж създалото се положение й се стори нелепо. Тя сложи куфарчето в скута си и се изкикоти тихо.

— Знаете ли, нямам ни най-малка представа какво има в него. Предполагам само, че ще намеря таткови дрехи за пране или

бележници, изпълнени с неразгадаемите му драсканици.

— В такъв случай нищо няма да ви стане, ако го отворите.

Тя се поколеба, после много бавно, сякаш отваряше кутия с някоя кукла на пружина, щракна закопчалките и повдигна капака.

— О, боже! — ахна от изумление тя.

Пит стана от мястото си.

— Какво има?

Сякаш в забавен каданс, Кели завъртя куфарчето и го остави да се изхлузи от ръцете ѝ на пода.

— Нищо не разбирам — промълви тя. — То изобщо не е попадало в други ръце.

Пит се наведе и погледна в куфарчето.

То беше празно.

10.

На двеста мили от Уелингтън метеорологическите уреди предвиждаха за следващите четири дни спокойно море и ясно небе. Сега, когато „Дийп инкаунтър“ вече не беше под непосредствена заплаха от наводняване и потъване, капитан Невинс нареди контейнеровозът му да избърза напред и да стигне възможно най-бързо до пристанището. Колкото по-скоро „Ърл ъв Уотълсфийлд“ стигнеше до Уелингтън, толкова по-добре. С две хиляди непредвидени пътници на борда, провизиите бяха критично оскъдни.

Докато огромният кораб го подминаваше, екипажът и пътниците от „Емърълд долфин“ му помахаха за сбогом. Глас подхвана песен на Уди Гътри и скоро над хиляда гласове подеха мелодията и запяха серенада за мъжете и жените на борда на малкия научноизследователски кораб със „Сбогом, беше хубаво, че те срещнах“.

Беше трогателен момент, когато изпяха и последните думи: „И трябва да отплавам“. Преди да е изминал час, „Ърл ъв Уотълсфийлд“ вече беше изчезнал от хоризонта.

Капитан Невинс навлезе в пристанището на Уелингтън шест часа преди „Дийп инкаунтър“, където бе посрещнат със съдържана радост и тържествени приветствия. Хиляди хора се бяха струпали по крайбрежната алея и наблюдаваха, разговаряйки тихо, докато контейнеровозът бавно зае едно от корабните места. Сърцето на Нова Зеландия изпитваше дълбоко съчувствие към онези, които като по чудо бяха оцелели от най-големия пожар на кораб в морската история.

Спонтанен израз на съчувствие към живите и мъртвите заля цялата страна. Всеки дом отвори врати за корабокрушенците. Започнаха да се раздават огромни количества дрехи и храна. Митническите служители ги пропускаха, като им задаваха само по един-два въпроса, тъй като почти всички бяха загубили паспортите си в пожара. Авиокомпаниите отпуснаха извънредни самолети, които да ги закарат до градовете, в които живееха. Високопоставени лидери на новозеландското правителство и американският посланик сформираха

комитет по посрещането. Тълпи от репортери от новинарските емисии обкръжиха оцелелите, които изгаряха от нетърпение да слязат на брега и да уведомят близки и приятели за благополучното си завръщане. Това беше най-голямото новинарско събитие в страната от най-новата ѝ история и водещата новина беше героичната спасителна операция, извършена от екипажа и научните работници от „Дийп инкаунтър“.

Разследването беше вече започнало. Повечето от пътниците пожелаха доброволно да отговарят на въпроси и да дават изявления относно действията на екипажа по време на пожара. На оцелелите членове на екипажа бяха осигурени жилищни квартири за неопределено време. Адвокатите на морската туристическа фирма обаче поискаха от тях да не дават никакви показания, преди да бъдат официално разпитани в съда, където показанията им щяха да бъдат изслушани и записани.

Докато в настроението при посрещането на „Ърл ъв Уотълсфийлд“ преобладаваше меланхолията, то очакването на „Дийп инкаунтър“ достигна атмосферата на див и необуздан купон. Когато научноизследователският кораб навлезе в пролива Кук и се отправи към Уелингтън, той бе посрещнат от малка флотилия от частни яхти, която до връзването на носа му в пристанищните води набъбна до стотици най-различни плавателни съда. Пожарни кораби ескортираха кораба до пристана, като междувременно маркучите им пръскаха струи вода високо във въздуха във вид на завеса от разноцветни дъги, облени от яркото слънце.

Тълпите от хора видяха ясно излющената тюркоазна боя и разкъсаната на места обшивка на корпуса от блъскането му в туристическия лайнер по време на невероятната операция за спасението на близо две хиляди души. Наложиха се капитан Бърч да използва рупор за командите си за процедурите по заставането на кораба до кея поради глъчта от викове и радостни възгласи, подсилена от тръбене на автомобилни клаксони, биене на камбани и вой на сирени, наред с дъжда от знаменца и конфети, който се сипеше върху палубите.

Екипажът и научният екип не съзнаваха, че тъй мигновено са станали национални знаменитости и са приветствани като герои. Бяха смаяни от шумното посрещане и не можеха да повярват, че то е за тях. Това ги накара да забравят за умората. Още като видяха армадата от

посрещачи, всеки побърза да се измие и премени в най-хубавите си дрехи. Жените от научния екип се облякоха в рокли, мъжете — в памучни панталони и спортни сака, а екипажът — в униформите на НЮМА. Всички стояха на работната палуба, опразнена от всякакви океанографски съоръжения освен двата подводни апарата, и помахваха в отговор.

Кели стоеше до Пит на крилото на командния мостик, въодушевена от гледката, но и тъжна, че баща ѝ го няма, за да я види и той. В един момент тя се обърна и поглеждайки Пит в очите, каза:

— Мисля, че е време да се сбогуваме.

— За Щатите ли отлиташ?

— Да, ще си направя резервация за първия полет за вкъщи, за който има места.

— Къде е това „вкъщи“?

— Ню Йорк — отвърна тя, улавяйки едно хвърлено от посрещачите книжно знаменце. — Имам къща в горната западна част на града.

— Сама ли живееш?

— Не — усмихна се Кели, — с една тигрова котка на име Зипи и един басет, който се обръща на името Шагнастри.

— Не ходя често там, но следващия път, когато съм в града, ще ти се обадя да идем на вечеря.

— С удоволствие. — Тя записа телефонния си номер на късче хартия и му го подаде.

— Ще ми липсваш, Кели Еган.

Тя се вгледа в невероятните му очи и забеляза, че той говори сериозно. Лицето ѝ пламна, коленете ѝ омекнаха. Тя стисна здраво перилото и се запита какво ѝ става. После изумена, че губи контрол над себе си, се повдигна на пръсти, обгърна с длани главата на Пит и впи устни в неговите. Очите ѝ бяха затворени, докато неговите щяха да изскочат от приятната изненада.

После Кели се отдръпна, възвърна женственото си поведение и рече:

— Благодаря ти, Дърк Пит, задето спаси живота ми, както и за нещо много, много повече. — Тя се отдалечи с две-три крачки и се обърна. — Колкото до куфарчето на баща ми...

— Да? — попита той, нямайки представа какво ще чуе.

— То е твое.

След тези думи Кели отново се обърна и заслиза по вертикалната стълба към работната палуба. Веднага щом бе спуснат задбордният трап, тя стъпи на кея и мигом бе погълната от рояк репортери.

Пит остави на Бърч и другите да обират лаврите. Докато всички те се веселяха в града на набързо устроените в тяхна чест банкети, той остана на борда на кораба и предаде по сателитния телефон „Глоубълстар“ пълен доклад на адмирал Сандекър в главното управление на НЮМА във Вашингтон.

— „Инкаунтър“ доста пострада — поясни той. — Уговорих да бъде приет на сух док още утре сутринта. Бригадирът на ремонтното звено прецени, че ремонтът ще продължи три дни.

— Вестниците и телевизията предават за спасителната операция всеки ден сутрин, обед и вечер — каза адмиралът. — Самолети са направили фантастични снимки на горящия туристически кораб и на „Инкаунтър“. Телефоните в НЮМА прегряха от обаждания за поздравления, а сградата гъмжи от репортери. Дълга на теб и на всички на борда на „Инкаунтър“ искрена, огромна благодарност от името на агенцията.

Пит можеше да си представи как адмиралът прелива от гордост в кабинета си и ликува, че е в центъра на вниманието. Видя ясно в съзнанието си рижата му коса със заличени от боя сиви нишки, заострената му брадичка в стил Вандайк, сините му очи, премигващи като неоновии реклами от дълбоко задоволство и едва ли не надуши острия дим от една от специално изработваните за него пури.

— Това означава ли повишение на заплатата на всички нас? — подметна саркастично Пит.

— Не си го и помисляй — сопна му се Сандекър. — Слава не се купува с пари.

— Е, и премии ще е благороден жест от твоя страна.

— Не насилвай късмета си. Бъди благодарен, че няма да удържа от заплатата ти сметката за ремонта на кораба.

Пит нито за секунда не се хвана на грубия му тон — Сандекър беше прословут с щедростта си сред служителите на НЮМА. Затова беше повече от сигурен, че адмиралът вече е написал чекове за допълнителни възнаграждения и щеше да се окаже прав. Не че на Сандекър не му беше присъща користта, когато се касаеше до

любимата му НЮМА. Пит знаеше много добре, че Сандекър вече замисля как да се възползва от спасителната операция и публичното ѝ огласяване, за да получи одобрение от Конгреса за отпускане на допълнителна сума от петдесет милиона долара към бюджета на агенцията за следващата година.

— Сметката за ремонта не е всичко, което би могъл да поискаш да удържиш от заплатата ми — отвърна закачливо Пит. — За да не потънем, трябваше да изхвърлим в морето почти всички съоръжения на борда.

— И подводните апарати ли? — Тонът на Сандекър стана сериозен.

— Да, и тях ги спуснахме във водата, но после ги изтеглихме обратно на борда.

— Добре, защото ще ти потрябват.

— Не те разбирам, адмирале. След като половината от подводните ни научноизследователски съоръжения лежат на морското дъно, няма начин да изпълним първоначалната си мисия за нанасяне на картата падината Тонга.

— Не това имам предвид — отвърна бавно Сандекър. — Очаквам от теб да се гмурнеш до „Емърлд долфин“ със задачата да проучиш останките му за доказателства, отнасящи се до пожара, и причината за внезапното му и бързо потъване. — Той замълча за миг. — Ти знаеш, че той е потънал необяснимо как, докато е бил на буксир, нали?

— Да. Двамата с капитан Бърч следихме разговорите между влекача и пристанището му за домуване.

— „Дийп инкаунтър“ е единственият плавателен съд в радиус от хиляда мили, който може да свърши тази работа.

— Да се проучи гигантски туристически кораб от подводен апарат на дълбочина шест хиляди или повече метра не е същото като да се ровиш в пепелта на изгоряла къща. Освен това нямаме и кран, наложи се и него да изхвърлим в морето.

— Купи или вземи друг под наем. Направи всичко възможно и гледай да не се връщаш с празни ръце. Морската туристическа индустрия ще пострада независимо от онова, което ще откриеш, а застрахователните дружества искат нещо повече от това да компенсират НЮМА за усилията ни.

— Аз не съм инспектор по застраховки срещу пожар. Какво точно трябва да търся?

— Не се безпокой — отвърна Сандекър. — Пращам ти човек, който е специалист по морски бедствия. Освен това е специалист и по дълбоководни апарати.

— Познавам ли го?

— Би трябвало — отвърна загадъчно адмиралът. — Той е твоят помощник — ръководител на специални проекти.

— Ал Джордино?! — възкликна радостно Пит. — Мислех, че все още работи по проекта „Атлантида“ на Антарктида.

— Вече не. В момента е във въздуха и трябва да кацне в Уелингтън утре сутринта.

— По-добър от него не можеше да изпратиш.

Сандекър изпитваше удоволствие да си играе с Пит.

— Да — отвърна той лукаво, — помислих си, че точно така ще го приемеш.

11.

Албърт Джордино прекоси с тежки стъпки трапа, спускащ се от сухия док до палубата на „Дийп инкаунтър“. Беше нарамил на яките си плещи голям старомоден корабен пътнически сандък, чиито стени бяха облепени с разноцветни етикети, рекламиращи хотели и държави от цял свят. Едната му ръка стискаше ремъка на металния сандък с лъскав дървен обков по горната и долната му части, а другата — кожена чанта, също стара. Като стигна до края на задбордната стълба, той се спря, остави товара си на палубата и видя, че е безлюдна. На крилото на командния мостик също нямаше никой, освен работниците от ремонтната бригада, които поправяха външната страна на корпуса. Корабът изглеждаше пуст.

Раменете на Джордино бяха широки колкото височината на тялото му. На ръст малко над метър и шейсет и с тегло осемдесет килограма, тялото му като че ли беше само мускули. Мургавата кожа, черната къдрава коса и очите му с цвят на лешник издаваха италианското му потекло. Общителен, саркастичен и весел, той имаше остър хумор, който караше хората около него или да се заливат от смях, или да подвиват опашка.

Приятели от училищните години, Пит и Джордино бяха играли в един и същ футболен отбор в гимназията, а после и в Академията на Военновъздушните сили. Закъдето и да тръгнеше единият, другият го последваше. Джордино не се замисли за секунда дали да отиде да работи с Пит в Националната агенция по подводни и морски изследвания. Техните съвместни авантюри над и под морската повърхност се превърнаха в легенди. За разлика от Пит и жилището му в самолетен хангар, пълен със стари автомобили, Джордино живееше в апартамент, чиято подредба би довела всеки архитект по вътрешно обзавеждане до самоубийство. Караше стар автомобил „Корвет“. Освен работата, жените бяха другата страст на Ал. Той не виждаше нищо лошо в това да играе ролята на жиголо.

— Ахой, кораб! — извика той, после изчака малко и пак извика, когато видя една фигура да излиза на мостика от пилотската кабина и

едно познато лице се обърна към него.

— Не можеш ли да се държиш по-прилично? — подметна Пит с престорена сериозност. — Ние тук не се отнасяме любезно с варвари, качващи се на борда на елегантния ни плавателен съд.

— В такъв случай сте извадили късмет — ухили се до уши Джордино. — Можете да използвате един вулгарен грубиян да ви развеселява.

— Стой там, аз ще сляза — каза Пит.

След минута двамата се прегърнаха сърдечно като стари приятели, каквито всъщност бяха. Макар Джордино да беше три пъти по-як, Пит винаги повдигаше ниския мъж от земята.

— Защо закъсня? Сандекър ми каза да те очаквам вчера сутринта.

— Нали го знаеш адмирала. Досвидя му се да ми позволи да наема реактивен самолет на НЮМА, та трябваше да пътувам с редовен. Както се очакваше, всички полети бяха късни и аз изпуснах връзката в Сан Франциско.

Пит потупа приятеля си по гърба.

— Радвам се да те видя, друже. Мислех, че си на Южния полюс за проекта „Атлантида“. — После отстъпи крачка назад и изгледа питащо Джордино. — Последното, което чух за тебе, е, че си щял да се жениш.

Джордино разпери ръце в знак на съжаление.

— Сандекър ми възложи да замина за проекта, а любимата ми пък замина без мене.

— Защо, какво стана?

— Никой от нас двамата не беше навит да изостави работата си и да се премести да живее в предградията. На нея ѝ предложиха да дешифрира древни надписи в Китай, което ще ѝ отнеме две години. Тя не пожела да изпусне тази възможност и се метна на първия самолет за Китай.

— Радвам се да видя, че си понесъл стоически отказа ѝ.

— Е, беше по-поносимо, отколкото да ти ударят сто камшика, да ти заковат езика за някое дърво и да те хвърлят в багажника на някой „Наш рамблър“ от петдесет и първа година.

Пит взе от ръката му кожената чанта, но колкото до корабния куфар, дори не си направи устата да му помогне и за него.

— Хайде, ела да те заведе до апартамента ти.

— Апартамент ли? Последния път, когато бях на борда на „Инкаунтър“, каютите бяха с размера на килер за метли.

— Само чаршафите са сменени.

— Корабът прилича на гробница — каза Джордино и обхвана с ръка безлюдния плавателен съд. — Къде са хората?

— На борда сме само главният механик Хаус и аз. Останалите са в най-хубавия хотел на града, където ги гледат и омайват, взимат им интервюта и им връчват награди.

— Но аз чух, ти си бил мъжът на деня.

Пит сви скромно рамене.

— Знаеш, че тия неща не са в стила ми.

Джордино му хвърли поглед, изпълнен с уважение и възхищение.

— Не ме изненадва, ти винаги си скромничил. И тъкмо тази твоя черта ми харесва. Ти си единственият от познатите ми, който не само че не колекционира свои снимки със знаменитости, ами държи всичките си трофеи и награди в банята.

— За кого да ги колекционирам? Знаеш, че рядко каня гости. Освен това, кой го е грижа за тия неща?

Джордино поклати леко глава. Пит си е все същият, помисли си той. Ако президентът на Съединените щати поискаше да го удостои с най-високата държавна награда, Пит щеше да изкаже съжаленията си и да откаже под предлог, че е пипнал коремен тиф.

След като Джордино разопакова багажа си и се настани, влезе в каютата на Пит, където завари приятеля си да седи зад малко писалище и да изучава плана на палубите на „Емърлд долфин“. Джордино постави дървена кутия върху плановете.

— Заповядай, донесох ти подарък.

— Нима е вече Коледа? — засмя се Пит и след като отвори кутията, въздъхна: — Бутилка текила „Дон Хулио“. Добър човек си ти, Албърт.

Джордино сложи две чаши от чисто сребро.

— Дали да не го опитаме, за да проверим отговаря ли на вкуса ни?

— Какво ще каже адмиралът? Не пренебрегваш ли неговата заповед за забрана на алкохол на борда на плавателните съдове на НЮМА?

— Ако не вляе час по-скоро медицински спирт в организма си, може и да издъхна.

Пит извади корковата тапа и наля от светлокафявата течност в сребърните чаши. Когато ги вдигнаха и чукнаха металните ръбове един в друг, Пит изрече наздравица:

— За успешното ни гмуркане до останките от „Емърълд долфин“.

— И за успешното ни издигане обратно на повърхността. — Джордино отпи глътка и попита: — Къде точно потъна той?

— Върху западния склон на падината Тонга.

Джордино повдигна вежди.

— Там е доста дълбочко.

— Най-добрите ми предположения са, че той лежи на дълбочина пет хиляди и осемстотин метра.

— И какъв подводен апарат смяташ да използваме?

— „Ъбис навигейтър“, той е построен за такава работа.

Джордино смръщи вежди.

— Много добре знаеш, че е конструиран да се спуска на дълбочина до пет и деветстотин и тепърва му предстои да бъде изпитан на тази дълбочина.

— Каква по-добра възможност в случая да проверим нивото на конструкторите му — заяви безцеремонно Пит.

Джордино му подаде празната си чаша.

— Не е лошо да ми налееш още едно. Като се замисля, май ще ми е нужно да гаврътна поне десет-дванайсет чашки, иначе няма да спя добре отсега нататък до Тонга и ще сънувам кошмари за спукани подводни апарати.

Те останаха в каютата на Пит до полунощ, като отпиваха от текилата, разказваха си стари военни случки и си напомняха за съвместните си приключения през годините. Пит разказа за откриването на горящия „Емърълд долфин“, за спасителната операция, за навременното пристигане на „Ърл ъв Уотълсфийлд“, за рапорта на капитана на „Одейшъс“ за потъването му, за това как спасил Кели и убил нападателя ѝ.

Най-сетне Джордино се нареди да се връща в кабината си.

— Явно си бил много зает.

— Не ми се иска да изпитам всичко това отново.

— Кога се очаква да завърши ремонтът на корпуса? — попита той.

— Двамата с капитан Бърч се надяваме да отплаваме вдругиден и след четири дни да сме на мястото.

— Тъкмо ще имам достатъчно време да възстановя тена си, който загубих на Южния полюс. — Джордино забеляза коженото куфарче в единия ъгъл на каютата и попита: — Това ли е куфарчето на доктор Еган?

— Да.

— И казваш, че се оказало празно?

— Като трезор на банка след офейкването на Бъч Касиди от града.

Джордино го вдигна и прекара пръсти по кожата.

— Фина изработка. Доста старо е. Немско производство. Еган е имал добър вкус.

— Искаш ли го? Можеш да го вземеш.

Джордино седна отново и постави куфарчето в скута си.

— Падам си по стари куфари и чанти за багаж.

— Забелязах.

Джордино откопча куфарчето и с отварянето на капака му близо два литра гориво потече по краката му и по пода. За миг той онемя от изненада, виждайки как течността попива в панталоните и килима. След като шокът му премина, той хвърли на Пит убийствен поглед с думите:

— Не знаех, че си падаш по такива груби шеги.

На свой ред по лицето на Пит се появи смаян израз.

— Изобщо не си падам по такива шеги. — Той скочи на крака, отиде до приятеля си и надникна в куфарчето. — Повярвай ми, нямам нищо общо с това. Куфарчето беше празно, когато го отворих вчера. Никой освен главния механик и мен не е бил на борда през последните двайсет и четири часа. Не разбирам защо някой ще си прави труда да се промъква крадешком тук и да го пълни с гориво. Какъв е смисълът?

— Тогава откъде се е взело? Явно е, че не се е появило от въздуха.

— Нямам никаква представа — отвърна Пит със странен израз в погледа. — Но се обзалагам, че ще открием, преди да е свършило пътуването.

12.

Пит и Джордино оставиха на заден план загадката за това кой може да е налял гориво в коженото куфарче на Еган и се заловиха да проверяват и изпитват уредите и електронните системи на „Сий слут“ — автономния подводен апарат (АПА) на научноизследователския кораб. По време на плаването към гроба на „Емърълд долфин“ двамата обсъдиха процедурата по изследването на корабните останки с капитан Бърч и морските инженери на борда. Всички бяха единодушни, че от съображения за сигурност първо трябва да бъде спуснат автономният апарат, а не обитаемият „Ъбис навигейтър“.

Във външния вид на „Сий слут“ нямаше гладки или аеродинамични форми. Утилитарен и практичен, пред него един космически кораб за Марс изглеждаше направо изящен. Висок два и десет, широк един и осемдесет и дълъг два и десет метра, той тежеше близо три хиляди килограма. Обшивката му представляваше дебел пласт титан и отдалече приличаше на огромно продълговато яйце, отворено от страни и поставено върху плъзгачи на шейна. Кръгла издатина най-отгоре побираше двете баластни цистерни. Спомагателни тръби обточваха вътрешността му под баластните цистерни.

В него, сякаш изградени от дете с „Лего“, бяха монтирани видео с висока разделителна способност и неподвижна камера, компютър и датчици, записващи солеността, температурата и кислородното съдържание на водата. Движението му се осъществяваше чрез мотор с прав ток и се захранваше с мощна акумулаторна система. Високо усъвършенствани преобразуватели изпращаха сигнали и изображение през водните дълбини на кораба база, който пък на свой ред му изпращаше управляващи сигнали. Пътят му се осветяваше от редица от десет външни лампи.

Като на някакво механично чудовище от научнофантастичен филм от едната му страна стърчеше ръка робот или, както още се наричаше, манипулатор. Тя имаше силата да повдига сто и осемдесет килограмова котва и чувствителността да поема чаена чаша.

За разлика от по-ранните апарати работи „Сий слут“ нямаше електрозахранващ кабел, свързан с лоцманската кабина, а беше напълно автономен; движението и видеокамерите му се управляваха от командния пункт на „Дийп инкаунтър“, намиращ се на хиляди метри над него.

Един моряк, който помагаше на Джордино да регулира ръката робот, се приближи до Пит.

— Капитан Бърч ми нареди да ви уведомя, че се намираме на три мили от целта.

— Благодаря. Моля те, предай на шкипера, че двамата с Ал скоро ще идем при него.

Джордино хвърли две отвертки в кутията за инструменти, изправи се и се протегна, за да разкърши гърба си.

— Готов е, както ще бъде и занапред.

— Тогава да вървим на мостика и да видим как изглежда „Долфин“ на хидроакустична станция със страничен обзор.

Бърч и още няколко инженера и учени от НЮМА бяха в командния център, разположен непосредствено зад лоцманската кабина. Горното осветление багреше лицата и ръцете на всички в странна пурпурночервена светлина. Последните опити потвърдиха, че показанията на уредите се виждат по-лесно и по-продължително време под вълнов обхват от синьо-червена светлина.

Те се бяха събрали около компютърно подсилен екран на записващото устройство „Клайн систем 5000“ и наблюдаваха как морското дъно на шест хиляди метра под тях се разгръща като руло хартия. Цветното изображение показваше доста гладко дъно, което се спускаше полегато към дълбока бездна. Бърч се обърна при влизането на Пит и Джордино и им посочи цифровото отчитане на системата за глобално позициониране, което показваше оставащото до целта разстояние.

— Значи след още една миля корабните останки ще трябва да се покажат — отбеляза той.

— Влекачът ли е дал координатите? — попита Джордино.

— Да — кимна Бърч, — на мястото, където лайнерът е потънал, когато влекалното въже се е скъсало.

Погледите на всички в командния център се съсредоточиха върху изображението на екрана. Морското дъно, дълбоко под вързания с

въже за „Дийп инкаунтър“ датчик, беше изобразено като равна, наподобяваща пустиня повърхност, покрита с тъмна сиво-кафява утайка. Нямаше никакви назъбени скали или възвишения. Една пустош би изглеждала по-обитаема. И все пак изображението действаше хипнотизиращо, тъй като всеки очакваше някакъв обект да се материализира и изпълзи на екрана.

— Сто метра — съобщи Бърч.

Екипажът и мъжете и жените от научния екип се смълчаха. В командния център стана тихо като в крипта. За повечето хора този момент щеше да им се стори мъчителен, но не и за учените и лаборантите, които изследваха моретата. Те всички бяха търпеливи хора. Бяха прекарвали седмици наред, вторачени в уредите, в очакване появата на някой потънал кораб или необикновена геоложка формация, макар че в повечето случаи не се натъкваша на нищо, освен на привидно безкрайно и стерилно дъно.

— Нещо се задава — съобщи Бърч, който виждаше най-добре екрана от мястото си.

Записващото устройство бавно показва контрастно изображение на изработена от човешка ръка форма. Очертанието изглеждаше назъбено и неравно. Беше прекалено малко, за да бъде на огромния лайнер, който всички очакваха да видят.

— Това е той — заяви с твърд глас Пит.

Бърч се усмихна като щастлив младоженец.

— Открихме го от раз.

— Местоположението, дадено от влекача, се оказа съвършено точно.

— Размерите обаче не отговарят на размерите на „Емърлд долфин“ — вметна Джордино с равен глас.

Бърч посочи с пръст екрана.

— Ал е прав. Ние виждаме само част от останките. Ето, появява се и друга част.

Пит изучи замислен изображенията.

— Той се е разцепил или докато е падал към дъното, или когато се е ударил в дъното.

Огромна секция, която Бърч разпозна като кърма, изпълзя на екрана. Обширно поле от отломки между останките от кораба разкри

стотици неопределими предмети, големи и малки, разхвърляни като след преминало торнадо.

Джордино скицира набързо изображенията в един бележник.

— Струва ми се, че се е разцепил на три парчета.

Пит погледна скиците на Джордино и ги сравни с изображенията на екрана на хидроакустичната станция.

— Те са на около осемстотин метра едно от друго.

— Тъй като вътрешната му конструкция е станала лесно трошлива вследствие на пожара, той вероятно се е разпаднал по пътя към дъното — каза Бърч.

— Възможно е — вметна някой от научния екип. — „Титаник“ например се е разцепил на две, докато е потъвал.

— Но той е паднал към дъното под голям ъгъл — поясни Бърч. — А както ми каза капитанът на влекача, взел на буксир „Долфин“, лайнерът е потънал под съвсем малък ъгъл, не повече от петнайсет градуса. Докато „Титаник“ се е отправил към дъното под четирийсет и пет градусов ъгъл.

Джордино погледна през предния прозорец морската повърхност напред.

— Най-логичното предположение е, че е потънал цял и се е разпаднал при удара му с дъното. Скоростта му вероятно е била някъде между петдесет и шейсет километра в час.

Пит поклати глава.

— В такъв случай останките щяха да са съсредоточени на по-малка площ. А виждаме, че са разхвърляни по дъното на големи разстояния едни от други.

— Тогава какво може да е причинило разпадането по време на потъването му? — Въпросът на Бърч не бе отправен към никого определено.

— С малко късмет — отговори Пит бавно — ще намерим отговорите, когато и ако „Сий слут“ се покаже достоен за името си.

Ослепително оранжево слънце се подаваше над равния син хоризонт на изток, когато „Сий слут“ увисна под стрелата на новия кран, заместил предишния, изхвърлен зад борда по време на спасителната операция. Той беше монтиран в корабостроителницата, а

корабният екипаж бе свързал рудана и въжетата само преди часове. Всички наблюдаваха със затаен дъх как стрелата на крана се извъртя с продълговатия АПА над кърмата. Морето беше сравнително спокойно, вълните се издигаха на височина не повече от метър.

Старши помощник-капитанът, който ръководеше спускането на автономния подводен апарат, даде знак на моряка, управляващ рудана, че подводният съд е извън пределите на кърмата и „Сий слут“ бе спуснат досами водната повърхност. След последна проверка на електронните системи апаратът бавно бе потопен в сините води на Тихи океан и подемното въже веднага бе откачено от него.

В командния център Джордино седеше пред табло с редици от превключватели и бутони. Той щеше да направлява „Сий слут“ по пътя му към водната бездна. Като един от екипа, написал компютърния софтуер на сондата, той също така беше и главният инженер, отговарящ за неговия продукт. Малцина бяха запознати повече от него с особеностите при управлението на АПА на голяма дълбочина. Когато погледна монитора и видя, че АПА е освободен от кораба и плува самостоятелно, той отвори клапаните на баластната цистерна и загледа как подводният апарат потъна под вълните и изчезна от поглед.

До него Пит седеше пред клавиатурата и въвеждаше команда след команда в компютъра на борда на автономния подводен апарат. Докато Джордино контролираше движението на апарата, Пит боравеше с камерите и осветителните му системи. Отстрани и зад тях Мисти Грѐм седеше край една маса и изучаваше копие на плана на „Емърълд долфин“, изпратен по въздуха от архитектите. Погледите на всички останали бяха вперени в редицата от монитори, които щяха да покажат изображения на онова, което „Сий слут“ щеше да запише в дълбините.

Мисти беше дребна жена, изпълнена с огън и плам. Имаше светлокафяви очи, малко носле и пухкави устни. С черната си коса, подстригана късо за по-лесно поддържане, тя можеше да мине за момче, ако не бяха ясно изразените форми на тялото ѝ. Мисти все още не беше омъжена. Отдадена на научната си работа и една от най-добрите морски биолози в НЮМА, тя прекарваше повече време по море, отколкото в жилището си във Вашингтон и рядко ѝ се удаваше възможност да си урежда интимни срещи.

Сега тя вдигна поглед от чертежите и заговори на Бърч:

— Ако останките са се смачкали навътре, „Сий слут“ доста ще се затрудни да открие нещо, представляващо интерес.

— Ще разберем, когато апаратът стигне там — отвърна той бавно.

Както при изпълнението на другите проекти за подводни изследвания, така и този път разговори изпълваха отсека. Сега, когато проучването беше в ход, времето от три и половина часа, за което АПА щеше да стигне до дъното, беше време за скучни рутинни работи. Дотогава нямаше какво толкова да се наблюдава, освен някои редки видове риби, обитаващи дълбоките океански води, които щяха случайно да минат пред обективите на камерите.

Мнозина смятат, че подводните изследвания са вълнуващо преживяване. Истината е, че те са направо отегчителни. Часове се чака да се случи нещо или, както се казва в тези среди, „някакво събитие“. Въпреки това всеки е изпълнен с оптимистично предчувствие, че на екраните на хидролокатора или камерите ще се появи все пак някаква аномалия.

Често се случваше обаче изследователите да не открият нищо. Въпреки това изображението, идващо от дълбините, имаше хипнотизиращ ефект и научните работници и екипажът не можеха да откъснат очи от мониторите. За щастие в този случай местонахождението на корабните останки след повече от шесткилометровото им падане на дъното, както бе точно засечено от системата за глобално позициониране на влекача, се вместише точно в границите на площ с размера на футболен стадион.

Движението на „Сий слут“ се изобразяваше на насочващия монитор с цифрови показания на посоката и височината в най-долната част на екрана. Веднъж стигнеше ли дъното подводният апарат, Джордино трябваше само да го насочи към корабните останки, без да го е грижа за времетраенето на операцията по търсенето.

Той съобщи цифровите обозначения, изпратени от високомера на сондата.

— Седемстотин шейсет и два метра.

Оттам нататък той съобщаваше показанията за дълбочината на всеки десет минути, докато „Слут“ се спускаше в черната бездна дълбоко под кила на научноизследователския кораб. Накрая, след два и

половина часа, датчиците започнаха да предават бързо намаляващото разстояние до дъното.

— Разстояние до дъното сто петдесет и два метра и намалява.

— Включвам долните светлини — отвърна Пит.

Джордино намали скоростта на „Слут“ до шейсет сантиметра в секунда, в случай че подводният апарат се спуснеше точно над потъналия кораб. Най-малко имаха нужда от това той да се заклеци в усуканите останки и повече да не го видят. Скоро на мониторите се появи и сивкавата утайка на морското дъно. Джордино преустанови спускането на сондиращия апарат и го остави да виси във водата на трийсет метра от дъното.

— Каква е дълбочината? — поинтересува се Бърч.

— Шест хиляди дващест и шест — отвърна Джордино. — Видимост свършено добра, почти шейсет метра.

Сега вече Джордино пое действителното управление на „Сий слут“, като заработи с бутоните и лоста за управление, наблюдавайки мониторите, сякаш управляваше самолет в компютърна игра. Дъното минаваше под кораба мъчително бавно. Поради изключително високото водно налягане скоростта, с която подрулващите устройства на „Слут“ го придвижваха, едва надвишаваше един възел.

Докосвайки леко клавишите на компютърната клавиатура, Пит подаваше команди към компютъра на борда на „Сий слут“, за да настройва и фокусира камерите, монтирани на носа и кила, за наблюдение напред и надолу. Вляво от него Бърч седеше пред своя пулт, откъдето следеше движението на АПА и поддържаше „Дийп инкаунтър“ точно над корабните останки.

— Накъде да го насочвам? — попита го Джордино.

— Напред по курс осемнайсет градуса. След още сто и дващест метра би трябвало да се натъкнеш на корпуса.

Джордино насочи „Слут“ по зададения му курс. След десет минути изникна една призрачна форма. Тъмната маса се простираше и издигаше извън обхвата на мониторите.

— Целта е право напред — извика той.

Постепенно подробностите на корабните останки станаха различими. Появи се десният борд на носовата част, близо до котвата. За разлика от другите пътнически кораби, котвите на модерния

туристически лайнер се намираха доста назад от носа и не много високо над водолинията.

Пит включи мощните предни светлини, които прорязаха мрака и осветиха по-голямата част от носовата секция.

— Камерите задействани, лентата се върти.

Този път откриването на корабните останки не бе посрещнато с радостни викове и смях както обикновено. Всички останаха безмълвни, сякаш наблюдаваха ковчег в гроб. После като по даден знак те се приближиха до мониторите. Сега видяха, че „Емърълд долфин“ не стои напълно изправен в дънната утайка, а под двайсет и пет градусов ъгъл, което разкриваше долната част на корпуса почти до кила.

Джордино насочи „Сий слут“ покрай корпуса, като внимаваше апаратът да не се блъсне в някое препятствие, което можеше да го впримчи. Пресметливостта му бе възнаградена — той спря АПА на три метра от голям отвор в корпуса, образуван вследствие на изкорубени и огънати до неузнаваемост листи от обшивката.

— Фокусирай за по-близък план — каза той на Пит.

Командата бе въведена и обективите на камерите се насочиха в зеещата дупка от различен ъгъл. Междувременно Джордино маневрира подводната сонда така, че носът ѝ да гледа право в нацърбения отвор.

— Задръж това положение — инструктира го Пит. — То представлява интерес.

— Не е причинено от пожара — обади се някой от корабния екипаж.

— Корабът е бил взривен отвътре навън — отбеляза Пит.

Бърч разтърка очи и се вгледа в мониторите.

— Да не би горивото да е избухнало?

Пит поклати глава.

— Магнитохидродинамичните двигатели не използват запалимо изкопаемо гориво. — Той се обърна към Джордино. — Ал, закарай ни покрай корпуса до мястото в средната част, където се е пречупил.

Джордино извърши зададената му маневра и постави „Сий слут“ успоредно на корпуса. След още шейсет метра те стигнаха до втора, още по-голяма дупка. Тя също говореше за вътрешен взрив, който е разкъсал листовите на обшивката навън.

— Секцията вътре в дупката е мястото, където се е помещавала климатичната инсталация — уведоми ги Мисти, която изучаваше внимателно плановете на палубите. — Не виждам тук нищо, което да причини такава щета.

— Нито пък аз — подкрепи я Пит.

Джордино измести „Сий слут“ леко нагоре, докато не се появи лодъчната палуба. Няколко от обгорелите спасителни лодки се бяха откъснали от висилките си по време на падането на кораба към дъното. Останалите на местата си бяха овъглени и стопени до неузнаваемост. Изглеждаше невъзможно спасителните лодки на кораб, спуснат на вода и оборудван с най-съвременна техника, да станат неизползваеми за толкова кратко време.

След това АПА мина покрай разрушената част от корпуса, която се бе откъснала от кораба. Тръби, изкривени бимси, откъртени дъски на палуби бяха пръснати в задната част като останки от изгоряла петролна рафинерия. Сякаш „Емърълд долфин“ бе разкъсан от гигантска сила.

Средната секция беше напълно неузнаваема като част от кораб. Тя представляваше огромна купчина от почернели изкривени отломъци. АПА подмина отвратителната гледка и излезе отново над пустеещото океанско дъно.

— На какъв курс е кърмовата секция? — обърна се Джордино към Бърч.

Капитанът погледна цифровите обозначения на дъното на насочващия монитор.

— Трябва да стигнеш до нея след деветдесет метра напред при курс деветдесет градуса на запад.

— Завъртам на деветдесет градуса на запад — потвърди Джордино.

Тук дъното беше осеяно с всякакъв вид отломки, предимно овъглени. Запазени изглеждаха само пръснатите купчини от керамика. Чинии, купи и чаши лежах в дънната утайка като тесте карти, разхвърляно върху маса със сиво сукно. На наблюдателите в командния център им се стори свръхестествено, че толкова крехки предмети бяха издържали на буйния огън и падането в бездна, дълбока над шест хиляди метра, без да бъдат пръснати на хиляди парченца.

— Кърмата се появява — предупреди Джордино, когато полето с отломъците остана в дирята от подрулващите устройства и последната секция от потъналия кораб започна да се вижда на монитора в силната светлина на АПА. Сега мъжете и жените, които толкова самоотвержено бяха спасявали пътниците и екипажа от горящия кораб, отново преживяха ужасния кошмар. Те се изправиха лице в лице с кърмовите палуби, откъдето корабокрушенците напускаха кораба по въжета или скачаха направо в морето, преди да бъдат качени на борда на „Дийп инкаунтър“.

— Не вярвах, че някога ще видя отново тази гледка — измърмори една от жените.

— Това не е нещо, което лесно се забравя — отбеляза Пит и нареди на Джордино: — Заобиколи до предната секция, до мястото, където се е разцепила от средната част на кораба.

— Заобикалям.

— А сега се спусни до метър и половина над дънната утайка. Искам да огледам кила.

Следвайки командите на Джордино, „Сий слут“ запълзя покрай дъното на кърмата, която стоеше напълно изправена. Много предпазливо, минавайки сантиметър по сантиметър покрай останките, Джордино спря автономния апарат до дупката, оставена от откъснатата се кърмова секция. Масивният кил стърчеше над дънната утайка и ясно се виждаше, че е изкривен и извит надолу там, където е бил откъснат наполовина.

— Само взрив е могъл да причини това — отбеляза Пит.

— Започва да ми се струва, че корабното дъно е било взривено — каза Джордино. — Вътрешната структура, отслабена от пожара и взрива, се е разцепила от засилващото се водно налягане по пътя му към морското дъно.

— Това може да обясни внезапното му потъване — добави Бърч. — Според капитана на влекача лайнерът е потънал толкова бързо, че за малко не е повлякъл със себе си и техния плавателен съд.

— Което води до заключението, че някой е имал мотив да подпали кораба и после да го потопи в най-дълбоката част на океана, за да заличи всякакви следи.

— Разумна теория — намеси се Джим Джакубек, хидрографът от научния екип. — Но къде е неопровержимото доказателство? Как би

могло да се докаже това в съда?

Пит сви рамене.

— Простият отговор е, че не може.

— Тогава докъде ни води това? — попита Мисти.

Пит се загледа замислен в мониторите.

— „Сий слут“ свърши работата си и ни показа, че „Емърълд долфин“ не се е разрушил от само себе си, нито от божията ръка. Ще трябва да копаем по-надълбоко и да излезем с достатъчно солидно за разследване доказателство. Доказателство, което да ни закара до прага на отвратителния убиец, виновен за унищожаването на красивия кораб и на над сто човешки жертви.

— Да копаем по-надълбоко ли каза? — попита Джордино усмихнат така, сякаш знаеше отговора. — И как?

Пит погледна приятеля си с макиавелски израз в очите.

— Ами като ние с теб слезем с „Ъбис навигейтър“ при останките и донесем каквото е нужно.

13.

— Свободни сме — каза Джордино и направи знак през дебелото стъкло на леководолаза, който бе откачил куката и възето от халката на „Ъбис навигейтър“. После го изчака да направи последна проверка на подводния апарат и тогава запълни баластните цистерни за бавно спускане към морското дъно. След няколко минути главата и маската за лице на гмуркача се показаха зад един от четирите отвора за наблюдение, а след тях и юмруците му с вдигнати палци.

— Всички системи са в изправност — уведоми Пит членовете от екипажа в командния център на „Дийп инкаунтър“, които отново щяха да наблюдават спускането им от повърхността до морското дъно.

— При нас всичко изглежда добре — отвърна Бърч. — Кажете, когато сте готови.

— В момента пълня баластните цистерни — съобщи Джордино.

„Ъбис навигейтър“ щеше да започне да слиза надолу, като се напълнеше с вода горната баластна цистерна. Когато стигнеше до дъното, изключително голямото налягане щеше да затрудни работата на помпите, затова от дъното на подводния апарат бяха спуснати тежести, които щяха да му помогнат да се издигне на повърхността.

Мозъчният център на четиричлениния „Ъбис навигейтър“ представляваше сфера от сплав с титан, в която се намираха лоцманът и техниците, отговарящи за състоянието на животоподдържащите системи, външните светлини, телевизионните камери и двата манипулатора. Последните бяха монтирани под заобления корпус и стърчаха навън като ръцете на робот в научнофантастичен филм. Под механичните им пръсти висеше метална кошница, където се пускаше всяка находка, взета от морското дъно. Свързани с тръбната рамкова конструкция около обитаемата сфера, се намираха херметичните кожуси на електрониката, батериите и съобщителната апаратура. Макар че имаха сходни цели и в основни линии бяха оборудвани с еднаква апаратура, „Навигейтър“ и „Слут“ си приличаха колкото санбернарско куче и муле. Единият носеше манерка с бренди, а другият — един или повече човека.

Този път „Навигейтър“ имаше на борда си трима души. Мисти Грѐм тръгна с Дърк и Ал по две причини. Първата, защото с какъвто и проект да се заемеше, тя се отдаваше на него с цялата си душа. След като изучи за три минути плана на палубите на „Емърълд долфин“, тя знаеше повече за специфичното разположение на отсеците от всички други на борда на научноизследователския кораб. И втората, за нея това беше сгоден случай да изследва морските организми в дълбоките води.

След като Пит натовари телевизионните камери и ги провери, той прегледа и животоподдържащата система и най-накрая нагласи една от малките наклонящи се седалки в удобно за изтощеното си тяло положение. Пригответи се за дългото отегчително пътуване до морското дъно, като се залови да решава кръстословици. От време на време вдигаше поглед и се взираше през единия отвор за наблюдение, докато светлината от повърхността започна да губи червените, зелените и жълти цветове, преди да стане тъмносиня и накрая — непрогледно черна. Тогава той включи една от външните лампи, но не видя нищо интересно. Някоя любопитна морска животинка не си направи труда да огледа странния нашественик, нахлул в нейното водно царство.

Те навлязоха в черната триизмерна вселена на океанска средна зона — безкраен регион, обхващащ водното пространство между сто и петдесет метра под повърхността и сто и петдесет метра над морското дъно. Тук те приеха и първия си посетител.

Пит остави кръстословицата, за да погледне през левия отвор за наблюдение и видя насреща си един морски дявол, който се спускаше заедно с „Навигейтър“. Малко риби бяха грозни и уродливи като морския дявол. Той имаше очи като мъниста с цвета на сивата перла, а от дупка в носа му стърчеше право нагоре рог, чийто връх излъчваше малко сияние — примамка, с която привличаше вечерята си в безбрежната чернота.

Без люспи, за разлика от братовчедите му, обитаващи водите близо до повърхността, той беше защитен от набръчкана кафява кожа, наподобяваща гниещ пергамент. Огромна уста, пълна с малки, остри като игли зъби, заемаше долната част на главата като зееща пещера. Ако го срещнеше пираня, която също беше дълга колкото него — няколко сантиметра, тя бързо щеше да се завърти обратно и да побегне.

Пит се усмихна.

— Ето ти чудесен пример за изтърканото клише — лицето му е красиво само за майка му.

— В сравнение с други обитатели на морските дълбини — обади се Мисти, — морският дявол е направо великолепен.

Любопитството на грозничкото месоядно животинче скоро се изпари и то отплава обратно в непрогледния мрак.

На дълбочина около 600 метра те се натъкнаха на странни морски организми, познати като сифонофори — пихтиести хищници във всякакви форми и размери, някои дълги не повече от два сантиметра, други, стигащи до трийсет и пет-шест сантиметра. Тяхното царство заема 95 процента от водата на планетата Земя и въпреки това са все още загадка за океанолозите — рядко могат да се видят и уловят.

Мисти се почувства в стихията си, докато наблюдаваше опиянена невероятно красивите дълбоководни сифонофори. И те като пихтиестите си братовчеди, обитаващи повърхностните води, бяха леко прозрачни и в поразително луминесцентни цветове, както и в най-различни своеобразни форми и съчетания. Телата им съдържат многобройни вътрешни органи, понякога с повече от сто стомаха, обикновено видими през прозрачната им обвивка. Много от тях имат дълги ефирни пипала, достигащи над трийсет метра. На други пък пипалата са по-перушинести, а на трети приличат на влакнести бърсалки за прах. Те се разгръщат във вид на мрежи, в които улавят риби.

Главите на повечето сифонофори се наричат камбани. Те нямат очи и уста, но служат като средство за движение. Водата се поема през няколко клапи, после се изхвърля чрез контракции на мускулите и така лепкавото животинче се изтласква в желаната от него посока, в зависимост от това кои клапи в камбанките се свиват.

— Сифонофорите се плашат от светлината — каза Мисти на Пит. — Можеш ли да я намалиш?

Пит изпълни молбата ѝ и намали светлинните лъчове на „Навигейтър“ до минимум, което пък позволи също така на морските организми да разкрият биолуминесцентните си палитри.

Мисти се прехласна, като видя как плъзгащото се покрай подводния съд създание разви дващест и пет метровите си пипала в

смъртоносна мрежа.

През следващите няколко хиляди метра морската биоложка бързо записваше наблюденията си от зрелищната картина в един бележник, докато пък Пит я записваше на видео- и телевизионните камери. Когато повечето от организмите се загубиха от поглед, останаха само най-мъничките. Те живееха в дълбините под хиляди килограми налягане, тъй като вътрешността на телата им беше равна на силата отвън.

Пит толкова бе погълнат от гледката, че повече не посегна към кръстословиците. Извърна глава от отвора за наблюдение едва когато Джордино го сръга.

— Дъното приближава.

Навън водата започна да се изпълва с така наречения „падащ морски сняг“ — мънички светлосиви частици, състоящи се от мъртви организми и остатъци от морския свят отгоре. Хората в подводния апарат се изпълниха с чувството, че се движат през лека снежна виелица. Пит се запита на какъв ли подводен феномен се дължи погъстият на вид сняг в сравнение с онзи, който падаше на светлините и пред камерите на „Сий слут“ вчера.

Той включи всичките лампи и погледна през подовия отвор за наблюдение на „Навигейтър“. Подобно на суша, появяваща се през мъгла, дъното придоби форма под плъзгачите на шейната, когато сянката на автономния подводен апарат се появи върху дънната утайка.

— Стигнахме дъното — предупреди той Джордино.

Джордино забави слизането, като спусна две тежести, за да неутрализира плавателността и движението им надолу и продължи със скоростта на охлюв, докато не спряха само на шест метра над дъното. Като самолет, извършващ перфектно приземяване, с една-две сръчни маневри Джордино закова подводния съд точно над ориентира.

— Браво на тебе — поздрави го Пит.

— Поредното ми безупречно изпълнение — отвърна високомерно Джордино.

— На дъното сме и имаме нужда от упътване — съобщи Пит на Бърч, който се намираше в командния център на кораба на шест километра над тях.

— Ще откриете останките на двеста метра в посока югоизток — разнесе се гласът на капитана през водните дълбини. — Следвайте

курс сто и петдесет градуса и ще стигнете над задния край на предната секция, където лайнерът се е разцепил.

Джордино изпълни указанията на Бърч и след петнайсет минути „Навигейтър“ стигна до посоченото място. Гледката на последствията от унищожителния пожар първо с просто око, а после чрез изображението на монитора, подежда на тримата като шок. Те имаха чувството, че надничат в огромна пещера, пълна с овъглен скрап. Единствено очертанията на корпуса подсказваха, че тези останки са от някогашен лайнер.

— Сега накъде? — попита Джордино.

Мисти изучи за няколко минути плана на вътрешните палуби на „Емърлд долфин“ и набеляза ориентировъчните си данни, после огради с кръг мястото и подаде плана на Джордино.

— Искаш ли да влезем вътре? — попита той Пит, знаейки, че отговорът му няма да го зарадва особено.

— Колкото е възможно по-навътре — отвърна Пит. — Ако изобщо е възможно, ще ми се да проникнем в параклиса, където според екипажа е започнал пожарът.

Джордино погледна със съмнение вътрешността на овъглените и злокобни на вид останки.

— Като едното нищо може да се заклежим вътре.

Пит се захили.

— Е, тъкмо ще имам време да си довърша кръстословицата.

— Да — изсумтя Джордино, — и то за цяла вечност. — Саркастичното му поведение беше само поза. Той щеше да скочи с Пит и от моста Голдън Гейт, ако приятелят му се беше качил на перилото. Той сложи леко ръка върху лоста за управление. — Кажи ми къде точно.

Мисти се опита да подмине саркастичния хумор, но мисълта да загине сама, без някога да бъде открита в най-дълбоките води на океана, не беше от приятните.

Преди да даде наставленията си, Пит се обади на „Дийп инкаунтър“, за да докладва за положението им. Оттам обаче никой не отговори.

— Странно — измърмори той объркан, — никой не се обажда.

— Вероятно има повреда в комуникационните съоръжения — предположи със спокоен глас Джордино.

Пит не изгуби повече време в опити да се свърже с командния център. Той провери измервателните уреди за кислорода в животоподдържащата система. Те показваха, че им остава един час престой на дъното.

— Влизай навътре — нареди той на Джордино.

Джордино кимна леко и ръцете му заиграха по бутоните и превключвателите на подводния апарат, насочвайки го към отвора.

Морският свят вече проучваше корабните останки и започваше да се настанява в тях. Вътре имаше няколко риби, скариди и нещо, което можеше да се опише като морски гол охлюв, успял по някакъв начин да се вмъкне в назъбените руини.

Изгорялата вътрешност на лайнера изглеждаше зловеща. Имаше леко водно течение, което обаче не пречеше на Джордино да поддържа равномерно движението на „Навигейтър“. От мрака изплуваха смътните очертания на останките от палубите и напречните прегради. Местейки поглед от плана на кораба към отвора за наблюдение и обратно, Пит изчисли по коя палуба може да се стигне до параклиса.

— Издигни се до четвърта палуба — упъти го Мисти. — Тя води през търговската улица към параклиса.

— Ще опитаме да влезем оттам — потвърди Пит.

Джордино бавно насочи подводния апарат нагоре, без да спуска повече тежести — използва само спомагателните кормилни устройства. Когато стигнаха посочената от Мисти палуба, той задържа апарата неподвижен близо минута над останките и двамата мъже огледаха вътрешността им, осветена от четирите предни лампи. Стопени тръби и електрически кабели висяха като разкривени пипала. Пит включи телевизионните камери и започна да заснема неразборията.

— Едва ли ще можем да минем покрай тази част — каза Джордино.

— Не покрай, а през нея — възрази Пит и насочи носа право в тръбите напред.

Без да спори, Джордино вряза подводния апарат в лабиринта от стопени тръби, висящи от тавана на горната палуба. Тръбите се разделиха и разпаднаха, сякаш бяха направени от чист гипс, и вдигнаха облак пепел, през който апаратът мина безпрепятствено.

— Виж ти, оказа се прав — измърмори Джордино.

— Предположих, че ще станат трошливи, след като са били подложени на толкова силен огън.

Те продължиха през овъглените останки на търговската улица. Нищо не бе останало от луксозните магазини по нея. Единствено почернелите и изкривени напречни прегради подсказваха къде са се намидали. Джордино внимателно управляваше покрай и над останките, издигащи се като хълмиста местност, покрита с назъбени скали от черна лава.

Особено чувство изпълни Мисти при мисълта, че те минават през място, където доскоро са се разхождали мъже, докато жените им са пазарували в магазините, а децата са тичали радостни пред родителите си. Почти й се привидяха призраци, крачещи по търговската улица. Повечето от пътниците бяха измамили смъртта и сега пътуваха за домовете си, отнасяйки спомени, които щяха да ги преследват цял живот.

— Няма много за гледане — отбеляза Джордино.

— Никой търсач на съкровища в потънали кораби не би си губил времето и парите за тази руина — отвърна Пит, загледан в опустошения лайнер.

— Не бих разчитал на това. Знаеш как е — след два̀сет години някой ще разтръби, че корабът е потънал с един милион долара в банкноти, затворени в сейфа на корабния касиер. След петдесет години ще се понесе слух, че долларите са петдесет милиона в сребро, а след двеста години ще се твърди, че корабът е потънал с един милиард долара в злато.

— Интригуващо е, като си помисли човек, че през последния век средствата, вложени в търсене на злато под водата, надхвърлят многократно стойността на намереното злато.

— Единствено „Единбург“, „Агоча“ и „Сентръл Америка“ са оправдали хвърлените средства.

— Изключенията в правилото — каза Пит.

— В морето има по-ценни съкровища от златото — намеси се Мисти.

— Да — съгласи се Пит и добави: — И това са съкровища, които не са плод на човешка ръка и тепърва предстои да бъдат открити.

Разговорите замлъкнаха, когато няколко паднали бимса препречиха пътя им. Джордино внимателно прекара „Навигейтър“

през лабиринта, като ожули боята от плъзгачите на шейната.

— Прекалено близо минах — въздъхна той. — Сега въпросът е как да излезем обратно.

— Като стигнем до параклиса — съобщи Мисти.

— А как можем да разберем в тази бъркотия? — попита Пит.

— Има останали няколко характерни ориентира, които мога да сравня с плановете — отвърна тя със съсредоточен израз на лицето. — Продължи още девет метра и спри.

Пит легна по корем и загледа през отвора за наблюдение на пода, докато Джордино изминаваше разстоянието. Накрая подводният апарат спря и увисна в пространството над мястото, където някога е съществувал параклисът на „Емърълд долфин“. Единственото различимо доказателство, сочещо, че се намират над точната площ, бяха стопените подови болтове на пейките.

Пит се наведе над малкото табло за управление на манипулатора. С леко докосване на бутоните и лостовете той спусна разчленената ръка, която започна да прониква и опипва с механичните си пръсти овъглените останки.

След като обходи с ръката десетина квадратни метра и не откри нищо интересно, той се обърна към Джордино.

— Придвижи се с метър и половина напред.

Джордино се придвижи и зачака търпеливо следващото нареждане на Пит. Погълнати от изпълнението на задачите си, двамата почти не разговаряха. След половин час Пит бе претърсил почти цялата площ на параклиса. Както обикновено ставаше, късметът му проработи в последната координатна мрежа и той откри онова, което търсеше. Беше странно на вид вещество, което лежеше като малка усукана купчина върху палубата. Предметът или веществото, дълго петнайсет сантиметра и широко пет сантиметра, не изглеждаше да е било засегнато от пламъците — беше гладко и заоблено. Цветът му също беше необичаен. Вместо черен или сив като всичко наоколо, той имаше зеленикав нюанс.

— Времето ни изтича — предупреди Джордино. — Нямаме достатъчно резервен кислород, за да стигнем благополучно до повърхността.

— Мисля, че открихме онова, за което дойдохме — каза Пит. — Дай ми само още пет минути.

Много внимателно той задвижи манипулатора и бавно пхна пръстите му под странното тяло, зарито до половината в пепелта. Когато бе хванато здраво, Пит натисна бутон и пръстите го измъкнаха от изпепелените останки. След това той издърпа назад ръката и внимателно разтвори пръстите ѝ, за да пуснат полезния товар в кошницата за находки. Накрая прибра механичната ръка на мястото ѝ.

— Да се прибираме!

Джордино направи бавен 180-градусов завой и се насочи обратно през търговската улица.

Изведнъж нещо прещрака и подводният апарат рязко спря. В първия момент никой не проговори. Мисти притисна ръце в гърдите си от внезапна уплаха. Пит и Джордино се спогледаха и през ума им мина мисъл, че може би завинаги ще останат в капана на това противно място.

— Мисля, че се ударихме в нещо — подметна нехайно Пит.

— Така изглежда — отвърна Джордино, раздразнен като трипръст ленивец, на който не му е харесало листото, което дъвче.

Пит изви назад глава и погледна през горния отвор за наблюдение.

— Като че ли баластната цистерна се закачи на напречна греда.

— Щях да я видя.

— Когато влизахме, нямаше никакви напречни греди. Сигурно е паднала зад нас, след като сме минали.

Мисти беше изплашена и не можеше да проумее как е възможно двамата мъже да приемат с такава лекота създалото се страшно положение. Тя не знаеше, че през дългогодишното си приятелство Пит и Джордино бяха попадали в далече по-опасни положения. Чувството им за хумор беше механизмът, който пропъждаше от умовете им всякакви мисли за страх и смърт.

Джордино леко потегли назад и надолу. Отново се разнесе смразяващ кръвта стържещ звук. После подводният апарат се освободи от клопката и страховитата водна бездна пак потъна в тишина.

— Май баластната цистерна не е наред — съобщи невъзмутимо Пит. — Лошо е пробита и смачкана отгоре.

— Е, поне няма да тече, тъй като вече е пълна с морска вода.

— За щастие няма да ни е нужна за издигането ни.

Външно Джордино изглеждаше спокоен като воденичен вир, но дълбоко в себе си почувства огромно облекчение, когато се изплъзна от плетеницата от останки и изведе отново „Навигейтър“ в открити води. Щом корабните останки останаха зад гърба им и Джордино спусна тежестта за издигане, Пит отново опита да се свърже с повърхността. Пак не получи отговор и очите му добиха замислен вид.

— Не разбирам защо не работи телефонът за свръзка — рече той бавно. — При нас на системата й няма нищо, а те там са къде-къде по-добре оборудвани от нас, за да не могат да се справят с всеки възникнал проблем.

— Законът на Мърфи действа навсякъде, по всяко време — подметна философски Джордино.

— Не мисля, че проблемът е сериозен — обади се Мисти, успокоена, че вече са на път към повърхността и слънчевата светлина.

Пит не направи повече опит да се свърже с „Дийп инкаунтър“. Той изключи снимачната камера и външното осветление, за да съхрани акумулаторната мощност в случай на непредвидени обстоятелства. После се отпусна на седалката и се залови отново с кръстословицата. Скоро я довърши без 22 водоравно — змия с пръстен на шията. Накрая реши да убие времето си в дрямка.

Три часа по-късно, с възвръщането на спектралните цветове, водата от непрогледно черна започна да става отново тъмносиня. През горния отвор на наблюдение те виждаха как трепти и блести неспокойната морска повърхност. След минута „Ъбис навигейтър“ излезе на повърхността. Тримата му обитатели се зарадваха, като видяха, че вълните са високи едва около половин метър от браздата до гребена. Подводният апарат, чиято маса продължаваше да е залята от водата, само леко се полюшваше и поклащаше.

Все още нямаше връзка с научноизследователския кораб. Екипажът на „Навигейтър“ не го виждаше, защото всички отвори за наблюдение бяха потопени с изключение на горния, който обаче не предоставяше хоризонтална видимост. Тримата чакаха леководолазите от кораба да се гмурнат и откачат кабела. Минаха десет минути, но никой не се появи. Нещо не вървеше според плана.

— Все още нямам връзка — съобщи Пит. — Няма и помен от водолазите. Да не би всички да са заспали?

— Може би корабът е потънал — пошегува се Джордино между две прозевки.

— Не говори така — скастри го Мисти.

Пит й се усмихна.

— Няма такава вероятност, не и в такова спокойно море.

— Тъй като вълните не заливат горната част, защо да не открянем капака на люка и да надникнем?

— Това вече е разумно предложение — прие с охота Мисти. — Втръсна ми да вдишвам мъжка миризма.

— Трябваше да го кажеш по-рано — реагира кавалерски Джордино, като взе един ароматизатор за кола и пръсна във въздуха. — Вън, противна миризма!

Пит не можа да не се разсмее, докато се изправяше в тесния тунел, който минаваше през повредената баластна цистерна. Мина му през ума тревожната мисъл, че капакът на люка може да се е изкривил при сблъсък с бимса, но след като опита да завърти колелото, което го затваряше плътно, то се развъртя почти без никакво усилие. Тогава той се промъкна през отвора и подаде глава и рамене навън, вдишвайки дълбоко свежия морски въздух. После се огледа за научноизследователския кораб и малките лодки с водолазния екип. Погледът му обходи хоризонта на 360 градуса.

Трудно би било да се опише бурята от неверие и различни чувства, която се надигна в него. Реакциите му се смениха от пълно объркване до силен шок.

Морето беше безлюдно. От „Дийп инкаунтър“ нямаше и следа. Сякаш корабът никога не беше съществувал.

14.

Те се качиха на борда почти в същия момент, когато „Ъбис навигейтър“ стигна до морското дъно и Пит докладва по телефона за състоянието им. Екипажът вършеше всекидневните си задължения, а научният екип наблюдаваше от командния център Пит и Джордино, които разследваха останките на „Емърълд долфин“. Похищението се извърши толкова бързо и неочаквано, че никой на борда на „Дийп инкаунтър“ не разбра какво става.

Бърч, със скръстени пред гърдите си ръце, се беше облегнал назад на стола си и наблюдаваше мониторите, когато застаналият до радара Делгадо забеляза на екрана бързодвижещ се обект.

— Имаме посетител, приближава се към нас от североизток.

— Вероятно е военен кораб — каза Бърч, без да извърща глава от мониторите. — Ние сме на цели две мили встрани от търговските морски линии.

— Не прилича на военен кораб — възрази Делгадо, — но се движи доста бързо и право срещу нас.

Бърч повдигна вежди и без да отговори на Делгадо, се пресегна да вземе бинокъл и излезе на крилото на мостика. Както наблюдаваше далечината през силните лещи, видя как едно ярко оранжево-бяло петно увеличава размера си, порейки водата към „Дийп инкаунтър“. На вид приближаващият се плавателен съд не създаваше впечатление за заплахата.

— Какъв е този съд според тебе? — попита Делгадо.

— Многоцелеви работен катер на петролна компания, при това голям — отвърна Бърч. — И бърз, като съдя по струите пръски, които обливат носа му. Движи се най-малко с трийсет възела.

— Любопитно ми е откъде ли идва. В радиус от хиляда мили наоколо няма нефтени сонди.

— Аз пък съм по-любопитен защо се интересува от нас.

— Виждаш ли име или емблема на компанията на корпуса му?

— Странно — отвърна бавно Бърч, — името на носа и каквото и да е знакът на компанията, която го притежава, са покрити.

Като по внушение радистът също излезе на крилото и се приближи до тях.

— На телефона е капитанът на катера — обърна се той към Бърч.

Капитанът отвори водонепроницаема кутия и включи високоговорителя на крилото на мостика.

— Тук Бърч, капитанът на кораба на НЮМА „Дийп инкаунтър“. Говорете.

— Аз съм Уилър, капитанът на катера „Пегас“ на петролната компания „Мистрал“. Имате ли лекар на борда?

— Да, имаме. Какво се е случило?

— Сериозно пострада един от хората ми.

— Приближете се и ще ви изпратя нашия корабен лекар.

— По-добре е ние да изпратим човека на борда ви. Не разполагаме с медицинско оборудване или медикаменти.

Бърч погледна Делгадо.

— Чу ли?

— Много странно — отвърна Делгадо.

— И аз тъй мисля. Да нямат лекар на работен катер, както и да е, но никакви медикаменти? Това вече е озадачаващо.

Делгадо тръгна към вътрешната стълба с думите:

— Ще ида да кажа на моряците да се приготвят да поемат носилка на борда.

Работният катер спря на петдесетина метра от научноизследователския кораб. Няколко минути по-късно оттам бе спусната моторна лодка, в която лежеше покрит с одеяла мъж. При него слязоха още четирима мъже и след малко моторницата се доближи и заклатушка върху вълните до корпуса на „Дийп инкаунтър“. Тогаваш най-неочаквано трима мъже от лодката скочиха на борда и повдигнаха ранения мъж, за да го свалят на работната палуба, като избутаха грубо настрани моряците от „Дийп инкаунтър“.

В следващия миг посетителите отметнаха одеялата, грабнаха автоматични оръжия, скрити под тях, и ги насочиха срещу екипажа на Бърч. Мъжът на носилката скочи на крака, пое подаденото му оръжие и се затича към стълбата на десния борд, водеща към мостика.

Бърч и Делгадо мигом разбраха, че това е похищение. Ако се намираха на борда на търговски кораб или на частна яхта, те веднага щяха да се втурнат към шкафчетата с оръжия и да започнат да ги

раздават на екипажа. Но според международното право на научноизследователските кораби не беше разрешено да носят оръжие на борда. Затова сега двамата не можеха да направят нищо, освен да стоят безпомощни.

Похитителят съвсем не приличаше на пират — нямаше дървен крак, папагал на рамото или превръзка на едното си око. Дори можеше да мине по-скоро за чиновник. Косата му беше преждевременно прошарена, лицето му имаше съвсем лек мургав тен. Беше среден на ръст, с малко коремче и спретнато облечен с риза за голф и бермуди. По всичко личеше, че е човек с влияние. Едва ли не като акт на учтивост той не насочи цевта на автомата си към Бърч или Делгадо, но го държеше нехайно насочен към небето.

За миг те се огледаха проникателно един друг. После нашественикът подмина Делгадо и се обърна към Бърч, заговаряйки го вежливо на английски език.

— Предполагам, че вие сте капитан Бърч.

— А вие сте...?

— Името ми няма значение — отвърна нашественикът с тон, който наподобяваше стъргането на пила в метал. — Никой няма да пострада.

Бърч го гледаше с подозрение.

— Този кораб е собственост на американското правителство. Няmate право току-така да се качвате на борда и да го конфискувате.

— Да, но ние можем. — Той вдигна високо оръжието. — Ето това е нашето право.

Докато говореше, тримата въоръжени мъже на работната палуба започнаха да събират на едно място екипажа на кораба. След малко моторната лодка на катера се върна с още десетима въоръжени мъже, които застанаха на пост из целия кораб.

— Това е лудост — озъби се презрително Бърч. — Какво си въобразявате, че ще постигнете с това престъпно деяние?

Мургавият мъж се усмихна осъдително.

— Едва ли ще схванете каква е целта ни.

В този момент до него се приближи един въоръжен похитител.

— Сър, корабът е под контрол, целият екипаж и изследователите са под охрана в залата за хранене.

— А машинното отделение?

— Чака вашите заповеди.

— Тогава се пригответе за отплаване. С максимална скорост.

— Няма да можете да стигнете никъде достатъчно бързо, без да ви заловят — обади се Делгадо. — Корабът не вдига повече от десет възела.

Похитителят се изсмя.

— Десет възела? Засрамвате кораба си, сър. Случайно разбрах, че сте вдигнали два пъти по-висока скорост, когато сте се притекли на помощ на „Емърълд долфин“. Макар че и двайсет възела е доста ниска скорост. — Той замълча и посочи носовата част, където работният катер се подготвяше да вземе научноизследователския кораб на буксир. — Между нас да си остане, ние ще успеем да вдигнем над двайсет и пет възела.

— Къде ще ни отведете? — попита Делгадо с гняв, който изненада Бърч.

— Това не е ваша грижа — отвърна мъжът нехайно. — Да имам ли думата ви, капитане, че вие и екипажът ви няма да правите опити за съпротива или за неподчинение на заповедите ми?

— Вие сте въоръжените — отвърна простиичко Бърч, — ние нямаме никакво оръжие на борда освен кухненски ножове.

Докато разговаряха, влекалото въже бе качено на борда и завързано за предния кнехт на „Дийп инкаунтър“. В очите на Бърч се появи неприкрит израз на притеснение.

— Не можем да тръгнем, още не! — възрази той.

Похитителят го изгледа, опитвайки се да долови признаци на хитруване, но не видя такива.

— Май започвате да поставяте под въпрос заповедите ми.

— Не, не е това — намеси се Делгадо. — Спуснали сме на дъното подводен апарат с двама мъже и една жена. Не можем да ги изоставим.

— Жалко — сви рамене с безразличие пиратът. — Ще трябва сами да стигнат до суша.

— Не е възможно. Това ще е равнозначно на убийство.

— Те нямат ли връзка с външния свят?

— Имат само един малък портативен радиопредавател и подводен акустичен телефон — поясни Делгадо. — Не могат да се

свържат с друг плавателен съд или самолет, ако са по-далече от две мили от тях.

— За бога, човече — примоли се Бърч. — Когато се издигнат на повърхността и видят, че ни няма, надеждите им за спасение ще рухнат, тъй като знаят колко са далече от морските пътища. Така подписвате смъртната им присъда.

— Проблемът не е мой.

Обзет от ярост, Бърч пристъпи към похитителя, който със светкавична бързина вдигна автомата си и заби цевта му в гърдите на капитана.

— Не е разумно да се опълчвате срещу мене, капитане.

Бърч стисна ръце в юмруци и изгледа кръвнишки тъмнокожия мъж, после се обърна и отправи празен поглед към мястото, където за последен път беше видял „Ъбис навигейтър“.

— Бог да ви е на помощ, ако хората долу загинат — каза той с глас, режещ като стомана. — Защото вие със сигурност ще си платите за това.

— Ако има възмездие — отвърна с леден глас пиратът, — то няма да сте вие този, който ще го подсили.

Победени и с болка на сърце при мисълта за Пит и Джордино, с отнета им възможност да действат или преговарят, Бърч и Делгадо не можеха да направят нищо друго, освен да се оставят да бъдат отведени от един въоръжен мъж в залата за хранене.

Преди „Ъбис навигейтър“ да се издигне до повърхността, „Дийп инкаунтър“ отдавна бе изчезнал отвъд североизточния хоризонт.

15.

Сандекър се бе задълбочил до такава степен в работата си, че не забеляза кога Руди Гън влезе в кабинета му и се настани от другата страна на бюрото му. Гън беше дребен на ръст човек с общителен характер. С оредялата си коса, с дебелите рогови рамки на очилата си и с евтиния часовник на ръката той приличаше на бездушен и безцветен бюрократ, който се труди неуморно, оставайки незабележим в преградената си стаичка зад хладилния шкаф.

Гън обаче беше всичко друго, но не и безличен човек. След завършването си на първо място по успех „Анаполис“, той служи със завидни успехи във Военноморските сили, а после се прехвърля да работи за Сандекър в НЮМА като помощник-директор и ръководител на специални операции. Известен с брилянтния си ум, съчетан с прагматичен инстинкт, той ръководи операциите на НЮМА с работоспособност, непозната в другите правителствени агенции. Близък приятел на Пит и Джордино, Гън често заставаше зад тях и ги подкрепяше в безразсъдните им авантюри, които противоречаха на нарежданията на Сандекър.

— Извинявай, че те прекъсвам, адмирале, но възникна сериозен проблем.

— Сега пък какво има? — попита Сандекър, без да вдига глава.
— Пак ли сме надхвърлили бюджета?

— Опасявам се, че е много по-лошо.

Едва тогава адмиралът го погледна.

— Какво е станало?

— „Дийп инкаунтър“ и всички на борда му са изчезнали.

Нямаше капка изненада. Нямаше питащо изражение, нито механичното повтаряне на думата „изчезнали“. Адмиралът седеше с ледено спокойствие и чакаше подробности от Гън.

— Всичките ни опити за връзка по радиопредавателя и сателитния телефон останаха безрезултатни... — започна да обяснява Гън.

— Възможно е да се дължи на някоя от стотиците причини за прекъсване на връзката — вметна Сандекър.

— Има резервни системи — отговори търпеливо Гън. — Не може всички наведнъж да се повредят.

— Кога за последен път се обадиха те?

— Преди десет часа — отвърна Гън и се стегна, за да посрещне избухването на адмирала, каквото знаеше, че ще последва.

И очакванията му се оправдаха.

— Десет часа! Моите инструкции са, че по време на работа всеки научноизследователски кораб трябва да предава рапорт за състоянието си на свързочния ни отдел на всеки два часа!

— Инструкциите ви бяха спазвани стриктно. „Дийп инкаунтър“ отговаряше по графика.

— Тогава не те разбирам.

— Мъж, представящ се за капитан Бърч, се свързваше с нас на всеки два часа и предаваше рапорти относно проекта за разследване останките на „Емърълд долфин“. Разбрахме, че това не е истинският капитан, тъй като гласовите системи, записващи всички наши комуникации, не приеха гласовите характеристики. Някой се опитваше да го имитира. Само че доста неумело.

Сандекър поглъщаше всяка дума, докато острият му като бръснач ум пресяваше последствията от разказа на Гън.

— Сигурен ли си в това, Руди?

— Заявявам го най-отговорно: напълно сигурен съм.

— Не мога да повярвам, че корабът и всички на борда му са се изпарили във въздуха.

Гън кимна.

— Когато от свързочния ни отдел ме уведомиха за това, си позволих волността да поискам от един приятел от Националната агенция за изследване на океанските атмосферни условия да анализира сателитните снимки на метеорологичните условия в района, където работеше „Дийп инкаунтър“. Увеличените снимки не показали никакви следи от кораба в радиус от стотици мили.

— А какви са били метеорологичните условия?

— Ясно небе, вятър със скорост шестнайсет километра в час и спокойно море.

Сандекър се опитваше да проникне през обърканите съмнения.

— Корабът не би могъл да потъне без причина. Той не носеше никакви химически материали, които биха могли да го разрушат. Не може да се пръсне на парчета от само себе си. Да не би да се е сблъскал с друг кораб?

— Той се намираще далече от установените морски пътища и в близост до него не е имало други кораби.

— Значи преправен глас е предавал рапортите. — Сандекър пронизваше Гън с поглед. — Затова предполагаш, Руди, че „Дийп инкаунтър“ е бил отвлечен.

— Започвам да мисля в тази посока — потвърди Гън. — Ако не е бил потопен от неразкрита подводница — нелепа теория в най-добрия случай — не виждам друга алтернатива. Вероятно е бил пленен и е отплавал извън обсега на сателита, преди метеорологичните му камери да са минали над мястото.

— Но ако е бил отвлечен, къде може да са го закарали? Не е възможно да изчезне за по-малко от два часа. От опит знам, че максималната скорост на „Дийп инкаунтър“ е малко над петнайсет възела. Значи не би могъл да измине повече от сто и петдесет морски мили от последния му рапорт.

— Грешката е моя — призна Гън. — Трябваше да поискам данни от по-разширен обхват. Но бях отправил питането, преди да узная за фалшивите радиовръзки. А колкото до отвлечане, такава мисъл изобщо не ми бе минавала през ума.

Сандекър се облегна назад и зарови лице в дланите си. После се съвзе.

— Пит и Джордино... те работят по проекта — каза той повече като твърдение, отколкото като въпрос.

— В последния рапорт, предаден лично от капитан Бърч, се посочва, че двамата се качили на борда на „Ъбис навигейтър“ и се приготвяли да се спуснат към останките на лайнера.

— Това е лудост! — възмути се Сандекър. — Кой би дръзнал да отвлеча кораб на американското правителство в Южния Тихи океан? В онази част на света не се води война или революция. Не виждам никакъв мотив за подобен акт.

— Нито пък аз.

— Свърза ли се с правителствата на Австралия и Нова Зеландия с молба за мащабно претърсване на района?

Гън кимна.

— И те ме увериха, че ще ни окажат пълно съдействие. Всеки кораб в близост до района, било то военен или търговски, е предложил да се отклони от курса си и да започне търсене.

— Поискай от която и да е агенция по сигурността увеличени сателитни снимки на координатна мрежа от хиляда квадратни морски мили от тази част на Тихия океан. Не искам да пропуснем нито сантиметър. „Дийп инкаунтър“ е все някъде. Отказвам да мисля, че е на дъното.

Гън стана и на път към вратата каза:

— Ще се погрижа за всичко.

Сандекър остана на мястото си, загледан в галерията от снимки, покриваща едната стена. Погледът му се задържа върху една цветна снимка на Пит и Джордино, които бяха застанали до автономен подводен апарат и отпиваха от бутилка шампанско по повод откриването и изваждането на китайски правителствен кораб от езерото Мичиган. Забеляза също, че Джордино беше ухапал една от неговите пури, изработвани по поръчка.

Близко приятелство свързваше тримата мъже. Пит и Джордино му бяха като синове, които той никога не бе имал. Дори в най-безумното си въображение Сандекър не можеше да повярва, че те двамата са загинали. Той завъртя стола и се загледа през прозореца на кабинета си, намиращ се на последния етаж на сградата на НЮМА с изглед към река Потомак.

— Каква ли беда — смънка той под носа си — сте си навлекли този път вие, момчета?

16.

След като се примириха с изчезването на „Дийп инкаунтър“ в безбрежната морска пустош, Пит, Джордино и Мисти се настаняха в тясното пространство на подводния апарат и се съсредоточиха в изнамирането на начин да останат живи. Тъй като не видяха никакви следи от плавеи или разлив на гориво, оптимизмът им надделя над песимизма и те предположиха, че по някаква причина научноизследователският кораб е отплавал за някъде и скоро ще се върне.

Но нощта се изниза, слънцето изгря и залезе още два пъти, но от кораба база нямаше и следа. Тогава ги налегна тревога и те започнаха да подозират най-лошото, когато час след час погледите им обхождаха безграничния хоризонт и не виждаха нищо друго освен зелена вода и синьо небе. Не се появяваше и никакъв кораб или високо летящ реактивен самолет. Системата за глобално позициониране на борда им показваше, че течението ги е отнесло и продължаваше да ги отнася далече на юг от морските пътища. Надеждата им да бъдат спасени угасна напълно.

В същото време те и не си правеха никакви илюзии. Дори и да се зададеше отнякъде кораб, той трябваше да мине едва ли не върху тях, за да забележи малкия люк на „Ъбис навигейтър“. Насочващият им фар имаше обхват двайсет мили, но сигналът му беше програмиран да бъде получаван само от навигационния компютър на борда на „Дийп инкаунтър“. Едва ли минаващ кораб или самолет щеше да го засече. Оставаше им да се уповават единствено на случайността някой спасителен плавателен съд да се доближи в обхвата от две мили на малкия им радиоприемник.

Водата беше най-важният им въпрос. За щастие дъждовните бури бяха често явление. Пит покри люка с виниловата постелка за пода и й направи разрез, през който дъждовната вода се процеждаше в шишетата за вода, които тримата бяха използвали при потапянето им под повърхността. След като привършиха сандвичите, те съставиха план как да ловят риба. С наличните на борда инструменти в случай на

авария Пит изобрети няколко кукички, а Мисти заложи на артистичния си талант и направи разноцветна стръв от всяка материя, която ѝ попадна под ръка. Джордино пък приспособи от електронни кабели риболовни корди и закачи за тях кукичките и стръвта. За по-сигурно хвърлиха няколко въдици и бяха възнаградени с три малки риби, които бързо бяха нарязани на парченца и използвани също за стръв. В рамките на десет часа се сдобиха с малък запас от сурова риба, която Мисти сръчно изчисти. Изядоха я в суров вид, по японски, до последния залък. Не беше вкусна, но никой не се оплака — все пак задоволи глада им.

След безкрайни предположения за местонахождението на „Дийп инкаунтър“ и хората на борда му, най-накрая, силно обезпокоени, престанаха да мъдруват за това и започнаха да разговарят, спорят и философстват на различни теми — политика, храна, океанска технология и за всичко друго, което можеше да ги избави от скуката. От време на време един от тях се изправяше в люка, за да събере дъждовна вода или да огледа морската шир за някой плавателен съд, а другите нанасяха на карта посоката, в която ги отнасяше течението, или хвърляха въдиците.

Междувременно, разполагайки с време в излишък, те прекараха часове наред в разсъждения върху химическия състав на материята, която бяха взели от корабните останки и бяха поставили в найлонов плик малко след като се издигнаха на повърхността.

— Колко далече ни е отнесло течението? — попита Мисти за стотен път, засенчвайки очи от ярката дневна светлина, за да види стоящия в краката ѝ Пит.

— Близо трийсет и две мили на югоизток, считано от вчера по това време — отвърна Пит.

— С тази скорост ще стигнем до Южна Америка след шест месеца — отбеляза тя мрачно.

— Или пък до Антарктика — смънка Джордино.

— Вече сме били там — каза Пит — и мястото така и не можа да ми стане любимо за отдих и почивка.

— Не може ли да приспособим от подовата постелка платно? — предложи Мисти.

— С потопена под водата деветдесет и пет процента от цялата им маса тези апарати не са в състояние да плават по посока на вятъра.

— Питам се дали адмирал Сандекър е разбрал за положението ни — каза тихо Мисти.

— Тъй като познаваме добре адмирала — отвърна убедително Пит, — сигурен съм, че е обърнал земя и небе, за да предприеме претърсвателно-спасителна операция.

Джордино, който се беше свил на мястото си и мечтаеше за една дебела средно опечена пържола, се обади:

— Готов съм да дам едногодишната си заплата, за да разбера къде е „Дийп инкаунтър“ в този момент.

— Няма смисъл да започваме отново да предъвкваме тази загадка — вметна Пит. — Не можем да имаме никаква следа, докато не бъдем извадени от морето.

Четвъртата зора се пукна под навъсено небе. В рутинните им занимания нищо не се промени. Да съберат вода, ако е възможно, да уловят риба, ако е възможно, и да оглеждат хоризонта. Условията им не се влошиха, но не се и подобриха. Тримата се редуваха да дежурят на смени от по два часа. Люкът на подводния апарат се подаваше едва на метър и двайсет над водата, затова дежурният обикновено ставаше вир-вода, когато някоя по-висока вълна залееше отвора. Джордино изхвърли всички баластни тежести, но тежката маса продължаваше да тегли плавателния съд под гребените на вълните. Малкият съд се клатеше силно, но за щастие екипажът му отдавна беше имунизиран срещу *mal de mer*^[1] — и тримата бяха прекарвали почти половината от живота си по море.

От пластмасовата подложка на бележника със записките на Мисти Пит издяла с универсалното си швейцарско ножче глава на копие. Докато Джордино дежуреше, той улови с него една деветдесетсантиметрова акула с бяла муцуна. Скоро последва не особено вкусна гощавка с акулата и последния половин литър вода.

По време на дежурството на Мисти, на миля от носещия се по течението подводен апарат, прелетя самолет. Въпреки отчаяното ѝ размахване на подовата постелка, самолетът продължи по пътя си.

— Прелетя точно над нас и не ни забеляза — проплака тя, едва сдържайки разочарованието си.

— Нас адски трудно могат да ни забележат — напомни ѝ Пит. Джордино кимна в знак на съгласие и добави:

— Никой не може да ни открие от височина над сто и петдесет метра. Люкът ни е толкова малък. От въздуха ние се виждаме като наплюто от муха върху оборска врата.

— Или като монета върху терен за голф — добави Пит.

— Тогава как изобщо ще ни открият? — попита Мисти с пропукана решимост в гласа.

Пит ѝ се усмихна утешително и я прегърна.

— Винаги ще се намери разрешение. Няма начин да не ни открият.

— Освен това ние сме късметлии — вметна Джордино, — нали, друже?

— И още как!

Мисти избърса едното си навлажнено око, изпъна блузата и късите си панталони и прекара ръка през късо подстриганата си коса.

— Извинете ме, оказа се, че не съм толкова жилава, колкото си мислех.

През следващите два дни Пит и Джордино бяха принудени да поддържат донкихотовското си поведение. Още три самолета прелетяха над тях, но пак подминаха, без да ги забележат. Пит се опита да се свърже с тях по портативното радио, но и те летяха извън обсега му. Мисълта, че спасителите претърсваха моретата, за да ги намерят и стигаха толкова близо до тях, без да ги видят, беше обезсърчаваща. Единственото, което ги окуражаваше, беше вярата им, че адмирал Сандекър щеше да използва цялото си влияние, за да проведе широкомащабна спасителна операция.

Към залез-слънце сивото през целия ден небе се проясни. Оранжевият здрач на запад се сгъсти до кадифеносиньо на изток. Джордино, който беше дежурен, седеше облегал на ръба на люка. Скоро го налегна дрямка и той се унесе, но след петнайсет минути, едва ли не на минутата, беше отново буден. Обходи с поглед за десети път хоризонта и като не видя никаква светлинка, отново се гмурна във временната си страна на сънищата.

Този път го събуди музика. Отначало си помисли, че халюцинира. Пресегна се, загреба шепа морска вода и наплиска лицето си.

Музиката продължаваше да звучи.

Той разпозна мелодията — беше валс от Щраус. Дори позна и името му — „Приказки за Виенската гора“. После видя и светлина. Тя приличаше на звезда, но се движеше напред-назад във вид на малка дъга на западния хоризонт. Трудно беше нощем да се преценяват разстоянията, но Джордино почти със сигурност прецени, че музиката и движещата се светлина са на не повече от четиристотин метра от него.

Той скочи обратно във вътрешността на подводния апарат, грабна едно фенерче и пак подаде глава през люка. Сега видя смътните очертания на малък плавателен съд и слабо светещите му квадратни илюминатори. Той започна бързо, доколкото можеше, да включва и изключва с палеца си фенерчето и изрева силно като ранен козел.

— Насам, насам!

— Какво има? — обади се отдолу Пит.

— Виждам някаква лодка! — отвърна му с пълен глас Джордино.
— Мисля, че плава към нас!

— Изстреляйте сигнална ракета — предложи възбудено Мисти.

— На борда нямаме сигнални ракети, Мисти. Гмуркаме се само през деня и се издигаме на повърхността в близост до кораба база — поясни Пит със спокоен глас, после взе портативното радио и започна да пробва връзка на пет различни честоти.

Мисти до болка искаше да види какво става на повърхността, но в люка имаше място само за един човек. Така че не ѝ оставаше друго, освен да седи и наблюдава с безпокойство как Пит се опитва да се свърже с плавателния съд и Джордино да им каже дали скоро ще бъдат спасени, или не.

— Не, не ни видяха — изстена Джордино между виковете си над водата и бясното си ръкомахане с фенерчето, чийто лъч беше слаб поради изтощените му батерии. — Подминаха ни.

— Ало, ало, моля, обадете се — пробва Пит.

В отговор получи единствено атмосферни смущения.

В подводния апарат настъпи разочарование, докато Джордино наблюдаваше как светлините се изгубваха в нощта. И този, като другите плавателни съдове, не ги забеляза и той със свито сърце остана загледан след него в посока север.

— Беше толкова близо, и в същото време толкова далече — измърмори той обезсърчен.

Изведнъж по високоговорителя в подводния апарат изпраця глас.

— С кого говоря?

— С корабокрушенци — бързо отговори Пит. — Вие току-що ни подминахте. Моля, върнете се по същия курс.

— Добре, чакайте, ще обърна.

— Той обръща! — изкрещя радостен Джордино. — Връща се!

— От коя страна на носа ми се намирате? — попита силно гласът.

— Ал! — извика Пит към люка. — Той иска координати.

— Кажи му да следва курс двацет градуса на негово ляво.

— Следвайте курс двацет градуса на ваше ляво и ще ни видите — предаде съобщението Пит.

След минута гласът се обади:

— Видях ви... слаба жълта светлина на стотина метра право напред.

Собственикът на приближаващата се лодка включи гирлянди от външни лампи. Една от тях беше голям прожектор, който обходи водната повърхност напред, преди да спре върху Джордино, който продължаваше да размахва като обезумял фенерчето си от люка.

— Не се плашете — заговори отново гласът. — Ще мина над вас и ще спра над малкия ви люк, когато той се изравни с кърмата ми. Спуснал съм ви стълба, за да се качите на борда ми.

Пит не схвана какво имаше предвид спасителят им.

— Ще минете над нас ли казахте? — попита той. — Не ви разбирам.

Отговор не последва, долетя само приглушеният глас на Джордино, който извика:

— Той сигурно иска да ни прегази!

Първата мисъл на Пит беше, че ги е открил някой, който иска да ги убие, дори може би беше същата група, зад която стоеше мъжът, опитал се да убие Кели Еган. Той обгърна с ръка раменете на Мисти и й каза:

— Дръж се за мен и веднага след сблъсъка бързо излез през люка, преди онзи да е минал над нас. Аз ще те изтикам нагоре.

Тя понечи да каже нещо, но се отказа и зарови лице в гърдите му, когато силните му ръце я притиснаха към него.

— Извикай ни миг преди сблъсъка — нареди той на Джордино.
— После изскачай през люка!

Джордино се приготви да изпълни нареждането му и загледа втрещен как ярко осветеният плавателен съд се насочи право към него. За първи път виждаше такава презокеанска яхта. Тя имаше формата на зелено-бял скат — дяволска риба, чиито черепни перки обграждаха огромните ѝ, трупащи планктон уста. Широка полегата палуба в носовата част се издигаше и минаваше покрай голям сводест панорамен прозорец и продължаваше около кръгла кормилна рубка.

Злокобното му предчувствие бързо се стопи и той бе обзет от огромно облекчение, когато двата съединени корпуса, с по метър и половина свободно разстояние между тях, се плъзнаха над подводния апарат. Той загледа смаян как корпусното дъно на надстройката бавно мина над главата му, докато кърмата между двата корпуса не застана точно над подводния апарат. Почти инстинктивно той сграбчи хромовата стълба, наподобяваща малка стълбищна клетка, която внезапно се появи на около половин метър от него.

Едва тогава Джордино се сети да се наведе и подвигне на Пит и Мисти:

— Не се безпокойте, това е катамаран. Ние сме точно под кърмата му — и веднага след това изчезна от поглед.

Мисти излетя от люка като тапа от шампанско, удивена от първото зърване на невероятния плавателен съд. Беше се озовала на луксозна задна палуба с маса и кресла, без да си спомня как се е изкачила по стълбата.

Пит регулира радиофара на подводния апарат, после затвори люка и се качи на катамарана. Няколко минути тримата стояха сами на борда. Никой не ги посрещна — нито екипаж, нито пътници. Плавателният съд продължи да се движи напред и когато се отдалечи на двеста метра от подводния апарат, намали ход и легна на дрейф. След малко от кормилната рубка излезе фигура на мъж.

Беше едър човек, висок колкото Пит, но поне с шест-седем килограма по-тежък от него. И с трийсет години по-възрастен. Със сивите си коса и брада приличаше на стар пристанищен плъх. Синьо-зелените му очи проблеснаха, когато той с благоразположение се усмихна и огледа „улова“ си.

— А, значи сте трима — почуди се той. — Аз пък мислех, че онзи малък спасителен сал побира само един човек.

— Това не е спасителен сал — възрази Пит, — а подводен апарат за дълбоководни изследвания.

Възрастният мъж понечи да попита нещо, но се въздържа и промърмори само:

— Щом тъй казвате...

— Разследваме останките на потънал туристически кораб — поясни Мисти.

— А, да, „Емърълд долфин“, научих за това. Ужасна трагедия. Цяло чудо е, че са се спасили толкова много хора.

Пит не счете за нужно да изтъкне ролята им в спасителната операция, само разказа накратко за това как са се озовали сами насред морската шир.

— И корабът ви не е бил там, когато сте се върнали на повърхността? — попита скептично възрастният човек.

— Беше изчезнал — увери го Джордино.

— Налага се да се обадим в нашето управление във Вашингтон и да уведомим директора на НЮМА, че са ни намерили и взели на борда.

Мъжът кимна.

— Разбира се. Елате в кормилната рубка. Оттам можете да се обадите по радиостанцията кораб-суша или по сателитния телефон. А можете да изпратите дори имейл, ако искате. „Периуинкъл“ е снабдена с най-добрите комуникационни системи от всички яхти, спуснати на вода.

Пит огледа мъжа.

— Май сме се срещали някъде.

— Да, и аз тъй мисля.

— Името ми е Дърк Пит — той се обърна и представи другите двама, — а това са спътниците ми Мисти Греъм и Ал Джордино.

Възрастният човек се ръкува сърдечно с всички. После се усмихна на Пит и рече:

— Аз съм Клайв Къслър.

---

[1] Морска болест (фр.). — Б.пр. ↑

17.

Пит изгледа мъжа с любопитство.

— Знам, че много пътувате.

— Голям късмет извадихме, че минахте покрай нас — намеси се Мисти, преливаща от щастие, че се е измъкнала от тесния подводен апарат.

— Тръгнал съм на околосветска обиколка — поясни Къслър. — Последното ми пристанище беше Хобарт, на Тасманово море. Щях да продължа към Папеете, Таити, но реших, че няма да е лошо да се отклоня, за да ви сваля на най-близкия остров с летище.

— И къде е това? — попита Джордино.

— Раротонга.

Погледът на Пит пробяга по луксозния катамаран.

— Не виждам никакъв екипаж.

— Плавам сам — отвърна Къслър.

— С такава голяма яхта?

Къслър се усмихна.

— „Периуинкъл“ не попада в класата на обикновените яhti. С автоматизираните ѝ системи и компютри тя може да плава сама и в повечето случаи го прави.

— Мога ли да се възползвам от предложението ви да се обадя по сателитния ви телефон? — попита Пит.

— Разбира се.

Къслър ги поведе нагоре по стълба към кормилната рубка. Никой от хората от НЮМА не беше виждал подобен плавателен съд. Прозорци с тъмни стъкла обточваха в пълен кръг помещението и предоставяха видимост към всяка точка на хоризонта. В оборудването нямаше нищо традиционно. Не се виждаха никакви измервателни уреди, нямаше щурвал, нито лостове за ръчната газ. Широко тапициран стол стоеше пред седем индикатора с течни кристали. Екраните бяха вградени в грапави орехови шкафове. Щурманската рубка беше елегантна дори от командния мостик на „Старшип ентърпрайз“.

Къслър посочи на Пит да седне на щурманския стол.

— Телефонът „Глоубълстар“ е на таблото вдясно от вас. Само натиснете синия бутон и можете да разговаряте и слушате гласа в другия край на линията.

Пит му благодари и набра частния телефон на Сандекър в главното управление на НЮМА. Както винаги адмиралът вдигна слушалката след първото позвъняване.

— Сандекър.

— Адмирале, обажда се Дърк.

Последва мъчителна пауза. После гласът заговори много бавно:

— Ти си жив и здрав?

— Копнея за солидно ядене и съм малко обезводнен, но иначе съм здрав наистина.

— А Ал?

— Той и Мисти Греъм от „Дийп инкаунтър“ са до мен.

Пит долови по телефона въздишка на облекчение, след което адмиралът каза:

— При мен пък е Руди. Ще включа високоговорителя.

— Дърк! — прогърмя гласът на Руди Гън. — Нямах представа колко съм радостен, че си все още с нас. Изпратили сме всяка възможна спасителна единица от Австралия и Нова Зеландия да търси вас и кораба.

— Извадихме късмет и ни взеха на борда на една минаваща наблизо яхта.

— Но как, не сте ли на борда „Дийп инкаунтър“? — попита остро Сандекър.

— Не. След като прекарахме няколко часа на морското дъно, за да разследваме останките на „Емърлд долфин“, се издигнахме на повърхността, но от кораба и хората на борда нямаше и следа.

— Значи не знаете?

— Какво?

— Не сме напълно сигурни, но започваме да смятаме, че „Дийп инкаунтър“ е отвлечен.

— Защо смятате така?

— Едва вчера по това време нашите системи за безопасност откриха разлика в гласа на капитан Бърч по време на рапортите му до управлението на НЮМА за положението на кораба. Дотогава

приемахме, че лично той предава рапортите, затова нямахме никакви подозрения.

— Когато ние напуснахме кораба, всичко беше наред.

— В последния рапорт от истинския капитан Бърч се казваше, че „Ъбис навигейтър“ всеки момент ще бъде спуснат във водата. Сега знаем, че похитителите са се качили на борда, докато вие сте били на дъното.

— Имате ли някаква представа къде е бил отвлечен корабът? — намеси се Джордино.

— Не — отвърна честно Гън.

— Той не може да се е изпарил — вметна Мисти. — Не може да е бил грабнат и отнесен в космоса от извънземни.

— Най-големият ни страх е — продължи Сандекър заплашително, — че е бил преднамерено потопен. — Той премълча предположението си, че и целият екипаж може би също лежи на дъното.

— Но защо? — попита Джордино. — За какво им е притрябвал на пирати океанографски кораб? На борда му няма съкровище, той не може да бъде използван за пренасяне на контрабандни стоки. Много е бавен и е прекалено разпознаваем. Какъв може да е мотивът?

— Мотивът... — думата се изплъзна от устата на Пит и той я остави да увисне във въздуха. — Същите хора, които са подпалили туристическия кораб и после са го потопили, са искали да прикрият следите си от палежа.

— Успяхте ли да проучите останките му? — поинтересува се Гън.

Пит кимна.

— Няма никакво съмнение — потопената част на корпуса на „Емърълд долфин“ е била взривена на най-малко шест места и това го е пратило на дъното на падината Тонга.

— От онова, което чух — допълни Сандекър, — той за малко не е повлякъл със себе си и влекача.

Сега Джордино заговори бавно:

— Дълбочина от шест хиляди метра е великолепно място за укриване.

Гън се обади:

— Гадовете изобщо не са допуснали, че научноизследователски кораб на НЮМА ще работи в същия район, кораб с два потопяеми апарата, способни да се спуснат на шест хиляди метра дълбочина.

Очите на Мисти изведнъж помръкнаха от покрусата, когато изрече:

— Значи съществува ужасяващата вероятност всички на борда на „Дийп инкаунтър“ да са били убити за прикритие.

На отдалечената на шестнайсет хиляди километра от Вашингтон яхта настъпи мълчание. Всички отказваха да приемат подобна мисъл. Никой не се съмняваше, че човек, който без капка съвест може да изгори живи или да удави пътниците на борда на туристическия лайнер, ще се поколебае да прати научноизследователския кораб и всички на борда му на дъното на океана.

Пит започна да вижда нещата на фокус. Той обмисли всяка вероятност и заложи на предположението, че пиратите още не са задействали убийствения си план.

— Руди?

Гън свали очилата си и започна да ги бърше.

— Да?

— Твърде е възможно пиратите да са потопили „Дийп инкаунтър“, след като са го превзели. Но казваш, че са предавали рапортите с преправен глас от името на Бърч. Тогава защо ще си правят труда да заличават всяко подозрение, ако корабът вече е потопен?

— Не знаем със сигурност дали е потопен — отвърна Гън.

— Добре, но когато излязохме на повърхността, ние не видяхме никакви следи от разлив на гориво или корабни отломки. Нито пък чухме никакви звуци от разпадащ се от огромното водно налягане кораб, падащ към дъното. Моето предположение, моята гореща надежда е, че те са превзели кораба и хората на борда му и са ги скрили някъде, за да ги използват като разменна монета, в случай че планът им се провали.

— А когато започнат да си мислят, че им се е разминало и никой не ги преследва — продължи Гън, — тогава ще се отърват ли от доказателството за престъпленията им?

— Не бива да допускаме това — вметна разтревожена Мисти. — Ако онова, което Дърк предполага, се окаже вярно, то ние разполагаме с много малко време да спасим нашите приятели.

- Въпросът е откъде да започнем — обади се Сандекър.
- На никаква следа ли не попаднахте? — попита Мисти.
- На никаква.
- Дори и от плавателния съд на похитителите?
- Дори и от него — отвърна безпомощно адмиралът.
- Бас ловя, че знам как да открия двата кораба — заяви уверено

Пит.

Във Вашингтон Сандекър и Гън се спогледаха.

— В какви води ловите риба? — попита предпазливо Сандекър.

— Разширяваме претърсвателната ни координатна мрежа — отвърна Пит.

— Не те разбирам — каза си Гън.

— Да предположим, че пиратският кораб и нашият плавателен съд са извън обсега на сателитните камери, фокусирани върху тесен път.

— Спокойно мога да кажа, че е точно така — призна Сандекър.

— Предполагам, че сте разширили пътя при следващата орбита.

— Да — потвърди Гън.

— И не сте открили никакви следи от никой от двата кораба.

— Никакви.

— Добре, все още не знаем къде е „Дийп инкаунтър“, но знаем къде не е.

Сандекър подръпна грижливо подстриганата си брада.

— Разбирам накъде биеш, но теорията ти няма да издържи.

— Трябва да се съглася с адмирала — каза Гън. — Максималната скорост на „Дийп инкаунтър“ е не повече от петнайсет възела. Няма начин той вече да е излязъл от първоначалния обхват на сателитната камера.

— По пътя към горящия туристически кораб главният механик Хаус успя да достигне двайсет възела — уведоми го Пит. — Признавам, че това беше голямо напрегане, но ако похитителите са били с бърз кораб, може и да са взели нашия съд на буксир и така да са увеличили скоростта му с още четири до шест възела.

Гласът на Сандекър прозвуча скептично.

— Няма никакво значение. И като увеличихме обхвата и пътя на сателитните камери, пак нямаше и следа от „Дийп инкаунтър“.

Пит изигра рисковата си карта.

— Вярно е, но вие сте търсили по повърхността.

— А къде другаде трябваше според теб? — попита заинтригуван Сандекър.

— Дърк има право — обади се замислен Гън. — Ние не насочихме камерите към сушата.

— Извинете за въпроса — намеси се Джордино, — но коя суша се има предвид? Най-близката земна маса до мястото, където е потънал туристическият лайнер, е най-северната точка на Нова Зеландия.

— Не — възрази Пит с тих глас, за да произведе ефект. — Островите Кермадек са на не повече от двеста морски мили на юг, което се равнява на осем часа плаване със скорост от двацет и пет възела — каза той и се обърна към Къслър: — Познати ли са ви островите Кермадек?

— Плавал съм край тях — отвърна Къслър. — Там няма кой знае какво за гледане. Това е група от три малки острова и скалата Лесперанс. Най-големият, с площ от трийсетина квадратни километра, е остров Раул. Той е от вулканичен произход, на него се намира стръмно планинско възвишение на име Мумукай.

— Населен ли е?

— Има малка метеорологична и свързочна станция, но тя е автоматизирана. Метеоролозите го посещават на всеки шест месеца, за да проверяват и поддържат съоръженията. Единствените му постоянни обитатели са кози и плъхове.

— Там има ли залив, достатъчно широк за закотвяне на малък кораб?

— По-скоро е лагуна — отвърна Къслър, — но в нея спокойно могат да пуснат котва два, дори три кораба.

— А растителност за камуфлаж?

— Да, има пищна зеленина и гъста гора. Там може да се скрият два малки кораба, стига някой да не се вглежда внимателно.

— Чухте ли? — попита Пит в телефонната слушалка.

— Аз чух — потвърди Сандекър. — Ще предам на следващия сателит, който мине над онази част от Тихи океан, да насочи камерите си към островната група Кермадек. Как да се свържем с вас?

Пит понечи да попита Къслър за кода за свръзка, но възрастният мъж междуременно написа номера и му подаде листчето. Пит го каза на Сандекър и изключи връзката.

— Дали ще е възможно да направите една обиколка на островите Кермадек? — попита го Пит.

Синьо-зелените очи заблестяха.

— Май сте си наумили нещо...

— Случайно да ви се намира на борда бутилка текила?

Къслър кимна важно.

— Намира ми се. Цяла каса от най-доброто. Глътка синя агава от време на време ме държи бодър и чевръст.

След като чашите бяха напълнени с текила „Порфирио“ — само Мисти предпочете коктейл „Маргарита“ — Пит разкри на възрастния човек какво си е наумил, но само толкова, колкото прецени, че трябва да каже при дадените обстоятелства. В края на краищата, помисли си той, като хвърли още един поглед върху елегантната яхта, никой здравомислещ човек не би рискувал да съсипе такъв красив плавателен съд за осъществяването на един безразсъден план.

18.

Малахитовозеленото море се сливаше с оливиновозелената вода, която течеше през пролива на широката лагуна между вулканичните скали на остров Раул. След като навлезеше в тесния воден канал, лагуната се разширяваше в малко, но достатъчно за закотвяне място. Отвъд него се намираше устието на приток, който се спускаше по нащърбените склонове на планината Мумукай и се вливаше във водите на лагуната. Пясъчният подковообразен бряг беше обсипан със загладени от морето черни вулканични скали и ограден от настъпателна армия от кокосови палми.

Откъм морето през пролуката между скалите, издигащи се от двете страни на канала, можеше да се види само част от лагуната. Беше все едно да гледаш през телескоп в далечен тесен процеп. В западната част на входа, на стотина метра над прибоя, разбиващ се в брега, малка колиба от палмови листа стърчеше опасно близо до ръба на скалата. Но туземският ѝ външен вид беше само за прикритие. Под палмовите листа се издигаха стени от бетонни блокове. Вътре тя беше оборудвана с климатична инсталация, а стъклата на прозорците ѝ бяха тъмни. Един охранител седеше в малката караулка и оглеждаше океанската шир за поява на кораб през бинокъл, поставен върху статив. Беше се настанил в удобен тапициран стол пред компютър, радиостанция и видеокасетофон с монитор. Закоравял пушач, палец цигара от цигара, той беше препълнил пепелника си с угарки. Срещу него, прилежно подредени върху полица на стената, лежаха четири гранатохвъргачки и две автоматични пушки. С такъв арсенал той спокойно можеше да отблъсне малък военноморски отряд, опитващ се да навлезе в лагуната.

Трийсетгодишен, жилав и в добра физическа форма, мъжът рееше поглед към блестящото море и току потъркваше с ръка наболата си брада. Имаше руса коса и сини очи. Ветеран от специалните сили, той бе нает от вътрешната охранителна служба на корпоративна империя, за която малко знаеше и от която още по-малко се интересуваше. За него всичко се свеждаше до задълженията му,

включващи понякога и убийство, за което му се плащаше, и то добре. А само това беше от значение.

Той се прозя и смени компактдиска в уредбата. Вкусът му беше разнороден — от класическа музика до рокендрола. Тъкмо натисна бутона за включване и погледът му улови движение край оголената скала отвъд караулката му. Той вдигна бинокъла и го насочи към яркия синьо-бял обект, който се приближаваше бързо по водата.

Беше яхта, най-странната на вид яхта, която беше виждал — не ветроходна, а двукорпусна като катамаран. Тя пореше водата, по която танцуваха слънчеви отблясъци, със скорост близо четирийсет възела, както предположи той. Разтърка очи и отново погледна през големия си мощен бинокъл.

Според него плавателният съд беше дълъг поне двайсет метра, но той не можеше да каже дали конструкцията му харесва, или не. Колкото повече изучаваше линиите му, толкова по-елегантен и екзотичен му изглеждаше. Оприличи го на чифт срязани кънки и съединени с кормилна рубка. На горната открита палуба двама души — мъж и жена — се плацикаха в джакузи, отпиваха от високи стъклени чаши и се смееха. Всичките стъкла на прозорците бяха тъмни и той не можеше да види нищо вътре, само предположи за наличието на екипаж или още пътници.

Обърна се към радиостанцията, включи предавателя и заговори:

— Тук Пиратът. Виждам частна яхта да се приближава насам от североизток.

— От североизток казваш — отвърна стържещ като гласпапир глас.

— Вероятно плава от Таити за Нова Зеландия.

— Някакви оръжия или въоръжен персонал?

— Не.

— Изглежда ли опасна? — попита грубият глас.

— Не, освен ако сметнеш голите мъж и жена в джакузито за опасни.

— Към пролива ли плава?

Охранителят огледа посоката на двойната носова част на бързо приближаващата се яхта.

— Май ще го подмине.

— Остани в ефира и докладвай за всяко подозрително движение. Ако завие към пролива, знаеш какво да правиш.

Пазачът погледна към едната гранатохвъргачка.

— Ще бъде жалко да се разруши такъв красив плавателен съд. — Той изви седалката на стола и отново се вгледа в яхтата през бинокъла си. С известно удовлетворение я видя да подминава водния канал и отмести поглед едва когато тя се превърна в малка точка в далечината. После заговори отново по радиото. — Тук Пиратът. Яхтата подмина. Може би е пуснала котва в откритата лагуна в южния край на остров Макаулай.

— Е, значи е безобидна — заключи грубият глас.

— Така изглежда.

— Като се мръкне, наблюдавай светлините ѝ и дали стои на място.

— Предполагам, че ще пренощува там. Вероятно пътниците и екипажът ѝ ще си направят барбекю на плажа. Сигурно са тръгнали на разходка по Южния Тихи океан.

— Ще предприема разузнавателна обиколка с хеликоптера и ще разбера дали си прав.

Мисти и Джордино не бяха голи в широката топла вана. Къслър им бе дал бански костюми. Колкото до питието, те наистина си сръбваха студен ром със сода и лимон, докато яхтата плаваше под стръмните скали на остров Раул. Къслър и Пит нямаха това щастие. Възрастният мъж седеше в щурманската рубка с разтворена върху скута си морска карта и наблюдаваше както ехолота, така и дънните коралови рифове, които можеха да срежат двата корпуса на „Периуинкъл“ също както бръснач картон. Пит вършеше най-тежката работа. Той лежеше и се потеше под куп възглавници и хавлиени кърпи върху долната палуба и записваше на видеото караулката на върха на скалата, надвиснала над входа на пролива.

Щом спуснаха котвата, всички се събраха в главния салон и седнаха пред монитора, за да видят заснетия от Пит материал по видеокасетофона. През прозорците на караулката охранителят се виждаше, макар и като през лека мъгла, как ги наблюдава с голям бинокъл. Звукозаписното устройство към видеото предаваше разговора

между охранителя и грапавия глас на колегата му, провеждан някъде в лагуната край остров Раул.

— Заблудихме ги — заяви непоколебимо Мисти.

— Добре че не се подлъгахме да навлезем в пролива с развети знамена — вметна Джордино и потърка в челото си изпотена кутия бира.

— Да, тъй като не създадоха впечатление, че са благоразположени към непознати — съгласи се Пит.

Сякаш в потвърждение на думите му в кабината проехтя тупкане на ротори и рев на мотори на доближаващ се над яхтата хеликоптер.

— Човекът каза, че тръгва на разузнаване и ето го — отбеляза Пит. — Как мислите, дали да не излезем да му помахаме?

Боядисаният в червено и жълто хеликоптер, с лепилна лента, скриваща регистрационния номер и името на собственика му върху фюзелажа, увисна на трийсетина метра малко встрани от кърмата на „Периуинкъл“. От него двама мъже с ризи на едри цветя гледаха надолу към яхтата.

Пит се беше проснал върху канапе на откритата палуба, а Джордино, на горната палуба, снимаше хеликоптера с видеокамерата, скрита под широкия къс ръкав на ризата му. Мисти и Къслър стояха до джакузито и помахваха на мъжете в летателния апарат. Пит вдигна чаша и направи знак на пилотите да се присъединят към тях. Като видяха жена и възрастен мъж с прошарена коса и брада, подозренията на двамата мъже като че ли се разсеяха. Пилотът им помахна в отговор, направи един кръг над яхтата и се насочи обратно към остров Раул удовлетворен, че туристите не представляват заплаха.

Щом летателният апарат се превърна в точка върху синьото небе, всички на яхтата влязоха обратно в главната кабина. Джордино извади видеолентата от камерата и я пхна във видеокасетофона. На екрана ясно се видяха двама мъже — единият, с коса с пясъчен цвят и прошарена брада, пред командното табло, а другият, чернокож, на седалката на втория пилот.

— Е, вече имаме лица, съпътстващи интригата — отбеляза Джордино.

Къслър изключи дистанционното управление.

— Какво следва сега?

— Щом се стъмни, измайсторяваме малък сал и му закрепяме светлини, за да прилича на плавателен съд в далечината. После потегляме с яхтата под прикритието на скалите в близост до водния канал, за да сме извън полезрението на охранителя горе. Яхтата няма да бъде засечена, тъй като видеото не показва наличие на радиолокационна станция. Затова двамата с Ал ще скочим във водата и ще доплуваме до лагуната по пролива, нещо като малка проучвателна риболовна експедиция. Ако се окажем прави и „Дийп инкаунтър“ наистина е скрит под камуфлажна мрежа, тогава се промъкваме на борда, сразяваме похитителите, освобождаваме нашите приятели и отплаваме в синевата.

— Такъв ли е планът? — попита Джордино, присвил очи, сякаш гледаше в мираж сред пустинята.

— Да, такъв — отвърна Пит.

Мисти опули очи.

— Не говориш сериозно, нали? Вие двамата тръгвате срещу петдесет или повече въоръжени похитители? Това е най-безумният план, за който съм чувала.

Пит сви рамене.

— Признавам, че може и да омаловажавам положението, но наистина не виждам друг начин на действие.

— Защо да не се обадим на австралийците да изпратят специални части — предложи Къслър. — Те ще пристигнат след двайсет и четири часа.

— Може и да не разполагаме с толкова време — каза Пит.

— Ако похитителите все още не са потопили „Дийп инкаунтър“ и всички на борда му, вероятността да го сторят довчера е голяма. След двайсет и четири часа, броени отсега, може да се окаже твърде късно.

— Лудост е да жертвате живота си — настоя на своето Мисти.

— Нямаме избор — заяви твърдо Пит. — Времето не е на наша страна.

— Ами оръжия? — подметна Джордино толкова нехайно, сякаш се интересуваше за цената на фунийка сладолед.

— Имам две автоматични пушки на борда, за самозащита — предложи Къслър. — Само че не знам как ще действат те и амунициите след влаченето им цяла миля под водата.

Пит поклати глава.

— Благодаря ви, но ще е по-добре да плуваме необременени. Колкото до огневи средства, ще му мислим по-нататък.

— А водолазна екипировка? Тук имам четири пълни бутилки със сгъстен въздух и два регулатора.

— Колкото по-малко сме натоварени, толкова по-добре. Водолазната екипировка само ще ни пречи, като излезем на брега. В лагуната можем да използваме шнорхели. Никой няма да ни забележи в тъмното от пет-шест метра разстояние.

— Предстои ви дълго плуване — каза Къслър. — Разстоянието от мястото, където съм закотвил яхтата, до вътрешността на лагуната, е близо два километра.

— Ще извадим късмет, ако стигнем там до полунощ — измънка Джордино.

— Мога да намаля времето ви с два часа.

Пит се вгледа в Къслър.

— Как?

— Имам подводен скутер, който ще ви превози през водата. Можете да го използвате, хванати в тандем.

— Това ще ни е от огромна полза, благодаря ви.

— Нищо ли не мога да сторя, за да ви разубедея да осъществите този неразумен план? — примоли се Мисти.

— Нищо — отвърна Пит и разтегна устни в утешителна усмивка. — Тази работа трябва да бъде свършена. На входа на пролива нямаше да има охранително съоръжение, ако някой не крие нещо там. Трябва да разберем дали това не е „Дийп инкаунтър“.

— Ами ако грешите?

Усмивката на Пит изчезна моментално и лицето му доби напрегнат вид.

— Ако грешим, нашите приятели на борда на кораба ще загинат, защото не сме успели да ги спасим.

Започвайки веднага след залез-слънце, за три часа тримата мъже завързаха един за друг няколко палмови трупи във вид на сал, а след това направиха рамка от плавеи, имитираща грубо очертанието на „Периуинкъл“. Най-накрая свързаха малка батерия към шнур с няколко

лампи, който окачиха на рамковата конструкция. После салът беше закотвен до яхтата на борда ѝ откъм брега.

— Стана доста сполучливо копие — изрази одобрението си Къслър.

— Не е красиво — каза Джордино, — но поне ще заблуди охранителя в караулката.

Пит наплиска лицето си с морска вода, за да измие потта от силната влага.

— Ще включим светлините на сала в същия момент, в който ще изключим светлините на яхтата.

В порядъка на минути Къслър включи двигателите, натисна бутона за вдигане на котвата и потегли с яхтата. После включи светлините на сала и едновременно с това хвърли яхтата в пълен мрак. След това продължи покрай скалите, като следеше зорко показанията на ехолота за дълбочината на кораловия риф, който се спотайваше под повърхността като зловни зъби на убиец и чакаше да разпори и потопи яхтата на дъното.

Той се насочи към остров Раул, ръководен от радара, като внимателно следеше дали яхтата не оставя някаква фосфоресцираща следа в килватера си. Поддържаше скорост десет възела и благодареше, че на обсипаното със звезди небе няма луна. Пит отиде до него в щурвалската кабина заедно с Мисти, която се беше примирила с операцията и беше приготвила сандвичи в камбуза. Тя седна до Ал, който, с наушни слушалки на главата, се опитваше да имитира дрезгавия глас, записан по време на разговора с охранителя.

Къслър разтвори морска карта с нанесени на нея водни дълбочини около острова и насочи сдвоения нос към малката светлинка, идваща от караулката на охранителя на върха на скалата.

— Ще вляза между стърчащите от водата скали пред входа на водния канал — поясни той. — Оттам нататък вие ще разчитате на скутера. Гледайте да се движите далече от прибоя, докато стигнете спокойните води.

За първи път Къслър показва признаци на обземащо го безпокойство. Той рядко поглеждаше през прозореца към черната като в рог нощ. По-често хвърляше погледи към компаса. Управляваше яхтата предимно по ехолота и радара. По едно време отвори прозореца и чу непогрешимия звук на прибоя, разбиващ се в твърдите скали.

Пит също го чу. Те се намираха зад оголената скала и извън полезрението на охранителя. Водата отвъд приборя беше необичайно спокойна. Къслър натисна бутон на лоста за управление, който беше за ръчната газ, и намали скоростта до пълзене. Най-накрая доволен, че е превел яхтата възможно най-близо до скалите, той превключи двигателите на неутрално положение и се обърна към Пит с поглед, който казваше: „Идеята не е добра“, без обаче да пророни дума.

Изучавайки по ехолота назъбеното дъно, намиращо се само на четири-пет метра под двойния корпус на „Периуинкъл“, и гледайки замислен показанията за дрейфа ѝ, той пусна котвата. Щом яхтата беше закотвена благополучно с носовата част, потопена в започващия прилив, той каза:

— Дотолкова навътре мога да вляза.

— Колко време можете да останете? — попита го Пит.

— Ще ми се да е до завръщането ви, но следващият прилив ще започне след три часа и двайсет минути. Тогава ще трябва да се отдалеча от брега или да рискувам да се върна и заобиколя острова, за да остана извън полезрението на охранителя.

— Как ще ви намерим в тъмнината?

— Имам подводен радиопредавател, който използвам за изучаване реакциите на рибите към различните звуци. След два часа ще пусна запис на Мийт Лоф.

Мисти го погледна изненадана.

— Нима слушате Мийт Лоф?

Къслър се засмя.

— Защо, не може ли дърт фукльо като мен да слуша рок?

— А той привлича ли акулите? — попита предпазливо Джордино.

Къслър поклати глава.

— Не, те предпочитат Тони Бенет.

Пит и Джордино си сложиха плавниците и маските за лице. Къслър спусна кърмовата стълба и отстъпи назад. После, потупвайки двамата по раменете, каза:

— Повтарям ви: стойте далече от скалите при входа на пролива и изчакайте вълните да ви отнесат навътре. Няма смисъл да изтощавате напразно батериите на скутера. — Той замълча за миг и добави със

сериозно лице: — Успех! Ще ви чакам доколкото ми е възможно по-дълго.

Пит и Джордино скочиха в топлата мастиленочерна вода, без да издадат почти никакъв плисък, и се отдалечиха на известно разстояние от яхтата. Джордино плуваше зад Пит. Предположиха, че температурата на водата е около осем градуса. Откъм морето духаше слаб бриз, приливът прииждаше с леко вълнение. След неколкominутно плуване двамата се спряха и погледнаха назад. От трийсетте метра разстояние очертанието на „Периуинкъл“ вече не се виждаше. Пит вдигна китката си и погледна луминесцентната стрелка и деленията на компаса, който му бе дал Къслър. Той потупа Джордино по главата и посочи в далечината. После включи подводния скутер и Джордино обви ръце около краката на приятеля си. Моторът зажука и корпусът започна да ги придвижва през водата със скорост около три възела.

Пит можеше да се ориентира единствено по малкия компас и по шума на приборя, който се разбиваше в скалите с нисък, яростен грохот. Опасните скали можеха да се намират или на сто, или на двеста метра — в тъмнината беше трудно да се определи с точност.

После слухът му различи два отделни грохота, предполагащи, че вълните атакуват двете срещуположни страни на пролива. Той изви скутера в посока към острова и след малко чу, че шумът от приборя идва отляво и отдясно, а не отпред. Тогава, както го беше инструктирал Къслър, изключи скутера и се остави на вълните да преведат двамата с Джордино през входа на водния канал. Съветът на Къслър се оказа разумен.

Между стръмните стени на канала наистина нямаше огромни разбиващи се вълни. Поради по-дълбоката вода в средата на пролива и липсата на препятствия, приборят тук кротко обливаше скалите и ги преведе през тях като коркови тапи.

Както плуваше с лице надолу и с изпънати крака, Пит приличаше на костенурка, дремеща върху пясъка. Дишаше бавно и равномерно през шнорхела си. Благодарение на скутера двамата не чувстваха никакво изтощение. Джордино се пусна от Пит и доплува до него.

Нито един от двамата не подаде глава, за да види дали са ги забелязали. Нямаше защо да се безпокоят. Щом те не виждаха охранител, застанал на ръба на скалата, значи и никой охранител не

можеше да ги види в тъмните води ниско долу. Със закъснение Пит се запита дали похитителите са разположили охранители около лагуната, въпреки че не му се вярваше да са взели чак такива мерки. По-скоро беше сигурен, че единственият чифт очи, които наблюдаваха за неканени гости, беше този на охранителя над входа на пролива.

От беглото зърване на лагуната часове по-рано, когато с „Периуинкъл“ минаха оттук, той изчисли, че водният канал се простира в права линия приблизително на една трета миля от морето. Като почувства, че силата на вълните отслабва и височината им спадна до не повече от половин метър, той даде знак на Джордино да се хване за него, тъй като възнамеряваше да включи отново скутера.

След по-малко от петнайсет минути те минаха под високите стръмни скали и навлязоха в откритата лагуна, над която се виждаше небе, обсипано със звезди. Пит насочи скутера под ъгъл към брега, докато не усети пясък под краката си. Едва тогава изключи мотора.

На брега не се виждаха обитавани постройките, но лагуната съвсем не беше пуста. В средата ѝ стояха на котва един до друг два плавателни съда. Формите и очертанията им не се виждаха ясно в тъмното. Но както предположи Пит, те изглеждаха още по-безформени поради камуфлажните мрежи, които ги покриваха. Няколко от илюминаторите им светеха. От разстояние не можеше да се види дали единият от плавателните съдове е „Дийп инкаунтър“.

— Свали си маската — прошепна Пит на Джордино, — защото светлините могат да се отразят в стъклата ни.

След като оставиха скутера на брега, двамата заплуваха към поголемия от двата плавателни съда. Носът му, обърнат към пролива, имаше същата изящна форма като на научноизследователския кораб, но все пак те трябваше да се уверят. Без много да му мисли, Пит свали плавниците си, подаде ги на Джордино и започна да се катери по котвената верига. Тя беше мокра, но по нея нямаше ръжда и дънна утайка. Когато се изкачи до клюза, се задържа там цяла минута.

От светлината, идваща от един отворен илюминатор, успя с мъка да различи заварените букви на името.

То се четеше „Дийп инкаунтър“.

19.

Котвеният клюз беше цели три метра под горния ръб на носовия фалшборд. Без въже или опорна кука за Пит и Джордино беше невъзможно да се изкачат на носовата палуба. Останалата част от корпуса също вдъхваше слаби надежди за качване на борда. Никъде нямаше никакви издатини, които да ги улеснят. Пит се наруга вътрешно, че не беше предвидил по-рано такова елементарно препятствие.

Той се спусна обратно по котвената верига и шепнешком уведоми Джордино:

— Това е „Дийп инкаунтър“.

Приятелят му погледна нагоре; на слабата светлина лицето му изразяваше почуда.

— Как ще се качим на борда без въжена стълба или трап?

— Няма да се качваме.

— Естествено, имаш алтернативен план — рече той механично.

— Разбира се.

— Хайде, казвай лошата новина.

Леката усмивка на Пит не се видя в тъмнината.

— Корабът на похитителите е по-малък. Може би ще успеем да се качим на кърмата му и оттам да се прехвърлим на „Дийп инкаунтър“.

Пит отново възвърна надеждата си и се успокои. Беше на прав път. От пиратския плавателен съд изобщо не стърчаха дула на оръдия. Той беше най-обикновен кораб с общо предназначение, дълъг 40 метра, чиято кърма не само че беше достатъчно ниска за безпрепятствено качване на борда, но и предоставяше възможно най-сгодния случай на света — водолазна стълба и малък трамплин.

Джордино промърмори:

— Надявам се да намерим и парче старомодна тръба за чупене на глави. Чувствам се гол с празни ръце.

— Това не ме притеснява — отвърна безгрижно Пит. — Вече съм виждал на какво си способен с тия твои две „секири“. Забравяш, че

елементът на изненадата е наш. Те не очакват гости, особено такива подлички типове като нас, които се промъкват през задния вход.

Пит беше вече на път да се прехвърли над кърмовото ограждане, когато пръстите на Джордино се впиха над лакътя му.

— Какво има? — измърмори Пит, разтърквайки предмишницата си, за да облекчи болката.

— Някой стои в тъмното до юта и пуши цигара — прошепна Джордино в ухото му.

Пит бавно повдигна глава и надникна над ограждането. Забележителното силно нощно зрение на Джордино отново се прояви — движение на ръка с цигара очертаваше в тъмнината едва видима фигура. Мъжът се облегна на перилото, вдишвайки с наслада тропическия въздух. Той не изглеждаше да стои нащрек, а точно обратното — като че ли бе вгълбен в мислите си.

Безшумно като призрак Джордино прескочи кърмовото ограждане, надявайки се водата, капеща от него, да не се чуе от лекия бриз, разклащащ клоните на палмовите дървета, и запристъпва тихо по палубата. След няколко крачки огромните му длани обвиха врата на мъжа и изкараха дъха от дробовете му. Последва леко боричкане, след което тялото на мъжа се отпусна. С шум, не по-висок от шепот, Джордино довлече похитителя обратно до кърмата и го остави зад огромния рудан.

Пит пребърка дрехите му и намери голям сгъваем нож и револвер с къса цев.

— В бизнеса сме — оповести той.

— Все още диша — каза Джордино. — Какво да го правим?

— Положи го върху водолазния трамплин, за да не се вижда.

Джордино кимна и с лекота повдигна похитителя над перилото и го пусна като чувал с картофи върху трамплина, където само сантиметри го деляха от това да се претърколи в морето и да се удави.

— Злодеянието извършено — заяви той.

— Да се надяваме да остане в страната на сънищата поне един час.

— Бъди сигурен в това — увери го Джордино и огледа тънещите в мрак открити палуби. — Колко мислиш, че са хората на борда?

— НЮМА има два работни кораба, горе-долу със същата големина. Те побират екипаж от петнайсет души, но могат да

превозват над сто пътници.

Пит подаде ножа на Джордино, който го огледа с намръщено лице.

— Защо не дадеш оръжието на мен?

— Ти си този, който не изпуска филм с Ерол Флин.

— Да, ама той използва сабя, а не евтино джобно ножче.

— Тогава просто се прави, че е сабя.

Без повече възражения от страна на Джордино, двамата прекосиха с равномерна спокойна крачка просторната товарна и работна палуба и стигнаха до врата в задната напречна преграда. Вратата беше затворена поради работещата климатична инсталация. Това може би беше време за страх пред незнaйното, но не и приемливо. Съществуваше единствено смразяващата опасност да са пристигнали твърде късно, за да спасят мъжете и жените от „Дийп инкаунтър“. Мислите на Пит се съсредоточиха върху най-лошото, но той ги пропъди, както пропъди и всяко опасение да са убити.

Те се спряха, преди да продължат по трапа, свързващ двата кораба, и погледнаха крадешком през един от илюминаторите, откъдето струеше светлина. Пит видя, че помещението е офицерски стол и преброи вътре двацет и двама похитители — едни играеха карти, други четяха, трети гледаха сателитна телевизия. Въоръжението им беше достатъчно за начало на революция. Никой не изглеждаше да е нащрек за неканени посетители или че пленниците им могат да избягат. Самата гледка крайно притесни Пит. Поведението на похитителите издаваше прекалено спокойствие и нехайство, ако все още държаха в ръцете си петдесет заложника.

— Напомни ми никога да не наемам някой от тия юнаци да пази ценните ми вещи — смънка Джордино.

— Облечени са повече като търговци, отколкото като пирати в лагуна — отбеляза шепнешком Пит.

Той се отказа от намеренията си да отмъсти на похитителите на борда на техния кораб. Един шестпатронен револвер и един сгъваем нож срещу повече от двацет добре въоръжени мъже трудно биха могли да доведат до успешен край. Главната цел на Пит и Джордино беше да проверят дали все още има живи на борда на изследователския кораб и да ги спасят, ако изобщо имаше такава възможност. Плътно притиснали гърбове в надстройката, двамата се ослушаха и възряха за

малко в мрака. Като не чува нищо обезпокоително, те тръгнаха безшумно по палубата. След няколко крачки Пит внезапно се закова на място.

Джордино се смрази и прошепна:

— Видя ли нещо?

Пит посочи широко парче боядисан картон, залепен отстрани на надстройката.

— Ела да видим какво крият там.

Бавно и много предпазливо Пит отлепи края на една от залепените ленти, повдигна единия ъгъл на картоната и разкри маркировки, които едва се виждаха на слабата светлина, процеждаща се от илюминаторите.

Все пак успя да различи стилизирано изображение на триглаво куче със змия вместо опашка. Точно под него беше изписано „Цербер“. Това не му говореше нищо и той пусна края на картоната и го залепи отново.

— Какво видя? — попита Джордино.

— Достатъчно!

Двамата продължиха към тесния метален трап между двата кораба и тръгнаха предпазливо по него, очаквайки похитителите да изскочат от мрака и да открият огън срещу тях с автоматичните си оръжия.

Стъпиха благополучно на палубата на изследователския кораб и Пит се почувства като на родна земя. Той познаваше всеки сантиметър от „Дийп инкаунтър“ и можеше да върви по палубите му и с вързани очи.

Джордино събра длани пред устата си и прошепна в ухото му.

— Искаш ли да се разделим?

— Не — отвърна също шепнешком Пит. — По-добре да вървим заедно. Да започнем от лоцманската кабина и продължим надолу.

Те можеха да се качат до лоцманската кабина по външните стълби, но предпочетоха да стоят далече от полезрението на някой от похитителите, който реши да излезе от офицерския стол. Вместо това се промъкнаха през един люк и изкачиха четири палуби по вътрешните стълби до лоцманската кабина. Тя беше тъмна и празна. Пит влезе в свързочния отсек и затвори вратата, а Джордино остана да пази отвън. Взе телефона „Глоубълстар“ и набра номера на клетъчния

телефон на Сандекър. Докато изчакваше връзката, погледна водолазния си часовник „Докса“ с оранжев циферблат и изчисли наум осемчасовата разлика — във Вашингтон беше шест сутринта. Адмиралът щеше да е излязъл да тича за здраве всекидневните си осем километра.

Сандекър вдигна телефон. След трикилометровото си тичане адмиралът все още дишаше нормално. Времето на Пит беше твърде ограничено, за да се впуска в подробности и затова съобщи накратко, че е открил „Дийп инкаунтър“ и предаде точното му местонахождение.

— А екипажът ми и научният екип? — попита адмиралът, сякаш всички те бяха членове на семейството му.

— Изходът е все още под въпрос — отвърна Пит, цитирайки прословутото съобщение на майор Деверийо точно преди падането на остров Уейк. — Ще се свържа с теб, когато има положителен отговор. — Пит изключи връзката и излезе от свързочния пункт.

— Да видя или чу нещо?

— Тихо е като в гроб.

— Можеше и да не използваш точно сега думата „гроб“.

Двамата напуснаха пилотската кабина и слязоха на по-долната палуба. И там положението беше същото. Каютите и лазаретът бяха тихи като в морга. Пит влезе в своята каюта, затършува в едно чекмедже и с изненада установи, че верният му автоматичен колт беше там, където го бе оставил. Пъхна го в колана на късите си панталони и подаде револвера на Джордино, който го пое, без да отрони дума. След това Пит намери една малка писалка фенерче, запали я и обходи с лъча помещението. Нищо не бе пипано. Единствената вещ, която липсваше от килера, където я бе оставил, беше коженото куфарче на доктор Еган. То стоеше отворено върху леглото.

Джордино завари и своята каюта в същото положение — нито една от личните му вещи не беше пипана или местена.

— Изобщо не ги разбирам тия момчета — каза тихо Джордино. — Де се е чуло и видяло пирати да не се интересуват от обири!

Пит насочи светлинния лъч в коридора.

— Да вървим нататък.

Те продължиха по коридора до палубата, на която се намираха още осем каюти, офицерският стол, камбузът, заседателната зала и общият салон. Чинии с остатъци от храна стояха върху масата за

хранене, списания бяха разхвърляни по ниските масички и по диваните в общия салон, изоставени наскоро от читателите им. Цигари, изгорели до филтъра, изпълваха пепелниците в заседателната зала. Тенджери и тигани все още стояха върху готварската печка и съдържанието им беше мухлясало. Всичко изглеждаше така, сякаш хората на борда са изчезнали яко дим.

Колко време Пит и Джордино претърсваха наоколо в отчаян опит да открият следи от живот, не можеше да се каже. Може би пет минути, може би десет. А може би чакаха да чуят глас или звук — или пък може би просто се страхуваха от отговорите. Пит извади 45-калибровия си колт от колана и го задържа отстрани до тялото си, копнеейки да изстреля куршум, въпреки че това щеше да вдигне на крак всички похитители, които си почиваха на борда.

Докато вървяха към машинното отделение и генераторното помещение, без да се натъкнат на нито един охранител, Пит започна да вярва, че най-лошите му опасения ще се сбъднат. Охранителите би трябвало да пазят пленниците си, ако те наистина бяха на борда. Освен това и никъде не светеше. Охранителите не биха седели на тъмно. Униинето му се задълбочи, докато не подминаха каютите на палубата на машинното отделение и не видяха, че в канцеларията на главния механик свети.

— Най-сетне — измърмори Джордино — някой иска светлина, за да вижда наоколо.

В края на коридора се намираше вратата за машинното отделение и генераторното помещение. Двамата застанаха един срещу друг до напречните прегради и започнаха да се приближават до вратата. От три метра разстояние чува говор. Двамата се спогледаха. След това Пит залепи ухо до стоманената врата и се послуша. Гласовете като че ли бяха изпълнени с подигравка и презрение, а от време на време се разнасяше и смях.

Пит натисна съвсем бавно бравата надолу. Движението ѝ не издаде шум. Той си взе бележка наум да благодари на главния механик Хаус, задето редовно смазваше пантите на люковите капаци. Продължи да натиска бравата надолу съвсем бавно, за да не се забележи движението ѝ отвътре. Когато я натисна докрай, предпазливо побутна вратата, сякаш очакваше да завари дузина извънземни чудовища, които се хранят с човешко месо.

Сега вече гласовете се чуваха много ясно. Бяха четири различни гласа. Два от тях не му бяха познати, но другите два му бяха познати колкото и неговия собствен. Сърцето му подскочи. Гласовете не водеха непринуден разговор, а по-скоро двата непознати гласа се присмиваха на другите.

— Не след дълго цялата ви групичка ще разбере какво значи да се удавиш.

— Да, не е като да заспиш на Арктика — добави злобно другият глас. — Давейки се, имаш чувството, че главата ти е пълна с фишеци. Очите ти изскачат от орбитите си, ушите ти се пръскат, като че пикели ги пробиват, гърлото ти сякаш е изтръгнато, а дробовете ти — натрити с азотна киселина. Просто целият експлодираш.

— Мръсна долна отрепка — процеди през зъби капитан Бърч.

— Като говориш така в присъствието на жени, само доказва, че всички вие тук не сте нищо друго освен изродени животни. — Това беше гласът на главния механик Хаус.

— Ей, Сам, знаеше ли, че си изрод?

— Не допреди седмица.

Последната забележка бе придружена от гърлен смях.

— Убийте ли ни — продължи Бърч гневно, — всяка следствена служба в света ще тръгне по следите ви и ще увеси задниците ви по-високо от хвърчило.

— Стига да намерят доказателства за престъпление — подметна ехидно похитителят, наречен Сам.

— Вие ще станете един от хилядите кораби, потънали заедно с екипажа.

— Моля ви — проплака гласът на една от морските биоложки. — Вкъщи ни чакат любими същества. Не можете да извършите такова чудовищно нещо.

— Съжалявам, лейди — отвърна студено Сам, — но за хората, които ни плащат, вашият живот не струва и два цента.

Другият добави:

— Нашият екипаж ще се качи на борда след около половин час. — Той замълча и погледна извън полезрението на Пит. — А два часа след това всички вие от НЮМА ще се озовете на дъното, където от първа ръка можете да изследвате неговите обитатели.

През леко открянатата врата Пит видя, че похитителите държат автоматите си в пълна готовност за стрелба. Той направи знак с глава на Джордино и двамата отвориха широко вратата, пристъпиха навътре рамо до рамо и приклегнаха в готовност за бой.

Похитителите почувстваха движение зад гърбовете си, но не си направиха труда да се обърнат, тъй като си мислеха, че приятелите им идват вече за извършване на екзекуцията.

Сам се обади:

— Момчета, много подранихте. За къде сте се разбързали толкова?

— Зададен ни е курс към Гуам — отвърна Джордино, имитирайки до съвършенство гласа на похитителя с дрезгавия глас.

— Е, хора — засмя се Сам, — почвайте да се молите, дойде време да се срещнете с вашия Създател...

Само толкова успя да каже. Джордино го повдигна от пода, като хвана главата му и я блъсна в напречната преграда. В същия момент Пит замахна странично с колта си, удари другия по челюстта и той се свлече като празен чувал на пода.

После настана време за празненство. Съботната вечер се повтори. Единственото, което липсваше, беше шампанско и балони.

Тук бяха всички от борда на „Дийп инкаунтър“ — седяха на пода около корабните генератори, завързани с вериги на краката един за друг като роби в галера. Около глезените им имаше стоманени гривни, свързани с дълга верига, закачена за главния генератор. Пит ги преброи набързо, докато всички седяха в шок, като видяха двамата мъже, които мислеха за загинали. Бърч, Хаус, мъжете и жените от научния екип и екипажа имаха вид, сякаш сънуваха. После един по един започнаха да се изправят на крака и в следващия момент нададоха буйни викове в знак на поздрав. Пит вдигна ръце да въдвори тишина.

— Тихо! За бога, запазете тишина, иначе цяла армия въоръжени охранители ще дотърчат тук.

— Дявол да ви вземе, откъде изникнахте? — попита Бърч.

— От една много луксозна яхта — отвърна Джордино. — Но това е друга история. — Той се обърна към главния механик Хаус. — Имаш ли с какво да срежем веригите?

Хаус посочи един страничен отсек.

— Инструментите са там. На едната стена висят ножици за рязане на стоманени въжета.

— Първо да освободим екипажа — каза Пит на Джордино. — Трябва да потеглим с кораба, преди похитителите да са дошли на борда.

Джордино се върна след трийсет секунди и започна чевръсто да реже веригите. В това време Пит се втурна към външната палуба, за да се увери, че незаконната им спасителна мисия не е разкрита. Палубите на пиратския кораб продължаваха да пустеят. Доколкото можеше да определи, всички похитители бяха все още в офицерския стол и нагъваха пържолите си като гладни хиени, помисли си той, в радостно очакване да изпратят „Дийп инкаунтър“ и хората на борда му във воден гроб.

Като се върна, Чийф Хаус и машинната му команда вече бяха отишли в главния команден пункт и се приготвиха да пуснат в ход машините на изследователския кораб.

— Тук вече ви напускам — уведоми той Бърч.

По лицето на капитана се изписа израз на недоумение. Дори Джордино се обърна и изгледа питащо Пит.

— Най-горе на скалата, над входа на пролива, има една караулка с пазач. Предполагам, че освен като наблюдател за нашественици, той разполага с достатъчно огневи средства, за да спре всеки кораб, напускащ лагуната.

— Какво те доведе до това заключение? — попита го Джордино.

— Ами ако човек не знае, ще си помисли, че похитителите пазят цветна градина от лакома сърна. Двама мъже да пазят петдесет души, а останалите да си почиват като на курорт — това не е ли доста съмнително? Те явно са абсолютно сигурни, че този кораб не може да излезе в открито море, без да бъде забелязан. В средата проливът е дълбок цели сто и двайсет метра. „Дийп инкаунтър“ може лесно да бъде пратен на дъното му и никога да не бъде намерен, а пиратският кораб ще продължи да има достатъчно вода под кила си, за да отплава от лагуната.

— Но нощта е черна като в рог — обади се Бърч. — Може да успеем да се измъкнем в открито море, без охраната да ни забележи.

— Идеята не е добра — възрази Пит. — В момента, в който потеглите, похитителите на борда на техния кораб ще разберат това и

ще ви погнат. Те не са толкова глупави, че да не разберат какво става, когато котвата бъде вдигната и машините заработят. Първото нещо, което ще направят, е да вдигнат на крак охраната при входа на пролива. Затова трябва да стигна там пръв и да премахна заплахата.

— Идвам с тебе — каза Джордино.

Пит поклати глава.

— Не, ти най-добре ще се справиш с всеки похитител, който се качи на борда, преди корабът да е потеглил.

— Хораций на моста — това ще съм аз.^[1]

— Ти няма да стигнеш навреме — каза Хаус на Пит. — Дотам са цели осемстотин метра нагоре по хълма през джунгла.

Пит вдигна малката си писалка фенерче.

— Ще осветявам пътя си. Освен това похитителите сигурно имат утъпкан път оттук до караулката.

Джордино се ръкува с Пит.

— Късмет, друже.

— На теб също.

И Пит тръгна.

---

[1] Има се предвид герой от древноримска легенда, който отблъсква етруските от моста над река Тибър. — Б.пр. ↑

20.

Странно беше, че екипажът изпълняваше задълженията си с такова спокойствие, сякаш корабът напускаше пристанището на Сан Франциско. Не се приказваха никакви празни думи. Не по-малко странно беше и това, че никой не обсъждаше опасността, в която се намираха. Никой не бе изпълнен с лоши предчувствия. За да не се пречкат, научните работници се прибраха и останаха в каютите си.

Капитан Бърч клекна ниско на крилото на мостика и се взря в тъмнината в работния кораб на похитителите. После вдигна корабния преносим телефон до устата си и каза тихо:

— Ние сме готови, Чийф.

— Тогава вдигнете котвата — отвърна Хаус. — Веднага след като се отдели от дъното, ми се обадете и аз ще потегля с възможно най-високата скорост, която могат да развият двигателите ни.

— Изчакай на телефона — каза Бърч.

Навремето котвите биваха вдигани от матросите чрез превключватели и лостове. С модерните системи на борда на „Дийп инкаунтър“ обаче Бърч трябваше само да подаде код в компютъра и цялата процедура щеше да се извърши автоматически. Само че нито той, нито някой друг от екипажа можеше да предотврати шума от дрънченето и стъргането на прибиращата се в нишата си котва.

Благодарение на дългогодишния си опит Бърч мигом разбра, че котвата се е отлепила от дъното.

— Готово, Чийф, пълен напред. Изведи ни час по-скоро оттук.

Долу, в своето царство, ръцете на Хаус заиграха по командното табло. Задоволство го изпълни, когато почувства как винтовете разбъркаха водата и дръпнаха надолу кърмата, когато корабът подскочи напред.

Джордино взе двете автоматични пушки от повалените от него и Пит похитители и се разположи зад планшира на един-два метра от трапа, водещ към пиратския кораб. Просна се на палубата, като

притисна едната пушка в свивката на лакътя си, а другата постави до револвера си, лежащ до него на палубата. Изобщо не се заблуждаваше, че е в състояние да спечели неравна битка. Но огневата му линия можеше поне да държи нашествениците далече от изследователския кораб, когато той потеглеше. Можеше да бутне трапа във водата, но реши да не вдига излишен шум. Съоръжението така и така щеше да цамбурне, след като „Дийп инкаунтър“ започнеше да се отдалечава от пиратския кораб.

Почувства вибрациите през палубата, когато главният механик Хаус включи големите генератори и зададе на дизел-електрическите двигатели максимална скорост. Двама от матросите на изследователския кораб запълзяха по палубата до стоманените перила на планшира и откачиха котвените въжета от кърмовите кнекти, после се прибраха вътре пак крадешком под прикритието на надстройката.

Сега идва ред на забавната част, помисли си Джордино, като чу дрънченето на котвата. За хората на борда на „Дийп инкаунтър“ звукът проехтя като двайсет чука, удрящи едновременно в наковалня. Както се очакваше, трима от похитителите се втурнаха навън от офицерския стол да разберат какъв е този шум.

Като видяха, че котвата на „Дийп инкаунтър“ се вдига и без да подозират, че двама от съучастниците им в престъплението са извадени от играта, те се сбъркаха и единият закрепя с пълно гърло:

— Спри, спри! Не можеш да тръгнеш по-рано от графика. Не и без екипаж!

Не беше в природата на Джордино да лежи кротко.

— Не ни трябва екипаж — обади се той със стържещ глас, имитирайки крякащия като жаба похитител. — Сам ще свърша работата.

Объркването на пиратите нарасна, като излязоха на палубата. Тогава познатият дрезгав глас извика:

— Кой си ти?

— Сам.

— Не, ти не си Сам. Къде е той?

Джордино почувства как туптенето на корабните двигатели зачестява с нарастването на скоростта. Още няколко секунди и задбордният трап щеше да падне във водата.

— Сам вика, че не може да се разчита на тъпанар като тебе, дете не може да вдигне дори капака на тоалетна чиния.

Ругатни и крясъци изригнаха, когато тълпа от похитители се затича към трапа. Двама от тях успяха и тръгнаха по него, но едва стигнаха до средата и Джордино се прицели внимателно и ги простреля в коленете. Единият падна назад върху палубата на работния катер, а другият се преви надве, хвана се за перилото и зави от болка. В този момент изследователският кораб потегли и трапът пропадна.

Похитителите веднага се окопитиха. „Дийп инкаунтър“ не беше изминал и стотина метра, когато котвата на пиратския кораб бе вдигната и с кърма, забита във водата, той запрепуска след плячката си. Залп от куршуми изтрещя и ехото се блъсна във вулканичните хълмове. В отговор Джордино изстреля няколко куршума през ветроотбойника на командния мостик.

Завивайки, за да навлезе в пролива, изследователският кораб временно изчезна от обхвата на противниковите оръжия. Джордино използва случая и преустанови стрелбата, за да се качи тичешком по стълбите в лоцманската кабина.

— Тия лагерници хич не са радостни — каза той на Бърч, който обслужваше щурвала.

— Те не могат да направят нищо, освен куршумите им да рикошират в нас — отвърна Бърч и лулата, която стискаше между зъбите си, заподскача нагоре-надолу, докато говореше. — Този път няма да се качат тъй лесно на борда както преди.

Корабът вече запори водите на пролива. Хаус експлоатираше големите двигатели до крайна степен. Водният канал приличаше на черна яма. Само неясните очертания на стръмните скали се извисяваха над тях на фона на звездите, като не предоставяха никакво чувство за видимост на посоката. Но Делгадо, наведен до локаторния екран, съобщаваше спокойно промените в курса. Останалите в лоцманската кабина започнаха да хвърлят тревожни погледи през задните отвори за наблюдение, когато светлините на пиратския катер се появиха отново зад тях.

Той напредваше със скорост, два пъти по-висока от тази на „Дийп инкаунтър“. Черен и страшен в нощта се очертаваше той на фона на назъбените очертания на палмовите дървета на брега. После

всички очи се обърнаха и погледнаха нагоре към стръмните скали и малката светлинка, идваща от караулката на охранителя. Всеки в лоцманската кабина се запита дали Пит ще успее да стигне там, преди те да са излезли от водния канал. Само Джордино изглеждаше уверен, когато изстреля последните си амуниции в бързо приближаващия се катер.

Пътеката, ако изобщо можеше да се нарече така, беше широка едва трийсет сантиметра и се виеше от лагуната нагоре по стръмните скали. Ходилата на Пит го боляха от вървенето по вулканичната почва и започнаха да кървят. След като свали плавниците си, остана само по къси чорапи, които бе заел от възрастния човек, и те скоро се превърнаха в парцали. Той тичаше с всички сили и въпреки че сърцето му биеше все по-ускорено, нито за миг не забави ход. Пот започна да се лее от порите му и се стичаше по лицето чак до гърдите му.

Беше закрил писалката фенерче с ръка, за да не може охранителят в караулката да зърне светлинния лъч. Именно в такива моменти на Пит му се приискваше да е тренирал повече бягане. Сандекър щеше да вземе тичешком това разстояние, без дори да се задъха, но гимнастиката на Пит се свеждаше единствено до физически активен живот. Вече дишаше трудно и имаше чувството, че краката му стъпват върху жар. Той хвърли бърз поглед през рамо, като чу стрелбата. Беше сигурен, че приятелят му няма да допусне нападателите да минат по трапа. По движението на светлините, идващи от отворите за наблюдение, и отражението им във водата на лагуната разбра, че „Дийп инкаунтър“ е потеглил. А виковете, отекващи в каменните стени, говореха, че пиратският кораб бързо го застига. Последва нова стрелба, когато Джордино направи на пух и прах командния мостик на преследващия ги кораб.

Оставаха му по-малко от петдесет метра до караулката. Той забави ход и след малко се закова на място, като видя една сянка да минава пред светлината, струяща от прозореца. Охранителят беше излязъл от караулката и стоеше на ръба на скалата, вперил поглед в изследователския кораб, който пореше водите на пролива. Пит пристъпи напред, без да прави опит да се крие. Изтича приведен зад охранителя, чието внимание бе съсредоточено върху събитията долу.

Вратата на караулката беше отворена и оттам излизаше достатъчно светлина, за да се види, че охранителят държи в ръката си оръжие. Той или беше чул ехото от стрелбата, или беше предупреден по радиостанцията, че екипажът на НЮМА е успял по някакъв начин да избяга от кораба им и сега прави опит да стигне до открито море.

Приближавайки се, Пит се напрегна, като разпозна оръжието в ръката на охранителя — беше гранатохвъргачка. До краката му лежеше малка дървена кутия, пълна с гранати. Пит видя как мъжът вдигна гранатохвъргачката до рамото си.

Всяка мисъл за предпазливост му се изпари. Усъмни се, че ще вземе разстоянието до охранителя, без онзи да го забележи, въпреки мрака. Нападението му щеше да е акт на отчаяние. Защото, ако охранителят изстреляше граната в „Дийп инкаунтър“, щяха да загинат петдесет невинни хора, включително най-добрият му приятел. И той безразсъдно се втурна с главата напред по последната десетметрова права.

Пит се появи в нощта като ангел на смъртта, тичайки с цялата си решителност, която успя да събере. Болката, изригнала от раните и ожулените му ходила, беше забравена, докато спринтираше последните метри. Той нито трепна, нито се поколеба. Прекалено късно охранителят го забеляза. Той беше вгълбен в задействането на ударно-спусковия механизъм на гранатохвъргачката, когато почувства, че някой търчи към него. Пит скочи високо във въздуха и се хвърли върху охранителя точно когато последният натисна спусъка.

Двамата паднаха на земята, а снарядът, чиято траектория се бе изместила, когато Пит се блъсна в охранителя, присветна в тъмнината и се вряза в склона на скалата на петнайсетина метра над и малко зад кърмата на „Дийп инкаунтър“. От взрива вулканични отломъци се разхвърчаха над канала, част от които се посипаха върху научноизследователския кораб, без обаче да вземат жертви или да причинят щети.

Охранителят, смаян и с две пукнати ребра, се изправи на крака и събра длани за кос удар, но не улучи врата на нападателя си, а главата му. Пит беше на косъм да загуби съзнание, но мигом се овладя, изправи се на колене и с всичка сила заби десния си юмрук ниско в корема на охранителя. Последният се преви надве, а звукът от изкарания му въздух се чу като ръмжене. Тогава Пит грабна

гранатохвъргачката и я размаха като сопа. Улучи охранителя и го отхвърли настрани. Въпреки раните си, мъжът беше жилав, със заякнало от годините физическа подготовка тяло. Той се олюля за миг, после изопна тяло и се нахвърли върху Пит като ранен глиган.

Използвайки ума си вместо мускулите си, Пит светкавично скочи на крака и отстъпи настрани. От набраната инерция охранителят се завъртя в кръг, препъна се и полетя надолу от ръба на скалата. Неочакваното му поражение дойде толкова бързо, че той не успя дори да извика. Единственият звук, който се чу, беше далечният плисък на вода ниско долу. Със студена пресметливост Пит грабна една граната от кутията, пъкна я в гранатохвъргачката и се прицели в пиратския кораб, който беше скъсил разстоянието до „Дийп инкаунтър“ до стотина метра. Мислено благодари на боговете, че боравенето с това оръжие не беше сложна работа, дори всеки бавноразвиващ се терорист можеше да се справи. И натисна спусъка.

Гранатата излетя със свистене в нощта и се заби в средната част на корпуса на катера, малко над водолинията. За миг взривът се чу като слаб пукот. Но когато снарядът проникна през обшивката в машинното отделение, последва оглушителен грохот, придружен от пламък, и пиратският кораб се разцепи на две. После ярко оранжево-червено кълбо оцвети стръмните скали и обля със светлина целия пролив. Детонацията беше пробила резервоарите за гориво, превръщайки катера в бушуващ ад. Надстройката се повдигна нагоре във въздуха, сякаш невидима ръка я откърти от корпуса. В следващия момент яркият пламък внезапно угасна и потоци отново в мрак водния канал. Само тук-там останаха да просветват горящи отломки около умиращия катер, който бавно изчезна под черните води на пролива. Краткотрайният погром отне живота на похитителите.

Пит стоеше и гледаше със задоволство как само преди минути катерът бе порил водите на канала. Мъжете на борда му бяха убийци, възнамеряващи да погубят всичките петдесет души на борда на научноизследователския кораб. И ето че сега „Дийп инкаунтър“ и хората в него останаха невредими. А за Пит това беше най-важното.

Той захвърли гранатохвъргачката във водата. Болките в порязаните му и кървящи крака се върнаха и той закуцука обратно към караулката. Влезе вътре и затърси в шкафчетата аптечка. Намери такава и минути след като проми раните си и превърза краката си,

продължи да претърсва малкото затворено пространство за някакви документи. Най-накрая откри един бележник. Прегледа го набързо и установи, че в него пазачът си бе водил бележки. Пъхна го в джоба на късите си панталони. После изпразни един метален бидон, наполовина пълен с бензин, използван за портативния генератор, който произвеждаше ток за осветлението и радиоприемника, и го запали с клечка кибрит.

След това излезе от караулката, запали кутията кибрит и я хвърли вътре през вратата. Когато вътрешността избухна в пламъци, той закуцука обратно по пътеката, водеща към лагуната. На брега го чакаха Джордино и Мисти. Подпряла нос в пясъка, лежеше моторна лодка с двама от екипажа на изследователския кораб.

Джордино се приближи до Пит и го прегърна.

— За момент си помислих, че някоя чувствена местна девойка те е отклонила от пътя ти.

Пит на свой ред го притисна в прегръдките си.

— За малко и това да стане.

— А охранителя?

— Той е на дъното на канала при приятелчетата си.

— Ти свърши добра работа.

— Корабът или някой на борда пострада ли? — поинтересува се

Пит.

— Една-две дупки, малко драскотини, но нищо сериозно.

Мисти се втурна към Пит и обви ръце около него.

— Не мога да повярвам, че си жив.

Пит я целуна по челото, после обходи с поглед лагуната.

— С корабната моторница ли си дошла?

Тя кимна.

— Човекът доближи яхтата си до „Дийп инкаунтър“ и ме прехвърли в нея.

— А той къде е?

Мисти сви рамене и отвърна:

— След като си поприказва малко с капитан Бърч, отплава, за да продължи околосветската си обиколка.

— Така и не можах да му благодаря — съжали Пит.

— Странен човек е той — вметна Джордино. — Каза, че било твърде вероятно да се видим отново.

— Кой знае — отвърна замислен Пит. — Всичко е възможно.

ВТОРА ЧАСТ
ПАЗАЧЪТ НА ХАДЕС

21.

25 юли 2003 г.

Нуку Алофа, Тонга

По заповед на адмирал Сандекър капитан Бърч плаваше по курс право към пристанището на Нуку Алофа, столицата на островната група Тонга, единствената останала полинезийска монархия. Кола чакаше Пит и Джордино, за да ги откара бързо до международното летище край Фуаамоту, откъдето с полет на авиокомпанията „Ройъл Тонгън“ щяха да отлетят за Хавай. Оттам реактивен самолет на НЮМА щеше да ги откара до Вашингтон.

Последваха прочувствени и съзлививи сбогувания с мъжете и жените от „Дийп инкаунтър“. Въпреки тежкото изпитание, на което бяха подложени, всички от научния екип единодушно гласуваха да се върнат и продължат дълбоководните си изследвания на падината Тонга. Мисти плачеше, Джордино непрекъснато духаше носа си, очите на Пит бяха влажни, дори Бърч и Хаус имаха вид, сякаш бяха изгубили любимото си куче. Най-накрая Пит и Джордино се отдалечиха и скочиха в чакащата ги кола.

Тъкмо се настаниха на борда на един 747 и закопчаха предпазните колани, и огромният реактивен самолет запрепуска по пистата и започна да се издига тромаво във въздуха. Пищната растителност на Тонга бързо изчезна зад тях, а самолетът продължи да набира височина над индиговосиньото море и над пръснатите тук-там облаци, които изглеждаха толкова плътни, че сякаш можеше да се стъпва по тях. Не беше изминал и половин час от полета и Джордино вече тънеше в дълбок сън на седалката си до пътеката. Седнал до прозореца, Пит извади коженото куфарче на Еган изпод седалката пред него и отвори внимателно капака му с подозрението, че може отново да е пълно с нефт. Що за нелепа мисъл, каза си той развеселен. Няма нищо магическо в това някой да си беше направил злобна шега.

В куфарчето нямаше нищо друго освен една хавлиена кърпа и видеокасетата със записите, направени от „Ъбис навигейтър“, която беше взел от „Дийп инкаунтър“. Той внимателно разгърна кърпата и

видя странния на вид безформен предмет със зеленикав цвят, който бяха намерили на пода в параклиса. Сложи го в лявата си ръка и го завъртя с пръстите на дясната. Сега за първи път имаше възможността да го разгледа отблизо.

Усещаше го някак странно мазен. Вместо да е нащърбен и грапав, както повечето обгорели неорганични материи, предметът беше заоблен и гладък и усукан като спирала. Пит не можеше да определи състава му. Той го уви отново в кърпата и го остави в куфарчето. Беше сигурен, че химиците в НЮМА ще го разгадаят. Веднъж доставеше ли го в лабораторията, неговата роля в загадката щеше да приключи.

Поднесоха закуска, но той отказа своята и поиска само доматен сок и кафе. Докато отпиваше от кафето, отново се загледа през прозореца. Ниско долу под самолета зърна остров — смарагдова точица върху топазносиня вода. Вгледа се в него и по формата разпозна остров Тутуила, един от островите Самоа, владение на САЩ. Различи пристанището Паго Паго, където преди много години по време на морското им пътешествие по Тихия океан беше посетил военноморската база заедно с баща си, станал впоследствие член на Конгреса на САЩ.

Много добре си спомняше това пътуване. Беше юноша и се възползваше от всяка възможност да се гмурка край островите, докато баща му извършваше инспекция на военноморските съоръжения, и се плъзгаше сред коралите и рибите с ярки цветове с харпун в ръка. Той рядко отпускате старата прашка от хирургически ластик с тънко копие в някоя риба. Предпочиташе просто да изучава или фотографира чудесата под водната повърхност. След като се наслаждаваше по цял ден на водата, той се просваше на пясъчния бряг и размишляваше за бъдещето си.

После си спомни за друг един плаж — на хавайския остров Оаху. Тогава все още служеше във Военновъздушните сили. Видя се като млад мъж с жената, която никога не забрави. Самър Моран беше най-красивата жена, която беше срещал. И досега си спомняше с подробности запознанството им в бара на хотел „Ала Моана“ на Уайкики бийч. Магнетичните сиви очи, дългата червена коса, изваяното ѝ тяло в прилепнала по него зелена копринена рокля с цепки отстрани. После в съзнанието му за хиляден път изплува картината на

смъртта ѝ. Беше я изгубил по време на земетресение в един подводен град, построен от баща ѝ Фредерик Моран. Тя се гмурна под водата, за да го спаси и повече не изплува на повърхността.

Пит затвори тази част от спомена, както често беше правил в миналото, и се вгледа в отражението си в илюминатора. Очите му продължаваха да излъчват блясък, макар че в тях вече се прокрадваха признаците на възрастта и умората. Запита се как ли ще се почувства, ако се видеше такъв, какъвто беше преди двайсет години. Например ако младият Дърк Пит отпреди две десетилетия се приближи и седне до него на пейка в парка. Как ли щеше да посрещне току-що постъпилия като пилот във ВВС наперен младеж? Дали щеше да го познае? И как младият Дърк Пит щеше да погледне на стария Дърк Пит? Щеше ли да предвиди безразсъдните авантюри, силната скръб и многото му рани? Старият Пит се съмняваше. Дали младият Пит щеше да се отвори от онова, което вижда, щеше ли да се изплаши от онова, което стоеше пред него.

Пит извърна глава от прозореца, затвори очи и залича в съзнанието си спомените за своята младост и какво е могло да бъде. Дали щеше да повтори всичко отначало, ако му се предоставеше такава възможност? В по-голямата си част отговорът беше: да. Е, разбира се, щеше да направи някои промени и да усъвършенства различни епизоди в живота си. Но като цяло животът му беше изключително приятен и пълен с постижения. Почувства се благодарен просто за това, че е жив.

Мислите му бяха прекъснати от пропадане на самолета във въздушна яма. Подчини се на предупреждението на светлинното табло да закопчее предпазния си колан. Остана буден и четете списания до кацането на самолета на международното летище „Джон Роджърс“ в Хонолулу. Той и Джордино бяха посрещнати от пилота на НЮМА, с когото щяха да летят до Вашингтон. Пилотът ги придружи до багажната лента, за да си получат багажа, после ги закара до боядисания в тюркоазен цвят реактивен самолет на НЮМА „Гълфстрийм“ в другия край на летището. Когато излетяха, слънцето залязваше и синевата на изток бавно потъмняваше.

Почти през целия път Джордино спа като пън, а Пит — на пресекулки. Когато беше буден, съзнанието му започваше да работи. Дали неговата част във връзка с трагедията на „Емърълд долфин“ свършваше дотук? Предположи, че адмирал Сандекър ще му възложи

друг проект. Той обаче щеше да му се противопостави. Беше решен да изясни докрай тази загадка. Онези, които бяха причинили пожара на туристическия лайнер, заслужаваха да си платят. Те трябваше да бъдат открити и след като мотивите им бяха анализирани, да бъдат наказани.

Мислите му бавно се прехвърлиха от тази нечовешки жестока драма към съблазънта да легне в собственото си легло с пухени завивки в апартамента в летищния хангар. Запита се дали конгресменката Лорън Смит, настоящата му любима, ще го посрещне на летището, както често правеше. По няколко повода двамата почти бяха стигали до брак, но така и не си надянаха един на друг хомота. Може би сега беше моментът. Само господ знае, помисли си Пит, че не мога вечно да кръстосвам океаните и да върша лудории. Беше наясно, че възрастта обсебва тялото му и бавно го укротяваше, докато един ден щеше да се събуди и да си каже: Боже мой, вече съм кандидат за социална осигуровка и медицински грижи.

— Не! — възкликна той гласно.

Джордино се събуди и го изгледа.

— Ти ли извика?

Пит се усмихна.

— Говорех на сън.

Джордино сви рамене, обърна се на другата страна и продължи да спи.

Не, повтори Пит, този път мислено, няма да се предам, поне не и скоро. Винаги ще има друг подводен проект, друго морско разследване. Няма начин да се оттегля, докато не затворят капака на ковчега ми.

Когато се събуди за сетен път, самолетът кацаше във военновъздушната база „Лангли“. Денят беше мрачен и дъждовен, по стъклото на илюминатора се стичаха вадички вода. Пилотът зарулира по пистата до стоянката на НЮМА и спря досами един отворен хангар. Когато Пит стъпи на асфалта, се спря на място и погледна близкия паркинг. Надеждите му се оказаха напразни.

Лорън Смит не беше дошла да го посрещне.

Джордино се прибра в апартамента си в Александрия да се изкъпе и обади на орляка си от млади приятелки, за да ги уведоми, че

се е върнал и е на тяхно разположение. Пит отложи домашния уют, качи се на един служебен джип и потегли направо към управлението на НЮМА, намиращо се на западния хълм с изглед към река Потомак. Паркира колата в подземния паркинг и взе асансьора за десетия етаж, където се намираще владението на Хирам Йегър, компютърния гений на агенцията. Библиотеката на Йегър съдържаше всеки известен научен факт или историческо събитие, свързани с океана, от началото на писаната морска история до днес.

Дошъл от Силиконовата долина, Йегър работеше в НЮМА от близо петнайсет години. Приличаше на остаряло хипи със сивеещата си коса, вързана на опашка. Обичайната му униформа за деня беше дънкови панталони и яке и каубойски ботуши. Никой не подозираше, че той живее в елегантна къща в моден жилищен квартал на Мериленд. Караше БМВ 740, а дъщерите му бяха отлични студентки и носителки на награди за езда. Освен това той беше създал технически нов компютър на име Макс, който беше почти човешко същество. Беше програмирал снимки на жена си в холографно изображение, което се появяваше, когато някой му заговореше.

Влизайки в светая светих на Йегър, Пит го завари да изучава последните резултати, изпратени от експедиция на НЮМА край Япония, която проучваше морското дъно в търсене на живот под дънната утайка в напуканата скала.

Йегър вдигна поглед, после стана и усмихнат му подаде ръка.

— Я виж ти! Изследователят на мрачните дълбини си е отново у дома.

Той се изуми от външния вид на Пит. Ръководителят на специални проекти на НЮМА приличаше на изгубена душа, бродеща по улиците. Късите му панталони и риза на едри цветя бяха същински дрипи, превързаните му крака бяха обути в чехли. Въпреки че бе подремнал няколко часа в самолета, очите му бяха уморени и безцветни. Имаше брада, набола от седмица. Това явно беше човек, преминал през тежки изпитания.

— Изглеждаш като дъвкан и изплют — призна той.

Пит се ръкува с него.

— Идвам направо от летището, за да те поизмъча малко.

— О, не се и съмнявам. — Йегър погледна Пит с неприкрит израз на възхищение. — Прочетох доклада ти за невероятната

спасителна операция, която си провел заедно с екипажа на „Дийп инкаунтър“, и последвалата битка между теб и пиратите.

— Тъй се случи. — Пит разпери ръце в знак на скромност. — Сериозно казано, лъвският пай от славата е за целия екипаж на спасителния кораб, който хвърли всички усилия, за да спаси пътниците. Джордино пък свърши повечето работа за спасението на екипажа на изследователския кораб.

Йегър много добре знаеше неприязънта на Пит към хвалебствените думи и комплиментите. Винаги се е стеснявал, когато са се отнасяли за него, помисли си той и като покани с ръка Пит да седне, смени темата:

— Видя ли се с адмирала? Той е записал най-малко петдесет заявки за интервюта с теб.

— Още не съм готов да се показвам пред света. Ще се видя с него утре сутринта.

— Какво те води в моя свят на електронната манипулация?

Пит положи коженото куфарче на Еган върху бюрото му и го отвори. Извади от хавлиената кърпа намерения на туристическия кораб предмет и му го подаде.

— Искам да анализираш и установиш какво е това.

Йегър огледа предмета със странна форма, после кимна.

— Ще го занеса в химическата лаборатория да го изследват. Ако няма сложна молекулна структура, ще ти дам отговор след два дни. Нещо друго?

Пит му подаде и видеокасетите от „Ъбис навигейтър“.

— Направи компютърно увеличение и ги преобразувай в цифрови кодове в триизмерни изображения.

— Става.

— И последно, преди да потегля за вкъщи. — Той постави върху бюрото му скица. — Виждал ли си такъв фирмен знак?

Йегър се вгледа в грубо скицираното триглаво куче със змийска опашка и думата „Цербер“ под него. После погледна Пит и попита:

— Знаеш ли каква е фирмата?

— Не.

— Къде видя този знак?

— Беше прикрит на борда на пиратския работен кораб.

— Работен кораб за превозване на сондажни платформи ли?

— Да, същия тип — потвърди Пит. — Познат ли ти е?

— Да — отвърна важно Йегър. — Ще отвориш кутия с червеи, ако свържеш корпорацията „Цербер“ с отвличането на „Дийп инкаунтър“.

— Корпорацията „Цербер“ — повтори Пит, изричайки бавно всяка сричка. — Ама че съм глупак, трябваше да се сетя. Тя притежава повечето американски вътрешни петролни кладенци и мини с медна и желязна руда, а химическите ѝ подразделения произвеждат хиляди различни продукти. Триглавото куче обаче ме хвърля в недоумение, не мога да направя връзката.

— Ако се замислиш, и то не е случайно.

— Защо е използвано триглаво куче за фирмен знак?

— Всяка глава символизира подразделение на фирмата — поясни Йегър. — Едното се занимава с петрола, второто с минната дейност и третото с химическата.

— Ами змийската опашка? — попита закачливо Пит. — Тя не символизира ли нещо тайнствено и заплашително?

— Кой знае — сви рамене Йегър.

— Какъв е първоизточникът на това куче?

— Цербер... звучи на гръцки.

Йегър седна пред компютъра си и натисна последователно няколко клавиша на клавиатурата. В една ниша точно срещу него се появи лицето и фигурата на красива жена в три измерения. Беше облечена в цял бански костюм.

— Повика ме — каза жената.

— Здравей, Макс. Познаваш Дърк Пит.

Лешниковокафявите очи се отместиха от краката на Пит към лицето му.

— Да, познавам го. Как сте, господин Пит?

— Средна работа, както казват в Оклахома. А ти, Макс, как си?

Лицето се начумери.

— Този глупав бански костюм, с който ме облече Хирам, никак не ми харесва.

— Нещо друго ли предпочиташ? — попита Йегър.

— Да. Елегантен костюм на Армани, бельо на Андра Габриеле и сандали с високи токчета и каишки на глезените на Тодс ще ме задоволят напълно.

Йегър се усмихна дяволито.

— В какъв цвят?

— Червен — отговори без колебание Макс.

Пръстите на Йегър заиграха бързо по клавиатурата. След малко той се облегна назад, за да се възхити на творението си.

Макс изчезна за няколко минути, после се появи отново в елегантен червен костюм: блуза, сако и пола.

— Така е много по-добре — засия от щастие Макс. — Никак не обичам да изглеждам обикновена, когато работя.

— Е, сега, като ти се подобри настроението, искам да ми дадеш едни данни.

Макс поглади с ръце новия си тоалет.

— Само кажи за какво.

— За триглавото куче Цербер.

— То е от гръцката митология — отвърна веднага Макс. — Херкулес, латинизираното име на гръцкия Херакъл, в пристъп на лудост убил жена си и децата си. За наказание за ужасната му постъпка бог Аполон му заповядал да служи на микенския цар Евристей в продължение на дванайсет години. Като част от наказанието Херкулес трябвало да извърши дванайсет много големи подвига, които били толкова предизвикателни, че изглеждали неизпълними. Трябвало да надвие всички видове противни чудовища, като най-тежкото изпитание било да покори Цербер, латинското име на гръцкия Кербер. То било уродливо триглаво куче, което пазело портите на Хадес и не позволявало душите на мъртвите да избягат от подземното царство. Трите глави представлявали миналото, настоящето и бъдещето. Колкото до змийската опашка, за нея нищо не знам.

— Херкулес надвива ли кучето? — попита Пит.

Макс поклати глава.

— Близо до портите на река Ахеронт, една от петте реки в подземния свят, той се преборил с чудовището, и извел душите на мъртвите от подземното царство, след като бил ухапан, но не от челюстите на кучето, а от змията на опашката му. Тогава Херкулес занесъл Цербер на микенския цар и му го показал триумфално, преди да го върне в Хадес. Това е казано накратко, освен още и това, че сестрата на Цербер била Медуза, страшна жена със змии на главата вместо коса.

— Какво можеш да кажеш за корпорацията „Цербер“?

— Коя точно? В света сигурно има десетки корпорации с това име.

— Тази се занимава с най-различни дейности, обхващащи петролната, минната и химическата индустрии.

— А, тази ли — сети се Макс. — Разполагаш ли с десет часа?

— Толкова много данни ли имаш за „Цербер“? — попита Пит, продължавайки да се удивлява от огромната справочна библиотека на Макс.

— Не още. Но ще се сдобия с тях, след като вляза в тяхната мрежа и в мрежите на компаниите, които въртят бизнес с тях. Тъй като техните интереси са международни, вероятно различни правителства в света имат голям брой файлове за тях.

Пит погледна Йегър с подозрение.

— Откога хакерството в корпоративните мрежи е законно?

По лицето на Йегър се изписа лукав израз.

— Веднъж подам ли команда на Макс да търси, аз изобщо не се намесвам в методите ѝ.

Пит стана от стола си.

— Е, оставям на теб и Макс да получат отговорите.

— Ще трябва да се потрудя за тях.

Пит се обърна и погледна Макс.

— До скоро виждане, Макс. Зашеметяваща си в този тоалет.

— Благодаря ви, господин Пит. Харесвате ми. Жалко, че нашите електрически вериги не могат да се интегрират.

Пит се приближи и протегна ръка към нея. Ръката му се вряза в изображението.

— Човек никога не знае, Макс. Някой ден Хирам може да те направи от плът.

— Надявам се, господин Пит — отвърна Макс със сипкав глас.

— Много се надявам.

Старият самолетен хангар, строен през хиляда деветстотин и трийсетте години за отдавна отменена въздушна линия, заемаше единия ъгъл на международното летище „Роналд Рейгън“. Стените и покривът от гофрирана ламарина бяха покрити с оранжево-кафява

ръжда. Няколкото прозореца бяха заковани с дъски, а вратата на някогашната канцелария беше очукана от атмосферното влияние и боята ѝ беше избеляла и олющена. Постройката със заоблен покрив се намираше в края на черен път за поддръжка на летището, недалече от будка на пазач.

Пит паркира служебния джип в плевелите до хангара и се спря на входната врата. Вдигна поглед към камерата за наблюдение, монтирана на върха на дървен стълб от другата страна на пътя и видя, че тя беше спряла да се върти и се бе обърнала право към него. Тогава той натисна поредица от цифри, изчака да чуе няколко прещраквания вътре в хангара и натисна медната брава. Старата врата се отвори безшумно. Вътрешността беше тъмна, като се изключеха няколкото тавански прозореца над горния апартамент. Той запали осветлението.

Внезапният ефект беше поразителен. Благодарение на силните горни лампи, белите стени и епоксидния под под трите реда красиво реставрирани класически автомобили се разкриха с цялото си великолепие. Отличавайки се от останалите, но не по-малко ослепителен, в края на единия ред се виждаше „Форд“ от 1936 година с форсиран двигател. От едната страна на хангара бяха разположени един немски изстребител от Втората световна война и един тримоторен транспортен самолет от 1929 година. Зад тях имаше един железопътен вагон „Пулман“, странна на вид лодка върху гумен сал и вана за къпане с монтиран в единия ѝ край извънбордов мотор.

Колекцията от самодвижещи се механични произведения на изкуството представяше събитията в живота на Пит. Те бяха реликви от неговата лична история. Той се грижеше за тях, поддържаше ги и ги показваше само на най-близки приятели. Никой, който шофирайки по магистралата минеше покрай летището и хвърлеше поглед към изоставения на вид хангар, не би предположил какви невероятни, секващи дъха артефакти имаше в него.

Пит затвори и заключи вратата. После, както след всяко завръщане у дома след експедиция, направи обиколка на колекцията си. Няколкото дъждовни бури през последния месец я бяха предпазили от напращаване. Утре, каза си той, ще забърша с мек парцал блестящите боядисани повърхности и ще отстраня тънкия слой прах, който все пак беше проникнал в хангара по време на отсъствието му. Като приключи инспекцията си, той се качи по старата метална вита

стълба в апартамента си, издаден от стената над част от пода, в дъното на хангара.

Вътре апартаментът беше също така уникален, както и колекцията му от различни видове возила. Там можеха да се видят всякакви морски антики. Никой уважаващ себе си архитект по вътрешно обзавеждане не би стъпил в такова място, особено онзи, който няма слабост към претрупаността. Жилищната площ от 101 квадратни метра, която включваше всекидневна, баня, кухня и спалня, беше задръстена от вещи, взети от стари потънали или бракувани кораби. Тук имаше голям щурвал с дървени ръкохватки от стар клипер, стойка за компас от стар ориенталски трампов параход, корабни камбани, медни и месингови водолазни шлемове. Обзавеждането се състоеше от различни антични мебели от кораби, кръстосвали моретата през деветнайсетия век. В стъклени витрини върху ниски поставки имаше макети на кораби, на стените висяха картини от известния маринист Ричард Деросет.

След като се изкъпа и избърсна, Пит резервира маса в малък френски ресторант само на километър и половина от хангара. Можеше да се обади на Лорън, но реши да вечеря сам. По-добре да си хапне на спокойствие, а после да се наспи хубаво в леглото си с пухен дюшек, за да бъде бодър на другия ден.

След като се облече, му останаха двайсетина минути, преди да тръгне за ресторанта. За да убие времето, той извади листчето хартия с телефонния номер на Кели и набра цифрите. Тъкмо понечи да затвори телефона след петото позвъняване, чудейки се защо гласовата й поща не се включва, когато най-накрая тя се обади:

— Ало?

— Здравей, Кели Еган.

Долови изненадата в гласа ѝ, когато тя възкликна:

— Дърк! Върнал си се!

— Току-що и реших да ти позвъня.

— Радвам се, че го направи.

— Предстоят ми няколко почивни дни. Ти много ли си заета?

— До гуша съм затънала в благотворителна дейност — отвърна тя. — Председател съм на местната организация за деца с физически увреждания. Подготвяме годишната си детска самолетна обиколка и аз председателствам събитието.

— Не ми е приятно, че задавам глупав въпрос, но каква е тази самолетна обиколка?

Кели се разсмя.

— Нещо като авиошоу. Хора летят със стари модели аероплани и качват децата, за да ги разходят.

— Явно те чака много работа.

— И още как — отвърна тя със странен смях. — Оказа се, че мъжът, който притежава шейсетгодишен „Дъглас“ DC-3 и трябваше да качи децата за няколко обиколки над Манхатън, имал проблеми с колесника и няма да участва в шоуто.

— Къде се събирате?

— От другата страна на река Хъдсън, на едно частно летище в Ню Джърси, близо до едно градче на име Енгълуд Клифс... и до фермата и лабораторията на татко. — В гласа ѝ се долови тъга.

Пит се приближи до прозореца с преносимия си телефон и погледна надолу към колекцията си. Погледът му падна върху големия тримоторен транспортен самолет от 1929 година.

— Мисля, че мога да ти помогна да проведете вашето разглеждане на забележителности от въздуха.

— Можеш ли? — Гласът ѝ отново се ободри. — Знаеш откъде да намериш стар транспортен самолет, така ли?

— За кога ти трябва?

— След два дни. Но как ще успееш да го уредиш за толкова кратко време?

Пит се усмихна.

— Познавам човек, който веднага откликва на молбите на красиви жени и деца с физически увреждания.

22.

На другия ден Пит стана рано, обръсна се и си облече тъмен работен комбинезон. Направи си лека закуска и потегли с колата си към главната квартира на НЮМА. Движението беше натоварено както винаги, но той не бързаше особено и използва случая да събере мислите си и да състави план за деня си. Взе асансьора от подземния паркинг за четвъртия етаж, където се намираше кабинетът му. Когато вратите се отвориха, той слезе в коридор с мозаечни плочки, изобразяващи сцени с кораби. Коридорът беше пуст по това време — часът беше седем.

Пит влезе в ъгловия си кабинет, свали сакото си и го закачи на старомодна закачалка. Той рядко прекарваше повече от шест месеца в годината зад бюрото си. Предпочиташе да работи на открито. Бумащината не му беше по вкуса. През следващите два часа прегледа пощата си и материално-техническото обезпечение за предстоящите научни експедиции на НЮМА в различни точки на света. Като директор той отговаряше за специални проекти, свързани с инженерната страна на океанографията.

Точно в девет часа дългогодишната му секретарка Зери Пошински влезе в преддверието на кабинета му. Като видя Пит, тя се втурна към него и го целуна.

— Добре си дошъл! Чух, че заслужаваш поздравления.

— Не започвай — измърмори Пит радостен, че я вижда.

Зери беше двацет и пет годишна и неомъжена, когато постъпи като негова секретарка. Омъжена впоследствие за един вашингтонски лобист, тя не можа да има собствени деца, затова двамата със съпруга ѝ осиновиха пет сирачета. Изключително умна и интелигентна, тя работеше само по четири дни седмично — нещо, което Пит с удоволствие ѝ уреди поради съвършеното ѝ познаване на работата и факта, че тя винаги беше с две крачки пред него. Той не познаваше друга секретарка, която да ползва все още стенография.

Зери беше жизнена, с пленителна усмивка, лешникови очи и светлокафява коса, която, откакто я познаваше, носеше дълга до

раменете. През първите години двамата флиртуваха един с друг, но Пит никога не наруши правилото си да не смесва личните си отношения със служебните. И те станаха близки приятели без романтична връзка.

Зери заобиколи бюрото, обви ръце около врата и раменете на Пит и го притисна до себе си.

— Нямах представа колко съм радостна да те видя здрав и читав. Винаги се притеснявам като майка, когато чуя, че си изчезнал по време на изпълнението на някой проект.

— Черен гологан не се губи.

Тя се отдръпна, приглади надолу полата си и заговори с официален тон.

— Адмирал Сандекър те иска в заседателната зала точно в единайсет часа.

— С Джордино ли?

— Да, с Джордино. И недей да правиш никакви планове за следобеда. Уредил ти е интервюта за медиите. Те пощуряха, че нямат жив свидетел на опожарения „Емърълд долфин“, когото да изпекат на шиш.

— Казах всичко, което знам, в Нова Зеландия — смънка Пит.

— Ти сега си не само в Америка, но и във Вашингтон. Новинарите те провъзгласиха за местен герой, тъй че ще трябва да влезеш в тази роля и да отговаряш на въпросите им.

— Адмиралът можеше да накара Ал да свърши тази работа, той и без това обича да му се обръща внимание.

— Само че Ал ти е помощник, което те избутва на преден план.

Следващите няколко часа Пит посвети на работата си върху подробния доклад на безумните събития от последните две седмици, като започна от онзи миг, когато видя горящия туристически лайнер, и свърши с битката с похитителите и бягството им с „Дийп инкаунтър“. Пропусна онази част, свързана с вероятната връзка с корпорацията „Цербер“, тъй като за момента нямаше ни най-малка представа къде точно гигантската компания се вмести в картината. Щеше да изчака, докато Хирам Йегър проследява нишката.

В единайсет часа Пит влезе в заседателната зала и затвори вратата след себе си. Сандекър и Руди Гън вече се бяха разположили зад дългата маса, изработена от дървената настилка на шхуна,

потънала в езерото Ери през 1882 година. Просторната зала беше облицована с тикова ламперия, тюркоазен килим покриваше пода, а полицата над камината беше от викторианската епоха. На стените висяха картини с рисунки на исторически морски битки в Съединените щати. Най-големите опасения на Пит се сбъднаха, когато другите двама мъже станаха от столовете, за да го поздравят.

Сандекър остана на мястото си, докато ги представяше.

— Дърк, предполагам, че помниш тези господа.

Първо се ръкува с Пит високият рус мъж със сини очи.

— Радвам се да те видя, Дърк. Не сме се виждали... има-няма две години, нали?

Пит стисна ръката на Уилбър Хил, директора на ЦРУ.

— Близо три.

После към Пит пристъпи Чарлс Дейвис, специалният помощник на ФБР. Беше най-висок от всички присъстващи — над метър и деветдесет — и Пит винаги го оприличаваше на куче с тъжни очи, наведени в търсене на чинийката си с храна.

— Последния път се видяхме по повод случая с китайските емигранти.

— Много добре си спомням — отвърна сърдечно Пит.

Докато възстановяваха стари спомени, в залата влязоха Йегър и Ал.

— Е, май вече всички сме на линия — отбеляза Сандекър. — Да започваме ли?

Йегър започна да раздава на всекиго папка със снимки на потъналия „Емърлд долфин“, направени от подводните камери.

— Докато ги разглеждате, господа, ще пусна видеокасетона.

Огромен тристранен монитор беше спуснат от скрит отвор в тавана. Йегър натисна бутоните на устройството за далечно командване и изображенията, заснети от видеокамерите на „Сий слут“, започнаха да се редуват в три измерения на екраните. Лежацият на морското дъно потънал кораб изглеждаше призрачен и величествен. Трудно беше да се повярва, че един толкова красив кораб можеше да бъде унищожен до такава степен.

Докато подводният апарат се движеше покрай корпуса на потъналия кораб, Пит разказваше:

— Останките лежат върху гладък склон на падината Тонга, на дълбочина шест хиляди двайсет и седем метра. Корпусът е разцепен на три и заедно с отломките заема площ от малко над два квадратни километра. Кърмата и парче от средната секция на корпуса се намират на четиристотин метра от предната основна секция. Именно там бе съсредоточено нашето търсене. Отначало мислехме, че лайнерът се е разцепил при удара му в дъното, но ако се вгледате добре, ще видите, че ръбовете на откъснатите парчета от корпуса са извити навън, от което става ясно, че корпусът е бил взривен на няколко места под водолинията, докато е бил взет на буксир от влекача на „Куест марин“. Смело можем да предположим, че вътрешната му структура, отслабена от поредицата синхронизирани детонации, се е разцепила по пътя му към дъното.

— Възможно ли е корпусът да е бил взривен от резервоарите с гориво, пламнали вследствие на пожара, докато е бил на буксир? — попита Дейвис.

Очите на Уилбър Хил се отместиха от снимките към изображенията на монитора.

— Имам доста голям опит в разследването на взривове от терористични бомби и мога твърдо да заявя, че Дърк е прав. Дъното на „Емърлд долфин“ не е било взривено от един съсредоточен взрив. Както показват снимките и изображенията, корпусът е бил взривен на няколко места, както се вижда и от изметнатите навън листове от външната обшивка. Освен това по всичко личи, че взривните устройства са били разположени на еднакво разстояние едно от друго — сигурен знак, че разрушението е било добре обмислено и изпълнено.

— С каква цел? — попита Дейвис. — Защо някой ще си прави целия този труд, за да потопява вече опожарен корпус? Или по-точно кой? На борда не е останал жив човек, когато е бил взет на буксир.

— Не е точно така — намеси се Гън. — Капитанът на влекача... — той замълча, за да хвърли поглед на записките в бележника си — името му е Джак Макдърмот, е съобщил, че е издърпал от водата един от офицерите на туристическия кораб веднага след като корабът е потънал.

По лицето на Дейвис се изписа скептичен израз.

— Как тъй е оцелял от пожара?

— Уместен въпрос — каза Гън, потупвайки с писалката бележника си. — Макдърмот също не е могъл да си обясни този факт. Казал, че мъжът се е държал така, сякаш е бил в шок до пристигането им в Уелингтън. После се измъкнал от кораба, без да бъде разпитан, и изчезнал безследно.

— Описал ли го е как изглежда? — попита Дейвис.

— Само че бил чернокож.

Сандекър не поиска разрешение от присъстващите да пуши. НЮМА беше негова територия и той запали една от легендарните си огромни пури, които много ценеше и от които никога не предлагаше, дори и на най-близките си приятели. Той изпусна кълбо дим към тавана и заговори бавно:

— Първостепенният извод в случая е, че „Емърлд долфин“ е бил потопен умишлено, за да бъдат заличени всички следи от пожара при разследване от страна на застрахователните компании. Потопяването е само за прикритие. Поне на мен ми изглежда така.

Дейвис го погледна и каза:

— Ако теорията ви е правилна, адмирале, то тя води до ужасната вероятност пожарът да е бил умишлен. Аз не мога да открия никакъв мотив, дори и на терористи, да се разруши туристически лайнер, заедно с две хиляди пътници и екипаж. Особено след като никоя терористична група не е поела отговорността, нито пък има заподозрени.

— Съзнавам, че тази мисъл е трудна за възприемане — отвърна Сандекър. — Но щом фактите сочат натам, значи натам ще вървим и ние.

— Какви факти? — не отстъпваше Дейвис. — Ще бъде невъзможно да се открият доказателства, че пожарът е бил причинен от човешка ръка, а не от авария в корабните системи.

— От разказите на оцелелите от лайнера офицери се разбира, че всички корабни системи са спрели да работят — вметна Руди Гън. — Те споделят, че са били силно обезпокоени, докато са наблюдавали как пожарът бушува, а те не са имали с какво да го потушат. Става дума за дванайсет различни системи плюс резервните. Каква е вероятността всички те да са се повредили едновременно?

— Почти колкото на колоездач, печелещ „Индианаполис 500“ — вметна Джордино цинично.

— Склонен съм да вярвам, че Дърк и Ал ни дават доказателства, че пожарът е бил умишлен — обади се Йегър.

Всички отправиха погледи към него в очакване да продължи, но Пит го изпревари.

— Нима лабораторията ни е разпознала материята, която донесохме толкова скоро?

— Хората работиха до малките часове на нощта — отвърна победоносно Йегър.

— За какво става дума? — попита Хил.

— За субстанция, която намерихме, докато претърсвахме с подводен апарат корабните останки — поясни Джордино. — Натъкнахме се на нея в района на параклиса, където според съобщението е пламнал пожарът и донесохме образец.

— Няма да ви отегчавам с лекция за това как се разпадат елементите — продължи Йегър, — но учените от НЮМА разпознаха в него силно запалим материал, известен като пироторч 600. Веднъж бъде ли възпламенен, почти е невъзможно да бъде угасен. Той е толкова неустойчив, че дори военните не го докосват.

Йегър се наслади на израженията на мъжете около масата.

Пит се пресегна и разтърси ръката на Джордино.

— Моите поздравления, партньоре.

Джордино се захили гордо.

— Май краткото ни пътешествие с „Ъбис навигейтър“ ни възнагради.

— Жалко, че Мисти не е тук, за да чуе новината.

— Коя е Мисти? — попита Дейвис.

— Мисти Греъм е морска биоложка — уточни Пит, — която беше на борда на „Дийп инкаунтър“. Тя придружи Ал и мен в подводния апарат до корабните останки.

Сандекър нехайно изтръска пепелта от пурата си в голям месингов пепелник.

— Струва ми се, че онова, което мислехме за опустошителна трагедия, се превърна в отвратително престъпление... — Той замълча и по лицето му се изписа израз на гняв.

Джордино беше извадил от малкото си джобче същата като неговата пура и я запалваше.

— Та за какво говореше? — подтикна го припряно Хил, който нямаше представа за задкулилната игра между Сандекър и Джордино и техните пури. Сандекър беше почти сигурен, че Джордино краде от пурите му, но не можеше да го докаже. Когато и да ги преброеше, никога не липсваше някоя. Изобщо не предполагаше, че Джордино тайно купуваше пурите си от същия източник в Никарагуа.

— Говорех — продължи Сандекър, хвърляйки кръвнишки поглед към Джордино, — че имаме в ръцете си грозно престъпление — и отмести поглед към Хил и Дейвис. — Надявам се, господа, че вие и вашите управления ще предприемат незабавно задълбочено разследване на това зверство и ще изправите пред съда виновниците.

— Сега, след като вече знаем, че става дума за престъпление — каза Дейвис, — вярвам, че с общи усилия ще намерим отговорите.

— Можете да започнете с отвличането на „Дийп инкаунтър“ — предложи Пит. — Аз не тая никакво съмнение, че има връзка.

— Четох кратко изложение на случая — вметна Хил. — Ти и Ал сте проявили голяма храброст в спасението на плавателния съд и сразяването на пиратите.

— Те не бяха пирати в общоприетия смисъл, а по-скоро наемни убийци.

Хил не хареса определението.

— Какво основание са имали да откраднат кораб на НЮМА?

— Това едва ли може да се нарече кражба — отвърна язвително Пит. — Те възнамеряваха да потопят кораба и да убият всички мъже и жени на борда, общо петдесет души. Трябва ви основание ли? Ами те ни попречиха да извършим дълбоководно проучване на останките от лайнера. Страхували са се да не би да открием нещо.

Гън попита със замислено изражение:

— Кой ли може да е отговорен за такова злодеяние?

— Не е лошо да започнете с корпорацията „Цербер“ — каза Йегър, поглеждайки към Пит.

— Глупости! — изсумтя Дейвис. — Една от нашите най-уважавани компании да се забърка с убийството на повече от две хиляди души? Невъзможно. Представяте ли си „Дженеръл мотърс“, „Иксън“ или „Майкрософт“ да вършат престъпления от рода на масово убийство? Лично аз — не!

— Напълно съм съгласен с теб — обади се Сандекър. — Но „Цербер“ едва ли има бели като сняг ръце. Те са свързани със сделки от сенчестия бизнес.

— И са били разпитвани от конгресните комисии по няколко повода — добави Гън.

Сандекър се усмихна.

— Доста му е трудно на Конгреса да смъмри компания, която финансира на всички избори и двете политически партии.

Дейвис поклати глава.

— Аз бих поискал неопровержимо доказателство, преди да ме подмамите да разследвам „Цербер“.

Пит забеляза блясъка в очите на Йегър, когато последният заговори:

— Ще ви помогне ли, ако ви кажа, че учените от химическото подразделение са създали пироторч 600?

— Не можете да сте сигурен в това — отвърна Дейвис с глас, изпълнен със съмнение.

— Няма друга държава в света, която да е на път да размножи реквизитите си, съдържащи пироторч 600.

Дейвис не се забави с отговора си.

— Вероятно материалът е бил откраднат. Всеки би могъл да се сдобие с него.

— Е, поне ФБР има откъде да започне — каза Сандекър на агента от ФБР, после запита Хил: — А ЦРУ?

— Мисля, че преди всичко трябва да изпратим спасителна експедиция до останките от пиратския кораб и да видим какво ще ни покажат те.

— Възможно ли е НЮМА да помогне на този проект? — поинтересува се Пит.

— Не, благодаря — отвърна Хил. — Ние работим с една частна фирма по подводни разследвания.

— Тъй да бъде — заяви Сандекър между две изпуснати кълба дим от пурата си. — Ако ви потрябва помощ от НЮМА, само се обадете, ние ще ви съдействаме напълно.

— Бих искал разрешението ти наши хора да разпитат екипажа на „Дийп инкаунтър“ — каза Дейвис.

— Имаш го — съгласи се Сандекър без колебание. — Нещо друго?

— Един въпрос — обади се Хил. — Кой е собственикът на „Емърълд долфин“?

— Той плаваше под английска регистрация — поясни Гън, — но е собственост на туристически линии „Блу сийз“, компания със седалище в Англия, но притежавана предимно от американски акционери.

Хил се усмихна едва-едва на Дейвис.

— Както вътрешен, така и международен акт на терор. Изглежда, че нашите две управления ще трябва да обединят усилия.

Дейвис и Хил си тръгнаха заедно. След като вратата се затвори след тях, Сандекър седна отново и присви очи дотолкова, че от тях не се виждаше нищо, освен гневни пламъчета.

— Щом като и двете престъпления са извършени на вода, няма начин НЮМА да остане далече от разследването. Ние ще поемем по свой път, без да разклащаме лодките на ЦРУ и ФБР. — Той отмести поглед към Пит и Джордино. — Вие двамата си вземете три дни отпуск и си починете. После се залавяйте на работа.

Пит погледна Сандекър право в очите, после останалите край масата.

— Откъде да започнем?

— Планът ми ще е готов, като се явите отново на работа. Междувременно Руди, Хирам и аз ще съберем всички възможни данни.

— Как смятате да се поотпуснете? — Гън зададе въпроса си едновременно на Пит и Джордино.

— Преди да тръгна за Тихия океан, си купих десетметров ветроход, който държа в един яхтклуб край Анаполис. Смятам да подбера две дами и да поплавам по залива Чесапийк.

Гън се обърна към Пит.

— А ти?

— Аз ли? — сви рамене Пит. — Утре отивам на авиошоу.

23.

Едва ли можеше да има по-хубав ден от този за въздушното шоу и за разходката на децата с увредено здраве. Над десет хиляди души се бяха събрали под кобалтовосиньото безоблачно небе. Лек бриз подухваше от Атлантическия океан и разхлаждаше високите летни температури.

„Джийн Тейлър“ беше частно летище наред жилищен район, чиито жители до един притежаваха самолети. Улиците бяха направени така, че семействата да могат да рулират самолета си от къщи до пистата и обратно. За разлика от повечето летищни площадки земята непосредствено около пистата беше покрита с малки храсти, насаждения от жив плет и цветни лехи. Акри земя опасваха по-голямата част от настилката за паркинги на автомобили и за пикници. Хората можеха да се събират на затревените площи, за да наблюдават как самолетите и техните пилоти правят акробатически номера във въздуха, или да се разхождат между старинните самолети, изложени за показ в единия край на пистата.

Децата с физически увреждания бяха доведени от семейства, училища и болници от четири щата. Не липсваха доброволци, които да ги водят да разгледат изложените самолети. Беше емоционално събитие и всеки се чувстваше горд, че е част от него.

Кели беше под огромно напрежение и съзнаваше, че кръвното ѝ налягане се е вдигнало до пределната граница. До този момент всичко вървеше гладко, без спънки, без проблеми, доброволците бяха невероятно услужливи. Собствениците и пилотите на деветдесетте самолета с охота бяха отделили от времето си и участваха на собствени разноски. С нескрита охота те разрешаваха на децата да се настанят в пилотските кабинни, докато им разказваха историята на самолетите си.

Но самолетът, на който разчиташе Кели, транспортният самолет, който трябваше да качва децата на групи и да прави с тях обиколка над небостъргачите на Манхатън, го нямаше. Тя беше на път да оповести неприятната вест, когато близката ѝ приятелка и помощничка Мери Конроу се доближи до нея.

— Съжалявам — рече тя съчувствено, — знам колко разчиташе на онзи човек.

— Не мога да повярвам, че Дърк дори не ми се обади да ме уведоми, че не е могъл да уреди самолет — измърмори унило Кели.

Мери беше много хубава жена, около трийсет и пет годишна, винаги спретнато и модно облечена. Къдравата ѝ коса с цвят на жълти есенни листа се развяваше дълга до раменете. Големите ѝ светлозелени очи гледаха света самоуверено и подчертаваха високите скули и заострената ѝ брадичка. Тя понечи да добави нещо, но вместо това засенчи очи и посочи към небето.

— Какво лети там от юг?

Кели вдигна поглед нагоре.

— Не мога да го различа.

— Прилича ми на стар транспортен самолет! — възкликна възбудено Мери. — Ами да, човекът ти пристига!

Кели се изпълни с огромно облекчение, сърцебиенето ѝ се ускори.

— Сигурно е той! — извика тя. — Дърк не ме разочарова!

Децата и останалите присъстващи също вдигнаха глави и впериха погледи в странния на вид стар самолет, който летеше тромаво към тях, само на неколкостотин метра над дърветата около летището, със скорост не повече от сто и двайсет километра в час. Този самолет, наричан гальовно Тенекиената гъска именно заради тромавия си на вид полет, се считаше за най-успешния търговски въздушен лайнер за времето си.

Тримоторниците 5-АТ бяха построени от компанията „Форд мотор“ в началото на хиляда деветстотин и трийсетте години и притежаваният от Пит беше един от малкото останали, които можеха да се видят в музеите или в частни колекции. Повечето имаха опознавателни знаци с определени форми и цветове, по които се установяваше принадлежността им към дадена страна. Пит бе запазил чисто сребристия цвят върху алуминиевите криле и фюзелажа, регистрационния номер и логото на „Форд“.

Тъй като в момента това беше единственият самолет във въздуха, събраните хора и пилотите застанаха на място и наблюдаваха как легендарният самолет направи вираж и зае положение за кацане.

Витлата на моторите му проблясваха на слънцето и разсичаха шумно въздуха.

Два мотора висяха от крилето, а третият стърчеше от носа на фюзелажа. Дългите дебели криле създаваха впечатлението, че са в състояние да повдигнат двойно по-масивен самолет. В челното V-образно стъкло имаше нещо комично, но страничните прозорци бяха широки и предоставяха на пилотите достатъчна видимост. Неостаряващата машина като че ли застина неподвижно за миг във въздуха също като истинска гъска, преди да докосне водата. После много бавно тя стъпи на земята, огромните гуми на колесника „захапах“ асфалта, изпусвайки леки облачета бял дим и едва чуто свирене.

Един доброволец подкара по пистата възстановен джип от Втората световна война и помахаше на тримоторника да го следва към определеното му за паркиране място в края на редицата от стари самолети. Пит зарулира между един триплан „Фокер“ DR.1 от Първата световна война, боядисан в яркочервено като славния самолет на барон фон Рихтхофен, и един син самолет амфибия „Сикорски“ S-38 от 1932 година, който можеше да каца и на вода, и на суша.

Кели и Мери Конроу стигнаха до самолета с частна кола за екскурзионни обиколки „Кадилак“ от 1918 година, шофирана от собственика ѝ. Двете слязоха и изчакаха двупатните витла да спрат да се въртят. Минута по-късно пътническата врата се отвори и оттам се подаде Пит. Той спусна стълба и слезе на земята.

— Ти?! — ахна Кели. — Не ми каза, че самолетът е твой.

— Искан да те изненадам — засмя се той дяволито. — Прости ми за закъснението, но попаднах на силен насрещен вятър на тръгване от Вашингтон — каза той и отместил поглед към Мери. — Здравейте.

— О, извинявай — сети се да ги запознае Кели. — Това е най-добрата ми приятелка Мери Конроу. Тя е помощник-председател на мероприятиято. А това е...

— Да, разбрах. Въпросният Дърк Пит, за когото ми проглуши ушите. — Мери измери с поглед Пит и мигом бе пленена от зелените му очи. — Приятно ми е да се запознаем — смънка тя.

— Удоволствието е мое.

— Децата изпаднаха във възторг, че ще летят с твоя самолет — каза Кели. — Само за това говорят, откакто те видяха да пристигаш.

Ние сме готови да ги подредим в опашка за полетите.

Пит погледна към събиращите се за случая деца с физически увреждания, много от които бяха в инвалидни колички.

— Колко от тях искат да се качат? Самолетът побира само петнайсет пътника.

— Имаме около шейсет деца — отвърна Мери. — Това прави шест тура.

Пит се усмихна.

— Само че щом ще превозвам пътници, ще ми трябва втори пилот. Приятелят ми Ал Джордино обаче не може да дойде.

— Няма проблем — увери го Кели. — Мери е пилот в „Конкуест еърлайнс“.

— Колко време?

— Дванайсет години на седем-трийсет и седем на седем-шейсет и седем.

— А колко летателни часа имате с витлови самолети?

— Доста над хиляда.

Пит кимна.

— Добре, качвайте се и ще ви дам плана на полета.

Лицето на Мери грейна като на дете в коледно утро.

— Това, че ще управлявам тримоторен „Форд“, ще накара всички мои познати пилоти да позеленеят от завист.

След като се настаниха на седалките и закопчаха коланите си, Пит запозна Мери с приборите за управление. Командното табло беше самата простота. Няколко задължителни превключвателя и малко повече от десет основни прибора, разположени стратегически върху широко черно табло във формата на пирамида. Само приборите за носовия мотор бяха вградени в таблото. Колкото и странно да изглеждаше, тахометърът, манометърът и термометърът за маслото за двата извънбордови мотора бяха монтирани върху отделни подпори.

Трите ръчки за подаване на горивната смес се намираха между седалките. Щурвалите за елероните имаха дървени ръкохватки — сякаш бяха взети от стари автомобили. Хенри Форд, който е пестял всеки дайм, е настоял компанията му да използва съществуващите вече кормила на автомобилите „Форд“, модел Т. Големият спирачен лост, който се движеше наляво и надясно, за да направлява самолета, когато

е на земята, също се издигаше между седалките на пилота и на втория пилот.

Пит включи моторите и ги загледа как се тресат и вибрират в съзвучие с поредица от пукане и „кашляне“, преди цилиндрите да заработят с равномерно тупкане. Тогава той зарулира към края на пистата. Обясни на Мери начина на излитане и кацане, след което ѝ предаде управлението, като ѝ напомни, че управлява стар самолет с опашно колело, а не реактивен самолет.

Мери бързо схвана особеностите при управлението на седемдесет и две годишния самолет. Пит ѝ показва как самолетът може да блокира при скорост сто километра в час, да лети без усилие с два мотора и пак да има достатъчно мощност за кацане само с един мотор.

— Струва ми се странно — надвика тя шума от тройното изпускане на изгорели газове, — като гледам открити мотори, без никакви кожуси.

— Те са направени така, че да издържат на атмосферните влияния.

— Каква е историята му?

— Построен е през 1921 от „Стаут метъл еърплейн кърпъни“ — започна Пит, — която е подразделение на „Форд мотор кърпъни“. Форд построил сто деветдесет и шест такива — първите изцяло метални самолети в Съединените щати. Този е сто петдесет и осмият от поредицата. Около осемнайсет от тях все още съществуват, а три все още летят. Този започва да лети за „Трансконтинентал еър транспорт“, която по-късно се преименува в „ТУА“. Обслужвал е линията Ню Йорк-Чикаго и е превозвал много знаменитости за времето си като Чарлс Линдбърг, Амелия Еърхарт, Глория Суансон, сър Дъглас Феърбанкс, Мери Питфорд. Франклин Рузвелт го наел, за да отиде на Конгреса на демократите в Чикаго. Всеки, който е бил „някой“ в ония дни, го е ползвал. По-удобен и приятен въздушен превоз тогава не е имало. Тримоторният форд е бил първият самолет с отделение за почивка и обслужване от стюардеса. Може и да не съзнаваш, но седиш в самолет, открил съвременната търговска авиация. Той е първият цар на небето.

— Има много интересна история.

— Когато през 1934 година е произведен „Дъглас“ DC-3, „Благонадеждното старче“, както бе прякорът му през кариерата му, е

изваден от употреба. През следващите години той обслужва пътници в Мексико. Най-неочаквано, през 1942 година, се появява на филипинския остров Лузон, откъдето евакуира голяма група наши войници в Австралия. След това изчезва в мъглите на времето. Покъсно се появява в Исландия като собственост на самолетен механик, който превозвал продоволствия за отдалечени ферми и градове. Аз го купих през 1987 година и го закарах във Вашингтон, където го дадох да бъде старателно реставриран.

— Какви са му техническите характеристики?

— Три мотора „Праг и Уитни“ с мощност четиристотин и петдесет конски сили — отвърна Пит. — Носи на борда си гориво, достатъчно за далечина на полета от осемстотин и осемдесет километра, при крейсерска скорост от сто и осемдесет километра в час. Ако бъде насилен, може да достигне и скорост двеста километра в час. Способен е да се издигне на височина триста трийсет и пет метра за една минута и да достигне таван от пет хиляди и двеста метра. Има разпереност от двайсет и три метра и дължина петнайсет метра. Нещо да съм пропуснал?

— Беше доста изчерпателно — отбеляза Мери.

— Той е изцяло ваш — каза Пит и вдигна ръце от приборното табло. — Това е машина, управлявана само с ръце, всяка секунда.

— Разбирам какво имате предвид — отвърна Мери и напрегна мускули, за да завърти щурвала и да задвижва огромните елерони. След няколко минути на виражи и кръгове тя се приготви за кацане.

Пит я наблюдаваше как се приземи и докосна земята с възможно най-леко тупване, преди да допре и опашното колело до асфалта.

— Много добре — похвали я той. — Направихте го като опитен професионалист на тримоторник.

— Благодаря ви, сър — засмя се тя от удоволствие.

След като тримоторният самолет беше паркиран, децата започнаха да се качват. Повечето трябваше да бъдат повдигани през вратата от доброволци в ръцете на Пит, който ги занасяше на седалките и закопчаваше предпазните колани. Като виждаше как по-сериозно увредените деца показват такава смелост и хумор, въпреки физическите им недъзи, Пит се трогна дълбоко. Кели пое цялата грижа за децата, като ги развеселяваше с шеги и се смееше заедно с тях. След

излитането тя им посочваше небостъргачите на Манхатън от въздуха, докато Пит прелиташе над река Хъдсън към града.

Старият самолет беше много удобен за разглеждане на града от въздуха. Ниската скорост и големите квадратни прозорци на фюзелажа предоставяха безпрепятствен панорамен изглед. Децата седяха в старите плетени седалки с възглавници и бърбраха възбудено при вида на градските сгради, които се издигаха срещу тях.

Пит направи три обиколки и докато след приземяването чакаше самолетът да бъде дозареден, отиде да се възхити отблизо на триплощника „Фокер“ от Първата световна война, паркиран до неговия тримоторен самолет. По време на войната фокерът е бил бичът на съюзническите въздушни служби, управляван от немските асове Рихтхофен, Вернер Фос и Херман Гьоринг. Фон Рихтхофен твърдял, че се „изкатервал“ с него като маймуна и маневрирал като дявол.

Пит разглеждаше оръдията, монтирани върху кожуха на моторите, когато един мъж в старомодни авиаторски дрехи се приближи и го заговори.

— Какво ще кажете за него?

Пит се обърна и погледна в маслиночерните очи на тъмнокож мъж с характерните за египтянин черти на лицето. От него лъхаше известно високомерие. Беше висок и стоеше изправен точно като военен, както го оприличи Пит. Погледът му беше твърд и сякаш гледаше винаги само напред, без да го мести наляво или надясно.

Двамата мъже се огледаха един друг за миг, установявайки, че са еднакви на ръст и тегло. Най-накрая Пит отговори:

— Винаги ме изненадва фактът, че на снимки старите изстребители изглеждат малки, а като застана до тях, са толкова големи. — После посочи двете картечници, поставени зад витлото. — Доколкото разбирам, са истински.

Мъжът кимна.

— Оригинални „Спандау“, 7.92-милиметрови.

— А патронните ленти? Те са пълни.

— Само за да създават по-голяма достоверност за зрителите — отвърна тъмнокожият. — За времето си той е бил великолепа машина убиец. Приятно ми е да си възстановявам спомените. — Мъжът свали авиаторската си ръкавица, наподобяваща рицарска, и протегна ръка

към Пит. — Казвам се Конгър Ранд, собственик на самолета. А вие сте пилотът на тримоторника, нали?

— Да. — Пит изпита странно чувство, че мъжът го познава. — Името ми е Дърк Пит.

— Знам. Работите в НЮМА.

— Срецали ли сме се и преди?

— Не, но имаме общи познати.

Преди Пит да отвърне нещо, Кели се провикна:

— Готови сме за последната обиколка.

Пит се обърна, за да каже на пилота на „Фокер“, че трябва да тръгва, но последният бързо се завъртя на пети и изчезна от поглед зад самолета си.

Резервоарите за гориво бяха затворени и веднага щом автоцистерната се отдалечи, на тримоторния самолет се качи последната група деца за разходка над града. Пит остави управлението на Мери, а той отиде при децата, за да разговаря с тях и да им покаже Статуята на свободата и остров Елис от височина триста метра. След това се върна в пилотската кабина и пое управлението, насочвайки самолета над река Ййст и моста Бруклин.

Поради високата температура навън Пит отвори страничния си прозорец и остави въздуха да нахлуе в кабината. Ако на борда нямаше деца, той сигурно щеше да се изкуши да мине под стария достопочтен мост, но това щеше да му коства правото да управлява самолет. Няма да е разумно, прецени трезво той.

Вниманието му бе привлечено от една сянка, която се появи малко над самолета му.

— Имаме си компания — каза Мери, чувайки как децата в пътническата кабина започнаха да викат от радостна възбуда.

Пит вдигна поглед и видя яркочервено петно на фона на синьото небе. Пилотът на червения триплан „Фокер“ му помахаше от кабината си, на не повече от петдесет метра от него. Мъжът беше с кожено боне и авиаторски очила с копринена лента, която се спускаше от темето му. Старият фокер беше толкова близо, че Пит видя как зъбите на пилота проблеснаха, когато той се усмихна широко, но някак зловещо. Тъкмо се направи да му помахаше в отговор, когато старият самолет рязко промени курса си и се отдалечи.

Пит го проследи с поглед. Червеният триплан извърши лупинг и неочаквано се спусна отново към тримоторния форд, насочвайки се под ъгъл откъм предната му лява страна.

— Какви ги върши този безумец? — попита Мери. — Той не бива да прави акробатични номера над града.

Въпросът ѝ получи отговор, когато две светлини като от лазер присветнаха от дулата на двете картечници „Спандау“. За миг Мери си помисли, че това е част от изпълнение на фигура от висшия пилотаж. Но после челното стъкло се пръсна на малки парченца, а веднага след това бликна гориво и моторът пред пилотската кабина избълва кълбо дим.

24.

Пит почувства опасността, преди да се посипе градушката от куршуми. Той мигом направи 360-градусов завой и видя, че фокерът, който продължи да лети под и вляво от него, също направи вираж и се върна за нова атака. Той затвори дроселите докрай, с надеждата да се изплъзне. Но напразно. Ако и трите му мотора бяха в исправност, Пит щеше да накара фокера и побъркания му пилот здравата да се изпотят. Максималната скорост на тримоторника беше с близо петдесет километра в час по-висока от тази на стария изстребител. Но сега, след като загуби единия си мотор, предимството в скоростта му бе отнето от ловката маневреност на фокера.

Дим излизаше от изпускателните тръби на централния мотор и беше само въпрос на секунди, преди той да се подпали. Пит се пресегна между краката си и върна до нулево положение превключвателя за гориво, после изключи и централния мотор и видя как лопатите му спряха в хоризонтално положение.

Лицето на Мери беше зачервено от пълно объркване.

— Но той стреля в нас! — ахна от ужас тя.

— И не си прави труда да ме питаш защо — избухна Пит.

На вратата на кабината се появи Кели.

— Защо ни подмяташ така из небето? — скастри го тя гневно. — Плашиш децата. — После, като видя димящия мотор, разбитото предно стъкло и почувства нахлуващия въздух, се стресна и попита: — Какво става?

— Нападнати сме от лунатик.

— Той стреля в нас с истински куршуми — добави на висок глас Мери, прикривайки с ръка лицето си от силното въздушно течение.

— Но на борда има деца — възрази Кели.

— Той го знае много добре, но явно не го е грижа. Върви отзад и успокой децата. Накарай ги да си мислят, че това е игра, накарай ги да пеят, прави каквото и да е, само и само да ги разсейваш да не усетят опасността. — Пит обърна леко глава към Мери и ѝ кимна

окуражително. — Вземи микрофона за радиовръзка и изпрати „Мейдей“. Съобщи за положението ни на всекиго, който отговори.

— Може ли някой да помогне?

— Не и навреме.

— Тогава какво ще правиш?

Пит видя как червеният фокер направи завой за поредна атака срещу тримоторния самолет.

— Ще опазя всички живи, стига да мога.

Кели и Мери се възхитиха на непоколебимото му спокойствие и твърда решимост. Мери започна да крещи „Мейдей“ в микрофона, а Кели се втурна обратно в пътническата кабина.

Пит огледа небето, търсейки да мерне облаци, зад които да се скрие, но малкото, които плуваха в небето, се намираха на няколко километра от него и на цели шест хиляди метра над земята — с близо хиляда метра над тавана на тримоторния самолет. Нямахме облаци, зад които да се скрие, нито място, където да избяга. Старият транспортен самолет беше беззащитен като агънце, дебнато от вълк в пасбище. Защо пилотът, с когото бе разговарял преди малко, вършеше това? Съзнанието на Пит кипеше от въпроси, но прости отговори нямаше.

Той можеше да опита да приводни самолета в река Ййст. Ако го направеше, нямаше да повреди машината, нито да нарани децата и ако самолетът се задържеше на повърхността достатъчно дълго, те можеха да излязат от него невредими. Мисълта дойде бързо, но веднага бе отхвърлена. С неприбираемия си колесник вероятността за несполучливо приводняване беше голяма, а и той не можеше да е сигурен, че лудият пилот на фокера няма да обстрелва безпомощните пътници, ако не са се наранили при приводняването. Щом оня възнамеряваше да ги свали във въздуха, продължи да разсъждава Пит, каква беше гаранцията, че няма да стори същото и на вода.

Пит взе решение и обърна самолета по курс към моста Бруклин.

Червеният фокер го последва. Пит намали притока на гориво към двата работещи мотора и позволи на нападателя да се приближи. За разлика от съвременните реактивни изстребители с ракети, които можеха да свалят вражески самолет от близо два километра, асовете от Първата световна война откриваха огън едва на по-малко от стотина метра. Пит разчиташе пилотът на фокера да изчака до последната минута, преди да стреля в тримоторника.

Като в историческите дни на Западния фронт, предупрежденията на съюзническите пилоти важаха и за случая. Пит си спомни едно от тях: „Внимавай за шваба откъм слънцето“. Сега то беше точно толкова приложимо, както и тогава. Пилотът повдигна носа на фокера си почти вертикално, сякаш го овеси на витлата му, после го заби надолу в плитко пикиране извън слънчевия диск. Доближавайки се на стотина метра, той откри стрелба и се спусна към тримоторния самолет. Куршумите се забиваха в алуминиевите листи на дясното крило зад мотора. Но времето беше прекалено кратко — двете картечници избълваха огън за по-малко от две секунди, преди Пит да предприеме почти вертикално пикиране.

Самолетът заби нос към реката, следван непосредствено зад опашката от фокера, който обаче прекъсна стрелбата, за да се прицели отново. Пит продължи надолу дотогава, докато хората, разхождащи се по двата бряга, струпалите се на горната палуба пътници на увеселително корабче и на пожарникарите на борда на минаващ пожарен кораб, не помислиха, че самолетът ще се разбие във водата. Но в последната минута той върна назад лоста за управление и насочи тримоторника по курс, който щеше да го прекара право под Бруклинския мост.

Известният мост се извисяваше срещу него като гигантска паяжина със своя лабиринт от подпорни въжета. По завършеното през 1883 година съоръжение минаваха над 150 000 коли, 2000 велосипедисти и 303 пешеходци на ден. Сега движението по него спря и хората, подали глави от колите си, зяпаха гледката от двата стари самолета, които препускаха към отвора му. Пешеходците и велосипедистите на дървения тротоар, издигнат над автомобилното платно, също се заковаха на място, после се втурнаха към парапетите. Никой не можеше да повярва, че изстребител от Първата световна война наистина обстрелва стар тримоторен самолет.

— О, боже! — промълви Мери. — Няма да минеш под моста, нали?

— Само стой и гледай — отвърна самонадеяно Пит.

Той почти не обърна внимание на кулите, извисяващи се на осемдесет и три метра във въздуха. Бързо изчисли наум разстоянието между автомобилното платно на моста и водата на 46 метра, което в действителност беше 41 метра. С дим, струящ от централния мотор,

самолетът мина светкавично под моста и излезе на открито, прелитайки над един тласкач, бутащ два шлепа.

Възбудени, че виждат как мостът минава над тях, децата помислиха, че това влиза във въздушната обиколка. Кели ги накара да запоят. Без да съзнават смъртната опасност на положението, те подхванаха песен.

Авиодиспечерите на „Ла Гуардия“, „Кенеди“ и по-малките летища наоколо получиха сигнала за бедствие, изпратен от Мери, а полицейските радиостанции бяха залети от съобщения за въздушната битка.

— Получих мейдей от жена в стар тримоторен форд от онова аерошоу. Тя казва, че са нападнати от стар изстребител от Първата световна.

Главният авиодиспечер се разсмя.

— Да бе, а пък марсианци кацат на Статуята на свободата!

— Трябва да има нещо нередно. Получавам полицейски обаждания за червен триплощник, преследващ тримоторен самолет под Бруклинския мост, и единият му мотор димял.

Хуморът бързо изчезна.

— Знаеш ли дали транспортният самолет е с пътници на борда?

— Полицията съобщава, че в него има петнайсет деца с физически увреждания. — Мъжът замълча и след малко добави с колебание в гласа: — Чувам... чувам ги да пеят.

— Пеят?

Авиодиспечерът кимна безмълвно.

Лицето на главния авиодиспечер доби болезнен израз. Той се доближи до редицата от радиолокатори и сложи ръка на рамото на диспечера, наблюдаващ пристигащите самолети.

— Какво имаш за Манхатън?

— Два самолета над река Ййст, но по-големият току-що изчезна от екрана.

— Разбил ли се е?

— Така изглежда.

Очите на главния авиодиспечер помръкнаха.

— Горките деца — измърмори той с тъга.

Пилотът на фокера издигна машината си и прелетя над извитите стоманени възжета на моста само на метри над тях. После продължи напред, за да набере допълнителна скорост и направи завой от 180 градуса, насочвайки се право към тримоторния самолет.

Вместо да чака да бъде обстрелван като консерва с камък, Пит наклони самолета си, като го изправи на върха на лявото си крило, извършвайки възможно най-острия завой, и се отправи право над кейове 11 и 13, прелитайки над Саут стрийт под ъгъл от деветдесет градуса. След като мина на по-малко от шейсет метра над Уолстрийт и над статуята на Джордж Вашингтон, запечатала момента на полагането му на клетва при встъпването му в длъжност, грохотът от изгорелите газове на моторите „Прат и Уитни“ отекна в сградите и раздрънча стъклата на прозорците им. Крилете на самолета минаваха на косъм от фасадите на сградите, докато Пит се стараяше да излезе благополучно от този каньон от стъкло и бетон.

Мери, изпаднала в шок, със струйка кръв, която се стичаше по бузата ѝ, срязана от парче стъкло, промълви:

— Това е лудост.

— Съжалявам — рече равнодушно Пит, — но нямам избор.

Той отмести назад ръчката за управление, като видя напред широка улица, която се оказа по-ниската част на Бродуей. С по няколко метра свободно пространство от двете страни, той направи остър завой и прелетя над известната улица, само на една пресечка от Нюйоркската стокова борса, а след това над църквата „Сейнт Пол“ и над Сити Хол Парк. Полицейски коли, надули сирените си, се опитваха да следват пътя на самолета, но напразно. Те не смогваха да си проправят път през автомобилното движение.

Пилотът на червения фокер изгуби за известно време Пит в джунглата от сгради. Той направи кръг над река Ййст, преди да се издигне на триста метра и да се отправи над долен Манхатън. Той мина над високите кораби в пристанището на Саут стрийт и подаде глава навън от кабината, за да открие отново тримоторния самолет. След малко зърна сребристо отражение от слънцето. Повдигна очилата си над очите и загледа смаян как тримоторникът лети под върховете на сградите на Бродуей.

Пит съзнаваше, че ако червеният фокер го свалеше в пламъци заедно с децата, това щеше да застраши и живота на хората по

уличните платна и тротоарите. Надяваше се единствено да продължи да се изплъзва от преследвача си достатъчно дълго, за да спечели преднина и да излезе извън града и да остави червения фокер да се разправя с полицейските хеликоптери. Тъкмо взе твърдо това решение и чу децата да запяват отново.

Изведнъж видя, че настилката долу под самолета му изригна във вид на фонтан от асфалтови парчета. Червеният фокер се бе доближил зад него и бе изстрелял залп от 7.62-милиметрови куршуми. Куршумите бяха пронизали капака на мотора на едно жълто такси и се бяха забили в пощенска кутия на ъгъла на улицата, без обаче да засегнат никого. Отначало Пит помисли, че тримоторникът му се е измъкнал невредим, но след малко почувства, че приборите не се подчиняват на командите му. След бърз поглед му стана ясно, че вертикалното кормило откликва бавно, а хоризонталните кормила изобщо не помръдват. Единствено елероните функционираха нормално. Пит предположи, че куршум е улучил шайбите на кабелите за управление, които минаваха от пилотската кабина до вертикалното и хоризонталните кормила по външната част на фюзелажа.

— Какво има? — попита Мери.

— Последната стрелба засегна хоризонталните кормила. По тази причина не мога да се издигна.

Фокерът вече го застигаше, но видът на сградите, издигащи се над крилата му, разколеба пилота и той изпревари тримоторника и продължи напред, преди картечниците му да нанесат фатални поражения. После се издигна почти вертикално и извърши маневра „Имелман“, за да полети в обратната посока. На Пит веднага му стана ясно, че опонентът му няма да губи време за нанасяне на челен удар. Той предпочиташе да се появи отзад и да нападне откъм голямата опасна част на тримоторника.

— Можеш ли да го държиш под око? — попита той Мери.

— Ако е точно зад нас, не — отвърна тя спокойно, после разхлаби предпазния си колан, за да може да се извърти на седалката си. — Ще се наведе доколкото мога навън и ще наблюдавам опашката ни.

— Добро момиче.

На вратата се появи Кели.

— Децата са невероятни. Справят се чудесно с положението.

— Защото не знаят, че времето ни е назаем.

Пит погледна надолу и предположи, че летят над Гринуич Вилидж. После мина над Юниън Скуеър Парк и видя насреща да се приближава Таймс Скуеър. Знаеше, че театралният район е само на една пресечка вляво от него. Светлините на огромните реклами присветваха, докато минаваше над статуята на Джордж М. Кохан. Той опита да издигне по-високо самолета, но хоризонталните кормила не реагираха. В момента Пит не можеше да направи нищо друго, освен да поддържа курс хоризонтален и право напред. Това положение беше добро, докато Бродуей завиваше леко на запад, но когато започнеш да лъкатуши от 48 улица, близо до Парاماунт Плаза, щеше да изпадне в затруднение. Хоризонталните кормила не помръдваха и той трябваше да натиска педалите с всичка сила, за да може вертикалното кормило да откликне поне малко. Разполагаше само с елероните, но и най-незначителна грешка, най-лекото изместване на щурвала щеше да запрати самолета в някоя сграда. Той беше ограничен да поддържа прав курс над Бродуей, като боравеше само с ръчната газ.

Пит се потеше обилно, а устните му бяха пресъхнали. Отвесните стени на нийоркските сгради му се струваха толкова близо, че сякаш само да се пресегнеш и щеше да ги докосне. Улицата напред изглеждаше безкрайна и той изпита чувството, че тя се стеснява все повече и повече. Тълпите от хора по тротоарите или пресичащи кръстовищата застиваха онемели на място, като видеха тримоторния самолет да лети насред Бродуей, само на десетина етажа над пътната настилка. Грохотът от двата мотора беше оглушителен и те го чуваха отдалече. Чиновниците, които го гледаха от прозорците, не можеха да повярват на очите си. Всички мислеха, че самолетът всеки момент ще се разбие.

Пит отчаяно се мъчеше да издигне носа, но безрезултатно. Той намали скоростта почти до сто и десет километра в час, само десет километра над пределната граница за загубване на скоростта. Пилотът на червения фокер беше опитен летец. Пит водеше битка, изискваща огромна смелост и безстрашие. Това беше сблъсък на двама мъже с равностойни умения и техника, търпение и издръжливост. Той не се бореше само за собствения си живот, но и за живота на двете жени и петнайсетте деца в самолета. Само бог знаеше колко хора ще загинат,

ако самолетът паднеше и се взривеше на някоя от оживените улици на града.

Като виждаха колко са близо сградите до прозорците им, децата като че ли започнаха да чувстват първите пипала на страха, но въпреки това продължаваха да пеят, подтиквани от Кели, която от страх не смееше да погледне през прозореца и да види размазаното петно от прелитащи покрай самолета сгради и лица на смаяни хора зад прозорците им.

От височина триста метра пилотът на фокера погледна надолу към тримоторния самолет, който си проправяше път между магазините и сградите по Бродуей. Той притежаваше търпението на дявол, очакващ душата на почтен човек. Все още не чувстваше необходимост да пикира и обстрелва транспортния самолет. Смяташе, че той всеки момент сам ще се разбие. Наблюдаваше с опиянение как един полицейски хеликоптер се появи и предприе преследване, летейки между форда и фокера, на височина няколко метра над покривите.

Хладнокръвно и точно той измести напред щурвала, насочвайки фокера право към хеликоптера. Полицаят в него, който държеше под око червения самолет, започна да крещи силно и да сочи нагоре на пилота. Хеликоптерът се извъртя, за да посрещне очакваната от тях атака, но личните оръжия на екипажа не можеха да се сравнят със скорострелните картечници, чиито куршуми бълваха от двойните цеви и се забиваха в мотора под ротора. Нападението беше извършено с целенасочена злоба и жестокост. Стрелбата продължи не повече от три секунди. Но тези секунди превърнаха хеликоптера от гладка летателна машина в развалина, която падна върху покрива на една административна сграда.

Няколко души на тротоарите бяха засегнати от горящи отломъци, но като по чудо нямаше сериозно пострадали или убити. Двамата полицаи, които работници по поддръжка на сградата бяха извадили от разбития хеликоптер, се отърваха само със счупени кости.

Беше нечовешко. Нечовешко действие, без никаква полза. Пилотът на фокера можеше да преустанови преследването, след като се увери, че тримоторният форт щеше да се задържи във въздуха само още секунди. Единствената причина да свали полицейския хеликоптер не беше акт на самозащита, а най-хладнокръвно забавление. Той

хвърли само бегъл поглед назад към разрухата и поднови преследването на форда.

Пит нямаше представа за катастрофата зад самолета му. Мери, която гледаше назад през страничния си прозорец, видя какво бе станало, но беше онемяла от гледката. Улицата правеше лек завой и Пит се бе съсредоточил да маневрира самолета.

От Кълъмбъс Съркъл Бродуей завиваше наляво. Когато обаче самолетът излезе от дългата бездна от високи сгради, Пит натисна докрай десния педал на щурвала. Върхът на лявото крило мина на по-малко от три метра от високата двайсет и един метра статуя на Христофор Колумб, докато самолетът завиваше над Сентръл Парк Уест и Петдесет и девета улица. Като стигна югозападния вход на Сентръл Парк, той заобиколи паметника на жертвите от бойния кораб „Мейн“ и продължи над парка. Ездачи по конската пътека едва се задържаха на седлата си, когато конете им се надигнаха на задните си крака, подплашени от грохота над главите им.

Хиляди хора, излезли на разходка в парка в топлия летен следобед, вдигнаха глави и загледаха изумени разиграващата се във въздуха драма. Полицейски коли от всички краища на града се струпяха в парка с виещи сирени. Още полицейски хеликоптери проникнаха в парка откъм Пето авеню, придружени от ескадрон хеликоптери на телевизионни канали.

— Той се връща! — извика Мери. — Намира се на двеста метра над нас и се спуска към опашката ни!

Пит можеше да завие, но нямаше как да набере височина, тъй като елероните му бяха направени на решето от куршумите и не действаха. В ума му се оформи план, план, който щеше да заработи, ако червеният фокер откриеше стрелба и продължеше напред. Той включи средния мотор и подаде гориво. Макар и разнебитен, моторът „се изкашля“ няколко пъти, после зацепи и започна да се върти. Тогава Пит извъртя машината рязко надясно в мига, когато ненормалният му нападател откри огън. Маневрата на Пит го завари неподготвен и двойният поток от куршуми се изля в свободното пространство отляво.

Старият транспортен самолет не можеше да се сравни с маневреността на триплощника, с който бяха летели с огромен успех най-добрите пилоти на империалистическа Германия преди осемдесет години. Сегашният му пилот бързо навакса и Пит усети ударите на

куршумите, забиващи се в горното крило на самолета и в десния мотор. Пламъци изригнаха в гондолата зад мотора, но цилиндрите му продължиха да тупкат силно. Пит извъртя стария самолет в обратната посока, изчаквайки с безкрайно търпение подходящия момент за атака.

Изведнъж градушка от куршуми се посипа върху пилотската кабина и разби приборното табло. Лудият пилот явно предугаждаше всеки ход на Пит. Мъжът беше хитър, но когато червеният фокер прелетя над разбитото челно стъкло и с грохот продължи напред, дойде ред на Пит да действа.

Той отвори докрай трите дросела. С два действащи мотора скоростта на самолета му се изравняваше с тази на фокера, но с изпускащия кълба дим и гориво централен мотор, който въпреки това работеше, тримоторният самолет подскочи напред като чистокръвен кон на състезание.

Пит, чието лице беше окървавено от парчетата разбито челно стъкло и оплескано с гориво и той едва виждаше от дима, изкрещя с тържествуващо предизвикателство:

— Проклет да си, Червени бароне!

Твърде късно обгърнатата в кожено боне глава в червената пилотска кабина се обърна и видя сребристия форд да пронизва въздуха на пет-шест метра от него. Той извърши рязък завой, бръсвайки го с върховете на крилете си. Погрешен ход. Пит бе предугадил намеренията му. Ако се беше издигнал вертикално, тогава тримоторният самолет щеше да е безпомощен да го последва поради повредените си хоризонтални кормила. Но при деветдесетградусов ъгъл, с трите десни криле, издигащи се към небето, червеният фокер стана уязвим. Един от големите колесници на тримоторния форд се вряза в дървото и платното на горното крило и го раздра на парчета.

Пит имаше време само набързо да зърне пилота, докато фокерът закатапултира бясно в неконтролируема спирала. В израз на безочлива дързост той размахваше юмрук към него. После Пит изгуби от поглед червения самолет, който се вряза в дърветата около Шекспировите градини. Дървеното витло се удари в ствола на огромен бряст и се разцепи на хиляди трески. Фюзелажът и крилете се пречупиха като детско аеропланче, изработено от крехка дървесина, тънка хартия и лепило. За минути самолетните останки бяха заобиколени от

полицейски коли, чиито червени и сини лампи присветваха като цветни мълнии.

Със сила на духа, за която Пит не вярваше, че е възможна, Кели продължаваше да кара децата да пеят, докато той се мъчеше да задържи разнебитения самолет във въздуха.

Пит изключи централния и десния мотори, преди те да са превърнали летателния апарат във факла. Като лошо ранен боен кон, който никога не се колебаеше да се втурне напред, старата птица продължаваше да се вкопчва във въздуха. С единствения изправен мотор, от който излизаха пламъци и дим, но въпреки това се въртеше на пълни обороти, Пит направи широк кръг и насочи самолета към най-широкото открито пространство пред погледа му — просторна затревена площ, известна като Овчарската поляна.

Тълпи от хора, излезли на пикник или препичащи се на слънце, мигом се пръснаха като мравки, като видяха надупчения от куршуми самолет да губи височина и да се приближава към тях. Никой не се съмняваше, че самолетът ще падне и избухне в пламъци наред тях. Показал глава от страничния си прозорец, за да не диша дима, изпълнил пилотската кабина, Пит присви очи към зелената поляна и се приготви за кацане. Знаеше, че при нормални обстоятелства щеше да се приземи благополучно, но сега, останал без прибори, не можеше да се обзаложи за подобно нещо. Той измести назад ръчната газ и бавно спусна машината към тревата.

Две хиляди души стояха в гробно мълчание, мнозина от тях се молеха наум осакатеният самолет, обгърнат в дим и пламъци, да се приземи, без да избухне при удара. Повечето бяха затаили дъх и стискаха палци. Всички изтръпнаха от страх, когато машината бръсна върховете на дърветата в периферията на поляната. Години по-късно никой, станал свидетел на невероятната гледка, не можа да я опише точно. Паметта им се бе замъглила, опитвайки да възстанови картината на стария самолет, който тромаво се спускаше към зелената ливада.

В главната кабина децата пееха последния стих на песента.

Самолетът се заклатушка, когато Пит го плъзна на крило. После като че ли увисна за миг неподвижен, след което големите колела опряха в тревата, подскочиха два пъти и стъпиха на земята, а след тях и опашното колело. За огромна почуда на всички тримоторният форд

спря след не повече от петдесет метра. Никой не можеше да повярва, че е възможно.

Като видя, че тълпата се втурна към самолета, Пит изключи основния мотор и загледа витлото, докато лопатите му не спряха в хоризонтално положение. Тогава се обърна към Мери и понечи да ѝ каже нещо, да я поздрави за храбрата ѝ помощ. Но дума не отрони, като видя лицето ѝ, останало без цвят. Пресегна се и сложи пръст отстрани на врата ѝ, за да напипа пулса ѝ. След това отдръпна ръката си и я сви в юмрук.

В този момент Кели нахълта задъхана в кабината.

— Ти успя! — възкликна тя радостно.

— Как са децата?

— Всички са невредими.

Тогава Кели видя гърба на Мери на седалката на втория пилот, видя отдалечените на съвършено точно разстояние една от друга малки дупчици от куршумите на картечниците. Смрази се на място, когато Пит поклати мрачно глава. Отначало тя отказа да приеме, че Мери си е отишла, че нейната дългогодишна приятелка е мъртва, но като погледна надолу и видя разширяващата се локва кръв на пода, проумя ужасната истина.

Дълбока скръб помрачи лицето и изпълнените ѝ със смут очи.

— Защо? — промълви тя. — Защо трябваше да се случи това? Нямахте причина Мери да умре.

Хора заприиха от близките улици и паркираха, за да видят отблизо почернелия стар самолет. Стотици викаха и размахваха ръце към пилотската кабина. Но Пит като че ли не ги виждаше и не ги чуваше. Чувстваше се заобиколен не от хора, а от цялото това безсмислие. Погледна Кели и каза:

— Тя не е единствената жертва на мъжа в онзи самолет. Още много други загубиха безпричинно живота си.

— Всичко е толкова нелепо — промълви тя, както хлипаше, захлупила с длани лицето си.

— „Цербер“ — изрече той тихо и едва чуто сред радостните викове навън. — Някой, още не знам кой точно, ще иде в Хадес да се срещне с него.

25.

След като получиха медицинска помощ за натъртванията и подутините от ударите по време на битката с червения фокер и незнайния му пилот, децата се върнаха при родителите си. Пит стоеше до покрусената от скръб Кели, докато тялото на приятелката ѝ Мери Конроу беше пренесено от самолета в линейката. Полицията огради с лента самолета, а Пит и Кели бяха закарани до най-близкото полицейско управление, за да бъдат разпитани.

Преди това Пит направи обиколка на стария тримоторен форд и се изпълни едновременно с възхищение и тъга от степента на щетите, които му бяха нанесени. Въпреки това машината като по чудо бе увиснала във въздуха, миг преди да кацне благополучно на Овчарската поляна. Той огледа разкъсаната от куршуми опасна секция, равномерно разположените като бодове от шевна машина дупки в горните криле, разбитите цилиндрични глави на двата мотора „Прат и Уитни“, които, все още горещи, пукаха и изпускаха тънки струйки дим.

Той постави ръка върху единия колесник и прошепна:

— Благодаря ти.

После попита полицаия дали е възможно да се отбият до останките на фокера, преди да тръгнат за полицейското управление. Полицаят кимна и посочи най-близката полицейска кола.

Както лежеше заклещен в огромния бряст на пет метра от земята, червеният фокер приличаше на разкъсано хвърчило. От стълбите на пожарната кола под останките пожарникари оглеждаха обезобразения самолет. Пит слезе от колата и отиде под самолета. Спря се до мотора, който бе изхвъркнал и забил в тревата. С изненада установи, че той не е съвременен, а оригинален „Оберурсел“, 9-цилиндров, с мощност 110 конски сили. После вдигна глава към откритата пилотска кабина.

Тя беше празна.

Пит затърси с поглед клоните на дървото, после тревата под самолета. Кожено авиаторско яке заедно с бонето и очилата, изцапани с кръв, бяха единствените следи от пилота.

Като по чудо той беше изчезнал.

Докато разпитваха Кели, Пит получи разрешение да се обади в местната фирма по поддръжка на самолети и уговори тримоторният форд да бъде демонтиран и изпратен във Вашингтон, където щеше да го даде, за да бъде ремонтиран и възстановен до предишното му състояние. После се обади и на Сандекър и му докладва какво се беше случило.

След това Пит седна зад едно празно бюро и спокойно започна да решава кръстословица от „Ню Йорк таймс“, чакайки да го повикат. Дватамата с Кели се прегърнаха, когато тя излезе от стаята, където четирима детективи чакаха зад едно издраскано дъбово бюро, чиято възраст си личеше по броя на стари белези от изгаряния от цигари по плота му.

— Господин Пит? — попита един дребен мъж с тънки мустаци. Детективът беше без сако и носеше тесни тиранти.

— Да, аз съм.

— Инспектор Марк Хакен. Колегите ми и аз бихме искали да ви зададем няколко въпроса. Имате ли нещо против, ако записваме разговора?

— Съвсем не.

Хакен не представи другите трима в стаята. Никой не приличаше на полицаите от телевизионния екран. Всички изглеждаха като най-обикновени съседи, които косят тревата си всяка събота.

Като начало Хакен поиска от Пит да разкаже накратко за себе си, за работата си в НЮМА и как се е озовал със стария си самолет на организираното за деца с физически недъзи авиошоу. От време на време и някой от другите детективи му задаваше въпроси, но иначе те предимно си водеха записки, докато Пит описваше случилото се от момента на излитането му с децата на борда от аеродрума „Джийн Тейлър“ до приземяването му на Овчарската поляна в Сентръл Парк.

Един от мъжете вметна:

— Аз също съм пилот и се надявам да съзнавате, че можете да идете в затвора заради вашите антики, да не говорим, че ще загубите и правото за управление на самолет.

Пит погледна детектива с едва доловима уверена усмивка.

— Щом спасяването на петнайсет деца с физически недъзи ме прави престъпник, така да е.

— Все пак можехте да направите същото, без да се отдалечавате от реката и да навлизате в градската част.

— Ако не бях завил към Уолстрийт, със сигурност щяхме да бъдем свалени във въздуха и да паднем в реката. Повярвайте ми, тогава нямаше да има нито един оцелял.

— Но трябва да признаете, че сте предприели огромен риск.

Пит сви равнодушно рамене.

— Очевидно сега нямаше да съм тук, ако не бях рискувал.

— Имате ли представа защо другият пилот е рискувал самолет за милион долара, натоварен със стари годни оръжия, за да напада самолет, пълен с деца с увредено здраве? — попита Хакен.

— Де да знаех — отвърна уклончиво Пит.

— Аз също — подметна саркастично Хакен.

— А разбрахте ли кой е пилотът? — попита на свой ред Пит.

— Не. Той се смеси с тълпата и избяга. Самолетът трябва да има регистрационен номер, от който може да се установи кой е собственикът му.

— Нашите експерти още не са го огледали.

— Положително организаторите на авиошоуто имат документите му за участие — каза Пит. — Всички ние трябваше да попълним формуляри със застрахователна цел. Все още научите нещо от тях.

— Работим съвместно с полицията в Ню Джърси. Те са малко по-напред в разследването и единственото, което научихме от тях, е, че някакъв авиодиспечер им се обадил да съобщи, че подобен самолет домувал в хангар на малък аеродром близо до Питсбърг. Името на собственика било Раул Сейнт Джъстин.

— Звучи фалшиво име.

— Съгласни сме — рече Хакен. — Познавате ли въпросния Сейнт Джъстин или както там му е истинското име?

— Не. — Пит гледаше Хакен право в очите. — Разменихме само няколко думи, преди да отлетя.

— За какво разговаряхте?

— За неговия триплан. Винаги ме привличат старите самолети. Нищо повече.

— Значи никога не сте го виждали преди?

— Никога.

— Можете ли да го опишете как изглежда и да помогнете на полицейския художник да му направи портрет.

— С удоволствие ще съдействам.

— Съжалявам, че вие и госпожица Еган трябваше да минете през тази процедура, но след смъртта на Мери Конроу ние вече предприемаме разследване за убийство, както и обвинения за застрашаване живота на хора. Цяло чудо беше, че никой не загина, когато червеният аероплан стреля във вас над градските улици и когато хеликоптерът ни беше свален в близост до кръстовище.

— Всички трябва да сме благодарни за това — каза искрено Пит.

— Мисля, че това е всичко засега — приключи разпита Хакен. — Но, разбира се, вие и госпожица Еган не трябва да напускате града, докато трае разследването.

— Опасявам се, че това ще е невъзможно, инспекторе.

Хакен повдигна вежди. Той не беше свикнал свидетел на важен случай да му заявява, че ще напусне града.

— Мога ли да знам защо?

— Защото аз съм част от текущо правителствено разследване на пожар на борда на туристическия кораб „Емърълд долфин“ и на отвличането на изследователски кораб на НЮМА. Присъствието ми във Вашингтон е наложително. — Пит замълча, за да произведе ефект. — Естествено, ако желаете, можете да изясните това с моя началник, адмирал Сандекър. — Той извади от портфейла си визитна картичка с телефоните на НЮМА и я подаде на Хакен. — Ето това е неговият телефон.

Хакен мълчаливо подаде картичката на един от колегите си, който я взе и излезе от стаята.

— Приключихте ли с мен? Искам да закарам госпожица Еган у тях.

Хакен кимна и му посочи вратата.

— Моля ви да изчакате навън, докато потвърдим връзката ви с правителството и разследването.

Пит завари Кели да седи свита на дървената пейка. Тя приличаше на тъжно малко момиченце на стълбите на дом за сираци.

— Как си?

— Не мога да прежаля Мери — отвърна натъжена Кели. — Тя беше близка приятелка на баща ми от дълги години.

Погледът на Пит пробяга из помещението, за да види дали някой не подслушва разговора им. Удовлетворен, че наблизко нямаше никой, той попита:

— Доколко близка е била Мери с баща ти?

Тя му хвърли гневен поглед и отвърна:

— Те бяха любовници от много години, ако това искаш да чуеш.

— Не, не това искам да чуя — възрази тихо Пит, — а доколко е била запозната с проектите на баща ти.

— Доста добре. Тъй като аз си гонех своята работа и често отсъствах, тя му беше едновременно довереница, секретарка, домашна помощничка и икономка, когато не беше на полет.

— Той говорил ли ти е за работата си?

Тя поклати глава.

— Татко беше много потаен човек. Смяташе, че да разказва на някого, който не е учен или инженер, над какво работи, беше напълно безсмислено. Единствения път, когато ме посвети в работата си, беше на борда на „Емърълд долфин“. Много се гордееше с инженерните си разработки за корабни двигатели и веднъж по време на вечеря ми обясни техния магнетохидродинамичен принцип.

— Това ли беше всичко, което ти каза?

— След няколко чаши мартини в общия салон той сподели, че бил направил откритието на вековете. — Кели сви с тъга рамене. — Реших, че това са приказки, дължащи се на алкохола.

— Значи Мери е била единственият човек, запознат с дейностите му.

— Не. — Тя вдигна поглед, сякаш видя някого. — Джош Томас също.

— Кой?

— Доктор Джош Томас беше приятел на татко, а понякога и негов асистент. Двамата завършили заедно Масачузетския технологически институт и получили докторати — татко в инженерната област, а Джош в химическата.

— Имаш ли връзка с него?

— Да.

— А къде е лабораторията на баща ти?

— В дома му, недалече от летището „Джийн Тейлър“.

— Може ли да се обадиш на доктор Томас? Искам да се срещна с него.

— Имаш ли някаква определена причина?

— Да речем, че примирам да узная какво е това откритие на вековете.

26.

Адмирал Сандекър стоеше на подиума и даваше импровизирани отговори на въпросите на журналисти. Ако имаше нещо неприсъщо на адмирала, то беше медийният нарцисизъм. Макар че винаги поддържаше добри връзки с пресата и телевизионните репортери и често обичаше да разговаря с тях поотделно, той просто не се чувстваше удобно в светлината на прожектора, както и да избягва или заобикаля провокиращи въпроси. Навремето Сандекър минаваше за прекалено честен и пряк в очите на бюрократичния Вашингтон.

След четирийсет минути настоятелни въпроси относно ролята на НЮМА в разследването на трагичното потъване на „Емърълд долфин“ Сандекър си отдъхна, когато наближи краят на пресконференцията.

— Ще ни кажете ли какво са намерили вашите хора по време на огледа им с автономния подводен апарат? — попита една известна в страната телевизионна репортерка.

— Вярвам, че сме открили доказателство, навяващо на мисълта, че пожарът е бил предизвикан умишлено — отвърна Сандекър.

— Можете ли да опишете това доказателство?

— То изглежда като леснозапалима материя, открита на мястото, откъдето според членове на корабния екипаж е тръгнал пожара.

— Какъв вид субстанция е? — попита репортер от „Вашингтон Поуст“.

— В момента се изследва в лабораторията на ФБР — отвърна уклончиво Сандекър. — Скоро ще имаме резултатите.

— Какво можете да ни кажете за терористичното отвличане на вашия научноизследователски съд „Дийп инкаунтър“? — Въпросът бе зададен от репортер на Си Ен Ен.

— Не много повече от онова, което вече знаете от предишни съобщения. Ще ми се да ви дам по-големи подробности на въпроса защо криминални елементи са отвлекли кораба на НЮМА, но за съжаление никой от пиратите не е останал жив, за да ни каже.

Една жена в син костюм от Ей Би Си Нюз вдигна ръка.

— Как екипът от НЮМА е успял да унищожи пиратския кораб и всички на борда му?

Такъв въпрос се очакваше и Сандекър се беше подготвил за него. Колкото и да му беше неприятно, той излъга, за да опази учените и корабния екипаж на НЮМА от това да им бъде лепнат етикета „убийци“.

— Доколкото можем да кажем, един от похитителите, охраняващ входа за лагуната, е изстрелял граната в „Дийп инкаунтър“. Той обаче не улучил целта и гранатата избухнала в пиратския кораб.

— Какво е станало с този охранител? — настоя да узнае жената. — Останал ли е жив, за да бъде арестуван?

— Не, загинал е при схватка с моя ръководител на специални проекти, който се опитал да го обезвреди, тъй като онзи се канил да изстреля втора граната в кораба ни.

Репортерка от „Лос Анджелис таймс“ привлече погледа на Сандекър.

— Знаете ли дали има някаква връзка между двете произшествия?

Сандекър вдигна ръце в знак на неведение.

— За мен това е загадка. Може би вие ще извадите по-голям късмет, като получите отговорите от ФБР и ЦРУ по време на разследването.

Същата журналистка вдигна ръка за втори въпрос и Сандекър ѝ кимна.

— Същият ли ръководител на специални проекти към НЮМА спаси две хиляди и петстотинте души на борда на „Емърълд долфин“, изследователския ви кораб от разрушение и живота на децата с физически увреждания в Ню Йорк вчера по време на въздушната битка?

— Да — отвърна с гордост Сандекър. — Името му, както вече знаете, е Дърк Пит.

Жена от последния ред извика високо въпроса си:

— Мислите ли, че има връзка...?

— Не, не мисля — прекъсна я Сандекър. — И моля ви, не ме питайте повече по този въпрос, тъй като не съм разговарял с господин Пит след станалото и знам само онова, което четох във вашите вестници и видях в новинарските ви емисии по телевизията. — Той

замълча, отстъпи назад и вдигна ръце. — Дами и господа, това е всичко, което знам. Благодаря ви за вниманието.

Когато адмиралът се върна в кабинета си, завари Хирам Йегър да го чака в преддверието. Коженото куфарче на доктор Еган стоеше на пода до стола му. Той се беше влюбил в старото куфарче и беше започнал да носи в него работа за вкъщи, тъй като беше по-широко и по-квадратно от другите. Йегър стана и последва Сандекър в кабинета му.

— Какво имаш за мен? — попита го адмиралът, докато седнаше зад бюрото си.

— Реших, че може да те заинтересуват последните данни от водолазната работа на ЦРУ по кораба на похитителите — каза той, като отвори куфарчето и извади една папка.

Сандекър повдигна докрай вежди и се вгледа в Йегър над очилата си за четене.

— Откъде си се сдобил с тази информация? ЦРУ още не ни е предоставило нищо. Знам със сигурност, че те са се спуснали при корабните останки... — Той замълча и погледна часовника си. — Преди десет часа.

— Ръководителят на проекта настоява да му се подават данни на всеки час. Може да се каже, че ние ще узнаем какво са открили те почти едновременно с тях.

— Ако научат, че нашата Макс е влязла тайно в техните файлове, доста ще си изпатим.

Йегър се усмихна лукаво.

— Повярвай ми, адмирале, те никога няма да узнаят. Макс получава данните от компютъра на спасителния кораб, преди те да бъдат криптограмирани и изпратени за анализ в главната им квартира в Лангли.

Сега Сандекър на свой ред се усмихна дяволито.

— Добре, казвай какво е открила Макс.

Йегър отвори папката и започна да чете.

— Корабът на похитителите е разпознат като четирийсет и един метров многоцелеви работен кораб с екипаж, построен в корабостроителницата „Хоган и Лашийр“ в Сан Диего, Калифорния. Предназначен е да обслужва офшорната петролна индустрия в Индонезия. Смята се, че е високоманеврен и бързоходен.

— Установили ли са кой е собственикът му? — попита Сандекър.

— Регистриран е към „Барак Ойл кърмпъни“, филиал на „Колексико“.

— „Колексико“ — повтори като ехо Сандекър. — Мислех, че те вече не съществуват, откакто бяха купени.

— Ситуация, която не се хареса особено на индонезийското правителство, след като главният им източник на доходи от петрол изчезна.

— Кой купи „Колексико“?

Йегър се усмихна.

— Беше купена и разформирана от „Цербер корпорейшън“.

Сандекър се облегна назад, по лицето му се изписа самодоволен израз.

— Ще ми се да видя физиономията на Чарли Дейвис, като научи това.

— Няма да има директна връзка — поясни Йегър. — Собствеността на кораба изобщо не е прехвърляна. Проверката ми в собствената ни библиотека не откри никаква следа от кораба от 1999 година досега. Не съществува никаква вероятност похитителите да задържат някакво доказателство, водещо към „Цербер“.

— Аварийно-спасителната група от ЦРУ разпознала ли е някого от похитителите?

— Почти нищо не е останало от телата им за разпознаване, а охранителят на входа на лагуната е бил отнесен в морето от отдръпващия се прилив. Както Дърк предполага, вероятно по зъбите и пръстовите отпечатъци ще се окаже, че въпросните приятелчета са бивши бойци от Специалните сили, които са започнали да работят като наемни убийци.

— Нещо обичайно сред военните напоследък.

— За жалост повече пари се правят вън от армията, отколкото вътре в нея.

— Макс излезе ли с някаква теория за вероятните мотиви, подтикнали директорите на „Цербер“ да извършат такова масово убийство?

— Тя не може да създаде сценарий, който да е смислен.

— Може би доктор Еган е ключът — каза замислен Сандекър.

— Ще задам на Макс команда да се поразрови в живота на добрия доктор.

Йегър се върна в просторната си компютърна зала и седна пред клавиатурата си. Подаде команда, за да извика Макс и зачака, загледан в нищото, изображението ѝ да се появи в холографна форма. След малко вдигна поглед към нея.

— Случи ли се нещо, докато бях при адмирала?

— Водолазите съобщават, че всъщност не са открили нищо, свързано с пиратския екипаж. Няколко лични вещи, бележници, нищо, освен дрехите и оръжията им. Който и да е бил отговорен за операцията по отвличането, е бил майстор по прикриването на следи.

— Искам да те извадя от този проект и да ти възложи да направиш задълбочени проучвания на биографията на доктор Елмор Еган.

— Ученият ли?

— Същият.

— Ще видя какво мога да откроя извън обичайната биография.

— Благодаря ти, Макс.

Йегър се почувства уморен. Реши да се прибере вкъщи по-рано. Откакто се беше потопил в случая „Долфин“, както накратко го наричаха, почти заряза семейството си. Няколко да е лошо да заведе жена си и децата си на вечеря и на кино. Постави коженото куфарче върху плота и го отвори, за да сложи вътре няколко папки и книжа.

Йегър не беше от хората, които се стряскат лесно. Познаваха го като спокоен и кротък човек. Но това, което видя сега, направо го потресе. Съвсем предпазливо, сякаш пъхаше ръка в мечешка бърлога, той бръкна в куфарчето. Потърка субстанцията, която напипа, между палеца и показалеца си.

— Масло?! — смотоледи той под носа си, вторачен в течността, изпълваща наполовина коженото куфарче. Не е възможно, помисли си той объркан. Не съм изпуснал куфарчето от ръцете си, откакто излязох от кабинета на Сандекър!

27.

Кели шофираше по магистрала 9 край левия бряг на река Хъдсън. Денят беше дъждовен и ветровит. Завеси от дъжд падаха върху колата. Въпреки това тя умело владееше управлението на спортния ягуар ХК-Р по мократа настилка. С работещия със свръхпълнене двигател с мощност 370 конски сили под капака и с компютърно управляемите окачване и тяга тя не се колебаеше да кара със скорост, много по-висока от разрешената.

Пит се бе отпуснал до нея на меката кожена пътническа седалка и се наслаждаваше на шофирането ѝ, като от време на време хвърляше поглед към стрелката на скоростомера. Щеше му се да има доверие в шофьорските способности на Кели, но не я познаваше от достатъчно дълго време, за да е сигурен какви са те при дъжд. За облекчение на Пит движението в ранното неделно утро не беше натоварено. И той отново върна вниманието си към прелитащата край тях местност. Каменистата почва над стръмните скали беше зелена и покрита с гора от високи дървета, толкова гъста, че през нея не се виждаше нищо, освен през просеките към фермерските ниви.

Той преброи може би над двацет магазина за антики, преди Кели да завие надясно по тесен асфалтов път, минаващ малко над Стоуни Пойнт, щата Ню Йорк. Подминаха няколко живописни къщи с цветни градинки и старателно окосени ливади. Пътят се виеше като змия и накрая свърши в порта. Не беше онова, което човек очакваше да види в такава селска атмосфера. Високите каменни стени, започващи от портата, изглеждаха селски въпреки триметровата им височина. Портата обаче беше обкована с метални греди, които биха спрели препускащо с висока скорост полуремарке, натоварено с олово. На върховете на два стълба срещу пътя, на двацетина метра зад портата, бяха монтирани телевизионни камери. Единственият начин да бъдат извадени от строя беше чрез добре премерени изстрели от оръжие.

Кели се наведе през прозореца си и набра код с бутони в кутия, вградена в каменен стълб до пътя. После извади дистанционно управление от жабката на колата и набра друг код. Едва тогава портата

започна бавно да се отваря. Щом колата мина през нея, крилата ѝ бързо се затвориха, за да не дадат възможност на друга кола да влезе след ягуара.

— Баща ти добре се е погрижил за сигурността на мястото. Системата му е много по-усъвършенствана от моята.

— Още не сме минали през другата му охрана. Не можеш да ги видиш, но четирима охранители стоят на пост.

Пътят се виеше през ниви, засети с царевица, люцерна и жито.

Те минаваха между гъсто засадено лозе, когато изведнъж пред колата изникна голяма барикада. Кели явно очакваше препятствие, защото започна да намалява скоростта. В мига, в който тя спря, един мъж с автомат в ръка излезе иззад дебел ствол на едно дърво, наведе се и надникна в колата.

— Винаги е удоволствие за мен да ви видя, госпожице Еган.

— Здравей, Гюс. Как е малкото момиченце?

— Изхвърлихме го заедно с водата от ваната.

— Много умно от твоя страна. — Тя посочи напред към къща, която едва се виждаше между дърветата. — Джош тук ли е?

— Да, мадам — отвърна охранителят. — Господин Томас не е напуснал това място от смъртта на баща ви. Много съжалявам за него, той беше чудесен човек.

— Благодаря, Гюс.

— Приятен ден — и с тези думи пазачът се скри отново между дърветата.

Пит се огледа с любопитство.

— Какво беше това с изхвърленото с водата бебе?

— Нещо като парола — поясни с усмивка Кели. — Ако го бях попитала за момченце, вместо момиченце, той щеше да разбере, че са ме взели за заложница и щеше да те убие, преди да предупреди другите трима охранители.

— В това ли обкръжение си израснала?

Кели се разсмя.

— О, не, слава богу. Докато бях малка, нямаше нужда от охрана. Майка ми почина, когато бях на десет години и тъй като татко се бе посветил изцяло на работата си, той реши, че ще е най-добре да се преместя да живея при леля в града. Така че израснах по тротоарите на Ню Йорк.

Кели спря ягуара на кръгла алея за коли пред голяма двуетажна къща в колониален стил, с високи колони покрай предната веранда. Пит я последва по стълбите до широка двукрила врата с резбовани изображения на викинги.

— Какво означават тези изображения?

— Нищо загадъчно. Просто татко обичаше да изучава историята на викингите. Една от многото му страсти извън работата му. — Макар да беше извадила ключ, тя натисна звънеца. — Бих могла и сама да вляза, но предпочитам да предупредя Джош.

След половин минута вратата отвори плешив мъж, прехвърлил шейсетте години. Беше облечен с риза на райета, жилетка и папийонка. Малкото му останала коса беше сива, прозрачните му сини очи издаваха човек, вечно вгълбен в мислите си. Носът над грижливо поддържаните сиви мустачки беше заоблен и червен от непрекъснатата употреба на алкохол.

Като видя Кели, той се усмихна до уши, пристъпи крачка напред и я прегърна.

— Кели! Така се радвам да те видя! — после я отдръпна от себе си и лицето му доби скръбен вид. — Много съжалявам за Елмор. Сигурно си се почувствала ужасно, като си го видяла как умира.

— Благодаря ти, Джош — рече тихо Кели. — Знам какъв удар е било това и за тебе.

— Най-малко така съм очаквал да свърши. Най-много се опасявах те да не го наранят смъртоносно.

Пит си отбеляза наум да попита Томас кои са тия „те“. Той се ръкува с него, докато Кели го представяше. Ръкостискането му не оправда очакванията на Пит. Но иначе Томас изглеждаше приветлив човек.

— Радвам се да се запознаем. Кели ми разказа много неща за вас по телефона. Благодаря ви, че сте й спасили живота, и то два пъти.

— Съжалявам само, че не можах да помогна и на доктор Еган.

По лицето на Томас отново се изписа тъга и той обгърна с ръка раменете на Кели.

— А и Мери. Такава чудесна жена беше. Защо ще е искал някой да я убие?

— Тя е голяма загуба за нас двамата — отбеляза Кели със скръбно изражение.

— Кели ми каза, че вие сте бил много близък с баща й — реши да смени темата за смъртта Пит.

Томас ги покани с ръка да влязат.

— Да, да, Елмор и аз работихме заедно, с известни прекъсвания, повече от четирийсет години. Той беше най-умният човек, когото съм познавал. Като нищо би накарал Айнщайн и Тесла доста да се озорят. Мери, от своя страна, също беше блестяща. Ако не я привличаха толкова много полетите със самолети, щеше да стане първостепенен учен.

Томас ги въведе в уютна всекидневна, обзаведена с викториански мебели, и им предложи по чаша вино. След малко се върна с поднос, на който имаше бутилка шардоне и три чаши.

— Чувствам се някак странно да посрещам Кели в собствения й дом.

— Това ще трае, докато се уреди имотният въпрос — каза Кели.

— Дотогава се чувствай като у дома си — каза тя и вдигна чашата си.

— Наздраве!

Пит гледаше в чашата си, когато заговори:

— Кажете ми, господин Томас, върху какво работеше доктор Еган, допреди да умре?

Томас погледна Кели и след като тя му кимна, отговори:

— Големият му проект беше конструирането и разработката на надежден магнетохидродинамичен двигател. — Той се вгледа в очите на Пит и додаде: — Кели ми каза, че вие сте морски инженер в НЮМА.

— Да, точно така — потвърди Пит и изпита смътното чувство, че Томас крие нещо.

— Значи тя ви е казала, че доктор Еган беше тръгнал на първото плаване на „Емърълд долфин“, тъй като искаше да наблюдава работата на създадените от него и монтирани на туристическия кораб двигатели.

— Да, Кели ме уведоми за това. Но мен ме интересува какъв е приносът на доктор Еган в случая. Защото магнетохидродинамичните двигатели се експериментират от двайсет години насам. Японците построиха кораб, който използва двигатели на същия принцип.

— Да, но техният не се оказа ефикасен. Корабът беше бавен и не задоволи търговските нужди. Докато Елмор създаде успешен източник

на мощност, който ще направи коренни промени в областта на морската движеща сила. Той конструира двигатели с едно драсване на молива, тъй да се каже, за по-малко от две години. Забележително постижение, като се има предвид, че работеше съвсем сам. Само проучванията и разработките щяха да отнемат над едно десетилетие, а той построи работещ модел за по-малко от пет месеца. Експерименталните устройства на Елмор далеч надхвърляха границите на магнетохидродинамичната технология. Те бяха независими едни от други.

— Аз обясних на Дърк как двигателите на татко бяха в състояние да използват морската вода като източник на гориво, което създава енергиен източник за подаване на водата през подрулните устройства — вметна Кели.

— Колкото и революционна да беше тази идея — продължи Томас, — първите двигатели не функционираха както трябва и прегаряха от изключително високата степен на триене. Започнах да работя с Елмор, за да разрешим този проблем. Двамата създадохме нова формула за масло, което не се влияе от силното загряване и триене. Това ни отвори път за двигатели, които могат да работят безкрайно без аварии.

— Значи вие двамата сте разработили супермасло — каза Пит.

— Да, може и така да се каже.

— Какво ще е неговото предимство, ако се използва за двигатели с вътрешно горене?

— На теория с един автомобилен двигател може да се изминат три милиона и двеста километра, преди да се наложи ремонт на някоя от вътрешните му части — отговори прозаично Томас. — Сврѣхмощните дизелови двигатели са в състояние да работят ефективно шестнайсет милиона километра. Самолетните реактивни двигатели имат още по-дълъг живот и по-малко поддържане. Същото се отнася и за всяко промишлено превозно средство — от подечните до земекопните машини.

— Да не говорим за корабните двигатели — добави Пит.

— Докато новата технология за енергия се усъвършенства дотам, че да не зависи от сглобяемите детайли — каза Томас, — нашата формула, която ние с Елмор на шега нарекохме „Слик шейсет и шест“,

ще има огромно значение за всеки механичен източник на мощност, който зависи от смазочно масло.

— Колко скъпо е то за пречистване и производство?

— Ще повярвате ли, че е с три цента за галон повече от обикновеното смазочно масло?

— Не мога да си представя, че петролните компании ще се зарадват особено на вашето откритие. Те също ще загубят милиарди долари, ако не и много повече, за двайсет години. Освен, разбира се, ако не купят формулата ви и сами не я изтъргуват.

Томас бавно поклати глава.

— Това никога няма да се случи — заяви той решително. — Елмор изобщо не възнамеряваше да спечели дори един дайм. Той щеше да даде формулата на света безплатно и най-безкористно.

— От това, което ми казахте, си вадя заключението, че формулата е наполовина ваша. Вие също ли сте съгласен да я предадете за общото благо?

Томас се изсмя тихичко.

— Аз съм на шейсет и пет години, господин Пит. Имам диабет, остър артрит, наличие на прекомерно желязо в организма, болест, наречена хемохроматозис, и рак на панкреаса и черния дроб. Ще бъда късметлия, ако продължа да ходя по тази земя още пет години. Какво да правя с един милиард долара при това положение?

— О, Джош — възкликна отчаяно Кели, — никога не си споменавал за...

Той се пресегна и я потупа по ръката.

— Дори баща ти нямаше никаква представа. Никой не знаеше, сега го признавам за първи път, защото вече няма значение. — Томас замълча и вдигна бутилката с вино. — Още една чаша, господин Пит?

— Засега не, благодаря ви.

— А ти, Кели?

— Да, ако обичаш. След това, което каза, ми е нужен кураж.

— Виждам, че имате силна охрана — отбеляза Пит.

— Да — потвърди Томас, — животът ни с Елмор много пъти беше застрашаван. Веднъж бях ранен в крака, когато един крадец се опита да се промъкне в лабораторията.

— Някой се е опитал да открадне формулата ви?

— Не само един, а цял промишлен конгломерат.

— Знаете ли кой точно?

— Същата корпорация, която изхвърли Елмор и мен след двацет и пет години всеотдайна работа.

— И двамата сте били уволнени?

— Тогава татко и Джош все още работеха върху усъвършенстване на формулата за масло — поясни Кели. — Директорите на компанията преждевременно започнаха да кроят бъдещи планове за производство на супермасло и да го продават с цел да получат огромни облаги.

— Елмор и аз не бяхме чули за това — каза Томас. — И двамата бяхме на мнение, че то е изключително жизненоважно за доброто на хората, за да бъде продавано само на онези, които могат да си го позволят. Директорите постъпиха глупаво, като си помислиха, че другите им химици и инженери разполагат с достатъчно данни, за да го произвеждат сами и ни връчиха заповеди за уволнение, като ни заплашиха, че ще ни гонят до дупка, ако се опитаме сами да завършим експеримента. Освен това ни заплашиха с физическо насилие и смърт. Ние обаче продължихме въпреки всичко.

— Вярвате ли, че бившата ви компания се е опитала да ви убие и открадне формулата? — попита Пит.

— Та кой друг е знаел за нашата работа? — отвърна с въпрос Томас, сякаш Пит знаеше отговора. — Кой друг може да има мотив и да извлече полза? Когато те не успяха да открият ключа на формулата ни, програмата им рухна. И тогава ни погнаха.

— Кои са тези „те“?

— Корпорацията „Цербер“.

Пит изпита чувството, че някой стовари чук върху главата му.

— Корпорацията „Цербер“ — повтори той като ехо.

— Чували ли сте за нея? — попита Томас.

— Има улики, които я свързват с пожара на „Емърлд долфин“.

За изненада на Пит, Томас не се показва шокиран и отвърна равнодушно:

— Това не ме учудва. Мъжът, който притежава и контролира компанията, няма да се спре пред нищо, за да пази интересите си, дори ако това означава да опожари туристически кораб заедно с всички мъже, жени и деца на борда.

— Явно, че той не е човек, когото някой би искал да има за враг. Ами акционерите? Те не подозират ли какво става под масата?

— Защо да ги е грижа, след като печалбите от инвестициите им набъбват неимоверно много? Освен това те малко могат да кажат за каквото и да е. Къртис Мърлин Зейл, мъжът на върха на империята, притежава осемдесет процента от акциите.

— Ужасно нещо е това за гигантска американска корпорация да убива за облагите на компанията.

— Стават много по-ужасни неща, отколкото можете да си представите, господин Пит. Мога да ви дам имената на хора, които са свързани с корпорацията „Цербер“ и които, по някакви причини, изчезват или биват намирани мъртви при така наречените злополуки. А за някои се предполага, че са се самоубили.

— Странно, че правителството не е разследвало криминалните им операции.

— „Цербер“ е впил нокти във всяка агенция в щата и федералното правителство. За корпорацията е нищо да платят милион долара на някой по-маловажен служител, за да работи под прикритие за тях, като им предоставя важна информация. Всеки политик, който спазва строго линията в полза на „Цербер“, ще се окаже много богат, с цяло състояние в някоя офшорна банка, когато се оттегли от политиката. — Томас напълни отново чашата си с вино. — И не се заблуждавайте, че някой ще се превърне в информатор, ако в даден момент си помисли, че е пренебрегнат или изведнъж се изпълни с желанието да стане честен. „Цербер“ има програма да опазва кирливите си ризи да не излязат наяве. Семейството на информатора може да бъде заплашвано с физическо насилие и това ще бъде подкрепено със счупен крак на нечия дъщеря или син, което ще изглежда като невинен нещастен случай. Или пък някой ще бъде застигнат от фатален край, след като му бъде инжектирана смъртоносна болест на някое оживено място, без той да разбере. Ще се изненадате колко много журналистически разследвания са били прекратени от главните редактори на вестниците или телевизионните мрежи след срещи с директорите на „Цербер“. Един, който ги изхвърли от своя кабинет, се огъна, когато една от дъщерите му беше намерена тежко пребита при предполагаемо нападение с цел кражба. Повярвайте ми, господин Пит, тези хора не са от добрите.

— Кого наемат те за мръсната си работа?

— Тайна организация, наречена „Пепелянките“. Тя получава заповеди само и лично от самия Зейл. Знам това, защото на Елмор поверително му бе казал негов стар приятел от „Пепелянките“, който го предупредил също, че той и аз сме в списъка на онези, определени да бъдат убити.

— Какво е станало с този приятел?

— Той изчезна — отвърна Томас безцеремонно, сякаш това беше предрешен въпрос.

Нещо бодна задната част на съзнанието на Пит.

— Опашката на Цербер, пазачът на Хадес.

Томас го погледна с любопитство.

— Нима знаете за триглавото куче?

— Такова е логото на корпорацията. Краят на опашката на кучето е главата на змия.

— Това стана иконата на корпорацията — поясни Томас.

— Какъв дух цари сред служителите й? — попита Пит.

— От деня, в който постъпят на работа, на тях им се втълпява, че ги вербуват като в култ. Компанията прави всичко възможно да се придържа към четиридневна работна седмица, да раздава тлъсти премии в края на годината и допълнителни доходи, които са много по-големи от онези, давани в други компании. Става така, че те сякаш биват заробвани, без да го съзнават.

— „Цербер“ няма ли проблеми със синдикатите?

— Синдикатите дори не можаха да припарят до „Цербер“. Направеше ли някой от синдикалните служители призив за членство, веднага се оповестяваше, че ако някой иска да членува в синдикат, той няма да бъде уволнен, но ще загуби всичките си привилегии и облаги, които, както казах, бяха значителни. Когато някой възрастен служител почине или се пенсионира, мястото му обикновено се заема от децата му — толкова трудно е да се пробие инфраструктурата на компанията. Връзките от най-главния до портиера са като енориашите в църквата. Обожанието на компанията е станало като религия. В очите на служителите „Цербер“ не прави нищо нередно.

— Как сте оцелели вие и доктор Еган толкова дълго, след като сте напуснали компанията?

— Защото мъжът, който ръководи операциите на компанията, ни остави сами, планирайки да открадне формулата за маслото и проектите на магнетохидродинамичния двигател на Елмор при първия удобен за него случай.

— А защо е чакал двигателите на доктор Елмор да бъдат усъвършенствани и монтирани на „Емърълд долфин“?

— За да разрушат кораба и да стоварят вината върху двигателите — поясни Томас. — Като опетнят репутацията за надеждност на двигателите, те ще обезсърчат купувачите и така ще могат да откраднат патента на безценица.

— Но пожарът не е започнал от машинното отделение.

— Така ли? Не знаех — почуди се Томас. — Ако сте прав, тогава единственото ми предположение е, че операцията да се опожари кораба по някакъв начин се е объркала, не е вървяла по план. Но това е само предположение.

— И то може би вярно — съгласи се Пит. — Ние открихме запалителни средства в параклиса на кораба, където според екипажа е възникнал пожарът. Те може би са били определени да се запалят последователно, като се започне от машинното и се стигне до горните палуби, докато последните бъдат възпламенени в параклиса. Но, както вие предположихте, нещо се е объркало.

Пит не го изрече, но разбра, че неуспелият опит да бъде хвърлена вината за бедствието върху двигателите, е друга причина корабът да бъде потопен преди официалното разследване.

Томас сниши глас, когато пак заговори и Пит едва го чуваше.

— Надявам се и се моля само те да не се опитат да извършат същото престъпно деяние като с „Голдън марлин“.

— Имате предвид новата луксозна подводница, конструирана като подводен туристически кораб ли?

— Да. Тя ще предприеме първото си плаване след два дни.

— Защо си толкова загрижен за това? — поинтересува се Кели.

Томас я погледна.

— Нима не знаеш?

— Какво да знае? — попита Пит.

— „Голдън марлин“ е собственост на морските туристически линии „Блу сийз“. Двигателите, които двамата с Елмор конструирахме, са монтирани и на нея.

28.

Пит веднага уведоми адмирал Сандекър, който изпрати реактивен самолет на НЮМА да го вземе от аеродрума „Джийн Тейлър“. По обратния път покрай реката Кели форсира още повече колата и стигна минути преди самолетът да се приземи. Тя настояваше, че може да бъде полезна и никакви възражения от страна на Пит не бяха достатъчно основателни, за да я отклонят от намеренията ѝ да се качи на самолета и да го придружи до Вашингтон.

Джордино и Руди Гън чакаха край пистата на летището на Лангли, когато самолетът зарулира и спря. Те бързо се качиха на борда и самолетът отново излетя — за Форт Лодърдейл, Флорида, където се намираше корпоративното главно управление на морските туристически линии „Блу сийз“. Гън беше уредил за придвижването им един линкълн и само минути след кацането на реактивния самолет, с Джордино на волана, те поеха към пристанището.

Сградата на „Блу сийз“ се издигаше на 275 метра над брега на остров, където домуваха корабите на фирмата. Отвън конструкцията имаше формата на гигантски ветроход. Външните асансьори се движеха в огромна шахта, наподобяваща мачта. Самата сграда, построена предимно от стъкло, се извиваше като гигантско ветрило. Стъклата бяха сини, като централната стена представляваше опънато бяло платно, което можеше да издържа на вятър, духащ със скорост 240 километра в час. Долните четирийсет етажа поместваха кабинетите на дружеството, а горните петдесет бяха оборудвани като хотелски стаи, където се настаняваха пътниците, преди да се качат на туристическите кораби.

Джордино навлезе в подземен тунел, който минаваше под водата и отвеждаше към огромното здание на острова. Едно пиколо пое колата, а те се качиха в един от външните асансьори и пропътуваха три нива нагоре до главното фоайе, разположено под атриум, издигащ се на двеста метра в средата на административните и хотелските етажи. Секретарката на корпоративните директори на „Блу сийз“ ги чакаше и ги поведе към частен служебен асансьор, който ги качи до дирекцията

на четирийсетия етаж. Президентът на морските туристически линии, Уорън Лаш, стана и заобиколи бюрото си, за да ги посрещне.

Руди Гън ги представи и всички седнаха.

— И тъй — започна Лаш, висок мъж с прошарена коса и с тегло малко над нормата. Нищо чудно да е играл футбол в колежа. Имаше тъмнокафяви очи, които се местеха от Пит към Кели, към Джордино, към Гън и обратно като панорамна камера, заснемаща живописен пейзаж, — защо е всичко това? Адмирал Сандекър доста настоятелно ми нареди по телефона да отложи отплаването на „Голдън марлин“.

— Има опасност корабът да бъде сполетян от същата съдба, каквато сполетя „Емърълд долфин“ — поясни Гън.

— Ще ми се да видя доклад, в който се твърди, че се касае за всичко друго, но не и за нещастен случай — каза Лаш с лице, изразяващо съмнение. — Не ми се вярва да се случи отново подобно бедствие.

Пит се наведе напред.

— Уверявам ви, господине, НЮМА откри неопровержимо доказателство, че пожарът е бил умишлен, както и улики, които недвусмислено сочат, че са били използвани взривни вещества за потопяването на кораба, докато е бил на буксир.

— Това е първото, за което чух. — Внезапният гняв в гласа на Лаш беше ясно доловим. — Компаниите, застраховали кораба, не са уведомили нито мен, нито директорите на корпорацията, че пожарът е бил умишлен. Единственото, което ни казаха, беше, че по неизвестни причини противопожарните системи не са се задействали. „Блу сийз“, разбира се, ще даде под съд фирмите, произвели системите.

— Може да стане проблем, ако се докаже, че противопожарните системи също умишлено са били извадени от строя.

— Никога няма да се хвана на подобни приказки.

— Повярвайте ми — настоя Пит, — това съвсем не са приказки.

— Какъв мотив би имал някой да разруши „Емърълд долфин“ и да убие хиляди пътници?

— Според нас мотивът е бил да бъдат разрушени новите магнитохидродинамични двигатели на доктор Елмор Еган — поясни Джордино.

— Защо ще иска някой да разруши най-великата технология на движеща сила на новия век? — попита Лаш, видимо объркан.

— За да елиминира конкуренцията.

— Честно казано, господа... — Той кимна към Кели и добави усмихнат: — и дами, не мога да погледна на историята ви по друг начин освен като на изфабрикувана.

— Ще ми се да можем да ви обясня нещата по-подробно — обади се Гън, — но за момента, докато ФБР и ЦРУ не се произнесат официално, ръцете ни са вързани.

Лаш не се хвана на думите му.

— В такъв случай това не е официално разследване от страна на НЮМА, нито пък законно.

— Честно казано — призна Гън, — така е.

— Надявам се, няма да дадете гласност на тази чудата теория.

— Адмирал Сандекър също е на мнение да не се правят никакви официални изявления, докато не приключи разследването на всички агенции, занимаващи се със случая — каза Пит. — Ще добавя също, че според него ще бъде във вреда на туристическото корабостроене, ако медиите направят сензации от инцидента с материали, в които се твърди за терористи, разрушаващи кораби и убиващи пътници.

— Не мога да не се съглася с подобно нещо — призна Лаш. — Но защо трябва да спра точно „Голдън марлин“ да отплава? Защо не други стотици туристически кораби? Ако потопяването на „Емърълд долфин“ е било терористичен акт, защо не предупредите и другите морски туристически линии в света? — Лаш разпери ръце. — Не можете да ме убедите, че се налага да отложа първото плаване на „Голдън марлин“. Като първа подводна туристическа лодка, тя ще открие нова ера в луксозното мореплаване. Хората са си направили резервации от две години. Не мога с чиста съвест да разочаровам четиристотин пътника, които са си запазили места. Мнозина от тях вече пристигнаха и са настанени в хотела. Съжалявам, но „Голдън марлин“ ще отплава утре, както е предвидено.

— Тъй като не сме в състояние да ви склоним по друг начин — каза Пит, — ще можем ли да ви убедим поне да засилите мерките за безопасност и да осигурите екип от морски инспектори, които да правят непрекъснати проверки на всички съоръжения и системи на борда на кораба по време на плаването?

— На лодката — поправи го Лаш усмихнат. — Подводниците се наричат лодки, подводни лодки.

— А не е ли луксозен лайнер? — попита Кели.

— Когато плава на повърхността, да, но този плавателен съд е построен да плава под вода.

— Ще се съгласите ли на допълнителни предохранителни мерки и на екип от инспектори? — настоя да чуе мнението му Гън.

— Да, разбира се — отвърна любезно Лаш.

Пит не беше свършил с изискванията си.

— Бих искал също така водолазен екип да направи оглед на корпуса под водолинията.

Лаш кимна рязко.

— Това ще го уредя. Ние имаме щатни водолази за подводни ремонти и поддръжка както на плавателните съдове, така и на сградата.

— Благодаря ви за съдействието — вметна Гън.

— Въпреки че смятам предпазните мерки за необходимост, не искам да се повтаря трагедията с „Емърълд долфин“. Ако не от „Лойдс“ в Лондон, „Блу сийз“ със сигурност ще бъде картотекирана за банкрут.

— Ако не възразите, Джордино и аз бихме искали да се включим в плаването — каза Пит.

— Аз също — настоя Кели. — Имам законно придобити права над работата на баща ми.

Лаш стана от стола си.

— Не виждам никакъв проблем. Въпреки различията в мненията ни, ще ми бъде приятно да ви настаня тук. Всички стаи за пътниците са резервирани, но може и да има някой и друг неявил се пътник. Ако не, положително ще мога да уредя нещо в общото жилищно помещение за редовия състав. Лодката ще пристигне в пристанището на хотела утре сутринта в седем часа. Тогава ще можете да се качите на борда.

Гън се ръкува с Лаш.

— Благодаря ви, господин Лаш. Надявам се да не сме ви изплашили прекомерно, но адмирал Сандекър настоя да бъдете уведомен за всяка потенциална опасност.

— Напълно съм съгласен. Моля, предайте на адмирала, че съм му признателен за загрижеността му, но не виждам сериозни проблеми. „Голдън марлин“ премина през разширени подводни ходове

изпитания и резултатът е, че двигателите на доктор Еган, както и аварийните системи на лодката функционират безупречно.

— И аз ви благодаря, господин Лаш — каза Пит. — Ще ви държим в течение за всяко ново развитие на събитията.

Когато напуснаха кабинета на Лаш, в асансьора Джордино въздъхна и рече:

— Е, поне опитахме.

— Не съм изненадан — каза Гън. — Бедствието с „Емърълд долфин“ даде на компанията свобода да си чупи главата. Отлагането на отплаването на „Голдън марлин“ като нищо щеше да закрие туристическата линия. Лаш и директорите му нямат избор, освен да пуснат кораба на първото му плаване и да се надяват то да мине без произшествия.

След като Гън се върна на летището, за да отлети обратно за Вашингтон, Пит, Джордино и Кели уредиха чрез личната секретарка на Уорън Лаш преспиването си в хотела. Още щом се настани в стаята си, Пит се обади на Сандекър.

— Не успяхме да склоним Лаш да отложи отплаването — поясни Пит.

— Така и предположих — въздъхна адмиралът.

— Аз, Ал и Кели ще плаваме с подводната лодка.

— Съгласува ли го с Лаш?

— Да, той се съгласи без възражения.

Пит чу по телефона шумоленето на хартия, докато Сандекър разлистваше книгата върху бюрото си.

— Имам малко новини за тебе — каза адмиралът. — ФБР смята, че е установил самоличността на мъжа, който стои зад пожара на „Емърълд долфин“, по описанията, дадени от оцелелите пътници.

— И кой е той?

— Мръсник от класа. Истинското му име е Оно Канай. Роден в Лос Анджелис. Натрупал пет страници с углавни престъпления до осемнайсетгодишната си възраст и се записал в армията, за да избегне обвинение в изнасилване. Издигнал се до чин офицер и се прехвърлил в строго секретна военна организация, наречена ТЕДИЕ.

— Изобщо не съм чувал за нея.

— Като се вземе предвид с какво се занимава, само малцина в правителството знаят — поясни Сандекър. — Съкращението ТЕДИЕ означава Тайна елитна дейност за изборително елиминиране.

— Пак нищо не ми говори — каза Пит.

— Първоначално организацията била сформирана да се бори срещу терористи, като убива лидерите им, преди техните действия да застрашат американските граждани. Но преди десетилетие президентът съкратил проектите им и им наредил да се разформироваат, което се оказало недобра идея за тях. Високообученият в политически и тайни убийства Оно Канай, сега капитан, напуснал заедно с още дванайсет негови съмишленици и създал компания за търговски убийства.

— На узаконените убийства.

— Нецо такова. Назначавали хора за извършване на убийства. От две години насам има цял списък на неразкрити убийства, включващи политици, директори на корпорации и някои известни личности. Убивали са дори босове на Мафията.

— Не са ли били разследвани?

— ФБР има досиета, но тия момчета са печени. Те не оставят никакви улики, издаващи тяхно участие. Следователите са напълно объркани, защото тепърва ще трябва да набедят Канай и неговата банда убийци. Все по-голям става страхът, че бъдещите икономически войни ще доведат до създаването на смъртоносни отряди.

— Тия, които предвиждат подобно нещо, едва ли имат предвид убийства и хулиганство.

— Колкото и отвратително да звучи — каза Сандекър, — малко са корпоративните директори в света, които биха се спрели пред нещо, за да постигнат власт и монопол.

— Коего ни води до „Цербер“.

— Точно така. И става все по-очевидно, че Канай не само стои зад пожара на борда на „Емърлд долфин“ и взривяването на корпуса му, докато е бил на буксир, но пак той, представяйки се за корабен офицер, е саботирал противопожарните системи.

— Само един човек не е в състояние да извърши всичко това — изрази съмнението си Пит.

— Канай невинаги работи сам. Затова предупреждавам теб и Ал да бъдете нащрек всяка секунда, докато сте на борда на „Голдън

марлин“.

— Ще следим зорко всяко подозрително поведение на членовете на екипажа.

— Най-добре гледайте да не изпускате от очи Оно Канай.

— Не те разбирам — почуди се Пит.

— Неговото е прекалено голямо. Той няма да остави работа като тази на подчинените си. Бъди сигурен, че сам ще я свърши.

— Поне знаеш ли как изглежда?

— И ти трябва да знаеш, срещал си го.

— Срещал съм го? Къде?

— Току-що получих съобщение от полицейските следователи в Ню Йорк. Оно Канай е пилотът на стария самолет, който се опита да те убие във въздуха.

29.

„Голдън марлин“ не приличаше на нито един от строените някога туристически лайнери. Подводният съд нямаше палуби за разходки, нито балкони пред каютите, нито димоходи или газоходи. Заоблената му надстройка беше покрита с редици от големи, кръгли илюминатори. Единствените изпъкнали форми бяха една заоблена като кубе структура над носовата част, предназначена за командния мостик, и друга, висока, във вид на перка, на кърмата, където се помещаваха луксозен общ салон и казино, които се въртяха около неподвижни илюминатори.

Дълъг 122 метра и широк 12 метра, подводният съд беше от класа на повечето по-малки луксозни туристически лайнери, които плаваха по море. Доскоро подводните екскурзии се извършваха с малки подводници, които имаха ограничена дълбочина на потапяне и далечина на плаване. „Голдън марлин“ щеше да внесе промяна в историята на морския туризъм. С автономните си двигатели, построени от доктор Еган, тя можеше да плава през Карибско море на дълбочина до 300 метра в продължение на две седмици, преди да влезе в пристанище за дозареждане с гориво и продоволствия.

Като се приемеше неутолимата страст на хората към активна почивка, океанският туризъм се разрастваше все повече и повече. Сега, с подводен туристически лайнер, хоризонтът за подводно пътуване беше на път да се разшири безмерно.

— Колко е красива! — възкликна Кели, застанала на кея в ранното утро и вперила поглед в уникалния подводен съд.

— Само дето златото^[1] ѝ е малко в повече — смотолеви Джордино, като намести слънчевите си очила така, че да не улавят отражението на изгряващото слънце в стъклата на надстройката.

Пит мълчаливо оглеждаше безшевната форма на титановия корпус. За разлика от другите морски съдове, никъде не се виждаха листове или нитове. Голямата туристическа подводница беше чудо на морската технология. Той се възхищаваше на изработката, когато един корабен офицер се приближи до него от подножието на трапа.

— Извинете, вие ли сте хората от НЮМА?

— Да, ние сме — потвърди Джордино.

— Аз съм Пол Конрад, старши помощник-капитан. Господин Лаш уведоми капитан Болдуин, че ще пътувате с нас. Имате ли багаж?

— Да, само ръчен — отговори Кели, очакваща с нетърпение да разгледа вътрешността на лодката.

— Госпожице Еган, вас ще настаним в самостоятелна каюта — каза любезно Конрад. — А вие, господин Пит и господин Джордино, ще делите една каюта в жилищните помещения на моряците.

— Близо до момичетата, които танцуват в театъра ли? — попита Джордино със сериозно лице.

— Де такъв късмет! — засмя се Конрад. — Моля, последвайте ме.

— Ще ви настигна след минута — каза Пит, след което се обърна и тръгна по кея към една стълба, водеща към водата.

Мъж и жена в мокро подводно облекло проверяваха водолазната си екипировка, преди да слязат по стълбата във водата.

— Вие ли сте екипът, който ще проверява дъното на корпуса? — попита ги той.

Висок, слаб мъж с приятно лице, го погледна и му се усмихна.

— Да, ние сме.

— Името ми е Дърк Пит. Аз бях този, който препоръча вашите услуги.

— Франк Мартин.

— А дамата?

— Съпругата ми Карълайн. Мила, това е Дърк Пит от НЮМА. На него трябва да благодарим за тази работа.

— Приятно ми е — каза красивата блондинка, чиято фигура привлекателно изпълваше мокрото подводно облекло.

Пит пое ръката ѝ и се изненада от здравето ѝ ръкостискане.

— Сигурен съм, че сте много веща в гмуркането.

— Правя това от петнайсет години.

— И то не по-зле от всеки мъж — добави с гордост Мартин.

— Можете ли да ни кажете какво точно да търсим? — попита Карълайн.

— Няма какво да го увъртам — отвърна Пит. — Търсете всякакъв вид тяло, закрепено за корпуса, и най-вече взривно

устройство.

Мартин не се смути.

— И ако намерим?

— Ако намерите едно, ще намерите и още. Не ги докосвайте. Ние ще уредим пристигането на екип по подводни подривни работи, за да ги обезвреди.

— А кого трябва да уведомим?

— Капитанът на подводницата. На този етап това ще е негова отговорност.

— Беше ми приятно, че се запознахме, господин Пит — каза Мартин.

— На мен също — добави Карълайн с очарователна усмивка.

— Късмет! — пожела им сърдечно Пит. — Ще направите този ден мой, ако не откриете нищо.

Още преди той да стигне до трапа, Мартинови бяха под водата и се спускаха под корпуса на „Голдън марлин“.

Старшият помощник-капитан преведе Кели през разкошен солариум, след което двамата се качиха с остъклен асансьор, гравирани с тропически риби, до палубата, където я въведе в удобна каюта. После заведе Пит и Джордино до по-малка каюта в жилищните помещения на моряците, намиращи се под пътническите палуби.

— Бих искал да се видя с капитан Болдуин възможно най-скоро, когато му е удобно — каза Пит.

— Капитанът ще ви очаква за закуска в офицерския стол след половин час. Офицерският състав и екипът от инспектори от корабостроителницата, който дойде на борда късно снощи, също ще бъдат там.

— Искам и госпожица Еган да присъства — каза Пит с официален тон.

Конрад се притесни, но бързо се окопоти.

— Ще попитам капитан Болдуин дали ще разреши дама да присъства на събранието.

— Тъй като лодката нямаше да съществува, ако не беше гениалният ум на баща й — намеси се Джордино, — мисля, че е редно да бъде и тя.

— Сигурен съм, че капитанът ще се съгласи — рече някак припряно Конрад и побърза да излезе от каютата, като затвори вратата

след себе си.

Джордино огледа оскъдно обзаведената и тясна като килер кабина и подметна:

— Имам чувството, че не сме желани тук.

— Желани или не — отвърна Пит, — трябва да осигурим безопасността на лодката и пътниците ѝ. — Той бръкна в платнения си дълбок сак и подаде на Джордино портативна радиостанция. — Да се свързваш с мен, ако откриеш нещо, както и аз с теб.

— Откъде започваме?

— Ако искаш да изпратиш този плавателен съд на дъното и всеки на борда му, какво би направил?

Джордино се замисли, после отвърна:

— Ако съм се измъкнал безнаказано от пожар на „Емърлд долфин“, може би ще опитам същата игра отново. Но, ако искам да го пратя на дъното без шум и врява, ще взривя или корпуса, или баластните цистерни.

— Същото си помислих и аз. Тогава започни с този сценарий и претърси кораба за експлозиви.

— А ти какво ще търсиш?

Пит се усмихна, но усмивката му не беше весела.

— Мъжът, който ще запали фитила.

Ако Пит е очаквал капитанът на „Голдън марлин“ да е модел за добронамерено съдействие, то много се лъжеше. Капитан Морис Болдуин беше човек, който вървеше по права линия и никога не се отклоняваше. Той управляваше образцов във всяко отношение кораб и нямаше намерение външни лица да се качват на борда и да нарушават установения от него ред. Единственият му дом беше корабът, на който служеше. Ако имаше съпруга, а той нямаше, или дом, което за него беше губене на време, той щеше да се чувства като стрида без черупка.

Лицето му представляваше строга маска — червендалесто и винаги свъсено неприветливо. Мънистените му очи с цвят на тъмен орех и с тежки клепачи гледаха изпод неподвижни и събрани вежди. Единствено сребрилата му, гъста като грива коса, му придаваше вид на изискан човек с власт. Беше широкоплещест като Джордино, но с цели дващест и пет сантиметра по-пълен в кръста от него. Той

забарабани с пръсти по масата в офицерския стол и загледа втренчено Пит, който издържа на погледа му, без да мигне.

— Значи казвате, че корабът е в опасност?

— Да. Същото казват и адмирал Сандекър, и още няколко високопоставени служители от ФБР и ЦРУ.

— Глупости! — възрази отчетливо капитанът, като свали ръце от масата и стисна страничните облегалки на стола си до побеляване на кокалчетата им. — Само защото един от нашите лайнери е претърпял злополука, не значи, че същото чака и нас. Тази лодка е напълно безопасна. Лично аз съм проверил всеки сантиметър от нея. По дяволите, та аз дори надзиравах строежа ѝ! — Той огледа раздражен седящите около масата Пит, Джордино и екипа от четирима мъже, изпратен от корабостроителницата. — Правете каквото смятате за нужно, но ви предупреждавам да не се месите в работата на тази лодка по време на плаването, иначе, кълна се, ще ви сваля на първото пристанище, независимо какво порицание ще получи след това от управата.

Ранд О'Мали, не по-малко груб от Болдуин, се усмихна злобно и рече:

— Като ръководител на инспекторския екип, ви уверявам, капитане, че няма да застанем на пътя ви. Очаквам от вас обаче да ни съдействате, ако се натъкнем на проблем с някоя от системите за безопасност.

— Търсете каквото искате — смотолеве Болдуин. — Уверявам ви, че няма да намерите нищо, застрашаващо този плавателен съд.

— Предлагам да изчакате да получим доклада от водолазите, които проверяват външната долна част на корпуса.

— Не виждам причина да чакам — отвърна остро Болдуин.

— Има вероятност те да намерят чужди тела, закрепени за дъното на корпуса.

— Това е действителният живот, господин Пит — заяви с безразличие Болдуин, — а не някаква измислена приказка по телевизията.

В продължение на близо половин минута настъпи тишина, пълна тишина. След това Пит стана, подпря ръце на масата и с лека ледена усмивка заби поглед в Болдуин.

Джордино разпозна признаците. Започва се, помисли си той. Добрият ми Пит. Дай му да се разбере на тази арогантна мижитурка.

— Изглежда, нямате никаква представа каква опасност е надвиснала над вашата лодка — заговори сериозно Пит. — Аз съм единственият от присъстващите тук свидетел на невъобразимото опустошение, което причини пожарът на „Емърълд долфин“. Видях да умират стотици мъже, жени и деца, някои да изгарят живи в адски мъки, други да се давят, преди да успеем да стигнем до тях. Морското дъно е осеяно с кораби, чиито капитани са си мислили, че са непобедими и имунизирани срещу катастрофи. Вземете „Титаник“, „Лузитания“, „Моро Касъл“ — техните капитани пренебрегнаха знаменията и признаците на опасност и платиха скъпо. Когато опасността надвисне, капитан Болдуин, а тя със сигурност ще надвисне над тази лодка и всички на борда ѝ, тя ще се стовари с мълниеносна скорост и нито вие, нито някой от екипажа ви ще успее да реагира навреме. Ще дойде най-внезапно от посока, от която изобщо не сте очаквали. Но тогава ще бъде много късно. „Голдън марлин“ и всички в нея ще загинат и тяхната смърт ще легне като тежък товар на раменете ви.

Пит замълча и се изправи.

— Хората, решени да разрушат кораба ви, са несъмнено на борда и се представят за някои от офицерите, матросите ви или може би сред пътниците ви. Схващате ли картинката, капитан Болдуин? Схващате ли я?

Колкото и странно да беше, този път Болдуин не кипна. Лицето му беше безизразно, без следа от някакво чувство. Той отговори ясно и кратко:

— Благодаря ви, господин Пит. Ще взема предвид думите ви — после стана и се запъти към вратата. — Благодаря ви, господа. Ще отплаваме точно след трийсет и седем минути.

Когато в стаята останаха само Пит, Джордино и О’Мали, Джордино се облегна назад и непочтително кръстоса крака върху заседателната маса.

— „Ще отплаваме точно след трийсет и седем минути“ — имитира той Болдуин. — Ама че взискателен човек!

— Направен е от оборски тор и цимент — подметна О’Мали.

На Пит мигом му хареса този мъж, както и на Джордино.

— Надявам се да ни вземете по̀ на сериозно от капитан Болдуин — каза той.

О'Мали се захили, показвайки всичките си зъби.

— Ако сте прав, а аз не се съмнявам в това, нямам намерение да умирам в тази екстравагантна щуротия.

— Май не ви харесва много тази лодка — отбеляза развеселен Пит.

— Прекалено претрупана конструкция — изсумтя мъжът. — Повече разноски и проекти са хвърлени за пищното ѝ обзавеждане, отколкото за основните инженерни системи. Независимо дали е преминала успешно изпитанията в море, или не, няма да се изненадам, ако се спусне под вода и повече не се издигне.

— Не знам защо, но не ми е приятно да чувам подобни изявления от експерт по корабостроене — измърмори Джордино.

Пит скръсти ръце пред гърдите си.

— Главното ми безпокойство е, че бедствието ще бъде причинено от човешка ръка.

О'Мали го погледна.

— Знаете ли на колко места някой луд може да постави взривно вещество, за да потопи това корито?

— Ако лодката се спусне дълбоко под водата, пробив на всяко място по корпуса ще свърши тази работа.

— Както и пробив в баластните цистерни.

— Нямах време да изуча подробно плана и техническите характеристики на лодката, хвърлих им само бегъл поглед снощи — каза Пит. — Но трябва да има подводна система за евакуиране.

— Има — отвърна О'Мали, — и то добра. Вместо в спасителни лодки, пътниците влизат в предназначените за тях аварийни отсеци, които побират петдесет души. После входните им врати се затварят херметически. В същото време външните врати се отварят, в ежекторните системи се вкарва въздушен поток и тогава отсеците се откачат от подводницата и се издигат на повърхността. Уверявам ви, системата е много ефикасна. Знам това, защото бях консултант на проекта ѝ.

— Ако поискате да повредите евакуационната система, какво бихте направили?

— Доста невесела мисъл.

— Трябва да предвидим всички вероятности.

О’Мали се почеса по главата.

— Ами бих повредил въздушния ежектор.

— Ще ви бъда признателен, ако вие и екипът ви проверите много внимателно дали е бърникано някъде в тази система — препоръча Пит.

О’Мали го погледна с полуотворени очи.

— Не бих допуснал небрежна проверка на нещо, от което зависи живота ми.

Джордино съсредоточено оглеждаше ноктите на едната си ръка, когато подхвърли:

— Надявам се да не бъдат изречени някога по-искрени думи.

Палубните моряци прибраха котвените въжета, навити на борда на „Голдън марлин“, секунди преди десните подрулващи устройства да бъдат задействани и подводната лодка започна да се отгласва странично от дока. Над хиляда души бяха дошли на пристанището, за да наблюдават първото отплаване на първата подводна туристическа лодка. От един подиум губернаторът на Флорида и други официални лица и знаменитости държаха шаблонни речи. Оркестърът към университета във Флорида засвири потпури от морски звуци, последван от карибски оркестър. Когато подводният съд се отдалечи от кея, към двата оркестъра се присъедини и оркестърът на подводната лодка и заедно те засвириха традиционната при отплаване песен „Докато се срещнем отново“. Знаменца и конфети се посипаха върху пътници, изпращачите помахваха с ръце и викаха. Беше трогателна сцена. Пит се удиви, като видя колко много жени изтриваха сълзите си. Дори Кели беше видимо развълнувана от виковете „Бон воаяж!“^[2].

Пит не мерна никъде водолазите. Опитите му да се свърже с капитан Болдуин на мостика бяха безрезултатни. Той се разбунтува вътрешно, но нямаше начин да спре кораба да отплава.

Подводната лодка още беше в пристанищния канал на път към откритите сини води край Флорида, когато пътниците бяха помолени да се съберат в театралната зала, където старшият помощник-капитан Пол Конрад ги запозна с подводната туристическа лодка и начина на действие на системите за евакуация. Кели седеше най-отпред от едната страна на залата, а Пит — най-отзад от другата страна. На борда

имаше шест семейства от чернокожи, но никой от мъжете не приличаше на Оно Канай. Когато Конрад свърши, прозвучаха няколко гонга и пътниците бяха поведени към отсеците за евакуиране.

Джордино заедно с инспекторите търсеше взривни устройства или признаци на повредени съоръжения, а Пит и Кели помагаша на корабния домакин да проверява поименно и да настанява пътниците в каютите им. Проверката ставаше бавно. До обяд едва бяха преполовили списъка само на пътниците, а оставаше и този на екипажа.

— Започвам да се съмнявам, че той е на борда — въздъхна уморено Кели.

— Освен ако не се е промъкнал без билет — каза Пит, оглеждаше снимките на пътниците, направени от корабния фотограф при качването им на борда. Той вдигна една от снимките към светлината и се вгледа в лицето. После я подаде на Кели.

— Да ти се струва познато?

Тя се вгледа продължително в снимката, прочете името и се усмихна.

— Приликата е голяма, само че този господин Джонатан Форд е бял.

Пит сви рамене.

— Така е. Е, значи сме отново в изходна позиция.

В четири часа следобед по високоговорителите се разнесе мелодия. Това беше сигнал, че лодката започва да се спуска под вода. Всички пътници се втурнаха да си намерят столове до илюминаторите. Не се усети никаква вибрация или намаляване на скоростта, когато подводният съд бавно започна да се спуска под повърхността. Морето като че ли се надигаше, докато лодката слизаше сред водовъртеж от въздушни мехурчета, които бързо изчезнаха, когато яркото слънце и небе се превърнаха в тъмносиня бездна.

Магнитохидродинамичните двигатели работеха безшумно и без вибриране. Освен водата, минаваща покрай илюминаторите, пътниците не виждаха никакво друго движение навън. Регенераторите на въздух отнемаха въглеродния двуокис и вкарваха чист въздух в подводницата.

Въпреки че отначало имаше малко за гледане, пътниците бяха погълнати от различния свят, който се разкриваше пред очите им.

Скоро започнаха да се появяват и риби, които почти не проявяваха интерес към огромния съд, нахлуващ в царството им. Ярко оцветени риби във фосфоресциращо пурпурночервено, жълто и оранжево, минаваха покрай илюминаторите. Обитателите на солената вода бяха далеч по-смайващи от живеещите в сладководните езера и реки. Скоро и те се изгубиха над подводницата, спускаща се все по-надолу.

Пасаж баракуди с дълги, гладки тела, които блестяха като сребро, премина лениво покрай тях; издали долни устни напред, те се взираха с чисто черните си очи в търсене на храна. Плуваха плавно, в крак с лодката. После изведнъж, с едно мигване, се стрелнаха напред и изчезнаха от поглед.

Пътниците на левия борд имаха удоволствието да видят една огромна риба луна, наричана още Мола Мола. Огромното ѝ заоблено тяло в блестящо бяло-оранжево, беше дълго три метра и почти толкова високо и вероятно тежеше близо два тона. Странната на вид риба, с огромни перки на гърба и опашката, изглеждаше така, сякаш тялото ѝ беше забравило да расте на дължина. Голямата опашка се намираще точно зад главата. Приятелски настроеният гигант на дълбините също скоро остана зад подводницата.

Морските биолози, поканени на борда от морската туристическа линия, описваха и обясняваха характеристиките и схемите на поведение и миграция в морето. След рибата луна се появиха две малки риби чук, чиято дължина стигаше едва метър и половина. Пътниците се удивиха на широката издатина отпред на главите им и разположените в двата ѝ края изпъкнали очни ябълки. Този вид акули проявиха любопитство и заплуваха редом до илюминаторите, взирайки се с по едно око в странните същества зад тях. Но и те, като другите риби, бързо се отегчиха от гигантския натрапник и размахвайки грациозно опашки, се загубиха във водния мрак.

До всеки илюминатор имаше монтиран цифров измервателен уред, който отчиташе дълбочината на подводница. Старши помощник-капитан Конрад съобщи по уредбата, че в момента се намират на дълбочина сто и осемдесет метра и приближават дъното. Като по даден знак пътниците доближиха лица до илюминаторите и се възряха надолу. Дъното бавно се появи и се просна под подводницата. Някога, преди океаните да се надигнат, то е било покрито с корали, но сега се виждаха само черупки, утайка и разпръснати скали от лава, обрасли с

морски свят. Тъй като на тази дълбочина ярките цветове помръкнаха, всички те добиха зеленикавокафяв оттенък. Безброй риби, обитаващи дъното, разнообразяваха голия пейзаж. Пътниците наблюдаваха прехласнати този чужд за тях свят при видимост над шейсет метра.

В предния купол, където се намираше командният мостик, капитан Болдуин внимателно превеждаше „Голдън марлин“ през водата, на петнайсет метра над океанското дъно, като зорко следеше за всяка неочаквана промяна в терена. Радиолокаторът и хидроакустичната станция със страничен обзор показваха дъното на една миля напред и встрани и предоставяха на операторите достатъчно време да променят курса и да издигнат подводния съд в случай на внезапна поява на висока скала. Курсът за следващите десет дни беше изчислен с особено старание. Частно наети океанографи бяха изучили океанското дъно през островните плавателни канали и бяха маркирали дълбочината за пътуването. Сега лодката следваше предварително зададения курс чрез компютрите на борда.

Дъното изведнъж изчезна, когато подводницата увисна над дълбока подводна котловина, чието дъно се намираше на деветстотин и петнайсет метра — с шестстотин и петнайсет метра по-дълбоко от пределните граници, определени от архитектите на лодката. Болдуин предаде щурвала на третия помощник-капитан и се обърна към свързочния офицер, който се приближи до него и му подаде съобщение. Капитанът го прочете и по лицето му се изписа питащ израз.

— Намери господин Пит и му кажи да дойде на мостика — нареди той на един матрос, който зяпаше прехласнат гледката навън.

Пит и Кели не отделиха време, за да наблюдават подводния пейзаж. Те все още се намираха в канцеларията на корабния домакин и се запознаваха с личните досиета на екипажа. Когато му бе съобщено, че капитанът иска да го види, Пит остави Кели и тръгна към мостика. Едва пристъпил вътре и Болдуин му връчи съобщението.

— Какво ще кажете за това? — попита го той.

Пит прочете съобщението на глас.

— „Уведомяваме ви, че труповете на водолазите, инспектиращи дъното на вашия кораб, бяха намерени вързани за пристанищните пилоти под повърхността на канала. Първоначалното разследване сочи, че те са били убити от лице или лица, засега неизвестни, които са

ги нападнали в гръб, като острието на ножа е пробол сърцата им. Очакваме Вашия отговор.“

Съобщението беше подписано от детектив лейтенант Дел Картър от полицейското управление във Форд Лодърдейл.

Пит изведнъж бе обзет от вина, чувствайки, че именно той несъзнателно беше пратил Франк и Карълайн на смърт.

— На каква дълбочина сме? — попита той остро.

— Дълбочина ли? — повтори стреснатият Болдуин. — Минахме континенталния шелф и сме в дълбоки води. — Той посочи дълбокомера, монтиран над прозорците. — Вижте сам. Дъното е на седемстотин трийсет и два метра под кила ни.

— Веднага обърнете! — заповяда Пит рязко. — Върнете се в плитки води, преди да е станало твърде късно.

Болдуин стисна челюсти.

— Какви ги приказвате?

— Водолазите са били убити, понеже са намерили взривни вещества, закрепени за корпуса на подводницата. Не ви моля, капитане. Заради живота на всеки на борда обърнете лодката и навлезте в плитки води, преди да е станало много късно.

— А ако не го направя? — предизвика го Болдуин.

Зелените очи на Пит станаха студени като Арктическото море и пронизаха Болдуин като с пикели. Когато заговори, сякаш самият дявол заговори.

— Тогава, в името на човечността, се кълна, че ще ви убия и ще поема управлението на кораба.

Болдуин отскочи назад като прободен с копие. После бавно, много бавно се съвзе и побелелите му устни се разтегнаха в стегната усмивка. Обърна се и погледна кърмчията, който стоеше като онемял, с разширени колкото автомобилни джанти очи.

— Реверсирай и продължи на пълен ход — после се обърна към Пит. — Е, доволен ли сте, господин Пит?

— Предлагам да пуснете алармения сигнал и да наредите на пътниците да се отправят към евакуационните отсеци.

Болдуин кимна.

— Считайте го за сторено — после се обърна към старши помощник-капитан Конрад и му нареди: — Да се изхвърли водата от

баластните цистерни. Можем да удвоим скоростта веднага щом излезем на повърхността.

— Молете се това да стане навреме — вметна Пит, чувствайки, че напрежението започва да го отпуска, — иначе ще трябва да избираме между удавяне и задушаване, наблюдавайки рибите да плуват край нас.

Кели седеше в канцеларията на корабния домакин и преглеждаше досиетата на екипажа, когато почувства нечие присъствие. Вдигна поглед и видя мъж, който влезе в помещението безшумно. Беше облечен в риза за голф и къси панталони. По лицето му играеше зловеца усмивка. Тя мигом разпозна в него пътника, когото двамата с Пит обсъждаха малко по-рано. Докато той стоеше безмълвен, тя огледа лицето му и почувства, че я полазват тръпки.

— Вие сте Джонатан Форд.

— Нима ме познавате?

— Не... всъщност не — запелтечи тя.

— А трябва. Срецнахме се набързо на „Емърълд долфин“.

Кели се смути. Виждаше лека прилика с чернокожия корабен офицер, който се беше опитал да убие нея и баща ѝ, но този мъж пред нея беше бял.

— Не, вие не може да сте...

— Да, но съм. — Усмивката му се разшири. — Виждам, че сте озадачена. — Той замълча и извади носна кърпа от джоба на панталоните си. Наплюнчи я, после изтри горната част на лявата си длан. Белият грим изчезна и разкри кожа с цвета на кафе.

Кели скочи от стола си и понечи да побегне през вратата, но мъжът я хвана над лактите и я притисна в стената.

— Името ми е Оно Канай. Имам заповед да ви взема със себе си.

— Къде? — ахна тя от ужас, надявайки се Пит и Джордино да влязат всеки момент.

— Как къде, у дома, разбира се.

Отговорът му не ѝ каза нищо. Тя видя само злото в очите му, когато той притисна влажна кърпа със странна миризма в лицето ѝ. После под нея се разтвори черна яма, която я погълна.

[1] В превод името „Голдън марлин“ означава „Златната марлин“, а „марлин“ е вид голяма океанска риба. — Б.пр. ↑

[2] На добър път! (фр.). — Б.пр. ↑

30.

Това беше препускане срещу смъртта. Че взривните вещества бяха поставени по външната страна на корпуса, в това Пит не се съмняваше. Мартинови ги бяха открили, но са били убити, преди да успеят да предупредят капитан Болдуин. Пит се обади на Джордино по преносимата радиостанция.

— Прекрати търсенето и повикай инспекторите. Експлозивите не са вътре в кораба.

Джордино само потвърди и забърза към мостика.

— Какво знаеш, което аз не знам? — попита Джордино, нахълтвайки през вратата, следван от Ранд О'Мали.

— Току-що ни съобщиха, че водолазите са били убити — отговори му Пит.

— Започва се — смънка гневно Джордино.

— Имаш предвид водолазите, които проверяваха дъното на подводницата ли? — попита О'Мали.

Пит кимна.

— Започва да ми се струва, че експлозивите са били нагласени да детонират, докато сме в дълбоки води.

— Където се намираме в момента — отбеляза тихо Джордино, гледайки притеснен дълбокомера.

Пит се обърна към Болдуин, който стоеше до кърмчията.

— След колко време ще стигнем в плитки води?

— До двацет минути ще бъдем над ръба на котловината и над склона на континенталния шелф — отговори Болдуин, чието лице беше започнало да показва признаци на стрес, след като най-накрая бе повярвал, че лодката му е наистина в опасност. — След още десет минути ще сме се издигнали на повърхността, което ще ни позволи да увеличим скоростта си и да стигнем до плитки води.

Изведнъж матросът, който стоеше до главния пулт за управление, извика:

— Капитане, нещо става с евакуационните отсеци.

Болдуин и О'Мали пристъпиха до него и загледаха смаяни пулта. Всичките шестнайсет лампички, отговарящи на евакуационните отсеци, светеха червено, с изключение на една, която продължаваше да свети зелено.

— Те са задействани — възкликна изумен Болдуин.

— И то преди някой да е влязъл в тях — добави с мрачно лице О'Мали. — Вече няма да можем да свалим екипажа и пътниците от подводницата.

Взрив в корпуса, нахлуваща вътре вода и безпрепятственото потъване на подводницата заедно със 700 пътника и екипаж, беше картина, прекалено ужасна за възприемане, но и прекалено действителна, за да бъде подмината.

Пит знаеше, че който и да е задействал евакуационните отсеци, вероятно е напуснал лодката в един от тях, което означаваше, че взривните вещества ще избухнат всеки момент. Той отиде до радиолокационния екран, поставен до хидроакустичната станция със страничен обзор. Континенталният шелф се отдалечаваше, но съвсем бавно. Под тях все още имаше вода, дълбока близо триста метра. Корпусът на „Голдън марлин“ беше построен да издържа на водното налягане на тази дълбочина, но всяка надежда за спасение щеше да е почти невъзможна. Всеки поглед беше вторачен в дълбокомера, всяко съзнание отброяваше секундите.

Морското дъно се отдалечаваше мъчително бавно. До повърхността оставаха още само трийсет метра. Обща въздишка се чу в командното помещение, когато „Голдън марлин“ мина над ръба на континенталния склон и дъното остана на 183 метра под корпуса. Водата оттагък илюминаторите започна да става по-светла и можеше да се види как блести неспокойната повърхност от слънчевата светлина.

— Дълбочина под корпуса — сто шейсет и седем метра и намалява — провикна се Конрад.

Думите още не бяха излезли от устата му, когато лодката се разтнесе с огромна сила. Едва имаше време да се реагира, да се възприеме неизбежното бедствие. Подводната лодка се изви и стана напълно неуправляема. Огромните двигатели, последна дума на техниката, спряха, когато гладното море нахлу през двете рани, причинени от подводните взривни вещества.

„Голдън марлин“ легна неподвижна и се понесе свободно по течението, потъвайки неумолимо сантиметър по сантиметър към морското дъно. Тонове вода започнаха да нахлуват във вътрешността ѝ от места, които все още бяха неизвестни за хората на мостика. Повърхността изглеждаше толкова мъчително близо, че сякаш можеха да я достигнат с пръчка.

Болдуин вече не си правеше никакви илюзии. Лодката му потъваше.

— Обади се в машинното и кажи на чийфа да установи къде са пробойните — заповяда той на втория си помощник.

Отговорът дойде почти веднага.

— Машинният инженер докладва, че машинното отделение се пълни с вода. Багажният отсек също е наводнен, но там корпусът е все още непокътнат. Той е задействал помпите на максимален капацитет. Освен това съобщава, че помпите на баластните цистерни са повредени от нахлуващата отпред вода, която пълни цистерните през изпускателните тръби. Моряците се опитват да спрат потока, но водата се покачва прекалено бързо и вероятно ще им се наложи да евакуират машинното. Съжалявам, сър, но чийфа каза, че не може повече да поддържа неутрална плавателност на лодката.

— О, боже — промълви един млад офицер, който стоеше до командния пулт, — ще потънем...

Болдуин бързо се съвзе.

— Кажете на чийфа да затвори всички херметически врати долу и да поддържа генераторите в действие колкото може по-дълго — после се обърна към Пит, който стоеше смълчан с безизразно лице. — Е, господин Пит, предполагам, че дойде моментът да ми кажете: „Аз ви предупредих“.

Лицето на Пит остана каменно и замислено, лице на човек, който обмисля всяка вероятност, всяка потенциална възможност да спаси хората и подводната лодка. Джордино беше виждал това негово изражение стотици пъти. Пит поклати бавно глава.

— Не ми доставя удоволствие фактът, че съм бил прав.

— Дъното се приближава. — Очите на старши помощник-капитан Конрад не се отместваха от екраните на радиолокатора и хидроакустичната станция. Едва изрекъл думите и „Голдън марлин“

заора в дънната утайка с шумно стържене, вдигайки огромен кафяв облак, който закри видимостта през илюминаторите.

На пътниците не им трябваше някой да им каже, че става нещо много трагично. Но тъй като пътническите палуби още не бяха залети от вода, а и никой от екипажа не показваше страх — тъй като те бяха на първо плаване с подводница и никой не можеше още да проумее истинската опасност — засега паника сред тях нямаше. Капитан Болдуин заговори по вътрешната говорна уредба и увери всички, че макар „Голдън марлин“ да е загубила мощност, нещата скоро ще се нормализират. Никой от пътниците и екипажа обаче не повярва на думите му, защото видяха, че повечето евакуационни отсеци са празни. Неколцина започнаха да се щурат насам-натам объркани. Други останаха до илюминаторите, заляпани в рибите, които се появиха, след като разбърканата дънна утайка се слегна. Трети се настаниха в общия салон и си поръчаха питиета.

Капитан Болдуин и офицерите му започнаха да изучават аварийните процедури от общи наръчници, написани от хора, които не са имали представа какво да се прави, когато един туристически подводен лайнер лежи безпомощен на дъното със 700 души на борда. Докато корпусът беше все още здрав и с малки изключения водонепроницаем, а вратите бяха херметически затворени, инженерният екип задейства помпите, за да насмогне да изхвърля водата, нахлуваща в машинното и багажното отделения. За щастие всички системи, с изключение на двигателните, изглеждаха непокътнати от взривовете.

Болдуин седеше в свързочния пункт като замаян. С голямо усилие той се свърза последователно с Лаш в главното управление на компанията, с бреговата охрана и с всеки кораб, намиращ се в радиус от осемстотин километра. Изпрати сигнал за бедствие „мейдей“ и съобщи координатите на „Голдън марлин“. След като свърши тази работа, той обгърна с длани главата си. Отначало се обезпокои, че това е краят на дългата му морска кариера. После си помисли колко маловажна е кариерата му при стеклите се обстоятелства. Дългът му преди всичко беше към пътниците и екипажа.

— Да върви по дяволите кариерата ми! — измърмори той под носа си, после стана и излезе от командния мостик, като първо отиде в машинното, за да изслуша пълен доклад, а след това тръгна из

подводницата, за да успокоява пътниците, които не бяха в непосредствена опасност. Уверяваше ги, че няма проблем с баластните цистерни и че повредите се възстановяват.

Пит, Джордино и О'Мали слязоха заедно до палубата на евакуационните отсеци. О'Мали започна да отваря контролните табла и да проверява системата. Имаше нещо странно в увереността на едрия ирландец. Той познаваше работата си, и то много добре. Не правеше никакви излишни движения. За по-малко от пет минути той приключи с проверката си, отдръпна се от отворените табла и седна с въздишка на един стол.

— Който и да е задействал евакуационните отсеци, си е знаел работата. Претоварил е електрическите вериги, водещи към мостика, и е задвижил отсеците, като е използвал ръчното управление. За щастие един от отсеците не е успял да се освободи.

— Слаба утеха — подметна Джордино.

Пит бавно поклати глава в знак на поражение.

— Те са били две крачки пред нас още от самото начало. Давам им оценка „отличен“ за плана им.

— Кои „те“? — попита О'Мали.

— Мъжете, които ще убият дете с леснината, с която ти и аз ще убием муха.

— Нищо не разбирам.

— Ами то не е за нормални хора.

— Поне разполагаме с един отсек, в който да натоварим децата — отбеляза Джордино.

— Капитанът трябва да даде заповед — каза Пит, загледан в единствения останал отсек. — Въпросът е колко деца можем да вкараме в него.

Час по-късно катер на бреговата охрана пристигна на мястото, изтегли на борда оранжевия буй, освободен от „Голдън марлин“, и влезе във връзка с подводната лодка. Едва тогава Болдуин даде команда пътниците да се съберат в театралната зала и отиде да им обясни положението. Той се съсредоточи в омаловажаването на опасността и заяви, че в съответствие с разпоредбите на компанията, в случай на авария първо трябва да бъдат извадени на повърхността най-

младите. Нищо от думите му не се възприе спокойно. Заваляха въпроси. Разпалиха се страсти и на капитана не му остана нищо друго, освен да ги гаси.

Преди отсежът да бъде натоварен, Пит и О'Мали седнаха пред компютъра в канцеларията на корабния домакин и започнаха да изчисляват допустимия брой на хората според производителя, които може да побере отсежът и да се издигне спокойно към повърхността.

Джордино ги остави вгълбени в работата им и тръгна да търси Кели.

— Колко деца имаме на борда? — попита О'Мали.

Пит взе списъка на пътниците и ги преброи.

— Петдесет и четири са под осемнайсет години.

— Отсеците са построени да превозват петдесет души със средно тегло от седемдесет и два килограма или общо максимално тегло три хиляди шестстотин и дваайсет килограма. С килограм повече отсежът няма да се издигне.

— Можем да намалим тази цифра наполовина. Едно дете едва ли тежи повече от трийсет и шест килограма.

— При това положение, като сведохме теглото до хиляда осемстотин и десет килограма, ще остане място за майките — каза О'Мали, изпълвайки се със странното чувство, че му се налага да обмисля чий живот да бъде спасен.

— Ако вземем средно тегло шейсет и три килограма, ще имаме място за близо дваайсет и девет майки.

О'Мали преброи семействата и броя на децата.

— На борда има дваайсет и седем майки — каза той с известна доза оптимизъм. — Слава богу, че поне ще можем да евакуираме всички майки и децата им.

— Ще трябва да не се съобразим с новата традиция да запазваме семействата цели — каза Пит. — Мъжете ще натежат прекалено много.

— Съгласен съм — въздъхна О'Мали.

— И пак остава място за още един-двама.

— Но ние не можем да искаме от останалите шестстотин и седемнайсет пътника и екипаж да се хващат за сламки.

— Не — отвърна Пит. — Трябва да изпратим някого, един от нас двамата, който да им разясни подробно положението лично, а не по вътрешната уредба.

— Аз съм по-необходим тук — заяви твърдо О’Мали.

В този момент се върна Джордино. Лицето му съвсем не изглеждаше ведро.

— Кели е изчезнала — съобщи той кратко. — Събрах група, но никъде не я открихме.

— По дяволите! — изруга Пит. Той не разпита Джордино — нито за момент не се усъмни, че Кели наистина е изчезнала. Вътрешното му предчувствие го потвърди. Изведнъж снимката на един от пътниците се яви пред очите му. Програмира списъка на пътниците в компютъра и изписа името „Джонатан Форд“.

Снимката на Форд, прекрачвайки от трапа на палубата, изпълни монитора. Тогава Пит натисна клавиша за принтиране и зачака от принтера да се появи цветна снимка. Докато О’Мали и Джордино стояха безмълвно до него, той изучи лицето, сравнявайки го мислено с лицето на пилота на червения фокер, с когото разговаря на въздушното шоу, преди двамата да влязат в битка. После остави снимката на писалището, взе молив и започна да потъмнява лицето на мъжа. Когато привърши, изпита чувството, че някой заби юмрук в корема му.

— Той е бил на борда и аз съм го пропуснал!

В пълно неведение О’Мали попита:

— За кого говориш?

— За онзи мъж, който едва не уби мен и куп деца в Ню Йорк, и който е виновен за това, че сега лежим безпомощни на дъното на океана. Именно той е освободил евакуационните отсеци и е избягал с един от тях, взимайки и Кели със себе си.

Джордино постави ръка върху рамото на Пит. Много добре знаеше как се чувства приятелят му. Съзнаваше също, че и той самият се бе провалил и това не му даваше мира.

Пит запомни номера на каютата на Форд и бързо излезе от канцеларията, последван от Джордино и О’Мали. Пит нямаше никакво намерение да губи време да търси стюардесата, за да ѝ иска ключ. Като стигна до каютата, се засили и я отвори с един ритник. Стюардесата я беше оправила, но нямаше и следа от багаж. Пит започна да отваря едно по едно чекмеджетата. Те бяха празни. Джордино отвори гардероба и зърна бял предмет на най-горната полица. Пресегна се и свали дебело руло хартия. Разгърна го върху леглото.

— Хелиографно копие на подводната лодка — смънка О'Мали.
— Откъде ли го е взел?

Ледени тръпки побиха Пит, като осъзна, че отвличането на Кели е било една от поръчките, възложени на Форд.

— Зад него стои блестяща разузнавателна операция. Той е бил в състояние да се запознае с всяка система и апаратура, с всяка палуба, напречна преграда и конструкцията до най-малката подробност.

— Което обяснява как е знаел къде точно да постави експлозивите и да задейства ръчно евакуационните отсеци — отбеляза О'Мали.

— Нищо повече не можем да направим тук — каза Джордино, — освен да уведомим бреговата охрана да следи за всяко летателно средство, което кръжи над района, за да вземе този тип и Кели от евакуационния отсек.

Принуден да приеме бягството на Форд и отвличането на Кели като ужасна действителност, Пит се изпълни с чувство на противна неадекватност и безполезност. Беше напълно неспособен да ѝ помогне или спаси. Той се стовари тежко на един стол. Още по-ледени тръпки го побиха, но това вече нямаше нищо общо със съдбата на Кели. Евакуационните отсеци ги нямаше и нямаше начин да бъдат върнати обратно и натоварени с пътници. Виждаше незначителна надежда да спаси хората на борда на потъналия туристически лайнер. Той поседя неподвижно няколко секунди, после вдигна глава и погледна към смълчаното и очакващо лице на О'Мали.

— Ти познаваш всяко кътче от лодката — каза той тихо.

О'Мали не разбра веднага намеренията на Пит и се поколеба, преди да отговори:

— Да, познавам я добре, както всеки друг.

— Има ли друга евакуационна система освен отсеците?

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Дали корабостроителят е предвидил за спасение резервна система със затворен въздух?

— Говориш за специално проектиран люк в горната част на корпуса ли?

— Точно така.

— Да, има такъв, но няма начин всички ние да бъдем спасени, преди да ни е свършил въздухът.

— Защо? — попита Джордино. — Докато ние тук си говорим, спасителната операция е в ход.

— Нима не знаете?

— Не, ако не ни кажеш. — Гласът на Пит прозвуча дрезгаво.

— „Голдън марлин“ изобщо не е конструирана да остане под вода повече от четири дни, преди да се издигне на повърхността. След това въздухът бързо става негоден за дишане.

— Мислех, че регенераторите на въздух го пречистват до безкрайност — изненада се Джордино.

О’Мали поклати глава.

— Те наистина са много ефикасни, пречистват напълно въздуха, но след известно време количеството въглерод, натрупан от седемстотин души в тясно пространство, става прекомерно голямо за обезпрашителите и филтрите и те започват да се повреждат. — Той сви пораженчески рамене. — Целият този замисъл отива на вятъра, ако наводнението засегне генератора и ние загубим мощност. Тогава съоръжението за регенериране на въздуха изключва.

— Четири дни, ако извадим късмет — каза бавно Пит. — Всъщност са три и половина, тъй като вече изминаха близо дванайсет часа, откакто сме под вода.

— Военноморските ни сили разполагат с дълбоководен спасителен апарат, който може да свърши работа — предложи Джордино.

— Да, но мобилизацията, транспортирането му заедно с екипа дотук и подготовката за започването на спасителната работа ще отнеме най-малко четири дни. — О’Мали говореше бавно, наблягайки на всяка дума. — Дотогава ще е много късно и едва ли ще бъдат спасени повече от една шепа хора.

Пит се обърна към Джордино.

— Ал, ти ще излезеш на повърхността заедно с майките и децата.

Може би в продължение на пет секунди Джордино го гледа тъпо. После, когато схвана думите му, заяви с възмущение:

— Момчето на госпожа Джордино не е страхливец. Няма да скачам от кораба, криейки се зад женски поли.

— Повярвай ми, стари приятелю — настоя с умолителен глас Пит, — можеш да бъдеш много по-полезен за спасението на всички,

като работиш с мене от повърхността.

Джордино понечи да го попита: „Защо ти не излезеш?“, но размисли и приемайки разсъждението на Пит за правилно, рече:

— Добре, но какво да правя, като изляза на повърхността?

— От съществено значение е да се сдобием с външен въздухопровод за пречистване на въздуха.

— И къде точно се очаква от мен да намеря маркуч, дълъг сто и петдесет метра, въздушна помпа, която да подава достатъчно въздух, за да поддържа шестстотин и седемнайсет души живи, докато бъдат спасени, и метод за скачването ѝ за потъналата лодка?

Пит погледна приятеля си от близо четирийсет години и се усмихна.

— Ако те познавам добре, все ще измислиш нещо.

31.

В рамките на четири часа след потъването на „Голдън марлин“ на мястото пристигнаха четири плавателни съда: катерът на бреговата охрана „Джоузеф Райън“, петролоносачът „Кинг Зюс“, океанографският влекач на Американските военноморски сили „Орион“ и бреговият транспортен кораб „Компас роуз“. Скоро към тях се присъедини и флотилия от ветроходни яхти и моторни лодки от Маями и Форт Лодърдейл, които идваха повече от любопитство, отколкото от желание да помогнат в спасителната операция. Адмирал Сандекър беше изпратил спасителен кораб на НЮМА от Савана, но той щеше да пристигне чак след дванайсет часа.

Дълбоководният спасителен апарат на Военноморските сили „Меркюри“, екипът му и корабът база „Алфред Олтман“ бяха на път към мястото от Пуерто Рико, където провеждаха практически занятия. Съобщения се предаваха от и към катера на бреговата охрана на капитана на „Олтман“ от страна на капитан Болдуин за всеки етап от състоянието на потъналата туристическа лодка.

На борда на „Голдън марлин“ започнаха да качват децата и майките им в евакуационния отсек, след като О’Мали поправи механизма за освобождаването му. Имаше съзливни сбороувания с бащите, а в много случаи и с по-възрастните роднини — дядовците. Няколко деца ревнаха с пълно гърло, когато влязоха в тясното пространство на отсека. Беше трудно, дори невъзможно да бъдат успокоени.

Джордино се опита да не чува писъците на децата и техните майки и изглеждаше по-отчаян от всякога от факта, че е единственият мъж, напускащ подводницата.

— Чувствам се като мъжа, който се е качил на спасителна лодка от „Титаник“, преоблечен в женски дрехи.

Пит обгърна с ръка раменете на Джордино.

— Ти ще си много по-полезен за спасителната операция горе.

— Никога няма да го преживея — изпъшка Джордино. — Гледай да се справиш с положението, чу ли? Ако нещо се обърка и не успееш

да...

— Ще успея — увери го Пит, — но само ако ти водиш спасителната операция откъдето трябва.

Двамата си стиснаха ръце за последен път и Пит го набута в единственото свободно място в евакуационния отсек. Пит едва се въздържа да не се усмихне, когато една изтормозена майка напъха пиццата си дете в ръцете на Джордино. Якият нисък италианец изглеждаше толкова смутен, сякаш седеше върху счупени стъкла. Пит не помнеше да го е виждал с по-скръбно изражение, когато вратата на отсека се затвори със съскане. След минута се разнесе свистене и отсека започна да се издига към повърхността бавно, тъй като бе натоварен до границата на подемната му сила.

— Мисля, че сега не ни остава нищо друго, освен да чакаме — отбеляза стоящият зад Пит О'Мали.

— Не, започваме подготовката — каза Пит.

— Откъде?

— От шлюзовата аварийна камера.

— Какво искаш да знаеш?

— Дали люкът е съвместим с този на военноморския дълбоководен спасителен апарат.

О'Мали кимна.

— Да, знам го със сигурност, тъй като беше проектиран според техническите характеристики на Военновъздушните сили да пасва на техния спасителен подводен апарат или други подобни съдове точно за такива непредвидени обстоятелства.

Пит беше вече до вратата.

— Покажи ми пътя. Искам лично да го проверя.

О'Мали го поведе към асансьора, с който се качиха на горната палуба. Минаха през залата за хранене и през камбуза, където готвачите приготвяха вечеря, сякаш пътуването изобщо не беше прекъсвало. Гледката беше злокобно нереална, като се имаха предвид обстоятелствата. Пит последва корабния инженер по тясно стълбище до малка камера с пейки за сядане покрай напречните прегради. В средата й имаше стъпала, водещи към платформа. От нея се издигаше стълба, която се губеше в тунел, свършващ в люк с диаметър деветдесет сантиметра. О'Мали се качи по стълбата в тунела и огледа

люка. На Пит му се стори, че инспекторът се задържа прекалено дълго в тунела. Най-накрая мъжът слезе и уморено седна на платформата.

— Твоят познайник — погледна той Пит — е бил много усърден.

— Какво значи това?

— Рамката е изкривена и набита здраво около прага на люка. Ще е нужен четирикилограмов пластичен заряд, за да се отвори капакът.

Погледът на Пит пробяга по тунела и се спря върху изкривения и извит авариен люк с разбиране, граничецо с ужас.

— Значи няма начин за прехвърляне в спасителния съд.

— Не и оттук — каза инспекторът, съзнавайки, че надеждите да бъдат спасени шестстотин и седемнайсетте пътника рухнаха. Той погледна палубата и повтори: — Не и оттук. Но и отникъде другаде.

Пит и О'Мали съобщиха лошата вест на намиращия се на мостика капитан Болдуин. Той я прие стоически.

— Сигурни ли сте? Сигурни ли сте, че авариеният люк не може да бъде отворен със сила?

— Един резач ще може да го среже — каза Пит, — но пък после няма как да го запоим срещу нахлуващата вода. На тази дълбочина водното налягане върху корпуса ни е огромно и за пътниците ще е невъзможно да се преборят с водната каскада, за да влязат в подводния спасителен апарат.

Лицето на Болдуин не представляваше приятна гледка. Като човек без много емоции, той не можеше да повярва, че всички на борда на „Голдън марлин“ ще загинат.

— Значи няма никаква надежда за спасение?

— Надежда винаги има — рискува с отговора си Пит, — но не с обичайните методи.

Раменете на Болдуин се смъкнаха, докато той гледаше с празен поглед в пода.

— В такъв случай ще трябва да се мъчим да оцелеем възможно най-дълго.

Старши помощник-капитан Конрад подаде на Пит телефонната слушалка.

— Господин Джордино се обажда от повърхността.

Пит допря слушалката до ухото си.

— Ал?

— Намирам се на катера на бреговата охрана — изпраща познатият глас.

— Как мина пътуването до повърхността?

— Не съм свикнал да слушам армия от пищящи деца. Ушите ми се проглушиха.

— Добре ли мина всичко?

— Децата и майките им са живи и здрави. Качиха ги на борда на бреговия товарен кораб, който разполага с по-удобни съоръжения от катера. Сега са на път към най-близкото пристанище. Трябва да ти кажа, че жените никак не бяха доволни, че оставиха съпрузите си. Получих повече злобни погледи, отколкото от гърмяща змия в сладкарница.

— Разбра ли кога ще пристигне дълбоководният плавателен апарат?

— Тук се говори, че след трийсет и шест часа — отговори Джордино. — Как са нещата при вас долу?

— Недобри. Нашето приятелче Канай е бил на борда и е заклешил капака на люка, преди да си тръгне.

Джордино помълча известно време. После попита:

— Здраво ли е заклещен?

— Много здраво. О'Мали казва, че няма начин да го насилим и отворим, без да наводним цялата подводница.

На Джордино му беше трудно да повярва, че всички на борда на „Голдън марлин“ ще загинат.

— Напълно ли си сигурен?

— Напълно.

— Ние тук няма да се отчайваме — обеща решително приятелят му. — Ще се обадя на Йегър и ще го помоля да накара Макс да разреши проблема. Трябва да има начин да ви измъкнем оттам.

Пит усети нарастващото вълнение в гласа на Джордино и реши да му даде възможност да се успокои.

— Ще държим връзка — каза той, — а ти запази хладнокръвие.

Екипажът и пътниците на борда на мъртвия подводен туристически лайнер нямаха представа за урагана, който вилнееше над главите им. След като седмици наред вестниците и телевизията

бълваха истории за трагедията на „Емърълд долфин“, те се върнаха като прилив, за да залееят отново страниците и телевизионните екрани с материали за потъването на „Голдън марлин“ и надбягване с времето за спасяването на заловените като в капан хора на борда на подводницата. С изявления се появяваха също и знаменитости и политици.

Тълпи от фотографи и оператори заедно със стълпотворение от репортери надойдоха като по чудо с малки самолети и хеликоптери. За по-малко от два дни, след като подводната лодка се спусна на морското дъно, флотилия от кораби и лодки, наброяващи близо сто, легнаха на дрейф над мястото. Не след дълго всички, освен акредитираните журналисти, бяха разпръснати от бреговата охрана.

Пожарът на борда на големия туристически лайнер беше избухнал много по-навътре в Тихия океан за разлика от това произшествие. Туристическата подводница лежеше под вода само на деветдесет и седем мили от брега на Флорида. Всяка представена новина беше преувеличена. С изнизването на часовете възбудата растеше неудържимо, а краят на намиращите се дълбоко под водата — все по-близък. На третия ден медийният кръг набра скорост за написване на последната глава.

Журналистите измисляха всякакви начини да се свържат с някого в потопения подводен съд. Някои се опитаха да подслушват телефонната линия, свързана с буя, но бреговата охрана стоеше нащрек. Куршуми бяха изстрелвани пред носовите части на новинарските лодки, за да ги държат далече от хората, работещи трескаво за спасяването на останалите 617 души на борда.

Жените и децата, спасили се в евакуационния отсек, бяха интервюирани безмилостно. Репортерите се опитаха да стигнат до Джордино, но той се беше качил на борда на изследователския кораб на НЮМА и отказа да има всякакъв контакт с тях. Той веднага се залови заедно с екипажа да спуснат подводен апарат от класа на „Сий слут“, за да огледат корпуса на „Голдън марлин“ отвън.

Както седеше и направляваше автономния подводен апарат с дистанционното управление в скута си, в момента, когато апаратът надвисна над аварийния люк, отново го обзе чувството за безнадеждност и отчаяние. Изображението на видеомонитора само потвърди думите на Пит. Капакът на люка беше непоправимо набит

навътре. Нищо по-малко от взривно вещество или резачка не можеше да го отвори, което обаче щеше само да позволи на водата да нахлуе през отвора, без да остави време на някого да излезе през него. Нямаше да е възможно да прилепне плътно към спасителния подводен съд. За хората от другата страна на корпуса нямаше друго спасение.

На следващата сутрин пристигна военноморският кораб за поддръжка „Фалкон“ с дълбоководния спасителен апарат на борда си. Джордино се прехвърли да работи на него, а екипажът му на минутата започна да се подготвя да спусне спасителния апарат до потопената подводница. Корабоводителят на военноморския кораб, капитан втори ранг Майк Търнър, посрещна Джордино на борда.

— Добре дошли на „Фалкон“ — подаде му ръка Търнър. — За Военноморските сили е винаги удоволствие да работят с НЮМА.

Повечето корабоводители от Военноморските сили бяха сдържани, сякаш бяха купили кораба си със собствени пари и гледаха на него като на небесен дар за отбрани гости. Търнър обаче излъчваше дружелюбност, а обноските му говореха за висока интелигентност. Имаше лешникови очи и оредяваща руса коса, която образуваше шпиц по средата на челото му.

— Щеше ми се само да се бяхме срещнали при не такива трагични обстоятелства — отвърна Джордино.

— Да, наистина — призна Търнър със сериозно лице. — Ще кажа на някой от офицерите ми да ви заведе в каютата. Искате ли да хапнете нещо? Няма да спуснем под вода „Меркюри“ по-рано от час.

— Предполагам, ще ми разрешите да се спусна с вас, стига да има достатъчно място.

Търнър се усмихна.

— Имаме място за двацет души. Вие изобщо няма да ни притесните.

— „Ни“? — попита Джордино, изненадан, че капитанът нямаше да изпрати подчинен под водата. — И вие ли ще дойдете?

Търнър кимна, сърдечната му усмивка изчезна.

— Не за първи път ще спусна „Меркюри“ до потънал кораб, пълен с хора, чиято единствена надежда за оцеляване е нашият подводен апарат.

Преди да бъде спуснат под вода, боядисаният в жълто, с диагонална червена ивица, минаваща по корпуса му, „Меркюри“ увисна над работната палуба на „Фалкон“ като огромен банан, творение на модерен скулптор, с всичките си странни издатини. Имаше дължина 11 метра, височина 3 метра и водоизместване трийсет тона. Максималната му дълбочина беше 360 метра, а скоростта — два и половина възела.

Капитан Търнър се качи по една стълба до главния люк, последван от един матрос. Той представи своя главен уорънт-офицер Мак Маккърди — същински сив морски вълк, с прошарена коса и брада като на моряк от стар клипер. Той кимна рязко на Джордино и му намигна със синьото си око.

— Разбрах, че сте много печен по подводните апарати — каза Маккърди.

— Да, доста време съм прекарал в тях — отвърна Джордино.

— Говори се, че сте проучили останките на „Емърълд долфин“ на шест хиляди метра дълбочина.

— Вярно е — потвърди Джордино. — С мен бяха също моят добър приятел Дърк Пит и морската биоложка от НЮМА, Мисти Греъм.

— В такъв случай това потапяне, само на сто и шейсет метра, ще бъде песен за вас.

— Да, при положение че успеем да се справим с аварийния люк.

Маккърди прочете сериозността в очите на Джордино.

— Ще ви спуснем точно над него. — После, за да му вдъхне увереност, добави: — Не се безпокойте. Ако някой може да отвори заклещеното покритие на люка, то това сме аз и „Меркюри“. Разполагаме с необходимите съоръжения за тази работа.

— Надявам се — смънка Джордино, — много се надявам.

„Меркюри“ стигна до потопената подводна лодка за по-малко от петнайсет минути. Маккърди изравни спасителния апарат с корпуса ѝ. Подводницата приличаше на огромно мъртво животно. Тримата мъже изпитаха странно чувство, когато надникнаха през илюминаторите във вътрешността на „Голдън марлин“ и видяха насреща си също вторачени в тях лица. На Джордино му се стори, че мерна през единия

илюминатор Пит да му помахва с ръка, но апаратът мина бързо покрай него, тъй че не беше напълно сигурен.

Прекараха три часа в инспектиране на лодката, легнала в дънната утайка. Видеокамерите им се въртяха непрекъснато и безмълвните кадри прещракваха на всеки две секунди.

— Интересно — заговори тихо Търнър, — прегледахме всеки квадратен сантиметър от корпуса, а аз видях съвсем малко въздушни мехурчета.

— Наистина е необичайно — съгласи се Маккърди. — Извършвали сме спасителни операции само на две подводници. На немската „Зайген“ и на руската „Тавда“. И двата съда бяха потънали след сблъсък с надводни кораби. И в двата случая от пробойните в корпусите им продължаваха да излизат силни струи въздушни мехурчета, и то дълго след сблъсъка.

Джордино погледна отново навън към мрачната гледка.

— Единствено в машинното и товарното отделения имаше вода. Те сигурно са се наводнили напълно и не е останал никакъв въздух в тях.

Маккърди доближи още апарата до вдлъбнатите навътре от взрива места и ги посочи през илюминатора.

— Не е за вярване, че пробойните са толкова малки.

— Но достатъчни да я потопят.

— Дали са засегнати баластните цистерни? — попита Търнър.

— Не, не са — отговори Джордино. — И въпреки че капитан Болдуин ги изпразни, проникващата в корпуса вода продължи да тегли подводницата надолу. Помпите не смогваха да изхвърлят водата. Онова, което спаси лодката, бяха водонепроницаемите врати, които задържаха водата в товарното и машинното отделения.

— Голяма трагедия — каза Търнър, като посочи двете дупки в корпуса на подводницата. — Ако бяха с два-три сантиметра по-малки, тя щеше да се издигне на повърхността.

— Сър — обърна се към него Маккърди, — предлагам да проверим аварийния люк, преди да се издигнем на повърхността.

— Потвърждавам. Легни над люка, за да видим дали не можем да се долепим плътно до отвора. Ако имаме късмет, ще се върнем с аварийната група и ще се помъчим да го отворим.

Маккърди придвижи спасителния апарат над горната част на „Голдън марлин“ и спря точно над люка. Двамата с Търнър огледаха нанесената от взрива щета.

— Не ми изглежда окуражително — отбеляза Маккърди.

Търнър също не изрази надежда.

— Уплътнителният фланец на люка е разкъсан на ленти. Няма начин да използваме шлюза в аварийната камера, за да извършим ремонта, тъй като корпусът е прекалено повреден, за да получим херметично уплътнение, да изпомпаме водата и да пуснем аварийната група да работи с резачки.

— Какво ще кажете за водолази? — попита Джордино. — Не е рядкост за тях да работят на такава дълбочина.

— Те ще трябва да работят на смени и да пребивават в декомпресионна камера. Ще ни трябва поне четири дни, за да докараме тук такава камера и да извършим ремонта. А дотогава... — Гласът му заглъхна.

Тримата останаха загледани дълго в разбитото място около аварийния люк. Джордино изведнъж се почувства невероятно уморен. Не беше сигурен дали умората му се дължеше на все по-негодния за дишане въздух, или на засилващото се чувство на безпомощност. Беше достатъчно опитен инженер, за да не знае, че е невъзможно да се разбие люкът, без водният поток да нахлуе във вътрешността и да обрече на гибел всички на борда. Всеки опит щеше да е безплоден.

Маккърди задържа спасителния апарат над аварийния люк още малко.

— Ще трябва да спуснем барокамера върху корпуса, да направим уплътнение, а после да срежем достатъчно широк отвор между платките, през който да евакуираме всеки от подводницата на борда на „Меркюри“. — Търнър описа процедурата с толкова прости думи, че прозвуча като учител, даващ домашно на класа си.

— Колко време ще отнеме това? — попита Джордино.

— Би трябвало да свършим работата за четирийсет и осем часа.

— Пак е много — каза безцеремонно Джордино. — На хората вътре не им е останал въздух за повече от трийсет часа. Ще стане така, че ще направите отвор в голям ковчег.

— Напълно сте прав — призна Търнър. — Но според плана на подводницата, който получихме с хеликоптер от корабостроителите,

преди да напуснем пристанището, има външен вентилационен съединител за такъв вид непредвидени случаи. Съединител за маркуч от повърхността е монтиран точно пред перкообразната конструкция на кърмата. Ние разполагаме с маркуч и силна осушителна помпа. Можем да я доставим на мястото и да я приготвим за подаване на въздух след... — той погледна часовника си — максимум три часа.

— Е, поне ще опазим клетите хора вътре живи, докато им осигурим сух отвор за спасение.

Вечният песимист Джордино каза:

— Да, знам за външен аварийен отвор за приток на въздух. Но по-добре да проверите външния съединител, преди да се заловите за работа.

Маккърди не изчака команда от Търнър. Той обърна подводния апарат под остър ъгъл и се отправи към предната част на „перката“, която се издигаше към повърхността и включваше общия салон на подводната лодка. Той постави апарата над малка заоблена камера, прикрепена към корпуса в основата на „перката“.

— Това ли е кожухът на вентилационния съединител? — попита той.

— Това трябва да е — предположи Търнър, сверявайки плана на лодката.

— Изглежда ми непокътнат.

— Слава богу — възкликна Маккърди с внезапен израз на жизнерадост. — Сега можем да закачим маркуча и да вкараме достатъчно въздух за хората вътре, за да ги поддържаме живи, докато ги извадим на повърхността.

— Имате манипулатори — каза Джордино, все още не желаейки да отваря шампанско. — За да сме сигурни, защо не повдигнете капака, за да проверите дали маркучът ви ще пасне със съединителя?

— Добре — съгласи се Търнър. — Тъй като вече сме близо, можем да направим скачването и така да спестим време за по-късно.

Той се отдалечи от приборното табло, взе едно малко дистанционно управление и започна да движи едната от двете механични ръце. Много внимателно освободи четирите ключалки, по една на четирите страни на камерата. После повдигна капака откъм страната без пантите.

Не такава гледка очакваха да видят. Тръбната съединителна част с вътрешна резба, която се завинтваше за тази с външна резба на маркуча за сгъстен въздух, липсваше. Тя сякаш беше разбита и свалена с чук и длето.

— Кой, по дяволите, го е направил? — почти проплака от отчаяние Търнър.

— Някой голям хитрец — смънка Джордино под носа си със свито сърце.

— Невъзможно е да получим резервна част и да оправим повредата, преди на хората вътре да им е свършил въздухът — каза Маккърди, оглеждайки отблизо повредения съединител.

— Да не искате да кажете — попита Джордино със студено и мрачно лице, — че ще стоим тук като глинени статуи и просто ще гледаме?

Търнър и Маккърди се спогледаха като двама мъже, изгубени в снежна виелица. И двамата нямаха какво да отговорят. Бяха прекалено потресени от мисълта, че на всяка крачка се сблъскват с някаква голяма пречка. Не можеха да предвидят на каква следваща повреда щяха да се натъкнат. Степента на коварството надхвърляше въображението им.

Джордино се изпълни с чувство за нереалност. Да изгуби най-добрия си приятел в злополука беше достатъчно противна мисъл, но да чака някой напълно здрав човек да загине само защото никой не може да му помогне и защото той самият беше далече от съвременната наука и технология, беше още по-неприемливо. Потъналият в скръб човек е принуден да въстане срещу боговете. Джордино реши да направи нещо, каквото и да е то, дори това да значеше сам да се гмурне до повредената подводница, на дълбочина сто и шейсет метра.

В този момент изпълненият с лошо предчувствие и без да иска разрешение от Търнър Маккърди изпусна водния баласт, уравни подводния апарат и пое нагоре към повърхността. И тримата мъже на борда му знаеха, макар и да отказваха да си представят картината, че екипажът и пътниците вътре в „Голдън марлин“ наблюдават как спасителният подводен съд постепенно се отдалечава и изгубва в мрачната водна пустош, без да подозират, че надеждите и илюзиите им ги напускат заедно с него.

32.

Настроението в „Голдън марлин“ беше потискащо. Пътниците влизаха в залата за хранене в определените часове и се хранеха, залагаха на късмета си в казиното, пиеха коктейли в общия салон, четяха в библиотеката и отиваха да си легнат, сякаш пътуването продължаваше. Те нямаше какво друго да правят. Ако някой чувстваше бавното намаляване на кислорода си, то никой не го показваше. Всички разговаряха помежду си за положението, сякаш говореха за времето. Като че ли всеки отказваше да приеме действителността такава, каквата е.

Освен няколкото млади, но бездетни двойки, пътниците, останали на борда, бяха предимно възрастни, сред които освен двайсетината самотни мъже и жени бяха и бащите, чиито съпруги и деца бяха изведени на повърхността с единствения годен евакуационен отсек. Обслужващият персонал продължаваше да върши всекидневната си работа, като сервираше на хранещите се, готвеше в камбуза, почистваше каютите и изнасяше представления в театъра. Единствено машинната команда работеше безспирно, поддържайки помпите и генераторите, които все още произвеждаха мощност. За щастие последните се намираха в отделен от машинното отделение отсек, който беше херметизиран веднага след експлозиите.

Най-големите страхове на Пит се сбъднаха, когато видя как спасителният подводен апарат пое към повърхността и Джордино предаде по телефона лошата вест. Часове по-късно Пит седеше в командния мостик зад масата за морски карти и изучаваше ли, изучаваше плана на подводницата, търсейки да открие макар и съвсем мъничък ключ за спасение. До него се приближи Болдуин и седна на високо столче от другата страна на масата. Беше успял да възвърне хладнокръвието си, но мрачните изгледи натежаваха в главата му. Дишането му беше станало значително по-трудно.

— Не сте затварял очи от три дни — каза той на Пит. — Защо не идете да поспите малко?

— Заспя ли, изобщо заспи ли някой от нас, никога няма да се събудим.

— Поддържах лъжата, че помощта е зад ъгъла — призна Болдуин с видима тревога, — но истината настъпва насам с пълна сила. Единственото, което ни предпазва от противната среща с действителността е, че хората са прекалено отмалели, за да имат кой знае какво да правят.

Пит разтърка зачервените си очи, отпи глътка кафе и изучи може би за стотен път чертежите.

— Трябва да има някакво разрешение — каза той с нисък глас. — Трябва да има начин да се закрепят маркуч и помпа за пречистване въздуха в подводната лодка.

Болдуин извади от джоба си носна кърпа и попи потта от челото си.

— Няма, при положение че люкът и фланцовият съединител са разбити. А и всеки опит да се пробие дупка в корпуса ще завърши с наводняване на останалите отсеци на лодката. Трябва да приемем тъжния, но основен факт. Докато военноморските сили оправят люка, херметизират помещенията и пробият корпуса, за да ни извадят, въздухът ни ще е свършил.

— Можем да спрем генераторите. Така ще спечелим още няколко часа.

Болдуин уморено поклати глава.

— По-добре да поддържаме мощността и да предоставим на хората тук възможно най-нормален живот до края им. Освен това помпите трябва да продължат да отстраняват водата от залетите отсеци.

В командния мостик влезе доктор Джон Рингър. Корабният лекар беше затънал в работа. Пътници влизаха в лазарета с оплаквания от главоболие, замайване и повдигане. Той правеше всичко по силите си, за да им даде лекарска помощ, без да се впуска в подробности за крайния резултат на състоянието им.

Пит извърна глава към доктора, който имаше изтощен вид и изглеждаше на ръба да рухне психически.

— И аз ли изглеждам толкова зле, колкото ти, докторе?

Рингър се насили да се усмихне.

— По-зле, ако можете да ми повярвате.

— Мога.

Рингър се отпусна тежко върху един стол.

— Това, което ни чака, е асфиксия. Или с други думи, спиране на дишането поради недостатъчно поемане на кислород и недостатъчно издишване на въглероден двуокис.

— Какви са приемливите нива? — попита Пит.

— Двайсет процента кислород, три десети от един процент въглероден двуокис.

— А в какво положение сме сега?

— Осемнайсет процента кислород и малко над четири процента въглероден двуокис.

— А какви са опасните граници? — Въпросът зададе Болдуин.

— Съответно шестнайсет и пет процента. След това концентрациите стават изключително опасни.

— Смъртно опасни — вметна Пит.

Този път Болдуин зададе на Рингър въпрос, който никой от присъстващите не искаше да зададе.

— Колко време ни остава?

— И вие като мен изпитвате недостиг на кислород — заговори спокойно Рингър. — При това положение, два, два и половина часа, но в никакъв случай повече.

— Благодаря ти за откровения отговор, докторе — каза Болдуин искрено. — Възможно ли е да удължиш малко това време с помощта на дихателните апарати на пожарната команда?

— Има десетина млади хора под дваисетгодишна възраст, на които ще трябва да осигуря кислород до привършването му — и Рингър стана от стола. — Време е да се връщам в лазарета. Сигурно вече се е събрала опашка от пациенти.

След като лекарят си тръгна, Пит продължи да изучава плана на подводната лодка.

— За всеки сложен проблем има просто разрешение — отбеляза той философски.

— Уведомете ме, като го намерите — пошегува се Болдуин, после стана и се запъти към вратата. — Време ми е да се появя в залата за хранене. Късмет!

Пит само кимна безмълвно.

Много бавно той започна да чувства, че страх скована съзнанието му, страх не за собствения си живот, а затова че няма да успее да спаси толкова много хора, чийто живот зависеше от неговото намиране на решение. В същото време обаче страхът изостри сетивата му и проясни ума му. И веднага след това го озари мисъл, и то с такава сила, че за миг той се вцепени. Решението наистина са оказа просто. То дойде внезапно и с потресаваща лекота. Подобно на много от хората, получили ненадейно вдъхновение, и той се зачуди как е могъл да не се сети по-рано.

Скочи на крака, прекатурвайки стола си от бързина да грабне телефона, свързан с кабела на буя, и извика в слушалката.

— Ал? Там ли си?

— Тук съм — потвърди със сериозен глас Джордино.

— Мисля, че намерих отговора! Не, не мисля, а съм сигурен.

Джордино се изуми от нетърпеливостта на Пит.

— Един момент, ще прехвърля разговора ни по високоговорителя на мостика, за да може и капитан Търнър и останалите от екипажа му да слушат. — След моментна пауза Джордино додаде: — Готово, говори.

— Колко време ще ви трябва да пригответе маркуча за сгъстен въздух и да го спуснете дотук?

— Знаете, естествено, господин Пит, че не можем да извършим свързването — обади се Търнър с навъсено като дъждовен облак лице.

— Да, да, знам това — отговори нетърпеливо Пит. — Колко време ви трябва, за да почнете да подавате въздух?

Търнър погледна към Маккърди. Офицерът беше забил поглед в пода, сякаш се питаше какво ли има под него.

— Можем да сме готови след три часа.

— Ако не намалите времето до два часа, откажете се.

— С какво ще помогне това? Така или иначе, не можем да направим свързването.

— Дали вашата помпа ще преодолее налягането на водата на дълбочината, на която се намираме?

— Тя подава трийсет и пет килограма на квадратен сантиметър — отговори Маккърди. — Това е два пъти налягането на водата на вашата дълбочина.

— Дотук добре — изстърга гласът на Пит; започваше да му олеква. — Спуснете бързо маркуча дотук. Хората вече изнемогват. Пригответе се да използвате манипулаторите на подводния ви апарат.

— Ще бъдете ли така любезен да ни кажете какво сте си наумил? — попита Търнър.

— Ще ви обясня подробно, когато се спуснете дотук. Обадете ми се, като пристигнете, за по-нататъшни инструкции.

О'Мали влезе залитайки в ходовата рубка в момента, когато Пит провеждаше разговор с „Алфред Олтман“.

— Какво ти се върти в главата?

— Велика идея — отвърна Пит с нарастващ оптимизъм.

— Как смяташ да получиш въздух дотук?

— Не смятам.

О'Мали го изгледа така, сякаш го виждаше как издъхва.

— Тогава какво ѝ е толкова великото на идеята ти?

— Много просто — подхвърли Пит нехайно. — Нали знаеш, щом Мохамед не идва при планината...

— Говориш толкова несвързано.

— Почакай и ще видиш — каза Пит загадъчно. — Това е най-елементарният опит от учебника по физика за гимназиален клас.

„Голдън марлин“ беше на ръба да се превърне в подводна крипта. Въздухът се бе влошил до застрашителна степен и само минути деляха екипажа и пътниците от загубване на съзнание — първата стъпка преди изпадането им в кома, след което щеше да дойде и смъртта. Нивото на въглеродния двуокис бързо се качваше до границите, които повече не можеха да поддържат живота. Пит и О'Мали, единствените останали на мостика, едва-едва дишаха.

Тъй като мозъците им се бяха вцепенили от недостиг на кислород, пътниците се бяха превърнали в зомбита и бяха загубили способността си да мислят рационално. Никой не бе обхванат от паника, защото никой не съзнаваше напълно, че краят му приближава. Болдуин отиде да говори на останалите в залата за хранене, като ги окуражи с думи, за които знаеше, че са безсмислени. По обратния път към мостика краката му се подкосиха и той се строполи на килима в

коридора. Една възрастна двойка го подмина с празни погледи и продължи към каютата си.

В командния отсек О'Мали все още говореше свързано, но беше на ръба да изпадне в безсъзнание. Пит вдишваше дълбоко въздух, за да поеме малкото останал кислород в помещението.

— Къде сте? — попита той задъхан по телефона. — С нас вече е почти свършено.

— Идваме — прозвуча отчаяният глас на Джордино. — Погледни през илюминатора, приближаваме купола на мостика.

Пит с мъка се дотътри до големия илюминатор над приборното табло и видя „Меркюри“ да се спуска отгоре.

— Имаш ли маркуч?

— Готов съм да подам въздух, когато и където кажете — отговори уорънт-офицера Маккърди. — Капитан Търнър остана на борда на „Олтман“, за да ръководи операцията от повърхността.

— Спускайте се, докато опрете в дъното и се придвижете към дупката в корпуса от другата страна на машинното.

— Тръгваме — потвърди Джордино, без да пита Пит за намеренията му.

Пет минути по-късно Търнър докладва:

— Изравнихме се с пробойната от взрива.

Пит установи, че да се бори за въздух си е чиста ирония, след като всичият въздух, който му бе нужен за цял живот, се намираще само на няколко десетки сантиметра от него. Той едва изрече думите:

— Използвай манипулаторите и вкарай края на маркуча колкото можеш по-навътре в машинното.

Вътре в подводния спасителен съд Маккърди размени поглед с Джордино и сви рамене. После Джордино се залови да вкарва с манипулаторите маркуча в пробойната, като внимаваше да не го среже в назъбените ръбове на разкъсания корпус. Действайки доколкото можеше бързо, след близо десет минути той почувства как маркучът стигна до най-далечната напречна преграда и се заби между рамите на машините.

— Маркучът е вътре — съобщи Джордино.

Пит, вдишвайки една дума и издишвайки друга, отговори:

— Добре... започни... да пускаш... въздух.

И този път двамата мъже в спасителния съд се подчиниха, без да оспорват нареждането му. Маккърди препредаде нареждането на намиращия се на повърхността Търнър и след две минути в машинното отделение започна да нахлува въздух от маркуча.

— Какво всъщност правим? — попита озадаченият и потънал в скръб Джордино, докато слушаше, както си помисли, последните думи на приятеля си.

Пит заговори с глас, малко по-висок от шепот.

— Един кораб... потъва, когато водата под налягане... нахлуе във въздушното пространство на корпуса му. Но на тази дълбочина... въздухът от твоя маркуч струи навън... с налягане, два пъти по-силно от водното, като изтиква водата... обратно в морето.

Обяснението източи и малкото му останала сила на духа и той се свлече на пода до О'Мали, който вече беше загубил съзнание.

Надеждите на Джордино отново се съживиха, когато видя как от машинното отделение започна да излиза силна струя вода и да се влива в морето благодарение на прекомерното налягане от въздушната помпа, намираща се горе на повърхността, на 160 метра над подводницата.

— Получи се! — извика той. — Въздухът образува вътре мехур.

— Да, но от другите части на лодката не излиза никакъв въздух — отбеляза Маккърди.

Джордино обаче причисли този метод към лудостта на Пит.

— Той не се опитва да пречисти въздуха вътре. Намерението му е да издигне лодката на повърхността.

Маккърди погледна надолу и видя, че корпусът е затънал в дънната утайка. Обзеха го съмнения, че той ще може да се освободи от силата на всмукването и да се издигне.

След малко Маккърди каза тихо:

— Приятелят ти не отговаря.

— Дърк! — изкрещя Джордино в телефонната слушалка. — Обади се!

Но отговор не последва.

На борда на военноморския кораб за поддръжка „Алфред Олтман“ капитан Търнър сновеше напред-назад в мостика, докато

слушаше за драмата, разиграваща се дълбоко под водата. Той също така прозря брилянтната идея зад хитростта на Пит. Според него тя беше невероятно проста, за да проработи. На мостика на „Алфред Олтман“ имаше осем мъже. Страх и чувство за поражение тегнеше над тях като мокро одеяло. Всички мислеха, че краят е дошъл и „Голдън марлин“ е на път да се превърне в титаново гробище. Беше им трудно да повярват, че на дълбочина по-малко от двеста метра под краката им 617 души поемат последните си глътки въздух. Те се събраха около високоговорителя, разговаряйки тихо, сякаш се намираха в църква, в очакване на вест от „Меркюри“.

— Дали ще извадят телата? — изрази гласно размишленията си един от офицерите на Търнър.

Търнър сви скръбно рамене.

— Подобна операция на такава дълбочина ще струва милиони. Вероятно ще ги оставят там, където са.

Млад мичман II ранг изведнъж удари юмрук в ръба на една от дървените плоскости.

— Защо не докладват? Защо Маккърди не ни казва какво става там долу?

— Спокойно, синко. Те си имат достатъчно притеснения, за да ги притискаме и ние.

— Но тя се издига, издига се! — Шестте думи бяха изречени от оператора на хидроакустичната станция със страничен обзор, който не откъсваше дори за миг поглед от записващото устройство.

Търнър се наведе над рамото на оператора и загледа с отворена уста уреда за наблюдение и измерване. Изображението на „Голдън марлин“ се бе изместило.

— Да, тя се издига! — потвърди той.

Силен стон се разнесе по високоговорителя — сигурна индикация, че метал е подложен на напрежение и разтягане, което потвърждаваше, че подводната лодка се отделя от дъното. После прогърмя гласът на Маккърди:

— Тя се освободи, божичко! На път е за повърхността. Номерът с впомпване на въздух в машинното стана. Тя получи достатъчно плавателност, за да преодолее всмукването и да се отлепи от дънната утайка...

— Опитваме да се движим заедно с нея — намеси се Джордино, — за да продължаваме да подаваме въздух във вътрешността ѝ, иначе тя отново ще потъне.

— Ние ще сме готови! — извика в отговор Търнър.

Той започна да издава команди на всички от инженерния състав да се качат на борда на подводната лодка веднага щом тя стигне до повърхността и да срежат дупка в горната ѝ част, за да влезе въздух за пътниците и екипажа. После изпрати съобщение до всички плавателни съдове в радиус от трийсет и пет километра да се притекат на помощ с всички спасителни съоръжения и кислородни апарати, които имат на борда си. Освен това изиска корабните им лекари да са в готовност да се прехвърлят на борда на „Голдън марлин“ още щом моряците му направят достъпно влизането в нея. Времето беше безценно. Те трябваше да проникнат вътре много бързо, ако искаха да свестят изпадналите в безсъзнание поради липса на кислород пътници и членове на екипажа.

Минути след като съобщението, че „Голдън марлин“ се издига от дъното бе предадено, атмосферата сред флотилията от кораби в близост до подводната лодка от унила се превърна в диво ликуване. Хиляди очи се втренчиха в откритата вода, заобиколена от кораби и моторници, когато въздушни мехурчета закипяха и се подадоха над повърхността, където се спукваха с цветовете на дъгата под утринното слънце. След тях се появи и „Голдън марлин“. Тя изскочи от водата в хоризонтално положение като огромна коркова тапа, след което цопна обратно, изхвърляйки фонтани от пръски и изпращайки високи вълни в плавателните съдове около нея. По-малките яhti се разклатиха като есенни листа, брулени от силен вятър.

— Тя излезе! — извика възбуден Търнър, изпълнен донякъде с опасението, че вижда мираж. — Спасителни лодки! — подаде команда той през рупора на вече спуснатите във водата моторници. — Бързо към нея!

Радостни викове разкъсаха почти безветрения въздух. Хора крещяха възбудени, други свиреха с уста, прозвучаха клаксони и сирени. И те като Търнър не вярваха на очите си. Възкресяването дойде толкова внезапно, толкова ненадейно, че почти никой не беше подготвен, фоторепортерите в плавателните съдове, в самолетите и хеликоптерите бързо пренебрегнаха заплахите и заповедите на Търнър

и на капитана на катера на бреговата охрана да стоят далече от района и започнаха да се тълпят, като някои дори бяха решени да се качат на борда на туристическата подводница.

Едва „Голдън марлин“ се настани върху водата като квачка върху полог, и цяла армада от спасителни съдове се впуснаха към нея. Лодките от „Алфред Олтман“ пристигнаха първи и се привързаха до нея. Търнър нареди да се прекратят работите с резачките, а на мъжете от екипажа си — просто да проникнат вътре през люковете за качване и товарене, които вече можеха да бъдат пробити отвън без опасност от нахлуване на вода.

„Меркюри“ също излезе на повърхността до голямата подводна лодка. Маккърди маневрираше подводния апарат така, че маркучът да остане в машинното отделение и да продължи да подава въздух, който да изхвърля водата отвътре. Джордино отвори люка и преди Маккърди да го спре, скочи от подводния апарат във водата и заплува към една лодка с военноморски спасителен екип, който отваряше десния люк за качване в подводницата. За щастие един от екипа разпозна Джордино, защото в противен случай нямаше да го допуснат да се доближи до тях. Те издърпаха Джордино в лодката и той също напрегна мускули, за да помогне в отварянето на люка, който беше покрит и почти споен с дънна утайка.

С общи усилия капакът помръдна нагоре с пет сантиметра. Напънаха се отново. Този път капакът се отвори и те го извиха назад на пантите му. За миг всички останаха смълчани и надникнаха вътре. Противна миризма блъсна ноздрите им. Разбраха, че идва от негодния за дишане въздух. Макар генераторите да продължаваха да работят, стори им се странно, че вътрешността на лодката е ярко осветена.

В същия момент моряците от другата страна на корпуса отвориха левия люк и така направиха течение с чист въздух, който смени издишания и застоял вътре. Влизайки в подводницата, спасителите се натъкнаха на тела, лежащи на пода и веднага се заловиха да ги свестяват. Джордино разпозна сред тях капитан Болдуин.

С мисълта обаче, че има друга първостепенна задача, Джордино не се поколеба и се завтече към общия салон, прекоси тичешком коридора и се качи по стълбите в командната рубка. Тичаше със свито сърце, вдишвайки разваления въздух, който бавно започваше да се насища отново с кислород. Нахлу в командната рубка с нарастващ

ужас, ужас от мисълта, че може би е вече много късно да спаси най-скъпия си приятел от детинство.

Прекара неподвижното тяло на О'Мали и коленичи до Пит, който лежеше проснат на пода със затворени очи и привидно бездиханен. Без да губи време да търси пулса му, той се наведе, за да приложи метода за свестяване „уста в уста“. Но в този момент, за негово огромно изумление, хипнотизиращите зелени очи се отвориха и се разнесе шепот:

— Надявам се с това да приключва забавната част от програмата.

Никога не се е случвало толкова много хора да са едновременно тъй близо до смъртта. И никога не е имало толкова много, измамили старицата с косата и онова триглаво куче, което пази Хадес. Беше на косъм, беше истинско чудо, че никой от пътниците и екипажа на „Голдън марлин“ не завърши трагично. Всички те бяха изтръгнати от ръцете на смъртта. Само седемнайсет души, предимно възрастни мъже и жени, бяха превозени с хеликоптери на бреговата охрана в болници в Маями и всички те с изключение на двама се възстановиха без тежки странични ефекти. Тези двама бяха изписани от болницата една седмица по-късно със силно главоболие и травми.

Повечето се бяха свестили от възобновената циркулация на чист въздух. Само около петдесет души имаха нужда от кислороден апарат. Журналистите и директорите на „Блу сийз“ провъзгласиха за герои капитан Болдуин, заедно бе спомогнал да се предотврати една огромна трагедия, и корабния лекар Джон Рингър, чиито безмерни усилия бяха свели жертвите до нула. Капитан Търнър и екипажът му също получиха одобрение и похвали от Военноморските сили за участието им в спасителната операция.

Само малцина знаеха за ролята на Пит и Джордино за спасението на подводницата и всички хора на борда ѝ. Когато репортерите научиха, че мъжът, помогнал за спасението на над две хиляди души от пожара на „Емърълд долфин“, също е помогнал за издигането на „Голдън марлин“ на повърхността, той и Джордино вече си бяха отишли — хеликоптер на НЮМА ги беше качил от кърмовата площадка на „Алфред Олтман“.

Всеки опит на репортерите да открият Пит за интервюта остана напразен. Той сякаш беше пропаднал в дупка и заринат в нея.

ТРЕТА ЧАСТ
ХИЛЯДОЛЕТНА СЛЕДА

33.

31 юли 2003 г.

Езерото Тохоно, Ню Джърси

Езерото Тохоно е встрани от утъпкания път, що се отнася до езерата в Ню Джърси. Там няма крайезерни жилища. То се намира върху частен имот, собственост на корпорацията „Цербер“ и се ползва от върховното ѝ управление. За отдых на служителите беше предоставено друго курортно езеро, отдалечено на петдесетина километра. Тъй като островът е изолиран, езерото не беше оградено. Единственото средство за охрана се явяваше един заключен портал на осем километра, препречващ път, който се виеше през ниски хълмове и местност с гъста гора и стигаше до удобна триетажна ловна хижа, построена от дървени трупи. Хижата гледаше към езерото и към кей с хангар, приютяващ канута и гребни лодки. По езерото не се разрешаваше движението на моторизирани плавателни съдове.

Фред Еймс не беше директор в „Цербер“. Той дори не беше служител от ниско ниво, а един от неколцината местни жители, който не обръщаше внимание на табелите „Не преминавай“ и се промъкваше до езерото, за да лови риба. Той си издигаше малка палатка зад дърветата край езерния бряг. Езерото беше зарибено с широкоустен костур и редки видове риба, така че на него не му бяха нужни дълги часове, за да улови няколко костура от два до четири килограма до пладне. Той тъкмо се канеше да нагази във водата с непромокаемите си рибарски ботуши и да хвърли въдицата си, когато забеляза голяма черна лимузина да спира край лодъчната рампа. От нея слезоха двама мъже с рибарски принадлежности, а шофьорът избута една от няколкото лодки от рампата във водата.

На Еймс му се стори необичайно за служители от корпорацията да не използват лодка с извънбордов мотор. Вместо това единият от тях натисна веслата и изведе лодката до средата на езерото, където я остави да дрейфува, а другите двама закачиха примамките за костур и хвърлиха въдиците си. Еймс се върна в гората и реши да си стопли

кафе на туристическата си печка и да почете книга, докато риболовците от корпорацията си тръгнат.

Мъжът, който седеше в средата на лодката и гребеше, изглеждаше висок малко над метър и осемдесет и много добре сложен за шейсетте си години. Имаше червеникавокестенява коса, без сиви косми, и почерняло от слънце лице. Приличаше на древногръцка мраморна скулптура — главата, челюстта, носът, ушите, ръцете и краката бяха като изваяни до съвършенство. Очите му бяха почти синьо-бели, като на хъски, но не пронизващи. Мекият им поглед често минаваше погрешно за приятелски и сърдечен, а в действителност правеше дисекция на всекиго в обсега му. Движенията му — като гребеше, връзваше примамката и после хвърляше въдицата си — бяха съвсем точно премерени.

Къртис Мърлин Зейл беше професионалист. Нищо не бе останало от момчето, което някога сновеше из царевичните ниви, за да изпълни скучните си задължения. След като баща му почина, той напусна училище, за да поеме семейната ферма и се образоваше сам. До двайсетгодишната си възраст бе превърнал фермата в най-голямата в областта и нае управител да я ръководи за майка си и трите си сестри.

Показвайки остър ум и хитрост, той си подправи гимназиалната диплома, за да бъде допуснат до най-престижното търговско училище в Ню Ингленд. Въпреки липсата на гимназиални познания Зейл беше благословен с брилянтен ум и фотографска памет. Завърши с отличие и продължи в университета, за да получи докторска степен по икономика.

Оттам нататък животът му следваше определена схема: той основаваше компании и ги разработваше, докато станеха изключително успешни, а после ги продаваше. На трийсет и осем години Зейл беше деветият по богатство в Америка, чиято чиста стойност наброяваше милиарди. После купи петролна компания с ниски печалби, но с високи наеми на клоновете ѝ в страната и Аляска. След десет години я обедини със стара химическа компания. Най-накрая вля холдингите си в гигантския конгломерат, наречен „Цербер“.

В действителност никой не познаваше Къртис Мърлин Зейл. Той не завързваше приятелства, не ходеше на приеми, не посещаваше обществени прояви, не беше женен и нямаше деца. Любовта му беше

властта. Той купуваше и продаваше политици, сякаш те бяха породисти кучета. Беше безскрупулен, жилав и студен като айсберг. Опонентите му в бизнеса никога не постигаха успех в сделките си. Повечето от тях свършваха с поражение или фалит — жертви на мръсни предателски битки, които далеч надхвърляха етичните процедури в бизнеса.

Понеже беше изключително хитър и предпазлив, никой нито за миг не се съмняваше, че Къртис Мърлин Зейл преуспява чрез изнудване и убийства. Колкото и странно да беше, никой от неговите съдружници, нито журналистите или враговете му нямаха причина да се запитат за причината за смъртта на хората, кръстосали шпаги с него. Мнозина от онези, които заставаха на пътя му, умираха от привидно естествена смърт: сърдечен удар, рак или други по-разпространени заболявания. Други загиваха при злополуки — с кола, оръжие или удавяне. А неколцина просто изчезваха. И никоя следа не водеше до вратата на Зейл.

Къртис Мърлин Зейл беше хладнокръвен социопат без капка съвест. Той можеше да убие дете с лекотата, с която би стъпкал мравка.

Той заби синьо-белите си очи в началника на охраната, който несръчно се опитваше да оправи оплетеното влакно на макарата си.

— Струва ми се много странно, че три жизненоважни проекта, планирани с такава добросъвестна преднамереност и компютризиран анализ, се провалиха.

Отличавайки се от стереотипния азиатец, Джеймс Вон така и не успя да придобие загадъчен поглед. Едър за расата си, той беше бивш майор от Специалните сили, изключително дисциплиниран и гъвкав и смъртоносен като увити в едно черна мамба и африканска усойница. Той беше началник на организацията за мръсните номера на Зейл и прилагането им в действие, наречена „Вайпърс“^[1].

— Събитията излязоха от нашия контрол — поясни той, влуден от усуканата корда на макарата му. — „Емърълд долфин“ тъкмо се разцепи и ония учени от НЮМА се появиха неочаквано и се гмурнаха в дълбините, за да го изследват. После, когато отвякохме членовете на екипажа, те успяха да избягат. И сега, според моите разузнавателни източници, служители от НЮМА са изиграли важна роля в спасяването на „Голдън марлин“. Те като че ли всеки път се появяват като чума.

— Как си го обяснявате, господин Вон? Та те са океанографска агенция, агенция, посветена на морски изследвания, а не военен, разузнавателен или следствен отдел към правителството. Как тогава са способни да осуетят дейности, планирани и извършени от най-добрите професионални наемни убийци, които могат да се купят?

Вон остави въдицата и макарата си.

— Не предвидих решителността на НЮМА. Беше просто лош късмет.

— Не приемам подобни грешки с лекота — каза безизразно Зейл. — Случайностите са плод на лошо планиране, грубите грешки — на некомпетентност.

— Никой не съжالياва за провала повече от мен — отвърна Вон.

— Освен това намирам онзи глупав риск на Оно Канай в Ню Йорк за особено тревожен. Все още не мога да разбера защо той трябваше да ни коства загубата на скъп античен самолет с опита си да сваля самолет, пълен с деца. Кой го е упълномощил да го прави?

— Направил го е изцяло на своя глава, след като се е натъкнал на Пит. Нали вашите директиви постановяват, че всеки, който представлява пречка за нашите планове, трябва да бъде елиминиран. И после, разбира се, идва и фактът, че Кели Еган е била на борда.

— Защо да я убива?

— Тя би могла да разпознае Канай.

— Имаме късмет, че полицията не може да свърже Канай с твоите вайпъри, а чрез тях и с „Цербер“.

— Наистина няма да могат — обеща Вон. — Ние пуснахме достатъчно фалшиви улики, които да заличат следата завинаги... както сме правили със стотици други операции.

— Аз бих подходил по-различно — каза Зейл с ледена нотка в гласа.

— От значение са резултатите — възрази Вон. — Двигателите на Еган никога няма повече да бъдат смятани за двигателно средство, поне докато не приключат разследванията на „Емърлд долфин“ и „Голдън марлин“, което ще трае поне година или повече. И тъй като той е мъртъв, формулата му за смазочно масло „Слик 66“ скоро ще ни принадлежи.

— При условие че можете да я дадете в ръцете ми.

— Все едно че е сторено — отговори дръзко Вон. — Възложил съм работата на Канай. Той няма да посмее да допусне провал този път.

— А Джош Томас? Той никога няма да ни я даде.

Вон се разсмя.

— Дъртият пияница ще ни я даде много, много скоро, уверявам ви.

— Много сте сигурен.

Вон кимна.

— Канай се реваншира заради необмислената си авантюра, като отвлече Кели Еган от „Голдън марлин“, след като взриви подводницата, за да я потопи. Качи жената на самолет, за да я закара в бащиния ѝ дом в Ню Джърси.

— Където, предполагам, смята да я измъчва пред очите на Томас, за да го накара да издаде формулата за масло.

— Не е точно гениален план, но поне ще предостави куп информация.

— Ами пазачите около фермата?

— Открихме начин да проникнем през охраната, без да се задействат алармените системи.

— Канай има късмет, че вие сте му наредил да се върне тук, преди хората му и корабът да бъдат взривени край островите Кермадек.

— Трябваше ми тук по други причини.

Зейл помълча известно време, после заговори:

— Искам този въпрос да се уреди веднъж завинаги. Проектите ни трябва да завършват без прекъсвания отвън. Не бива да има повече провали. Може би ще трябва да намеря някого, който да ръководи „Вайпърс“ без усложнения.

Преди Вон да отговори, въдицата на Зейл се изви — един костур бе захапал стръвта. Рибата изскочи над водата и отново цопна в нея. Зейл предположи, че теглото ѝ е около три килограма. Двамата мъже се смълчаха, докато Зейл бавно умори рибата и започна да навива кордата. Когато рибата се появи до лодката, Вон я загреба със серкме и я загледа как се мята между ходилата му.

— Добър улов — поздрави той Зейл.

Лицето на главния директор на „Цербер“ доби доволен израз, докато махаше кукичката на червено-белия вибратор от устата на рибата.

— Със стара „Басарино“ като тази, изпробвана и вярна, никога няма празно. — Той не хвърли въдицата отново, а бръкна в риболовната си кутия и направи цяло представление, тършувайки за друга изкуствена стръв. — Слънцето се издига все повече и мисля да опитам с „Уиноу“.

В съзнанието на Вон светна предупредителна лампичка и той се вгледа в очите на Зейл, мъчейки се да прочете мислите му.

— Да не би да намеквате, че вече не ставам за началник на „Вайпърс“?

— Мисля, че други ще могат да доведат бъдещите мероприятия до по-продуктивен край.

— Служих ви лоялно цели дванайсет години — възрази Вон със сдържан гняв. — Това нищо ли не значи?

— Повярвайте ми, признателен съм ви... — изведнъж Зейл посочи зад гърба на Вон. — Хванала ви се е риба.

Вон се обърна да погледне, осъзнавайки твърде късно, че влакното му беше все още усукано и той не беше пуснал стръв във водата. Със светкавично движение Зейл грабна спринцовка от риболовната си кутия, заби иглата във врата на Вон и натисна буталото.

Отровата подейства почти веднага. Още преди да понечи да се съпротивлява, тялото на Вон се скова и миг след това настъпи смъртта. Той падна в лодката с широко отворени очи и отпуснато тяло.

Зейл спокойно потърси пулса му и като не напипа такъв, уви около глезените на Вон едно въже, завързано за котвата на лодката — голяма тенекиена кутия, пълна с втвърден бетон. После спусна котвата зад борда и избута тялото на Вон след нея. Остана бездушно загледан във водата, докато въздушните мехурчета спряха да се издигат до повърхността.

Рибата продължаваше да се мята на дъното на лодката, но бързо бе укротена от Зейл, който метна и нея зад борда при Вон.

— Съжалявам, приятелю — промълви той с поглед в зелената вода, — но провалът води до провал. Когато сетивата ти затъпеят, време е да бъдеш сменен.

Губейки търпение, Фред Еймс тръгна предпазливо към езерото, криейки се зад дърветата. Като стигна до брега, той погледна над водата към самотния рибар, който гребеше обратно към чакащата лимузина.

— Странно — смънка той под носа си, — мога да се закълна, че в лодката имаше двама мъже.

---

[1] Пепелянка, усойница (англ.). — Б.пр. ↑

34.

Членовете на реорганизирания екип от „Вайпърс“, сега ръководени от Оно Канай, бяха разбрали по кое време става смяната на охраната във фермата на Еган. След като ги бяха дебнали, за да видят кога на портала пристига новата смяна, а старата се разотива по домовете си, с помощта на въздушна видеофотография те проследиха новодошлите охранители до тайните им постове. После проникнаха във фермата, преоблечени като заместник-шерифи с кола, боядисана в цветовете на областния полицейски патрул. След като убиха нищо неподозиращия, замаскиран край пътя охранител, те влязоха в къщата, плениха Джош Томас и свикаха останалите охранители уж на събрание за разясняване на новата програма за охрана.

Още щом охранителят прекрачеше прага на къщата, те го застрелваха, после хвърлиха трупове в мазе с допълнителна външна врата под обора.

Когато Оно Канай пристигна на близкото летище с частен самолет без обозначителни знаци, собственост на „Цербер“, той положи упоената Кели в багажника на колата си и се отправи към фермата на баща ѝ, вече охранявана от неговия екип от наемни убийци. Той внесе Кели през предната врата и я стовари на пода пред Джош Томас, който беше вързан за стол с напъхана в устата му кърпа.

Томас се опитваше да разхлаби въжетата си и изричаше неразбираеми поради запушената му уста ругатни, но само предизвикваше смях сред петимата мъже в стаята, които захвърлиха фалшивите си униформи и се преоблякоха в собствените си работни черни облекла.

— Добре ли мина всичко? — попита ги Канай.

Огромен като планина мъж, висок близо два метра и с тегло близо сто и трийсет килограма, кимна и отговори:

— Охранителите на Еган не бяха на особено високо ниво. Те веднага се хванаха на „шерифската въдица“.

— Къде са сега?

— Отървахме се от тях.

Канай погледна способния си колега, който имаше нашарено с белези лице, счупен нос, крива усмивка, разкриваща два липсващи предни зъба, и ухо като карфиол и кимна със задоволство.

— Добре се справяш, Дарфур.

Тъмните очи под черната гъста грива светнаха. Канай и Дарфур работеха заедно от години, откакто се срещнаха за първи път, когато имаха за задача да елиминират една терористична група от Иран. Едрият арабин посочи към Томас.

— Моля те, виж го. Няма една синина по него, а съм сигурен, че достатъчно се е размекнал, за да ти каже всичко, което поискаш да узнаеш.

Канай огледа Томас и видя лицето му, изкривено от болка вследствие на побоя. Той не се усъмни, че Дарфур е спукал ребрата на учения. Забеляза също и гнева в очите му, когато видя Кели да лежи упоена и в полусъзнание на пода. Канай се усмихна на Томас, преди да се приближи и да ритне силно Кели в корема. Израз на силна болка премина по лицето ѝ, съпроводена с жален стон, и тя отвори очи.

— Събудете се, госпожице Кели. Време е да накарате господин Томас да разкрие формулата на моторното масло на баща ви.

Кели се сви на кълбо и притисна ръка в корема си, мъчейки се да си поеме въздух. Такава болка изпитваше за първи път в живота си. Канай беше специалист в това да забива върха на ботуша си точно там, където болеше най-много. След минута тя се надигна с мъка на лакът и погледна Томас.

— Не казвай нищо на тази отрепка, Джош...

Тя не можа да продължи. Канай ѝ изкара отново дъха, като стъпи върху врата ѝ и го притисна в килима.

— Много сте твърдоглава, млада госпожице — каза той студено. — Обичате ли болката? Защото със сигурност ще я изпитате.

Един от хората на Канай влезе в стаята, носейки в ръка малка радиостанция.

— Съобщиха ми, че към портала се приближава кола. Да я пуснем ли да влезе, или не?

Канай се замисли за момент.

— По-добре е да я пуснем и да видим кой идва, иначе ще събудим подозрения.

— Добре, началство — каза Джордино през прозявка. Той все още беше уморен от полета си от Маями. — Как смяташ да отвориш портала на замъка?

— Като набера кода — отговори Пит, който седеше зад волана на стара камионетка „Форд“, наета от търговец на селскостопански уреди.

— А знаеш ли го?

— Не.

— Значи ме мъкнеш със себе си близо час, след като те извадих от „Голдън марлин“ и изразих само предположение, че Канай е отвел Кели в бащината ѝ лаборатория, а сега ми казваш, че не знаеш кода?

— Какво по-добро място да се изтръгне информация от нея и Джош Томас? Формулата трябва да е скрита някъде в лабораторията.

— Тогава какво находчиво средство ще използваш, за да влезеш вътре? — попита Джордино, оглеждайки масивния портал и високия зид.

Пит не отговори, а се наведе през прозореца си и натисна няколко бутона.

— Този трябва да подейства. Всъщност Кели има резервно дистанционно управление с различен код.

— Добре, да предположим, че Канай и неговите подлизурковци са обезвредили и охранителната система, и охранителите. Защо мислиш, че ще ни отворят портала?

— Защото набрах като код името „Цербер“.

Джордино извъртя очи.

— Ако имах грам разум, тук именно щях да сляза от колата.

Зелените очи на Пит изглеждаха мрачни.

— Ако съм сгрешил, порталът няма да се отвори, което ще значи, че сме били път напразно и загубваме Кели завинаги.

— Не, ще я намерим — рискува Джордино. — Няма да спрем да я търсим, докато можем.

Те се канеха да си тръгват, когато огромният портал бавно започна да се отваря.

— Май успяхме — отбеляза Пит с чувството, че се е оказал прав.

— Сигурно знаеш, че ни готвят засада и ще ни направят на пух и прах.

Пит подкара колата и мина през портала.

— Ние също сме въоръжени.

— Да бе, ти — с античен колт, а аз — само с една отвертка, която намерих в жабката на колата. А ония приятелчета са въоръжени с автомати.

— Може би ще измислим нещо по пътя.

Пит мина покрай земеделската земя и намали скоростта, когато стигна до лозето, изчаквайки бариерата на пътя да се вдигне. След като това стана, един от хората на Канай, в униформа на охраната, се доближи до колата и надникна през прозореца, държейки карабината си пред гърдите си.

— Какво обичате, господа?

— Къде е Гус? — попита невинно Пит.

— Обади се, че е болен — отвърна охранителят, докато очите му шареха из колата, за да открият оръжие и като видя, че такова няма, се отпусна.

— Как е малкото му момиченце?

Веждите на мъжа се повдигнаха с милиметър.

— Добре е. Последното, което чух...

Той не довърши мисълта си, тъй като в този момент Пит издърпа за дръжката колта си, скрит под бедрото му, и с едно движение над волана го заби в челото на охранителя. Очите на мъжа се затвориха, главата и раменете се плъзнаха под прозореца на вратата и изчезнаха от поглед.

Още преди мнимият охранител да падне на земята, Пит и Джордино го издърпаха през лозята до широкия ствол на едно дърво и тръгнаха надолу по осемте стъпала, водещи към поста за наблюдение под земята. На едната стена висяха двацет монитора, чиито камери обхващаха земеделските ниви и вътрешността на къщата. Пит се вцепени, като видя завързания Томас и гърчещата се на пода Кели. Гледката го разяри, но в същото време и го успокои, че поне е жива и е само на неколкостотин метра. Петимата „вайпъри“ в стаята явно не подозираха, че са наблюдавани от камери.

— Открехме я! — извика Джордино с повдигнат дух.

— И е все още жива — добави Пит с нарастващ гняв. — Но по всичко личи, че ония отрепки доста са я измъчвали.

— Хайде да не нападаме като Седма кавалерия при Литъл Биг Хорн — предложи Джордино. — С охранителната система можем да

наблюдаваме цялата ферма и къщата оттук и да открием къде са разположени останалите от хората на Канай.

— Ще трябва да го направим много бързо, защото те чакат този тип на пода да им докладва.

Джордино седна зад пулта, а Пит намери черното облекло на наемния убиец, което той бе свалил, за да се преоблече с униформата на охранителя на Еган. Той огледа неподвижното тяло на пода и прецени, че на ръст е горе-долу като него. Бързо свали дрехите си и облече черните панталони и пуловера. Ботушите го стягаха малко, но той успя да напъха ходилата си в тях и накрая сложи скиорска маска, покриваща главата и лицето му.

— Тия момчета нямат задръжки, когато се стигне до убийство — отбеляза Джордино, като видя на един от мониторите труповете на охранителите на Еган, струпани като чували с жито в мазето под обора. Той премести погледа си към другия монитор, търсейки да открие хората на Канай. — Освен петимата в къщата виждам още двама. Единият пази задната врата, гледаща към реката, а другият е до обора.

— С нашето приятелче на пода стават осем.

— Сега е моментът да повикаме подкрепление.

Пит посочи с глава един от трите телефона върху плота.

— Обади се на шерифа, съобщи за положението и поискай да изпратят група от Специалните сили.

— А ти? Ти с какво се залавяш?

— В това облекло те ще ме вземат за един от тях. Няма да ни навреди да се сдобием с приятел вътре в къщата, когато адът се разрази.

— А аз?

— Ти стой тук, наблюдавай ситуацията и упътвай групата от Специалните сили.

— Ами когато Канай се обади и попита къде са пътниците в колата?

— Измисли нещо. Кажи, че са били двама амбулантни търговци на тор и че си се погрижил за тях.

— Как ще стигнеш до къщата?

— Лозето свършва близо до предната ѝ врата. Ще мина през него и ще стигна до предната веранда, като използвам за прикритие

колоните. Единствено пътят по тревната площ ще бъде опасната част.

— Не ни вкарвай в нова каша, братле — каза Джордино с едва забележима усмивка.

— Обещавам да бъда послушен.

Джордино върна отново вниманието си към мониторите, а Пит изкачи стъпалата през ствола на старото дърво и тръгна предпазливо през лозето.

Съзнанието на Пит регистрира два вида чувства: страх, че може да не успее да спаси Кели, преди разбойниците на Канай да продължат да я измъчват, и съвсем простото и естествено желание за отмъщение. Беше му трудно да повярва, че корпорацията „Цербер“ и нейната банда от смъртоносни вайпъри оставя зад гърба си толкова много мъртъвци. И за какво? За нечия полза ли? За притежание на власт ли? Никой човек не живее толкова дълго, че да има време да се наслаждава на такива мръсни възнаграждения. В очите на Пит това беше пълно безумие.

Приведен под върховете на лозята, той тичаше между редовете, затъвайки с ботушите си в меката почва. Не беше взел автоматичното оръжие от обезвредения вайпър. Рядко използваше карабина, предпочиташе да се движи единствено със стария си 45-милиметров колт и два резервни пълнителя. Летният ден беше топъл и влажен и той започна да се поти под скиорската си маска. Не я свали, тъй като тя влизаше в стандартното облекло на мъжете от „Вайпърс“ и не искаше да събужда подозрения.

Измина тичешком повече от сто метра и стигна до края на лозята. Оттам до къщата имаше тясна ивица грижливо окосена тревна площ. Той беше извън полезрението на мъжете, охраняващи плевнята и задната част на къщата, но прекосяването на петнайсетината метра открито пространство, без да бъде забелязан от някого в къщата, беше повече като учение как да се правиш на невидим, отколкото да се промъкваш крадешком. Той погледна прозорците и забеляза движение зад тях, което предполагаше, че излезеше ли от лозята, нямаше да остане незабелязан.

Петнайсетина метра делиха него и първата колона на верандата, петнайсетина метра открит тревна площ под яркото слънце. Той

тръгна покрай периферията на лозята и застана на място, където пердетата закриваха движението му. Ако изтичаше внезапно, това можеше да привлече нечий поглед отвътре, затова закрачи съвсем бавно по тревата, като се оглеждаше зорко за появата на охранителя зад къщата. Вървеше стъпка по стъпка като котка, дебнеща птица, вгълбена в изваждането на червейче.

Пет дървени стъпала водеха до верандата с колони и Пит ги изкачи предпазливо, опасявайки се да не скръцнат, но за негово облекчение такъв звук не се разнесе. След няколко секунди той притисна гръб в ъгъла на къщата, на половин метър от големия прозорец на всекидневната. След това се просна по корем, мина пълзешком под прозореца, стана и тръгна към предната врата. Бавно завъртя топката на бравата и откряна вратата. Във фойето нямаше никого и той се вмъкна вътре като сянка.

Във всекидневната не се влизаше през врата, а през отворен свод. От една страна на свода върху масичка имаше керамична саксия с малко тропическо растение. Пит го използва като прикритие, за да надникне в стаята, но не набързо, а задържа поглед и много внимателно я огледа, запаметявайки точно кой къде се намира.

Джош Томас, по чиято глава се стичаха струйки кръв от челото, ушите и носа, седеше отпуснат и вързан на стол в средата на стаята. Пит разпозна в Канай пилота на червения фокер. Канай се беше разположил на широк кожен диван, облегал нехайно на една от страничните облегалки и спокойно пушеше пура. Двама от „Вайпърс“, облечени в черно, стояха от двете страни на камината с приготвени за стрелба оръжия. Друг един стоеше до Томас, насочил нож към едното му око. Петият вайпър, гигантско чудовище, беше сграбчил с едната си ръка Кели за дългата ѝ коса и я беше повдигнал на сантиметри от пода. Тя не викаше, само стенеше от болка.

Пит се отдръпна за миг назад и се запита дали Джордино го наблюдава на монитора. Глупаво беше да си мисли, че ще може просто да влезе в стаята с думите: „Добре, разбойници, възнесете се към небето“ и да доживее до дълбоки старини. Мъжете вътре нямаше да се замислят и щяха да го направят на решето, ако се опиташе да постъпи толкова безразсъдно. Те се бяха обучавали години наред да убиват и нямаше да се поколебаят дори една микросекунда. За хора като тях да убиват беше като да си мият зъбите всеки ден. На Пит, от друга страна,

му беше нужна предварителна настройка, преди да стреля в друго човешко същество. Макар да беше убивал само при самозащита, във вените му не течеше студена кръв. Той трябваше да се подготви и да оправдае решението си с факта, че ще го направи, за да спаси живота на Джош Томас и Кели Еган. Стига обаче да успееше, което е малко вероятно, погледнато от всяка страна.

Въпреки че изненадата беше на негова страна и той нямаше веднага да бъде заподозрян, както беше в черното облекло на вайпърите, той реши, че ще спечели за пленниците още две секунди предимство, ако стреля през тропическото растение, което все още го прикриваше. Тъй като убийците нямаше тутакси да разберат откъде идват куршумите, това щеше да забави реакциите им. Така можеше да подреди мишените си по важност.

Той обаче бързо отхвърли тази идея. Вярно, сигурно щеше да улучи двама или трима, но останалите положително щяха да го надупчат с куршуми, преди да си е свършил работата. Освен това съществуваше голяма вероятност някой куршум да се отплесне и улучи Кели или Томас. Накрая реши, че единствената му надежда е да печели време до идването на отряда от Специалните сили. Остави колта си зад саксията върху масичката, пристъпи безпрепятствено в стаята и застана безмълвно на място.

Отначало никой не го забеляза. Всички погледи бяха съсредоточени в Кели, която се мъчеше да се отскубне от Дарфур. Пит видя сълзи от нечовешка болка да се стичат по лицето ѝ и за него беше мъчително да стои неподвижно, без да направи опит да спре мъките ѝ. Пресметна, че ще минат още пет минути, преди подкреплението да пристигне, но не издържа да гледа страданията на Кели и Томас и каза спокойно на Канай:

— Кажи на дебелака да я пусне.

Канай се обърна и погледна с почуда Пит.

— Какво каза?

— Казах да кажеш на тоя дебел лакей да махне мазните си ръце от момичето — и свали маската си.

Всички вайпъри в стаята мигом разпознаха в Пит измамника и бързо вдигнаха и насочиха оръжията си в гърдите му.

— Ти?! — промълви смаян Канай, после извика: — Почакайте, не го убивайте, още не!

Кели забрави за миг болките си и загледа Пит с огромна изненада.

— Не, не биваше да идваш — процеди тя през стиснати зъби.

— Ти си следващият, който ще умре, Канай — каза Пит със студенина в гласа, — ако не я освободиш.

Канай го погледна развеселен.

— О, така ли? И кой ще ме убие? Ти ли?

— Отряд от Специалните сили ще пристигне тук всеки момент. Единственият ви изход отгук е шосето. Вие сте в капан.

— Нали ще ми простиш, господин Пит, ако не ти повярвам. — После направи лек знак с глава на гиганта. — Изправи жената на крака, Дарфур — и отново се обърна към Пит. — Ти ли уби един от хората ми?

— Не. Само цапардосах твоето другарче от охранителния пост и го проснах в безсъзнание, а после си услужих с дрехите му.

— Имам сметки за разчистване с теб, господин Пит. Ще възразиш ли?

— Колкото до мене, мисля, че заслужавам медал, задето осуетих мръсните ти планове. Мястото на теб и приятелите ти е обратно в тресавището на Джурасик.

— Смъртта ти ще бъде бавна и мъчителна.

Стана така, както се очакваше. Канай нямаше да убие Пит веднага. В съзнанието на убиеца това беше време за разплата. Пит напълно съзнаваше, че е в опасно положение. Какво ли си мислеше Джордино, докато наблюдаваше сцената на монитора? „Законът“ идваше, в това беше повече от сигурен, но кога? Трябваше да печели възможно повече време.

— Дали не прекъснах нещо, като влязох тъй ненадейно? — попита той наивно.

Канай го измери с поглед.

— Тъкмо провеждах приятелски разговор с госпожица Еган и господин Томас относно работата на доктор Еган.

— Познатата практика: „Да се доберем до формулата за маслото“ — вметна презрително Пит. — Колко несъзидателно от твоя страна, Канай. Едва ли не всеки в страната знае тази формула, освен ти и твоите приятелчета в „Цербер“.

Канай отвори широко очи.

— Добре си информиран.

Пит сви рамене.

— Въпрос на интерес.

Кели се приближи до Томас, махна кърпата от устата му и избърса кръвта от лицето му с края на пуловера си, като го повдигна дотолкова, че се видя сutiенът ѝ. Томас я погледна с мътни очи и смънка думи на благодарност. Огромният Дарфур стоеше зад Пит и гледаше като койот, втренчен в заек в дълбоко тясно дере.

— Май ще потвърдиш поговорката „Всяко зло за добро“ — отвърна му Канай и се обърна към Кели. — А сега, госпожице Еган, ще бъдете ли така любезна да ми дадете въпросната формула, защото в противен случай ще прострелям този мъж първо в коленете, после в лактите и накрая в ушите.

Кели погледна Пит с тревога. Стана ѝ ясно, че след като Канай заплашваше и Пит, и Томас, тя нямаше да има достатъчно твърдост, за да издържи и изведнъж се огъна:

— Формулата е скрита в лабораторията на баща ми.

— Къде по-точно? — поиска да узнае Канай. — Ние вече претърсихме лабораторията.

Кели понечи да отговори, но Пит я изпревари.

— Не му казвай. По-добре всички ние да умрем, отколкото да поднесем на тепсия на неговите приятели убийци в „Цербер“ нещо, което не заслужават.

— Достатъчно! — кресна Канай и като извади автомата от презраменния си кобур, го насочи в коляното на Пит. — Изглежда, че ще се наложи госпожица Еган да бъде убедена.

Дарфур заобиколи Пит и застана пред него.

— Сър, за мен ще бъде чест, ако ми разрешите да се справя с това псе.

Канай погледна гиганта и се усмихна.

— Преотстъпвам ти го. Пренебрегнах твоята сила в убеждаването, стари приятелю. Той е изцяло твой.

Дарфур се обърна, за да подпре карабината си до един стол и Пит, който се правеше на много изплашен, изведнъж се изпъна като гърмяща змия и заби коляно в Дарфур, улучвайки мъжа чудовище в слабините. Ударът щеше да го зашемети или поне да го обезсили, но

коляното на Пит попадна малко встрани от гениталиите, в свивката между бедрото и торса.

Дарфур обаче беше неподготвен и се преви надве, издавайки дрезгав стон от болка, но само за миг. Съвзе се почти мигновено и удари като с чук Пит в гърдите с двете си събрани длани, като изкара въздуха му и го метна през масата върху килима. Пит никога не беше удрял с такава сила. Той се изправи на колене, мъчейки се да си поеме въздух. Още един такъв удар щеше да го прати в моргата. Той разбра, че няма да може да надвие този гигант с крака и юмруци, а дори само да направи опит за съпротивление, му трябваха мускули колкото дренажни тръби. Беше му нужно оръжие, каквото и да е оръжие. Той вдигна една масичка за кафе и я стовари върху главата на Дарфур, в резултат на което масичката стана на трески. Гигантът сигурно имаше череп от стомана; очите му се разфокусираха и той се олюля. Пит си помисли, че ще падне и се приготви да скочи и изтръгне оръжието от ръката на Канай, но Дарфур се окопоти от удара, потърка главата си с ръка и фокусирайки отново погледа си, възобнови атаката.

Пит водеше битката на живота си и я губеше. Всеизвестна истина в бокса беше, че дребният мъж никога не може да надвие едрия. Поне в честна игра. Пит като обезумял потърси с поглед наоколо какво друго би могъл да хвърли. Грабна една тежка керамична лампа и я метна с две ръце. Но тя само отскочи от дясното рамо на Дарфур като камък от брониран танк. Пит започна да мята каквото му попаднеше: телефонен апарат, ваза, часовник върху полицата над камината. Но все едно че хвърляше бараж от топки за тенис — нищо не засягаше масивното тяло на Дарфур.

Пит се взря в студените безизразни очи и видя, че гигантът е уморен от тази игра. Дарфур се втурна през стаята като фурия. Но Пит беше все още пъргав и отстъпи встрани. „Експресният влак“ профуча край него и се блъсна в пианото. Пит скочи натам, грабна ниското столче за пианото и се приготви да размаже с него лицето на Дарфур. Но столчето остана само във вдигнатите му ръце.

Канай, чийто врат Кели междувременно бе стиснала с двете си ръце, се освободи от хватката ѝ с лекотата, с която би се освободил от лапите на малък гризач, отскочи към Пит и стовари върху главата му приклада на оръжието си. Пит не изпадна в безсъзнание от удара, но изпита болка, която го свлече на колене и за кратко той загуби

съзнание. След като бавно дойде на себе си, погледна със замъглен поглед Кели и я чу да крещи. Когато погледът му се избистри, видя как Канай извива ръцете ѝ дотолкова, че за малко да ги прекърши. Кели се бе опитала да грабне оръжието му, докато вниманието му бе съсредоточено върху едностранната битка между Пит и Дарфур.

Пит изведнъж почувства, че е изправен на крака от Дарфур, който обви ръце около гръдния му кош и силно го стисна. Дъхът на Пит секна, сякаш боа се увиваше около него. Отвори уста, но не можа дори да изпусне въздишка. Започна да губи съзнание с мисълта, че повече няма да види дневна светлина. Имаше чувството, че всеки момент ребрата му ще се натрошат и тъкмо реши, че няма да издържи и ще е по-добре да се остави на смъртта да облекчи агонията му, когато ненадейно ръцете на гиганта се отпуснаха и освободиха гърдите му.

Като в сън Пит видя Джордино да влиза в стаята. Приятелят му заби юмрук в Канай отзад, в областта на бъбреците му, и онзи се преди надве.

Другите вайпъри се смразиха на място с оръжия, насочени към Джордино, и зачакаха заповед от Канай да стрелят.

Дарфур погледна навъсено натрапника, но като го видя, че не носи оръжие и е с цели трийсет сантиметра по-нисък от него, по лицето му се изписа презрение.

— Оставете го на мене — изрече той със злоба.

Точно тогава, пускайки Пит, който се свлече като празен чувал на килима, гигантът направи две крачки и повдигна от пода Джордино в огромна мечешка прегръдка. Вместо Дарфур да гледа отвисоко врага си, двамата се загледаха очи в очи, с лица на сантиметри едно от друго. Устните на Дарфур се разтегнаха в сатанинска усмивка, докато лицето на Джордино остана безизразно, без сянка на страх по него.

Когато Дарфур бе сплел ръце зад гърба му, притискайки го като в менгеме, Джордино бе успял да вдигне и изпружи ръцете си над главата на гиганта. Дарфур не обърна внимание на това негово движение и използва всеки грам от огромната си сила, за да изтръгне живота от ниския италианец.

Пит, все още замаян и обзет от адска болка, запълзя по килима, като си поемаше въздух с мъка поради наранените си гръден кош и глава. Кели скочи върху гърба на Дарфур, обви с ръце лицето му и започна да извива главата му ту на една, ту на друга страна. Дарфур се

освободи от нея с едната си ръка и я блъсна настрани като манекен от витрина. Тя падна върху дивана, а Дарфур притисна с нови сили Джордино.

Но Джордино нямаше нужда да бъде спасяван. Той спусна ръце, обви ги около врата на гиганта и заби палци в гръкляна му. Дарфур изведнъж осъзна, че сега той е този, който гледа смъртта в очите. Лицето му със зловна усмивка се изкриви от страх, когато почувства, че не му стига въздухът. Той се опита отчаяно да стисне по-силно Джордино и в същото време да охлаби стоманените пръсти, забити в гръкляна му. Но Джордино беше безжалостен; не даваше никакви признаци, че ще отстъпи. После той се отдели от тялото на Дарфур като безмилостен булдог, докато гигантът се мяташе насам-натам из стаята като обезумял.

Изведнъж Дарфур нададе смразяващ вой, подви колене и се строполи на пода като отсечен дъб. В този момент няколко патрулни коли от шерифството и фургони на Специалните сили спряха на чакълестата алея. Униформени мъже, тежковъоръжени, започнаха да ограждат къщата. През прозорците долетя и шумът от приближаващи се хеликоптери.

— Излизайте отзад! — извика Канай на хората си, след което грабна Кели през кръста и тръгна да я извежда от стаята.

— Причиняваш й болка — каза Пит с леден глас — и аз ще те накъсам на парчета, едно по едно.

Той забеляза, че Канай пресмята шансовете си да избяга с боричкаща се пленница.

— Не се безпокой — отвърна Канай подигравателно и метна Кели към Пит. — Засега е твоя. Но докато се срещнем отново, а това няма начин да не стане.

Пит се опита да го настигне, но не беше в състояние да тича. Спря се и се облегна на бюфета, изчаквайки паяжината в съзнанието му да се разкъса и болките му да стихнат. След минута се върна отново в гостната и завари Джордино да срязва въжетата около Томас, а Кели почистваше раните по лицето на учения с парче плат, напоено с уиски „Джак Даниелс“.

Пит погледна лежащия на пода Дарфур.

— Мъртъв ли е?

— Още не. Реших, че е по-добре да остане жив. Може би ще го накараме да разкаже на полицията и ФБР каквото знае.

— За една бройка да закъснееш — едва-едва му се усмихна Пит. Джордино го погледна и сви рамене.

— Тръгнах две секунди след като те видях, че се строполи на пода, но се забавих, тъй като трябваше да се справя с охранителя пред обора.

— Признателен съм ти — каза искрено Пит. — Ако не беше ти, сега нямаше да съм на крака.

— Да, моята намеса беше решителна.

Последната дума винаги беше на Джордино.

Пит се приближи до Томас и му помогна да стане.

— Как си, ветеране?

Томас се усмихна бодро.

— Като се разкърша малко, ще стана като нов.

Кели вдигна поглед към лицето на Пит, когато той обви ръка около раменете ѝ и рече:

— Ти си била много жилава малка дама.

— Той измъкна ли се?

— Канай ли? Мисля, че да, освен ако заместник-шерифите не го настигнат.

— Едва ли — отвърна тя притеснена. — Няма да го намерят. Той ще се върне да убива за отмъщение. Шефовете му от „Цербер“ няма да мирясат, докато не се сдобият с формулата на татко.

Пит се загледа през прозореца, сякаш търсеше нещо в далечината отвъд хоризонта. Когато накрая заговори, гласът му беше тих, сякаш се колебаеше пред всяка сричка.

— Имам странното чувство, че формулата за масло не е единственото нещо, което те търсят.

35.

Беше късен следобед. Дарфур и двамата усмирени от Пит и Джордино вайпъри бяха оковани с белезници и закарани в шерифството, където им бе повдигнато обвинение за убийството на охранителите на Еган. Кели и Томас дадоха показания пред следователите от отдел „Убийства“ към шерифството, а след тях и Пит и Джордино. Кели се оказа права, че помощник-шерифите никога няма да заловят Оно Канай. Пит тръгна по следите на убийците и стигна до високата скала край река Хъдсън, където откри въже, спускащо се до водата.

— Сигурно са избягали с чакаща ги лодка — отбеляза Джордино.

Пит стоеше с приятеля си на върха на стръмните скали и се взираше във водата. После погледна зелените хълмове и гори на отсрещния бряг. Малките селца, пръснати покрай нюйоркския бряг в частта на долината Хъдсън, бяха станали известни от творбите на Уошингтън Ървинг.

— Удивително е как Канай се справя с всяко непредвидено обстоятелство.

— Мислиш ли, че вайпърите ще проговорят при разпита?

— Дори и да го направят, едва ли ще е от голямо значение — отвърна бавно Пит. — Тяхната организация вероятно работи на самостоятелни групи, като никой не знае с какво се занимава другата, но под общата команда на Канай. Доколкото те знаят, веригата от команди спира до него. Бас лоя, че никой от тях няма представа, че истинските му шефове седят в кабинетите на „Цербер“.

— Ясно е, че никак не са глупави да оставят следа, водеща до вратите им.

Пит кимна.

— Държавните прокурори никога няма да открият напълно неопровержими доказателства, за да ги обвинят. Ако някога бъдат наказани за престъпните си деяния, то няма да е по силата на закона.

Кели прекоси тревната площ пред къщата и се приближи до тях.

— Гладни ли сте?

— Аз съм непрекъснато гладен — засмя се Джордино.

— Направих лека вечеря, а Томас забърква коктейли „Маргарита“.

— Душичке — Пит обви ръка около талията ѝ, — ти току-що произнесе вълшебната думичка.

Да се каже, че вкусът на доктор Елмор Еган за вътрешно обзавеждане е бил еkleктичен, щеше да е подценяване. Гостната беше обзаведена в ранен колониален стил, кухнята очевидно е била проектирана от инженер на високо техническо ниво, чиято страст е клоняла повече към екзотичния вид, отколкото към чревоугодническото готвене, а трапезарията сякаш беше пренесена от викингска ферма — столовете и масите бяха изработени от масивен дъб със сложна дърворезба.

Докато Пит, Джордино и Томас отпиваха от коктейлите си, които едва не преливаха от чашите, Кели приготвяше за печене риба тон и салата от сурово зеле. Въпреки нараняванията си всички си похапнаха добре.

След това се върнаха в гостната и сложиха всяка мебел на мястото ѝ, а Томас наля на всекиго по чаша четирийсетгодишен портвайн.

— Ти каза на Канай, че формулата била скрита в лабораторията на баща ти — обърна се Пит към Кели.

Тя погледна Томас, сякаш му искаше позволение. Той ѝ се усмихна леко и кимна в знак на насърчение.

— Формулата е в една папка, скрита зад панел във вътрешната страна на вратата.

Джордино въртеше бавно течността в чашата си.

— Успя да ме заблудиш. Никога нямаше да се сетя да търся вътре във вратата.

— Баща ти е бил умен човек.

— А пък Джош — смел — отбеляза Джордино с уважение. — Въпреки че го пребиха от бой, той не каза дума на Канай.

Томас поклати глава.

— Уверявам ви, че ако Пит не беше дошъл, бях на път да издам тайното място на формулата, за да спася Кели от по-нататъшни

мъчения.

— Може би — каза Пит, — но когато ония видяха, че няма да изтръгнат нищо от теб, те прехвърлиха усилията си към Кели.

— Те може да се върнат, дори още тази вечер — предположи Кели обезпокоена.

— Не, няма — увери я Пит. — На Канай ще му трябва време, за да събере нов екип. Той няма скоро да опита отново.

— Ще вземем всички възможни предпазни мерки — заяви със сериозен глас Томас. — Кели трябва да напусне къщата и да се скрие някъде.

— Съгласен съм — каза Пит. — Канай като нищо ще допусне, че ти ще скриеш някъде другаде формулата и така вие двамата ще продължавате да бъдете техният ключ за откриването ѝ.

— Мога да тръгна с теб и Ал за Вашингтон — предложи Кели с игриви пламъчета в очите. — Ще бъда в безопасност под вашите грижи.

— Не съм сигурен дали се връщаме във Вашингтон — отвърна Пит и остави празната си чаша на масата. — Ще бъдете ли така добри да ни покажете лабораторията на доктор Еган?

— Няма много за гледане там. — Томас стана и ги поведе извън къщата, към обора. Вътре имаше три работни маси, заети от обичайната апаратура, която можеше да се види във всяка химическа лаборатория. — Не е особено вълнуващо, но тук е мястото, където проектирахме и разработихме „Слик 66“.

Пит се разходи из стаята.

— Не е това, което очаквах.

Томас го погледна чуден.

— Не те разбирам.

— Това не е мястото, където доктор Еган е измислил и конструирал своите магнетохидродинамични двигатели — заяви твърдо Пит.

— Защо мислиш така? — попита предпазливо Томас.

— Защото това е просто една химическа лаборатория и нищо повече. Доктор Еган беше брилянтен инженер. А аз не виждам никакви чертежи, никакви компютри, програмирани за изобразяване на триизмерни компоненти, никакви помощни средства или апаратура за конструиране на работни модели. Съжалявам, но това не е място,

където един изобретателен ум ще постига огромен напредък в двигателната технология. — Пит замълча и изгледа Кели и Томас, чиито очи бяха забити в боядисания дървен под. — Едно не мога да разбера: защо вие двамата ме будалкате.

— Кели и аз не крием нищо от вас, господин Пит — заговори с официален тон Томас. — Истината е, че наистина не знаем къде Елмор е провеждал своите проучвания. Той беше добър човек и верен приятел, но притежаваше тайнственост, която стигаше до фанатизъм. Случвало се е Елмор да изчезне с дни, а понякога и със седмици в някоя тайна лаборатория, чието местонахождение знаеше единствено той. Двамата с Кели сме се опитвали да го открием по различни поводи, но той по някакъв начин успяваше да ни се изплъзне. Беше като призрак, който се появяваше и изчезваше, когато си поискаше.

— Мислите ли, че тайната лаборатория е някъде тук във фермата? — попита Пит.

— Не знаем — отвърна Кели. — Когато бяхме сигурни, че татко е излязъл извън фермата по работа или на проучвателна обиколка, Джош и аз претърсвахме навсякъде, но не откривахме никаква следа от тайна лаборатория.

— Казвате, че сте били близки приятели — намеси се Джордино. — Странно е тогава, че не ви се е доверявал.

— Да бяхте познавали Елмор. Той беше двойствена личност. Както в един момент беше разсеян, но любвеобилен баща и приятел, така в следващия се показваше параноичен инженер, който не вярваше никому, дори на най-близките си хора.

— А намираше ли време за развлечения? — поинтересува се Пит.

Джош и Кели се спогледаха.

— Той изпитваше невероятна страст към проучване на викингите — отговори Томас.

— И беше голям почитател на Жул Верн — добави Кели. — Четеше и препрочиташе книгите му.

Пит обхвана с поглед лабораторията.

— Не виждам никакви следи от тези негови страсти.

Кели се засмя.

— Не сме ти показали библиотеката му.

— Ще ми се да я видя.

— Тя се намира в отделна сграда до къщата и гледа към реката. Татко я построи преди близо двайсет години. Това беше домът му извън дома му, неговата светая светих, където се разтоварваше след напрегнатата си работа.

Сградата, помещаваща студиото на Еган, беше построена от камък и наподобяваше мелница за жито от осемнайсети век. Покривът беше от шлистови плочи, а по стените се виеше бръшлян. Единственото съвременно удобство бяха таванските прозорци. Томас извади голям старомоден ключ и отключи входната дъбова врата.

Вътрешността на библиотеката покри представите на Пит. Лавиците от махагон и ламперията на стените излъчваха елегантност и изтънченост. Широкият меки кресла и диванът бяха кожени, а писалището, все още отрупано с изследователски книжа, беше от палисандрово дърво с извит сгъваем плот. Обстановката завладяваше посетителя с уюта и спокойствието си. Библиотеката вероятно е пасвала на Еган като плътно прилепваща ръкавица, помисли си Пит. Тя беше идеално място за изследователска дейност.

Той се приближи до лавиците, покриващи стените от пода до тавана. Една стълба с колелца, чийто горен край се движеше по релса, е позволявала на Еган да стига до най-горните лавици. На единствената свободна стена висяха картини с викингски кораби. Под тях върху маса лежеше модел на подводница, дълъг близо метър и двайсет. Тъй като беше морски инженер, Пит огледа отблизо модела и го прецени като майсторска изработка. Подводницата беше заоблена в краищата, с илюминатори отстрани и малка кула към носовата част. Лопатите на гребния винт бяха прави като гребла, а не с извити краища като на съвременните конструкции.

Пит не беше виждал такъв подводен съд. Можеше да го сравни единствено с чертежа на една подводница, за която бе учил, построена от Конфедерацията по време на Гражданската война.

На месинговата плочка в долната част на модела пишеше: „Наутилус“. Дължина: седемдесет метра, широчина: осем метра. Спусната на вода през 1863 г.

— Много красив модел — отбеляза той. — Това е подводницата на капитан Немо, нали? От „Двайсет хиляди левги под водата“?

— Татко го проектира, като гледаше от гравюра в оригиналната книга, а после намери един строител на модели на име Фред Торно и

му го даде да го построи.

— Класическа изработка — отбеляза с възхищение Джордино.

Пит продължи да се разхожда, като се спираше да чете заглавията на книгите. Всички те се отнасяха за епохата на викингите от 793 до 1450 година след Христа. Цяла една секция беше посветена на руническата азбука, използвана от скандинавските германци и норвежците от трети до тринайсети век.

Кели забеляза интереса на Пит към книгите, приближи се до него и го хвана под мишница.

— Татко се беше специализирал в превеждането на рунически писмени знаци, издялани върху камъни.

— И е вярвал, че викингите са стигнали чак толкова на юг?

— Беше убеден в това. Когато бях малка, той влачеше мен и мама из половината среднозападни щати в една стара каравана, за да копира и изучава всеки рунически камък, който намереше.

— Едва ли е открил много такива — вметна Джордино.

— Намери и описа над трийсет и пет камъка с древни рунически писмени знаци — и посочи една лавица, пълна с папки и бележници. — Всичко е събрано там.

— Възнамерявал ли е да публикува откритията си? — попита Джордино.

— Доколкото знам, не. Преди десетина години това за него беше като ключ за осветление, който той изключи. Някак изведнъж загуби интерес към изследванията на викингите.

— От една идея фикс премина на друга — добави Томас. — След викингите Елмор се потопа в романите на Жул Верн. — Той посочи друга лавица на отсрещната стена. — Събираше всяка книга, всеки ред, написан от Верн.

Пит извади една книга и я отвори. Подвързията ѝ беше кожена. Буквите на гръбчето и предната корица бяха позлатени. Той я върна на мястото ѝ и отстъпи назад.

— Никъде не виждам бележници или подвързани записки, свързани с Верн. Очевидно доктор Еган е чел книгите, но не си е водил бележки.

Томас изглеждаше изтощен от събитията през деня. Той бавно седна в едно от кожените кресла.

— Неговото посвещение на Жул Верн и викингите беше нещо като загадка. Той не беше човек, който се стреми да стане познавач на дадена тема за самото удоволствие. Никога не добиваше специализирани знания без определена цел.

Пит отмести поглед към Кели.

— Казвал ли ти е защо толкова са го занимавали викингите?

— Не беше толкова за познаването и историята на културата им, колкото за руническите надписи.

Джордино взе от лавица един от бележниците за викингите и го отвори. Присви очи, докато разлистваше страниците, а по лицето му се изписа израз на обърканост. После взе и разлисти друг бележник, след него — трети. Накрая вдигна поглед и озадачен подаде на всекиго по един бележник.

— Изглежда, че доктор Еган е по-голяма енигма, отколкото някой от вас си е представял.

Всички разлистиха бележниците и после се спогледаха напълно озадачени.

Страниците на бележниците бяха празни.

— Нищо не разбирам — промълви Кели слисана.

— Нито пък аз.

Кели взе други два бележника и ги отвори. Те също бяха празни.

— Много ясно си спомням семейните пътувания в затънтени места, в търсене на рунически надписи. Когато татко намереше такъв камък, той поръсваше с талк писмените знаци и ги фотографираше. После, докато седяхме край палатката вечер, той превеждаше съобщенията. Аз непрекъснато надничах зад рамото му, а той ме пропъждаше, докато правеше записки в бележника си. Виждала съм го с очите си как пише.

— Но не и в тези бележници — каза Пит. — Никоя от тези страници не личи да е била махната и сменена с празна. Баща ти сигурно е скрил оригиналните бележници някъде другаде.

— Няма съмнение, че събират прах в неизвестната лаборатория, за която говорите — подхвърли Джордино, чието уважение към Елмор Еган леко спадна.

Красивото лице на Кели почервения от смущение, сапфиреносините ѝ очи като че ли се опитваха да видят нещо, което го нямаше там.

— Защо татко е постъпил така? За мен той винаги е бил честен и почтен човек, без задни мисли.

— Вероятно е имал някаква основателна причина — опита се да я утеши Томас.

Пит я погледна със съчувствие.

— Става късно. Все едно, няма да разрешим нищо тази вечер. Предлагам да се наспим и утре на дневна светлина може би ще стигнем до някои отговори.

Никой не му възрази. Всички бяха смъртно уморени. Всички, с изключение на Пит. Той последен напусна библиотеката. Престори се, че заключва вратата, преди да върне ключа на Томас. По-късно, когато всеки вече спеше, той безшумно се върна в библиотеката и влезе през незаклучената врата. Светна лампата и започна да рови из изследователските материали за руническите надписи на Еган. Следа и история започнаха да излизат наяве.

Към четири часа сутринта той беше намерил онова, което го интересуваше. Много отговори все още му убягваха. Но калта във водата се беше утаила достатъчно, за да зърне дъното. Напълно удовлетворен, той заспа в едно от удобните кожени кресла, вдишвайки миризмата на стари книги.

36.

Джордино изненада всички с приготвената от него закуска. След това Пит, уморен и с помътнели от недоспиване очи, изпълни задължението си да се обади на Сандекър и го уведоми за всичко станало. Адмиралът, от своя страна, нямаше много информация за разследването на „Цербер“, но спомена мимоходом, че Хирам Йегър бил озадачен как Пит е успял да напълни зад гърба му коженото куфарче на Еган с машинно масло. Пит също бе озадачен и нямаше представа кой стои зад този номер.

Джордино отиде при Томас, който работеше нещо в лабораторията, а Пит и Кели се върнаха в библиотеката. Кели забеляза подредените върху писалището книги и бележници.

— Изглежда, че някоя приказна фея се е трудила тук до среднощ. Пит я погледна.

— Не беше фея, уверявам те.

— Сега разбирам защо си такъв махмурлия — усмихна му се тя, като се приближи и го целуна по бузата. — Надявах се снощи да навестиш мен, а не библиотеката на татко.

Пит понечи да каже „работата преди всичко“, но размисли и вместо това отговори:

— Не ме бива много да ухажвам жени, когато умът ми е на километри оттук.

— И на хиляда години назад във времето — добави тя, оглеждайки книгите за викингите върху писалището. — Какво всъщност търсиш?

— Нали каза, че баща ти пътувал из страната и разчел трийсет и пет скални рунически надписи.

— Два-три повече или по-малко. Не помня точно.

— А помниш ли местата?

Тя заклати глава, напрягайки се да си спомни, и дългата ѝ, с цвят на кленов сироп коса затрептя върху раменете. Накрая тя разпери ръце.

— Само пет-шест, но те са толкова отдалечени от утъпканите пътища, че едва ли ще мога да ти кажа дори как да се доближим до

тях.

— Не е нужно.

— Тогава каква ти е целта? — предизвика го тя.

— Ще предприемем експедиция по стъпките на баща ти към скалните надписи и ще ги разчетем.

— И докъде ще стигнем?

— Наречи го вътрешно чувство, но според мен баща ти не е бродил из страната, за да търси викингски надписи, а после да ги крие или унищожава тълкуванията им за развлечение. Той е имал предвид да направи нещо. Имал е мисия. И си мисля, че тя е свързана по някакъв начин с експериментите му.

Тя сви устни в знак на съмнение.

— Ако е така, значи ти виждаш нещо, което на мен ми убягва.

Пит се изхили.

— Няма да загубя нищо, ако опитам.

— След като баща ми е унищожил всичките си бележки с упътвания към местата с рунически камъни, тогава как ще ги откриеш?

Той се наведе над писалището, взе една книга и ѝ я подаде. Заглавието ѝ беше „Послания от древните викинги“ от доктор Марлис Кайзер.

— Тази дама е събрала изчерпателен летопис от над осемдесет рунически надписи върху камъни, пръснати в Северна Америка, и техните тълкувания. По-ранните ѝ трудове се намират тук, в библиотеката на баща ти. Мисля, че няма да е лошо да посетя доктор Кайзер.

— Осемдесет рунически... — Тя млъкна, когато една мисъл я зачовърка. — Но татко е изследвал само трийсет и пет. Защо е спрял дотам и не е проучил останалите четирийсет и пет?

— Защото се е интересувал само от надписи, отнасящи се до определен проект, който е преследвал тогава.

В сините очи на Кели проблеснаха искри на любопитство, заровено дълбоко в съзнанието ѝ.

— Защо баща ми не е оставил архив от надписите, които е разчел?

— Надявам се доктор Кайзер да ни даде отговори — каза Пит и стисна ръката ѝ.

— Кога тръгваме? — В гласа ѝ се долови нарастващо вълнение.

— Днес следобед или веднага щом новата охрана около фермата ти заеме постовете си.

— Къде живее доктор Кайзер?

— В малък град, наречен Монтичело, на стотина километра северозападно от Минеаполис.

— Никога не съм била в Минеаполис.

— По това време на годината там е пълно с буболечки.

Кели отмести поглед към книгите за викингите по лавиците.

— Чудя се дали доктор Кайзер е познавала татко.

— Очевидно се е съветвал с нея — отговори Пит. — До неделя по това време ще сме научили някои от отговорите.

— Това значи след четири дни — погледна го тя учудена. — Какво следва оттук нататък?

Той я изведе от библиотеката и затвори вратата.

— Първо, ще трябва да проведе пет-шест телефонни разговора. После отлитаме за Вашингтон. Там има хора, на чиито експертизи мога да разчитам. Искам да събера възможно най-много данни, преди да поемем на път през пущинаците към древните рунически камъни.

Този път, когато реактивният самолет на НЮМА кацна на летището край Лангли, конгресменката Лорън Смит чакаше да посрещне Пит. Когато той стъпи на настилката, тя го прегърна и зарови пръсти в къдравата му черна коса, после наведе главата му и го целуна.

— Здравей, моряко! — поздрави го тя със страстен глас, след като го пусна. — Моят скитник си е пак у дома.

Кели се задържа за миг на вратата на самолета, наблюдавайки как Пит и Лорън са впили погледи един в друг. Веднага ѝ стана ясно, че това съвсем не беше приятелска прегръдка и болка от ревност я прониза. Лорън беше красива жена. Лицето и тялото ѝ имаха здравия вид на човек, израсъл в ранчо на западните планински склонове на Колорадо. Завършена ездачка, тя се беше кандидатирила за член на Конгреса и беше спечелила. Сега течеше шестият ѝ мандат.

Лорън беше облечена подходящо за влажната вашингтонска жега и изглеждаше изумително с кафеникавите си къси панталони, златни сандали и жълта блуза. С изпъкналите скули, виолетовите очи,

оградени от коса с цвета на канела, тя приличаше повече на фотомодел, отколкото на народен слуга. В течение на десет години връзката ѝ с Пит на няколко пъти преминаваше от интимна в платоническа и обратно. Преди време двамата бяха разговаряли сериозно за брак, но тъй като всеки от тях беше женен за работата си, се оказа, че ще им е трудно да живеят под един покрив.

Кели се приближи и двете жени мигом се измериха с поглед от горе до долу. Пит ги представи една на друга, но като мъж не забеляза мигновения подмолен конфликт за територия между двете.

— Кели Еган, запознай се с конгресменката Лорън Смит.

— За мен е чест, конгресмен Смит — каза Кели със стегната лека усмивка.

— Моля те, наричай ме Лорън — отвърна мило тя. — И за мен е чест. Познавах баща ти. Моля те, приеми моите съболезнования. Той беше блестящ мъж.

Лицето на Кели просветна.

— Познавала сте баща ми?

— Явяваше се пред комисията ми за разследване фиксирането на цените сред петролните компании. Освен това сме се срещали отделно, за да обсъждаме въпроси по националната сигурност.

— Знаех, че баща ми е идвал от време на време тук, във Вашингтон, но никога не е споменавал, че се е срещал с членове на Конгреса. Винаги съм мислила, че пътуванията му са били свързани със срещи в Министерствата на търговията и транспорта.

В този момент се приближи и Джордино и прегърна Лорън. Дватамата си размениха целувки по бузите.

— Все тъй прелестна, както виждам — каза той, като измери с поглед от своята височина — малко над метър и шейсет — целия ѝ ръст от малко над метър и седемдесет.

— Как е любимият ми римлянин?

— Продължава да се бие с варварите. А ти?

— Продължавам битките си с филистимците в държавната столица.

— Трябва някой път да си разменим местата.

Лорън се разсмя.

— Сигурна съм, че ще извлека най-доброто от сделката.

Тя отново целуна страстно Пит.

— Точно когато си помисля, че си потънал вдън земята, и ти цъфваш отново.

— С коя кола си дошла? — попита Пит, знаейки, че тя винаги идваше да го посреща с някоя кола от колекцията му.

Тя посочи с глава един елегантен тъмнозелен пакард от 1938 г., с дълги, широки калници и две резервни гуми в калъфи, разположени дълбоко в гнездата си. Красивите линии на изработената по поръчка каросерия по проект на Ърл С. Антъни — известен от пет десетилетия дилър на пакарди, символизираха самата същност на класическата кола. Тази кола специално, модел 1607, беше градска и за всички сезони, с кормилна база малко над 139 инча и великолепен безшумен V-образен мотор с 473 кубически инча, който Пит бе пипнал оттук-оттам, за да извлече мощност 200 конски сили.

Между жената и импозантния автомобил има нещо като еротична любов. Кели погали с върховете на пръстите си хромовия талисман, изобразяващ корморан, върху решетката на радиатора и очите ѝ заблестяха от благоговение при допира на шедьовъра на инженерното изкуство.

— Да се каже просто, че е красива — каза тя, — няма да е достатъчно.

— Искаш ли да я покараш? — попита я Лорън, хвърляйки на Пит повелителен поглед. — Сигурна съм, че Дърк няма да има нищо против.

Пит разбра, че няма голям избор по въпроса и се оттегли, за да помогне на Джордино да натоварят багажите си в колата, след което се настани на задната седалка до Лорън. Джордино седна на предната пътническа седалка до Кели, която беше на седмото небе зад големия волан.

Прозрачната стъклена преграда между предните и задните седалки беше вдигнат. Лорън погледна предизвикателно Пит и го попита:

— Тя при теб ли ще отседне?

— Ама че злонамерени мисли имаш — разсмя се Пит. — Всъщност се надявах да я настаня при теб в градската ти къща.

— Това не е онзи Дърк Пит, когото познавам.

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам, но животът ѝ е в опасност и тя ще бъде на по-сигурно място при теб. Корпорацията

„Цербер“ се ръководи от манияци, които няма да се поколебаят да я убият, за да сложат ръка върху формулата за супер масло, създадена от баща ѝ. Предполагам, че са научили къде живеея, затова смятам за по-разумно тя да стои по-далече от мене.

Лорън взе ръката му в своята.

— Какво щяха да правят жените по света без тебе?

— Имаш ли нещо против да наглеждаш Кели вместо мен?

Лорън се усмихна.

— Бих могла да се възползвам от женска компания за разнообразие. — После усмивката ѝ изчезна и тя додаде: — Не, сериозно, нямах представа, че си се забъркал с „Цербер“.

— ФБР и ЦРУ пазят в тайна разследването.

— Бих казала, че при това го правят добре. Нищо не е изтекло към медиите. Какво знаеш, което аз не знам?

— НЮМА доказва убедително, че пожарът и потопяването на „Емърълд долфин“, както и взривът, който прати „Голдън марлин“ на дъното, са били умишлени. Сигурни сме, че „Цербер“ и тайна операция на тяхната „Вайпърс“ стоят зад бедствията.

Тя го погледна право в очите.

— Сигурен ли си?

— Ал и аз сме вътре в нещата от самото начало.

Тя се облегна назад на удобната кожена седалка и се загледа през прозореца. След малко заговори:

— Случи се така, че оглавих комисия, разглеждаща нечестните машинации на корпорацията „Цербер“. Уверени сме, че те се опитват да създадат монопол, като купуват повечето от петролните и газови кладенци в Северна Америка.

— С каква цел? — попита Пит. — Близо деветдесет процента от нашия петрол идва от чуждестранни производители. Не е тайна, че американските производители не могат да се конкурират със стойността на един барел петрол.

— Вярно е — потвърди Лорън. — Ние не можем да си позволим да произвеждаме петрола, който ни е необходим. При наличието на чуждестранни производители, играещи опасна игра, като намаляват продукцията си, за да покачат цените, всяка друга страна в света може да се изправи пред сериозен недостиг. Онова, което влошава положението, е, че американските находища на практика се изчерпват.

Затова вътрешните производители с радост продават наетите си имоти и нефтени находища на „Цербер“ и се задоволяват с рафинирането на суров петрол, внесен отвън. Има дълга верига за снабдяване от находището до складирането, до петролоносачите, до складирането отново и накрая до рафинериите. Пресъхне ли веднъж снабдителната линия поради намаляване на продукцията, ще са необходими от три до пет месеца, за да тръгне потокът отново.

— Говориш за икономическо бедствие с епични размери.

Лорън стисна устни.

— Цените на горивата ще се покачат стремглаво. Авиокомпаниите ще трябва да вдигнат значително цените на билетите. Цените горивото по бензиностанциите ще скочат до небето. Инфлацията — също. Ще заговорим за цени на петрол, достигащи осемдесет долара на барел.

— Не мога да си представя галон бензин да струва пет или повече долара — отбеляза Пит.

— Това ни чака.

— А то няма ли да се отрази зле и на чуждестранните производители?

— Не, при положение че намалят продукцията си, а печалбите им станат почти тройни. Страните от ОПЕК например са много недоволни от начина, по който Западът ги манипулира години наред. Те ще трябва да играят настъпателно за в бъдеще и да обърнат гръб на молбите за увеличаване на продукцията на по-ниски цени. И ще подминат и заплахите ни.

Пит се загледа през прозореца в малките лодки, плаващи по река Потомак.

— Кое то ни връща отново към „Цербер“. Каква е тяхната гледна точка към цялата тази работа? Ако те играят за вътрешен монопол върху суровия петрол, защо не поемат и контролират също и рафинериите?

Лорън направи загадъчен жест с ръце.

— Напълно е възможно да водят тайни преговори със собствениците на рафинерии за изкупуването им. На тяхно място, бих се подsigурила във всяко отношение.

— Те трябва да имат мотив, и то солиден, иначе нямаше да действат така, че да оставят следи от труповете.

Следвайки упътванията на Джордино, Кели отби и мина през портала в края на международното летище „Роналд Рейгън“ и продължи със стария пакард по черен път, който свършваше пред някогашния хангар за самолети, притежаван от Пит. Пит смъкна преградното стъкло и каза на Джордино:

— Предлагам да закараш дамите до градската къща на Лорън, а ти да се прибереш и освежиш. После ни вземи всички около седем часа. Аз ще запазя маса за вечеря.

— Звучи чудесно — възкликна Кели, обърна се и се усмихна на Лорън. — Надявам се да не ви притесня много.

— Ни най-малко — отвърна любезно Лорън. — Разполагам със стая за гости и ще бъдеш добре дошла там.

Кели погледна Пит с блеснали от възбуда очи.

— Беше такова удоволствие да карам тази кола!

— Но не се привързвай прекалено към нея — усмихна ѝ се той. — Искам си я обратно.

Когато пакардът потегли безшумно по пътя, Пит отключи външната врата с код на дистанционното си управление, влезе в хангара, остави си багажа на пода и погледна ръчния си часовник „Докса“. Стрелките му показваха два и половина. Той се пресегна през отворения прозорец на джипа на НЮМА и набра номер по клетъчния телефон.

Обади се дълбок музикален глас със свойствена интонация.

— Тук съм.

— Сейнт Джулиан?

— Дърк! — избоботи Сейнт Джулиан Пърлмутър — добър разказвач, чревоугодник и прочут морски историк. — Очаквах да ми позвъниш. Радвам се да те чуя. Получих доклад, от който разбрах, че си на борда на „Голдън марлин“.

— Бях.

— Поздравления за това, че си се измъкнал на косъм.

— Сейнт Джулиан, дали ще имаш време за малко проучвателна работа?

— Винаги имам време за моя любим кръщелник.

— Мога ли да отскоча до теб сега?

— Да, разбира се. Искам да опиташ новото ми шейсетгодишно порто, което поръчах от Португалия. Надявам се да ми правиш

компания.

— Идвам след петнайсет минути.

37.

Пит навлезе по една улица в Джорджтаун, оградена от двете страни с дървета и красиви къщи от началото на двайсетия век, и зави по алея за коли. Алеята минаваше покрай голяма тухлена къща, чиито стени бяха покрити с бръшлян, и се задънваше в просторен гараж, зад който имаше покрит двор. Гаражът, приютяващ някога файтони с конска тяга на имението, а по-късно и автомобили, беше разширен и преустроен в голям жилищен дом с двуетажен сутерен, където се намираще най-богатата библиотека с морски издания, събирана някога от сам човек.

Пит паркира джипа, отиде до входната врата и удари масивното бронзово чукче, излято във формата на платноход. Вратата се отвори почти веднага и огромен мъж с тегло около 180 килограма, облечен с пижама от виненочервена индийска коприна и халат, изпълни рамката. Той не беше от дебелиите хора с отпуснати или меки тлъстини. Тялото му беше стегнато и набито, а походката му неочаквано лека. Въздългата му коса беше прошарена, както и дългата му брада под розовеещ заоблен нос и дълбоки небесносини очи.

— Дърк! — възкликна той, като прегърна силно Пит, после отстъпи назад. — Влизай, влизай. Напоследък не те виждам много често.

— Трябва да ти призная, че ми липсват твоите вкуснотии.

Пит последва Сейнт Джулиан Пърлмутър през стаи и коридори, претъпкани с книги за кораби и морета до високите тавани. Беше огромна библиотека, за която жадуваха университети и музеи, но Пърлмутър смяташе да запази всеки том до смъртта си. Едва тогава завецанието му щеше да разкрие получателите на колекцията му. Той въведе Пит в просторна кухня с кани, кухненски уреди и сервизи, достатъчни да оборудват десет ресторанта, и му посочи стол до маса от кръгъл капак на люк със стойка за компас в средата.

— Сядай, а аз ще отворя ценния си портвайн. Пазя го за специални случаи.

— Идването ми едва ли може да мине за специален случай — усмихна се Пит.

— Всеки случай е специален, когато не се налага да пия сам — изхихика Пърлмутър. Той беше простосърдечен човек, който се смееше лесно и щастливата му усмивка рядко слизаше от устните му. Той извади корковата тапа, наля от тъмночервената течност в две чаши за порто и подаде едната на Пит. — Какво ще кажеш?

Пит отпи глътка, задържа я за малко в устата си, като я разбърка леко с език, преди да я глътне и огласи одобрението си.

— Нектар за боговете.

— Една от най-изисканите радости в живота ми. — Пърлмутър пресуши чашата си и я напълни отново. — Каза, че ми възлагаш проучване.

— Чувал ли си за доктор Елмор Еган?

Пърлмутър втренчи поглед в Пит.

— И още как. Той беше гений. Неговите икономични магнитохидродинамични двигатели са чудото на техническата епоха. Жалко, че стана една от жертвите на „Емърълд долфин“ в навечерието на триумфа си. Защо питаш?

Пит се отпусна на стола, отпи с наслада от втората си чаша портвайн и започна да разказва историята такава, каквато я знаеше, като започна с пожара на „Емърълд долфин“ и свърши с боя в дома на Еган над река Хъдсън.

— Така, а къде се вписвам аз тук? — попита го Пърлмутър.

— Доктор Еган е бил почитател на Жул Верн, и по-специално на романа му „Двайсет хиляди левги под водата“. Затова си помислих, че ако някой знае за подводницата на капитан Немо „Наутилус“, то това си ти.

Пърлмутър се облегна назад и се загледа в украсения таван на кухнята.

— Понеже романът му е художествена измислица, не съм го включил в проучвателната си дейност. Преди няколко години го препрочетох. Верн или е бил напред във времето, или е могъл да вижда в бъдещето, защото „Наутилус“ е описана като изключително усъвършенствана технически за 1866 година.

— Възможно ли е да е построена подводница, която да има половината от качествата на „Наутилус“?

— Сещам се за една-единствена, която се оказала много практична преди деветдесетте години на по-миналия век и това е конфедеративната подводница „Хънли“.

— Спомням си — каза Пит. — През 1864 година тя пратила на дъното край Чарлстън, Южна Калифорния, съюзния малък военен кораб „Хусатоник“ и така станала първата подводница в историята, потопила военен кораб.

Пърлмутър кимна.

— Да, подвигът не се повторил, докато не минали петдесет години, когато през август 1914 година немската подводница U-21 потопява английския военен кораб „Патфайндър“ в Северно море. „Хънли“ остава заровена под дънната утайка в продължение на сто трийсет и шест години, преди да бъде открита, извадена и реставрирана за показ пред обществеността. След като била почистена от дънната утайка и тленните останки на екипажа ѝ извадени, огледът от първа ръка установил, че тя е много по-съвременна като замисъл, отколкото се очаквало. Имала напълно аеродинамична форма, елементарна шнорхелна система с мехове за подаване на въздух, баластни цистерни с помпи, подводни криле и нитове със скрити глави, намаляващи водното съпротивление. Между другото методът за изравняване на нитове с външни повърхности се е използвал от Хауърд Хюс за самолетите, които проектирал в средата на трийсетте години на миналия век и никой не е предполагал, че същият метод е бил прилаган на практика много преди него. На „Хънли“ били експериментирани дори електромагнитни двигатели, но технологията не била готова, затова осмината мъже в подводницата въртели ръчно гребния винт. След това подводничарската наука изостанала, докато Джон Холанд и Саймън Лейк не започнали да експериментират и строят подводници, които били приети от няколко страни, включително нашата и Германия. Онези ранни опити са изглеждали недосялани, съпоставени с „Наутилус“ на капитан Немо.

Пърлмутър загуби ентусиазма си и тъкмо се пресегна да вземе отново бутилката с порто, по лицето му се изписа израз на просветление.

— Сетих се нещо — възкликна той и надигна с пъргавина огромното си туловище. После изчезна за няколко минути в коридора. Когато се появи отново, в ръката си държеше книга. — Това е копие на

протокола от разпита, свързан с американската военна фрегата „Кирсардж“.

— Корабът, потопил прославения конфедеративен рейдер „Алабама“?

— Същият. Бях забравил за странните обстоятелства, при които заседнал върху подводните скали Ронкадор край Венецуела през 1894 година.

— Странни ли?

— Да. Според капитана й Лий Хънт той бил нападен от подводен съд, който приличал на кит. Тръгнал да го преследва, но подводният съд се потопил под водата, после обаче пак се издигнал над повърхността и нанесъл таранен удар на „Кирсардж“, като му направил голяма дупка в корпуса. Фрегатата едва успяла да стигне до Ронкадор, където заседнала. Екипажът лагерувал върху скалите, докато не бил спасен.

— Май добрият капитан не се е отделил от шкафчето с бутилки ром — пошегува се Пит.

— Напротив, говорел напълно сериозно — възрази Пърлмутър, — и което е най-важното, целият екипаж потвърдил думите му. Разказът на всеки, станал свидетел на драмата, не се различавал от този на останалите. Всички описали огромно стоманено чудовище, което било непробиваемо от поредицата артилерийски снаряди, изстреляни от „Кирсардж“ в него. Те просто отскачали. Свидетелите споменали също за някаква кула във формата на пирамида на гърба му, която имала отвори за наблюдение. Капитан Хънт се кълне, че видял лице, което го гледало през един от отворите, лице на мъж с брада.

— Казали ли са размерите на чудовището?

— Всички били единодушни, че то имало формата на пура с конични краища. Според тях дължината му достигала някъде между трийсет и деветдесет метра, а широчината — от шест до дванайсет метра.

— Вероятно някъде по средата на тези размери — вметна замислен Пит. — Да речем малко над шейсет метра дължина и седем метра широчина. Не е точно подводен съд, на който да се е гледало лекомислено през 1894 година.

— Като си мисля сега, „Кирсардж“ не е единственият плавателен съд, за който е съобщено, че е бил потопен от подводно чудовище.

— Китобойният кораб „Есекс“ е бил ударен и потопен от кит — подсказва му Пит.

— Но истински кит — уточни Пърлмутър със сериозно лице. — А аз говоря за друг американски военен кораб, „Ейбрахам Линкълн“. Според съобщенията той бил блъснат от подводен съд, който отнесъл кормилото му.

— Кога е станало?

— През 1866 година.

— Двайсет и осем години по-рано.

Пърлмутър съзерцаваше бутилката с порто, две трети от която вече бе изпита.

— По онова време много кораби са изчезвали при загадъчни обстоятелства. Повечето са били на английския военен флот.

Пит остави чашата си на масата, но отказа да пие повече.

— Не мога да повярвам, че свръхестествени плавателни съдове, изпреварили с десетилетия своето време, са били строени от частни лица.

— „Хънли“ е била построена от частни лица, финансирали лично проекта — поясни Пърлмутър. — Всъщност тя е била третата подводна лодка, строена от Хорас Хънли и неговите инженери. И всяка следваща е била по-усъвършенствана от предишната.

— Истинско напрежение е да си мисли човек, че загадъчното чудовище не е било проектирано и конструирано от индустриална страна — отбеляза Пит, все още скептично настроен.

— Кой го казва? — сви равнодушно рамене Пърлмутър. — Може би Жул Верн е чул за такъв плавателен съд и е създал „Наутилус“ на капитан Немо покрай това.

— Странно е, че такъв съд, ако наистина е съществувал, може да кръстосва света в продължение на трийсет години, без да бъде виждан често или някой от екипажа му да дезертира на брега и да разкаже за него. И ако той плава, за да тарани и потопява кораби, как тъй няма поне един оцелял, който да съобщи за инцидентите?

— Не мога да кажа — отвърна бавно Пърлмутър. — Знам само онова, което съм намирал в писаната морска история. Кое не значи, че няма още съобщения, събрани от изследователи, в архивите, пръснати по света.

— Ами Верн? — попита Пит. — Трябва да има музей, къща или роднини, които да са събирали неговите книжа, изследователски записки и писма.

— Има. Изследователи на Верн съществуват навсякъде. Но доктор Пол Ереу, президент на „Обществото на Жул Верн“ в Амиен, Франция, където Верн живял от 1872 до смъртта си през 1905 година, се смята за най-запознатият човек с живота на писателя.

— Можем ли да се свържем с него?

— Ще те зарадвам с нещо по-добро — каза Пърлмутър. — След няколко дни заминавам за Париж, за да се поровя из архивите за допълнителни сведения за кораба на Джон Пол Джоунс „Бонъм Ричард“. Ще използвам случая да прескоча до Амиен и да разговарям с доктор Ереу.

— Не мога да искам повече. — Пит се надигна от стола си. — Трябва да тръгвам, за да се изкъпя и преоблека. Ще вечерям с Ал, Лорън и дъщерята на доктор Еган, Кели.

— Предай им, че им желая всичко най-добро.

Преди Пит да прекрачи прага на входната врата, Пърлмутър вече отваряше нова бутилка отлежал портвайн.

38.

След като се върна в апартамента си, Пит първо се обади на адмирал Сандекър. После си взе душ, обръсна се, преоблече се във всекидневни памучни панталони и трикотажна риза. Като чу клаксона на пакарда, той облече леко спортно сако и излезе от хангара. Вмъкна се на задната седалка и кимна в знак на поздрав към Джордино, който беше облечен като него, само че сакото му бе метнато върху облегалката на седалката му поради топлата и наситена с влага вечер на Вашингтон.

— Всичко наред ли е? — попита го Джордино.

Пит кимна.

— Адмиралът ни е уредил малко отрядче, в случай че имаме проблем.

— Въръжен ли си?

Пит отметна едната предница на сакото си и му показва стария си колт в презраменен кобур.

— А ти?

Джордино се извъртя на седалката си и вдигна едната си ръка, под мишницата на която висеше автоматичен „Рюгер“ Р94, 40-калибров.

— Да се надяваме, че сме се презастраховали — и без да каже нищо повече, Джордино натисна педала на съединителя, превключи дългия извит лост с ониксова топка на първа скорост и бавно освободи съединителя, натискайки в същото време педала на газта. Големият пакард потегли плавно по пътя към портала на аерогарата.

Минути по-късно той спря пред къщата на Лорън в Александрия. Пит слезе и позвъни на входната врата. След малко двете жени се появиха на входа. Лорън, изумителна в памучната си блуза с висока яка и цепки отстрани и права пола, стигаща до глезените ѝ, изглеждаше самоуверена и сияеща. Кели беше облечена с жакет под рокля от изкуствен жоржет с бродерия, която подчертаваше женствеността ѝ.

След като се настаниха в колата — Кели отново отпред — Джордино се обърна към Пит:

— Сега накъде?

— Поеми по Телеграф роуд към малкото градче Роуз хил. Там има едно ресторантче на име „Нокс ин“, където сервират такива вкусни домашни ястия по селски, че пръстите да си оближеш.

— След тази реклама — вметна Лорън, — най-добре да се доверим на славата му.

— „По селски“ ми прозвуча чудесно — зарадва се Кели. — Умирам от глад.

По пътя до странноприемницата те не спряха да бърбят, предимно за общи неща. Темата за преживяното или за „Цербер“ не беше подхваната. Жените разговаряха за пътуванията си на различни места, а Пит и Джордино мълчаливо наблюдаваха минаващите коли и пътя напред, готови за непредвидени усложнения.

Лятното слънце залезе късно следобед и пътниците в другите коли се заглеждаха в стария пакард, който се движеше по магистралата като достопочтен вдовец, тръгнал за бал в плантация. Автомобилът не беше бърз като съвременните, но Пит знаеше, че въпреки това е в състояние да накара голям камион да отбие от пътя. Освен това беше построен като танк. Огромните му шаси и каросерия предоставяха солидна защита на пътниците в случай на сблъсък.

Джордино отби в паркинга на странноприемницата и жените слязоха от колата под зорките погледи на двамата им спътника. Пит и Джордино огледаха паркинга, но не видяха нищо подозрително. Влязоха в странноприемницата, която някога, в далечната 1772 година, е била спирка на дилижанси, и веднага бяха отведени от салонния управител до хубава маса в двора под голям дъб.

— Предлагам ви — заговори Пит, — да подминем коктейлите или виното и да поръчаме светло пиво, което се произвежда на място.

Пит и Джордино най-накрая започнаха да се отпускат и времето минаваше бързо, когато Джордино подхвана репертоара си с вицове, от които жените се превиваха от смях. Пит само се усмихваше леко, тъй като ги чуваше най-малко за петдесети път. Погледът му пробяга по зида на двора и другите посетители като телевизионна камера за наблюдение, местеща се наляво-надясно и обратно, но нищо не привлече интереса му.

Поръчаха си мешана скара от свинско и пиле, едро смляно жито със скариди и краби, южняшка салата от сурово зеле и царевица с кочан. Едва след като привършиха с основните ястия и преминаха на десерта от лимонов пай, Пит се напрегна. Един мъж с почерняло от слънцето лице и червеникавокестенява коса, придружен от двама типа с безизразни лица от двете му страни, на които липсваше само табела „Въоръжени убийци“, се приближиха до масата им. Натрапникът беше облечен в скъп костюм и скъпи английски обувки — солидна изработка, а не леки като италианските. Докато вървеше, синьо-белите му очи бяха заковани в Пит. Походката му беше изискана, но арогантно наперена, като че ли притежаваше половината свят.

Мъжът се спря до масата им. Огледа едно по едно лицата около нея, сякаш пълнеше с тях съзнанието си за бъдещи намерения. После очите му се спряха отново върху Пит.

— Господин Пит, никога не сме се срещали, но името ми е Къртис Мърлин Зейл.

Никой около масата не познаваше лично Зейл, но много добре знаеше името му. Реакциите им при вида на легендарното чудовище в човешка плът беше различна. Дъхът на Кели секна и очите ѝ се разшириха. Лорън го наблюдаваше развеселена и с любопитство, докато интересът на Джордино беше съсредоточен върху двамата му телохранители. Пит гледаше Зейл със заучено безразличие въпреки старото чувство в червата си. С други думи, прилошаваше му при вида на мъжа, който явно се наслаждаваше от варварската си жестокост. Той дори не понечи да стане на крака.

Зейл направи лек аристократичен поклон, обръщайки се към двете дами.

— Госпожице Еган, конгресмен Смит, за мен е удоволствие да се запозная най-накрая с вас. — После се обърна към Пит и Джордино: — Господа, вие сте необикновено упорити. Вашето вмешателство внесе доста голям смут в компанията ми.

— Репутацията ви на алчен социопат ви превъзхожда — подметна язвително Пит.

Двамата телохранители направиха крачка напред, но Зейл ги спря с ръка.

— Надявах се да проведем приятен разговор с полза за всички нас — каза той без капка злоба.

Какъв мазник, помисли си Пит и отвърна:

— Не виждам какво общо имаме с вас. Вие убивате мъже, жени и деца. А Ал и аз сме най-обикновени граждани, които спазват законите и си плащат данъците и бяхме въввлечени в щуравия ви план да създадете вътрешен монопол над петрола.

— Кое то никога няма да стане — заяви Лорън.

Ако Зейл се смая, че Пит и Лорън знаят за грандиозния му план, той с нищо не го показва.

— Вие, разбира се, съзнавате, че моите ресурси далеч превишават вашите. Това би трябвало да ви е станало ясно досега.

— Въобразявате си, ако си мислите, че сте по-голям от американското правителство — възрази Лорън. — Конгресът ще ви спре, преди някой от плановете ви да бъде задействан. Още утре сутринта ще наредя за пълно разследване от страна на Конгреса във връзка с участието ви в бедствията, сполетели „Емърълд долфин“ и „Голдън марлин“.

Зейл й се усмихна покровителствено.

— Сигурна ли сте, че ще е разумно? Никой политик не е имунизиран срещу скандал... или злополука.

Лорън скочи на крака толкова рязко, че прекатури стола си назад.

— Заплашвате ли ме? — изсъска тя.

Зейл не отстъпи назад, нито прибра усмивката си.

— Съвсем не, конгресмен Смит, само изтъквам вероятностите. Ако сте решили да разбие „Цербер“, то трябва да бъдете готова да понесете последствията.

Лорън едва сдържаше гнева си. Не можеше да повярва, че избран правителствен служител е заплашван с фалшива безчестност и вероятна смърт. Тя седна бавно, след като Пит й изправи стола, и впи поглед в Зейл. Пит изглеждаше отпуснат и не се обаждаше, сякаш се забавляваше на словесната битка.

— Вие сте луд! — каза презрително Лорън на Зейл.

— Напротив, напълно съм нормален. Знам точно къде се намирам по всяко време. Повярвайте ми, не си мислете, че можете да разчитате на подкрепата на вашите колеги в Конгреса. Моите приятели в Капитолия са много повече от вашите.

— Не ще и съмнение, че сте ги подчинили чрез подкуп и изнудване — вметна Пит.

Очите на Лорън засвяткаха.

— И когато се разкрие кого сте подкупили и с колко, вие и вашите съучастници ще бъдете обвинени в повече криминални деяния от Джон Готи.

Зейл поклати важно глава.

— Не съм на същото мнение.

— Споделям мнението на господин Зейл — каза нехайно Пит. — Той наистина никога няма да бъде изправен пред съда.

— Вие сте по-интелигентен, отколкото си мислех — отбеляза Зейл.

— На вас никога — продължи Пит с едва забележима сардонична усмивка — няма да ви бъде повдигнато обвинение за престъпления, тъй като преди това със сигурност ще умрете. Никой човек не заслужава да умре повече от вас, Зейл, заедно с всеки гаден убиец от бандата ви от вайпъри.

В матовозелените очи на Пит имаше такава студенина, че арогантното поведение на Зейл се пропука леко.

— Колкото до това, ще се погрижа, господин Пит. Прекалено сте информиран, за да доживеете до дълбока старост. — Гласът му режеше като стомана.

— Може да си мислите, че сте имунизиран срещу съдебно преследване, но сте напълно уязвим за онези, които работят извън съдебната система. Една група, не по-малко смъртоносна от вашите вайпъри, се събира, за да ви извади от бизнеса, Зейл. Сега е ваш ред да се обърнете и погледнете през рамо.

Зейл не беше очаквал това. Запита се дали Пит и Джордино са нещо повече от океанографи от НЮМА. Първата му мисъл беше, че Пит блъфира. Може би затова лицето му не изразяваше никакъв страх, а по-скоро ледена ярост. Той реши да се потуши огъня с огън.

— Сега, като знам къде съм, ще ви оставя да довършите десерта си. Моите приятели обаче ще останат тук.

— Какво иска да каже той? — попита с уплаха Кели.

— Искане да каже, че когато си тръгне и стигне благополучно до лимузината си, неговите отрепки ще ни застрелят.

— Тук, пред всички хора? — попита Джордино. — И то без маски? Твоята склонност към драматизиране е доста безвкусна.

Около синьо-белите очи на Зейл се появи сянка на предпазливост. Очите на Пит бяха неразгадаеми. Джордино, който седеше престорено сдържан, с ръце в скута, направи знак с глава на сервитьора и поръча „Реми Мартен“. Само двете жени изглеждаха напрегнати и неспокойни.

Зейл почувства, че губи почвата под краката си. Той беше човек, който винаги успяваше да владее положението, но тези мъже тук не се държаха така, както очакваше. Смъртта не ги плашеше. Решителността му се озова в задънена улица, а това никак не му харесваше.

— Е, сега, след като видяхте лицето на врага — заговори Пит с глас, излизащ сякаш от гробница, — ви предлагам да напуснете заведението, докато все още можете да ходите и дори не си помисляйте да нараните госпожица Еган или някого друго на тази маса.

Това не беше яростна заплаха, а просто обикновено подканяне.

Зейл овладя надигация се в него гняв.

— Въпреки че негодувам срещу вашата намеса, гледам на вас и господин Джордино като на достойни противници. Но сега разбирам, че сте глупаци, много по-големи глупаци, отколкото съм си представял.

— Как да ви разбираме? — измърмори злобно Джордино, гледайки Зейл над ръба на чашата си с коняк.

В очите на Зейл се появиха злобни пламъчета като на влечуго. Той огледа масите наоколо, но като че ли никой не проявяваше интерес към разговора между тримата прави мъже и четиримата седнали в ъгъла на двора. Зейл кимна на двамата си телохранители и се обърна да си върви с думите:

— Довиждане, дами и господа. Жалко, че имате толкова кратко бъдеще.

— Преди да си тръгнете — подвижна след него Пит, — мисля, че ще е по-разумно да вземете със себе си и приятелчетата си, иначе ще бъдат отведени оттук в линейка.

Зейл се обърна и погледна Пит, а двамата телохранители пристъпиха напред и бръкнаха под саката си. Като по даден знак Пит и Джордино вдигнаха едновременно оръжията си изпод масата, където лежаха покрити със салфетка в скутовете им.

— Сбогом, господин Зейл — смънка Джордино със стегната усмивка. — Следващия път... — Гласът му секна.

Убийците се спогледаха неспокойно. Това не беше елементарното убийство, което бяха планирали. Не им беше нужна висока интелигентност, за да им стане ясно, че ще бъдат мъртъвци, преди да са успели да извадят своите оръжия.

— Извинявайте, че ви нарекох глупаци — разпери безобидно ръце Зейл. — Както виждам, сте дошли на вечеря напълно екипирани.

— Ал и аз бяхме скаути — каза Пит. — Обичаме да бъдем подготвени. — Той безгрижно обърна гръб на Зейл и забодде вилицата си в лимоновия пай.

— Надявам се, като се срещнем пак, да ви видим вързан за маса, със забита в тялото ви смъртоносна инжекция.

— Аз ви предупредих — отвърна Зейл, който владееше лицето си, но кожата му почервеня от ярост. После се обърна и закрачи през двора, мина през вътрешния ресторант и излезе на паркинга, където се качи в черна лимузина мерцедес. Двамата му наети убийци подминаха няколко коли и се качиха в „Линкълн навигейтър“, седнаха в нея и зачакаха.

Лорън се пресегна и докосна ръката на Пит.

— Как успя да запазиш спокойствие? На мен кожата ми настръхна от него.

— Той е същински дявол — прошепна Кели със страх в очите.

— Зейл си разкри картите, когато не трябваше — отговори Пит. — Не мога да си обясня защо.

Лорън се загледа в изхода на двора, сякаш очакваше да види хората на Зейл да се връщат.

— Да, наистина, защо човек в положение като неговото благоволява да се среща със селски демагози агитатори?

— От любопитство — предположи Джордино. — Той трябваше да види със собствените си очи лицата на хората, които осуетиха плановете му.

— Лимоновият пай е превъзходен — каза Пит.

— Вече не ми се яде — смънка Кели.

— Не бива да оставяш такава вкуснотия на вятъра — каза Джордино и на бърза ръка опразни чинийката на Кели.

След като изпиха кафетата си, Пит плати сметката. После Джордино стъпи на един стол и надникна над зида на двора към

паркинга, като държеше главата си скрита между гъсталака от бръшлян.

— Двете мутри седят в огромен автомобил под едно дърво.

— Трябва да се обадим в полицията — предложи Лорън.

Пит се усмихна.

— Планът вече е готов — и той извади клетъчен телефон от джоба на самото си, набра номер, изрече не повече от четири думи и го изключи. После се обърна с усмивка към Лорън и Кели. — Вие, момичета, чакайте на изхода, докато Ал докара колата.

Лорън измъкна ключовете на пакарда от ръката на Пит.

— Ал може да изпадне в затруднено положение. По-добре аз да я докарам. Те няма да стрелят в беззащитна жена.

— На твоє място не бих разчитал на това. — Пит беше на път да я разколебае, но дълбоко в себе си знаеше, че тя е права. Хората на Зейл бяха убийци, но не и селски идиоти. Те не биха стреляли по сама жена, защото искаха на мушката си четиримата заедно — и кимна. — Добре, но върви приведена между колите. Нашите приятелчета са на противоположната на пакарда страна на паркинга. Ако запалят и потеглят, преди ти да си завъртяла ключа, Ал и аз ще изтичаме веднага при теб.

Лорън и Пит често тичаха заедно. Тя показваше завидна бързина. Когато се надбягваха, той я изпреварваше с не повече от половин метър след 100 метра бягане. Сега Лорън се наведе и препусна като призрак в нощта. Стигна до пакарда за по-малко от минута. Тъй като бе добре запозната с арматурното табло на колата, тя пхна ключа в ключалката за запалването, като почти едновременно с това натисна бутона на стартера. Големият V-образен мотор заработи веднага. Тя включи на скорост и натисна педала на газта прекалено силно, при което гумите се завъртяха на място в чакъла. След като спря плавно пред ресторанта, Лорън се премести на пътническата седалка, докато Пит, Джордино и Кели се качиха бързо вътре.

Пит натисна педала за газта докрай и голямата кола потегли безшумно към пътя, като набираше плавно скорост. Тя беше построена за елегантно и тихо возене, а не за състезания и гумите ѝ не оставяха пушилка. В рамките на по-малко от осемстотин метра Пит увеличи скоростта ѝ до сто и дваайсет километра в час.

Пътят беше прав и той имаше достатъчно време да наблюдава продължително в огледалото за обратно виждане големия линкълн, който тръгна след тях. Нощта бе паднала над извънградския път и единственото, което виждаше от него, беше проблясването на черната му боя на уличното осветление. Линкълнът ги застигаше бързо с изключени фарове.

— Догонват ни — отбеляза Пит с монотонния глас на водач на автобус, подканващ пътниците да не стоят на вратата.

Пътят беше пуст, само две коли минаха по насрещното платно. Гъстите храсти и дърветата отстрани изглеждаха черни и неприветливи. Никой освен откачен глупак не би спрял да се крие сред тях. Един-два пъти той хвърли бегъл поглед към Лорън. Очите ѝ блестяха от светлините на арматурното табло, устните ѝ бяха леко разтегнати в чувствена усмивка. Тя неприкрито се наслаждаваше на възбудата и опасността от преследването.

Линкълнът бързо настигна стария пакард. За осемте километра от ресторанта, шофьорът успя да скъси разстоянието между двете коли до стотина метра. Черната лимузина беше почти невидима в тъмнината, но се виждаше ясно, когато някоя кола в отсрещната посока ѝ присветваше с фарове, за да предупреди шофьора, че се движи без светлини.

— Всички долу на пода — нареди Пит. — Те всеки момент ще се изравнят с нас.

Жените веднага се подчиниха. Джордино само приклепна и насочи автоматичния си рюгер през задния прозорец в застигащата ги лимузина. Наближаваше завой и Пит насили старата кола, за да изцеди до капка конските сили от якия мотор. Лимузината напредваше откъм външната му страна, навлизайки в платното за насрещно движение. Пит взе завоя със свирещи гуми, които поднесоха странично.

В мига, в който колата излезе отново на прав път, Пит погледна в огледалото тъкмо навреме, за да види как два огромни „Чеви аваланч“ изскочиха от гората като призраци точно пред препускащия линкълн. Появата на аваланчите, от които стърчаха картечници, беше както напълно неочаквана, така и внезапна.

Заварен неподготвен, шофьорът на линкълна изви волана на една страна, от което големият автомобил поднесе неконтролируемо по шосето и върху затревения банкет, където загуби тяга, преобърна се

три пъти и се скри от поглед в гъстите храсталаци, вдигайки облак прах и фонтани от листа и клони. Вържени мъже в бойни нощни камуфлажни облекла изскочиха от аваланчите и бързо обкръжиха прекатурения линкълн.

Пит отдръпна крака си от педала за газта и намали скоростта до осемдесет километра в час.

— Преследването свърши — съобщи той. — Всеки може отново да се отпусне и диша нормално.

— Какво стана? — попита Лорън, гледайки през задния прозорец към фаровете, осветяващи косо пътя, и слягащия се облак прах.

— Адмирал Сандекър се обади на неколцина приятели и уреди малко забавление за наемниците на Зейл.

— Тъкмо навреме се появиха — отбеляза Джордино.

— Планът беше да стигнем до място, където два селски пътя се пресичат, за да могат нашите спасители да ни пропуснат да минем, преди да изскочат и препречат пътя на преследвачите ни.

— Трябва да призная, че за момент успя да ме уплашиш — каза Лорън, като се примъкна до Пит и го хвана със собственически жест за ръката.

— Предозирах го малко повече, отколкото възнамерявах.

— Ах, вие мръсни псета — каза тя на Пит и Джордино, — да не ни споменете, че морските пехотинци са чакали да ни спасят.

— Нощта изведнъж стана славна — обади се Кели, вдишвайки въздуха, духащ над предното стъкло и през спуснатата стъклена преграда между предните и задните седалки. — Трябваше да се досетя, че войната е била под твой контрол.

— Ще ви закарам по домовете — каза Пит, поемайки към светлините на града. — Утре сме отново на път.

— Къде заминавате? — попита Лорън.

— Докато ти свикваш комисията за разследване престъпното погубване на туристическите кораби от „Цербер“, Ал, Кели и аз ще потеглим за Минесота, за да разглеждаме стари рунически камъни.

— Какво се надявате да откриете?

— Отговорът на една загадка — отвърна бавно Пит. — Ключ, който може би ще отвори повече от една врата.

39.

Марлис Кайзер излезе от кухнята на верандата, като чу тупкащия звук на хеликоптер, приближаващ се към фермата ѝ извън Монтечело, Минесота. Къщата ѝ беше типична за среднозападната фермерска архитектура — дървена конструкция, комин, излизащ от всекидневната през горните спални, и островрѣх покрив с два фронтонa. Върху широка затревена морава се издигаше червен обор, чиято примитивна външност бе запазена. Имотът някога е представлявал мандра, но сега оборът бе превърнат в кабинет на Марлис Кайзер, а тристата акра с пшеница, царевица и слънчоглед бяха дадени на изполица и продадени на пазара. Зад фермата земята се спускаше към бреговата ивица на езерото Бертрам. Синьо-зелените води бяха оградени от дървета, а плитчините — осеяни с листа на водни лилии. Бертрам беше известно на рибарите, които идваха от Минеаполис, за да ловят дребни сладководни риби, риби луна, щуки и костури, с които езерото се зарибяваше редовно. В него живееше също и голямо стадо главочи, които започваха да кълват след залез-слънце.

Марлис засенчи очите си от ранното утринно слънце, докато наблюдаваше как тюркоазният хеликоптер с черни букви НЮМА, изписани от двете страни на фюзелажа, се спусна над покрива на обора и застина неподвижно за малко над двора, преди да докосне с колесника си тревата. Воят на двата газотурбинни мотора заглъхна и лопатите на ротора бавно спряха да се въртят. Врата се отвори и оттам бе спусната стълба, чието последно стъпало беше малко над земята.

Марлис пристъпи към слизащата млада жена, чиято светлокестенява коса блестеше на слънцето. След нея се появи нисък, набит мъж с къдрава черна коса, който отдалече приличаше на италианец. Накрая слезе висок мъж с тъмна чуплива коса и обветрено лице, набраздено от широка усмивка. Той прекоси двора по начин, който ѝ напомни за покойния ѝ съпруг. Когато се приближи до нея, тя видя, че гледа в най-зелените очи, които някога бе срещала.

— Госпожа Кайзер? — попита той меко. — Аз съм Дърк Пит. Разговарях с вас снощи, че ще долетя от Вашингтон, за да се срещнем.

— Не ви очаквах толкова скоро.

— Късно снощи реактивен самолет ни закара до научноизследователската станция на НЮМА край езерото Сюпириър в Дълът. После наехме хеликоптер и долетяхме до Монтичело.

— Виждам, че лесно сте намерили мястото.

— Упътванията ви бяха съвсем точни.

Пит се обърна и представи Ал и Кели. Марлис прегърна майчински Кели.

— Дъщерята на Елмор Еган! Такова вълнение е това. Радвам се да се запознаем. Баща ви и аз бяхме много добри приятели.

— Знам — усмихна се Кели, — той често ми е говорил за вас.

Тя замести поглед от единия към другия.

— Закусвали ли сте?

— Откакто напуснахме Вашингтон, не сме слагали залък в устата — отвърна искрено Пит.

— Ще ви приготвя яйца с бекон и палачинки до двацет минути — предложи сърдечно Марлис. — А в това време вие можете да се разходите из нивите и край езерото.

— Сама ли поддържате фермата? — попита Кели.

— О, мила, не. Давам я на изполица на един съсед. Той ми плаща процент върху продадената реколта на текущите пазарни цени, които в днешно време са доста ниски.

— Съдейки по портала към пасището отгатык пътя, по входната врата към долното ниво на обора и на сеновала отгоре, вие сте имали млекодайни животни.

— Много сте наблюдателен, господин Пит. Съпругът ми произвеждаше млечни продукти почти през целия си живот. Но сигурно и вие имате малък опит в това.

— Прекарах едно лято във фермата на чичо ми в Айова. Научих се да стискам последователно пръсти, за да изхвърлям струи мляко в кофата, но така и не схванах чалъма на истинското доене.

Марлис се засмя.

— Ще ви извикам, когато сложа кафетата.

Пит, Джордино и Кели тръгнаха покрай нивите и оттам към мястото за лодки, където взеха една от лодките, които Марлис даваше под наем на рибарите. Пит натисна веслата и плъзна лодката по езерото. Вече се връщаха, когато Марлис ги извика от верандата.

Докато се настаняваха около масата в старомодната селска кухня, Кели каза:

— Това е много мило от ваша страна, госпожо Кайзер.

— Моля наричай ме Марлис и ме считай за стара семейна приятелка.

Докато се хранеха, се впуснаха в общи разговори, като се почна от времето, после за езерния риболов и накрая — за трудната икономика, пред която беше изправено фермерството в цялата страна. Едва след като чиниите и приборите бяха измити с помощта на Джордино, който ловко зареди и пусна миялната машина, разговорът се насочи към руническите скални надписи.

— Баща ми никога не ни е обяснявал интереса си към руните — заговори Кели. — Майка ми и аз го придружавахме на екскурзиите му да ги търси, но на нас двете ни беше по-забавно самото лагеруване и пътуването, отколкото търсенето на стари камъни с надписи.

— Библиотеката на доктор Еган беше пълна с книги за викингите, но нямаше никакви бележки и записки за тях — добави Пит.

— По-правилно е да се каже „северните хора“, господин Пит — поправи го Марлис. — „Викингите“ е термин за скитащите по моретата нашественици, които били безстрашни и свирепи в битките. Векове по-късно те вероятно са били наричани пирати или морски разбойници. Епохата на викингите започва, когато те нападат манастира Линдисфарн в Англия през седемстотин деветдесет и трета година. Нахлували от север като призраци, плячкосвайки Шотландия и Англия, докато накрая Вилхем Завоевателя, нормандец, чиито предци били норвежци, спечелил битката за Хастингс и станал крал на Англия. От осемстотната година нататък викингите бродели из Европа и Средиземноморието. Царуването им било кратко и мощта им намаляла към тринайсетия век. Последният им епизод бил подписан, когато последният от тях напуснал Гренландия през 1450 година.

— Имате ли някаква представа защо толкова много рунически камъни са намирани из Средния запад?

— Северните саги, особено исландските, разказват за мореплаватели и жители на Исландия и Гренландия, които се опитвали да колонизират северните брегове на Съединените щати между

годините 1000 и 1015 от нашата ера. Трябва да допуснем, че те са предприемали експедиции за проучване на сърцето на страната ни.

— Но единственото твърдо доказателство, че те са идвали от Северна Америка, е тяхното заселване в Ланс о Медоу в Нюфаундленд — каза Пит.

— Ако те са плавали и установявали колонии във Франция, Русия, Англия, Ирландия и крайните територии на Средиземноморието — възрази Марлис, — очевидно е, че са могли лесно да навлязат в средна Америка по река Сейнт Лорънс или покрай Флорида и по Гълфстрийма — нагоре по Мисисипи. Могли са да използват вътрешните речни системи, за да проучват по-широки райони на страната.

— Както сочат камъните с рунически надписи, оставени след тях — вметна Джордино.

— Не само от северните хора — поясни Марлис. — Много хора от Стария свят са пристигали в Америка преди Лайф Ериксон и Христофор Колумб. Древните мореплаватели на много култури са плавали по Атлантическия океан и са изследвали нашите брегове. Ние сме намирали камъни с надписи с египетски йероглифи, кипърски писмени знаци и иберийската азбука огам. Много над двеста камъни, изписани с огамската азбука, използвана предимно от келтите в Шотландия, Ирландия и Иберия, са намерени и разчетени. Страната е пълна с камъни с издялани върху тях надписи, които тепърва предстои да се разчетат. Ранните хора може да са бродили по нашите земи още преди четири хиляди години. — Тя замълча, за да произведе ефект. — И азбучните надписи са само половината от тях.

Кели гледаше и не вярваше на ушите си.

— Значи има още?

— Като петроглифите — предположи Пит.

— Като петроглифите — повтори като ехо Марлис и кимна. — Стотици описани примери на издялани образи върху камък на кораби, животни, богове и богини. Има лица с птици, много наподобяващи на онези от древна Гърция, глави на хора, които са почти еднакви с издяланите из Средиземноморието в класическите времена. Птици в полет са едни от най-предпочитаните, както и коне и лодки. Има дори петроглифи на животни, неприсъщи за двете Америки, като носорози, слонове и лъвове. Голям брой изображения са свързани с астрономията

и изобразяват звезди и съзвездия, чиито положения върху камъка съответстват на положенията им на небето преди хиляди години.

— Както ви казах по телефона — заговори Пит, — ние разследваме увлечението на бащата на Кели по сериите рунически камъни, които той открил и изследвал преди петнайсет години.

Марлис се загледа за миг в тавана, докато си припомняше.

— Доктор Еган изучаваше серии от трийсет и пет рунически камъни, които говорят за група от северни хора, проучвали Средния запад през 1035 година от нашата ера. Спомням си, че той беше обсебен от надписите с надеждата те да го отведат към пещера. Къде обаче, не знам.

— Имате ли някакви записки за тях?

Марлис плесна с ръце.

— Това е щастливият ви ден. Елате в кабинета ми, където съм ги класифицирала в папки.

Някогашният обор, построен за млекодайния добитък, беше преустроен в огромен кабинет. Сайвантът го нямаше и високият таван беше открит. Редици от библиотечарски лавици заемаха половината пространство. В средата на помещението имаше огромна четвъртита маса с изрязана до средата ѝ част от плота, откъдето Марлис влизаше и сядаше да работи пред два компютъра. Масата беше отрупана със снимки, папки, книги и подвързани доклади. Оттатък писалището имаше широк монитор. Лавиците под него съдържаха видеоленти и дискове. Старата дървена врата беше равномерно овехтяла и по нея все още се виждаха резки и вдлъбнатини от рогата на кравите, когато са влизали и излизали за доене. През вратата се виждаше лаборатория, стените и пода на която изглеждаха като посипани с бял прах.

Едната страна на просторната стая беше пълна с артефакти, керамични изделия във вид на делви, човешки глави и фигури и животни. Няколко от тях бяха остроумни интерпретации на доста комични на вид хора в странни, а някои и в изкривени пози. Най-малко сто по-малки неопределими артефакти бяха запазени в голяма стъклена витрина. Вниманието на Пит бе привлечено от няколко каменни маски, много подобни на маските, които бе виждал в музеите в Атина, Гърция. Сред тях нямаше нито една, издялана от американски

индианци, която да увековечи член на тяхно племе. Всички барелефи бяха образи на мъже с къдрави бради — интересен феномен, тъй като местните жители на Северна, Централна и Южна Америка са имали късмета никога да не се бръснат.

— И всички тези неща са намерени в Съединените щати? — попита Пит.

— Да, във всеки щат от Колорадо, през Оклахома до Джорджия.

— А артефактите?

— Те са предимно инструменти, няколко древни монети и оръжия като прибавка.

— Имате удивителна колекция.

— Всичко, което виждате, ще отиде в университетския архив и музея след смъртта ми.

— Забележително е колко много древни хора са идвали дотук — отбеляза Кели с благоговение.

— Нашите предци са били също толкова любознателни като нас за това какво има отвъд хоризонта — и Марлис посочи с ръка креслата и дивана, докато оглеждаше полиците с книги. — Настанявайте се, а аз ще потърся архивите с надписите, предизвикали интереса на баща ти.

След по-малко от минута тя намери онова, което търсеше, и извади две дебели папки с метални машинки и ги занесе върху писалището. Едната съдържаше над сто снимки, а другата беше издута от листове.

Тя постави една снимка на голям камък с надписи, до който стоеше и тя самата.

— Това е камъкът Бертрам, намерен от другата страна на езерото от ловец през 1933 година. — След това отиде до висок шкаф и извади оттам нещо, наподобяващо бяла гипсова отливка. — Обикновено правя снимки, след като първо поръсвам надписите с талк или тебеширен прах. Но ако е възможно, полагам няколко пласта течен латекс. След като изсъхне, го донасям до лабораторията и правя отливка с мокър гипс. Когато тя се втвърди, я репродуцирам върху хелиографна машина и подсилвам вдлъбнатите изображения или надписи. Тогава буквите и символите изпъкват в корозирания камък, които остават невидими за невъоръженото око.

Пит се вгледа в знаците, наподобяващи клони.

— Малко от буквите са същите като настоящата ни азбука.

— Писмото е комбинация от старогерманска руническа азбука и по-късната скандинавска руническа азбука. Първата наброява двайсет и четири руни или букви, а втората — шестнайсет. Произходът на руническото писмо се е загубил във времето. Има слаба прилика на древния гръцки език и латинския, но учените смятат, че основната руническа азбука води началото си от първи век заедно с германските култури, които са свързани с тевтонския език на онова време. Към третия век той мигрира в северните страни.

— Кое ви кара да сте сигурна, че каменните надписи не са фалшиви? — въпросът зададе Джордино, вечният скептик.

— Много причини — отвърна Марлис мило. — Първо, полицейските експерти по фалшификации изследваха няколко камъка и изразиха единодушно мнението, че гравиранията надписи са правени от една и съща ръка. Всички букви са еднакви. Второ, кой ще вземе да пропътува три хиляди и петстотин километра из цялата страна, за да дълбае рунически надписи за северни изследователски експедиции, ако такива изобщо не е имало? С каква цел? Освен това, ако са фалшиви, те са направени от някого, който трябва да е владеел отлично езика и азбуката, както е удостоверено от съвременните специалисти по рунология, които не са открили никакви неправилни вариации в буквите. Трето, Бертрамският рунически камък е първият открит, според местните историци, от племето оджибве, които разказали за него на ранните заселници през 1820 година. После разказът им бил записан и от френски трапери. Звучи изключително невероятно някой друг да е гравирал камъните много преди районът да е бил населен. И накрая, четвърто: въпреки че радиовъглеродните анализи се правят само на органични материали, а не на камъни, единственият метод да се установи възрастта е да се изучи степента на ерозията върху камъка в течение на годините. По изложените на атмосферните влияния надписи и твърдостта на камъка може да се установи приблизително кога в древността са издълбани буквите. Съдейки доколко е изронен и разрушен камъкът от вятъра, дъжда и снега, те датират от периода между 1000 г. и 1150 г. от нашата ера, което е напълно приемливо.

— Намирани ли са артефакти във или около камъните? — попита пак Джордино.

— Никакви, които да са издържали на дългите години на открито.

— Не е необичайно — обади се Пит. — Малко са артефактите, намерени случайно по пътя на Коронадо, векове след неговия поход от Мексико чак до Канзас.

— Ето и въпрос за един милион долара — обърна се Джордино към Марлис. — Какво казва камъкът?

Марлис взе един компактдиск и го пусна в терминала си. След малко буквите, подсилени върху отливката от течен латекс, се появиха на екрана в пълни подробности. Бяха общо четири реда от близо 140 букви.

— Ние може никога да не постигнем съвсем точен превод — заговори тя, — но шестима рунолози отгук и от Скандинавия са на мнение, че надписите гласят следното: „Магнус Сигватсон мина по този път в годината 1035 и заяви, че правото на собственост на земите от тази страна на реката има брат му Бярни Сигватсон, вождът на нашето племе. Хелган Сигтриг убит от скрелингите“. „Скрелинги“ се превежда като „варвари“ или „мързеливи невежи“, или, на стария местен говор — „окаяни хора“. Трябва да приемем, че Сигтриг е бил убит при раздор с местни индианци, ранните предци на сиуксите и оджибвеите.

— Магнус Сигватсон. — Пит произнесе името тихо, натъртвайки на всяка сричка. — Брат на Бярни.

Марлис въздъхна замислена.

— В една сага се споменава, че Бярни Сигватсон, заедно с няколко кораба с колонисти, се отправил от Гренландия на запад. В покъсните саги пък се говори, че Сигватсон и хората му били погълнати от морето и никой повече не ги видял.

— А другите трийсет и четири камъка — попита Пит, — те какво разкриват?

— За повечето от тях се смята, че са служили за гранични обозначения. Магнус бил много амбициозен. Той обявил четвърт от територията на днешните Съединени щати за собственост на брат си Бярни и неговото племе. — Тя замълча, за да хвърли поглед на друга отливка на надпис на монитора. — Този пък гласи: „Магнус Сигватсон слезе на брега тук“.

— Къде е бил намерен този камък? — попита я Джордино.

— На нос Барк, който се издава навътре в залива Сискивит.

Пит и Джордино си размениха насмешливи погледи.

— Тези имена нищо не ни говорят — поясни Пит.

Марлис се разсмя.

— О, извинете. Заливът Сискивит се намира в езерото Сюпириър в Уисконсин.

— А другите камъни? — обади се Кели.

— Въпросните северни хора били доста многословни, като се вземе предвид, че вероятно по-малко от четвърт от руническите камъни, гравирани от тях, са намерени и преведени. Първият и последният бяха открити край нос Краун в южната точка на езерото Чамплейн — каза тя и погледна Пит с лека усмивка. — Това е в горната част на щата Ню Йорк.

Пит ѝ се усмихна любезно в отговор.

— Него го знам.

— Там — продължи Марлис — са намерени три камъка на различни места край Големите езера, което предполага, че северните хора са плавали по воден път на север към река Сейнт Лорънс. После те дошли по езерата до брега на залива Сискивит. След като стигнали там, според мен те са пренасяли лодките си от един водоизточник до друг, докато стигнали река Мисисипи и по нея са се отправили на юг.

— Но езерото Бертрам не е на пътя на реката — вметна Кели.

— Не е, но ние сме само на три и половина километра. Моето предположение е, че северните хора са слезли на брега и са вървели за кратко навътре в сушата, а после са продължили по течението на реката.

— И докъде са стигнали? — попита Джордино.

— Скалните надписи са намерени по лъкатушещия път през щатовете Айова, Мисури, Арканзас и Канзас. Най-далечният камък е намерен от бойскаутски отряд близо до Стърлинг, Колорадо. После ние изчислихме, че те са се върнали обратно до Мисисипи, където са били оставили лодките си. Един камък беше намерен на западния бряг на реката край Мемфис, чийто надпис гласи: „Лодките остават тук, пазени от Олафсон и Тугвасон“.

— От тази точка — продължи тя, — те вероятно са отплавали по река Охайо и са навлезли по река Алегени, откъдето са продължили към езерото Ери, преди да се върнат по същия път до езерото Чамплейн.

По лицето на Кели се изписа недоумение.

— Не ми е ясно какво искаш да кажеш с „първия и последния камък“?

— Най-близкото ни обяснение е, че руническият камък от езерото Чамплейн беше първият, описан в началото на експедицията. Трябва да има и други, но такива не бяха намерени. Когато след близо година те са се върнали, са издялали втори надпис върху камъка, под първия.

— Може ли да ги видим? — попита Пит.

Марлис натисна няколко клавиша на клавиатурата и на монитора се появи голям камък. Като се съдеше по мъжа, седнал върху него, височината на камъка беше около три метра. Камъкът лежеше в дълбоко дефиле.

Над десетте реда надписи беше гравирани петроглиф на викингски кораб, завършен с ветрила, гребла и със защитни прегради от страни.

— Този е груб — поясни Марлис. — Никой от епиграфистите, изучавали камъка, не даде стопроцентово мнение за посланието. Но преводите са доста сходни в смисъла на текста — и тя започна да превежда дългият надпис.

„На разстояние шест дни път по фиорда от селището с нашите семейства Магнус Сигватсон и неговите 100 другари останаха тук и обявиха цялата земя, която се виждаше от водата, на моя родственик и вожд на нашето племе, Бярни Сигватсон и нашите деца.

Земята е по-голяма, отколкото предполагаме. По-голяма е дори от нашето любимо отечество. Всички сме добре снабдени с провизии, а петте ни малки кораба са здрави и солидно ремонтирани. Няма да се върнем по този път още много месеци. Дано Один ни закриля от скрелингите!“

— Трябва да ви предупредя — продължи Марлис, — че преводите са доста неясни и вероятно не предават първоначалното значение. Вторият надпис, гравирани при завръщането им, гласи: „Четиринайсет месеца след като напуснахме семействата си, ние сме на няколко дни плаване по фиорда до пещерата под високите скали до домовете ни. От 100 сега останахме 95. Благодарни сме на Один, задето ни закриля. Земята, която обявих на името на брат ми, е по-голяма, отколкото си мислехме. Ние открихме рай. Магнус Сигватсон“.

— Под текста е и годината 1036.

— Шест дни по фиорда — повтори Пит замислен. — Това предполага, че северните хора са имали селище в Съединените щати.

— Било ли е открито някога мястото? — поинтересува се Джордино.

Марлис поклати глава.

— Археолозите тепърва ще търсят да открият такова под Ньюфаундленд.

— Трябва да се питат защо е изчезнало напълно.

— Според една древна легенда голяма битка се водила със странни диви мъже от запад, които имали брадички с дълги косми и блестящи глави.

— Блестящи глави ли? — попита объркана Кели.

— Шлемове — усмихна ѝ се Пит. — Вероятно става дума за шлемовете, които викингите са носели по време на сражения.

— Странно е, че не е открито никакво археологическо доказателство за мястото — каза Кели.

Пит я погледна.

— Баща ти е знаел къде е то.

— Защо мислиш така?

— А защо иначе той ще стане толкова фанатичен в търсенето на рунически камъни? Моето предположение е, че баща ти е търсел пещерата, спомената в последния надпис. Причината той изведнъж да изостави проучванията си е, че вероятно я е открил.

— Без папките и записките му — намеси се Джордино, — нямаме никаква сламка, за която да се хванем. Без отправна точка, откъдето да предприемем търсенето, само ще се лутаме в тъмното.

Пит се обърна към Марлис.

— Нямате ли нещо от доктор Еган, което може да ни насочи към някакви данни, които е събирал?

— Той не беше човек, който обичаше да води кореспонденция по пощата или по имейла. Аз имам само незначителен брой писмени документи с неговия подпис. Цялата ни размяна на информация ставаше по телефона.

— Не съм изненадана — смънка обидено Кели.

— И е бил прав — подметна Джордино. — Като се има предвид проблемите му с „Цербер“.

Пит се загледа в пространството, без да вижда нищо. После отмести поглед към Кели.

— Ти и Джош казахте, че сте претърсили фермата за тайната лаборатория на баща ти и не сте я открили.

Кели кимна.

— Така е. Претърсихме всеки сантиметър от собствеността ни и собствеността на съседните ферми от двете страни. Но не открихме нищо.

— Ами стръмните скали край реката?

— Там беше едно от първите места, които огледахме. Дори повикахме катерачи да проверят скалистите склонове. Те не откриха никаква следа от пещери или пътека, или стълба по лицевата страна на скалите.

— Ако единственият надпис, споменаващ за пещера, е на първия рунически камък, защо е нужно да се броди из храсталаците в цялата страна за повече надписи, които не разкриват нищо повече?

— Той не е знаел това, когато е предприел търсенето — предположи Пит. — Сигурно се е надявал, че другите камъни могат да му дадат повече следи. Но търсенето му се е оказало напразно и следата винаги го е отвеждала право към първия рунически камък.

— Какво го е подтикнало да търси на първото място? — отправи въпроса си Джордино към Кели.

Тя поклати глава.

— Нямам представа. Татко никога не е споделял с мама и мене какво търси.

— Пещерата във високите скали — изрече бавно Пит.

— Мислиш, че тъкмо това е търсил?

— Да — отвърна уверено Пит.

— И според теб намерил ли я е?

— Да — повтори Пит.

— Но няма никаква пещера — възрази Кели.

— Въпросът е да търсиш там, където трябва. И ако ние също я намерим, тя ще отвори вратата на куп загадки, включително на бащиния ти таен проект.

— Трябва да тръгнете в друга посока — вметна Марлис.

— Каква? — попита Пит.

— Вярвам, че ще ви бъде от полза, ако се посъветвате с доктор Джери Уензди.

— И той е...?

— Водещ експерт по древните индийски племена в долината на река Хъдсън. Той може би ще хвърли известна светлина върху връзката със северните хора.

— Къде можем да го намерим?

— В колежа „Меримаунт“ в Таритаун, щата Ню Йорк. Доктор Уензди е професор по история на културите.

— Знам го „Меримаунт“ — обади се Кели. — Това е женски католически колеж, който се намира отгатък реката срещу фермата на татко.

Пит погледна Джордино.

— Какво ще кажеш?

— Когато търсиш историческо съкровище, никога не можеш да направиш достатъчно проучване.

— И аз винаги съм казвал това.

— Струва ми се, че съм го чувал някъде.

Пит се обърна и подаде ръка на Марлис.

— Марлис, благодаря ти много. Благодаря ти за гостоприемството и за това, че ни помогна.

— Няма защо. Просто ми създадохте клюки за съседите.

Тя остана да наблюдава, засенчила с ръка очите си, хеликоптера на НЮМА, който се издигна към безоблачното небе и пое по курс към Дулут. Мислите ѝ се върнаха отново към Елмор Еган. Той беше пълен ексцентрик, чудат човек, но обичлив, припомни си тя. Дълбоко се надяваше да ги е упътила правилно и доктор Уензди да им предостави крайната следа към смелото им начинание.

40.

Най-обикновените на вид прашни джипове със задвижване на четирите колела „Дурангос“ и „Чеви събърбън“ се движеха по частния път към хижата, собственост на „Цербер“, край езерото Тохано. Никое от двете превозни средства не беше ново — и двете бяха над осем години. Те бяха подбрани по конструкция, за да се сливат с автомобилите, шофирани от местните жители на областта. Докато минаваха през градовете на път за езерото, никой не обръщаше внимание на пътниците в тях, които бяха облечени като рибари.

Пристигнаха с промеждутък от петнайсетина минути едни след други и влязоха в хижата, носейки кутиите с рибарски принадлежности и въдици. Странното беше, че никой от тях дори не удостои с поглед кея или лодките, вързани за кнехтите. Останаха вътре, но изобщо не започнаха да приготвят въдиците си. Мисията им съвсем нямаше за цел да се уединят и наслаждават на риболова.

Не се събраха и в хола с огромна каменна камина и висок таван от дървени трупи. Нямаха никакво намерение да се отпуснат и отпочинат в креслата и на канапетата, с метнати върху тях индиански тъкани покривки, сред западняшкия стил на обзавеждане, допълнен с картини от Ръсел и Ремингтън и бронзови скулптури. Вместо това заедно слязоха в просторен сутерен, отделен с масивна стоманена врата от авариен тунел, дълъг над двеста метра, който извеждаше в гората. Оттам тръгваше осемстотинметрова пътека и стигаше до открита просека, където само след минута от повикването му можеше да кацне хеликоптер. Охранителни системи с алармени сигнализации наблюдаваха пътя и площите около хижата за натрапници. Инсталацията беше замислена да изглежда обикновена и да не бие на очи, но в същото време бяха взети всички мерки срещу разузнавателно наблюдение от страна на правителствени агенти или щатската и местната полиция.

В разточително обзаведената стая около кръгла чамова заседателна маса седяха шестима мъже и две жени. Деветият човек, Къртис Мърлин Зейл, седеше в единия ъ край. Той раздаде на всекиго

по няколко подвързани с кожа папки и се облегна назад на стола си, изчаквайки ги да се запознаят със съдържанието им.

— Постарайте се да запаметите всичко прочетено — нареди им той. — Когато утре вечер напуснем това място, всички книжа и бележки ще бъдат унищожени.

Беше от жизненоважен интерес за империята „Цербер“ стратегически заплануваната сесия да се запази в строга тайна. Присъстващите мъже и жени бяха корпоративни директори на най-големите петролни компании в Северното полукълбо и се бяха събрали да изготвят стратегия за идващите месеци. За икономистите, длъжностните лица от търговския отдел и репортерите от „Уолстрийт джърнъл“ тези гиганти на петролната индустрия ръководеха операциите на автономните корпорации само „ден за ден“ под техния независим контрол. Единствено присъстващите знаеха, че са свързани задкулисно с Къртис Мърлин Зейл и с дългите ръце на „Цербер“. Създаденият монопол не приличаше на нито един от онези в миналото. Параметрите бяха неизменни.

Петролните магнати печелеха милиарди с потайните си връзки с „Цербер“ и никой не бе заплашен да иде в затвора за престъпни търговски сделки. Въпреки че едно широкомащабно разследване от страна на Министерството на правосъдието със сигурност щеше да разкрие дейността на най-огромния след „Рокфелер и стандарт ойл“ картел, сформирани с цел да постави натясно петролния пазар, бяха взети предпазни мерки да се спре всякакво подобно разследване още преди да е започнало. Единствената истинска заплаха беше, че някой от тях можеше да се продаде и да информира правосъдното министерство за престъпните деяния на картела. Но потенциалните дезертъори или изчезваха, или загиваха при нещастни случаи веднага щом се разбереше за измяната им. Веднъж влезеше ли се вътре, бягство нямаше.

Ако рискът изглеждаше голям, очакваният резултат беше стратосферен. Тези хора нямаха нужда от особено много въображение, за да знаят, че най-крайната печалба на нечестното им рисковане ще им докара в крайна сметка от милиарди до трилиони долари. Извън парите властта, която вървеше с пълния успех, можеше да се измери с крайната степен на контрол, който те бяха постигнали

над правителството на Съединените щати, над неговите законотворци и изпълнителната власт.

— Всички вие знаете за предвижданията — откри заседанието Зейл. — Бързам да добавя, че това не са преднамерено скалъпени цифри. Между годините 1975 и 2000 населението на света се е увеличило с петдесет процента. Заедно с това нарасна и търсенето на суров петрол. До 2010 година общата световна петролна продукция ще достигне своя връх. Това са по-малко от седем години от днес нататък. Оттогава до 2050 година продукцията ще спадне съвсем малко спрямо днешната.

Четирийсет и шест годишният директор на „Зена ойл“ Рик Шърман, който приличаше на гимназиален учител по математика, но оглавяваше третата по големина в света петролна компания — трета само спрямо компанията майка „Цербер“ — погледна Зейл през дебелия стъкла на очилата си без рамка.

— Статистиките вече сочат недостиг. Постоянният недостиг на петрол започна десет години по-рано от предвиденото. Търсенето превиши глобалната продукция и ще продължи стремително в тази посока отсега нататък.

— Ако състоянието на продукцията изглежда мрачно, то произтичащият спад изглежда абсолютно черен — обади се Джизъс Моралес, директор на „Калтекс ойл кърпъни“. — Шокът ще бъде парализиращ и постоянен. Цените ще хвъркнат до небето, което ще доведе до хиперинфлация и дори до режим на разпределение. Тръпки ме побиват, като си помисля какво ниво ще достигнат цените за транспорта.

— Така е — съгласи се Сали Морс, като избърса очилата си за четене и прегледа доклада на Зейл. Шефката на „Юкон ойл“, най-големия петролен производител на Канада, беше последната, която с неохота прие да се присъедини към тайната клика преди пет години, но се канеше да промени решението си. — За в бъдеще няма да има големи находища. От 1980 година, въпреки предвижданията на геолози, бяха открити само няколко нефтени залежи, които произвеждат над десет милиона барела. Хиляда триста и единайсетте известни големи кладенци, произвеждащи петрол, съставляват деветдесет и четири процента от известния ни световен петрол. С

намаляването на тези залежи цените на петрола и газта ще тръгнат стръмно и безкрайно нагоре.

— Лошата новина е — намеси се Зейл, — че проучването открива само един нов барел петрол на всеки десет, които консумираме.

— Положение, което само ще се влошава — вметна Моралес.

Зейл кимна.

— Тъкмо тази е причината, поради която сформирахме нашия съюз. С индустриалния капацитет на Китай и Индия, който изисква повече и повече петрол, с надпреварата между тях, Европа и Съединените щати бързо ще се превърнат в бойно поле заради цените.

— Всичко това ни сблъсква с печалбата на ОПЕК — каза Шърман. — С бързо нарастващото световно търсене страните производителки на петрол от ОПЕК ще изстискат всеки цент, който могат да вземат от един барел петрол.

— Сякаш цялата ситуация ни пада наготово в ръцете — каза уверено Зейл. — Като обединим нашите ресурси, находищата и рафинериите си в Северна Америка, ние ще можем да диктуваме свои условия и цени. Също така ще можем да удвоим продукцията, като пуснем сонди там, където преди правителството не ни разрешаваше. Нашите новоизградени тръбопроводни системи ще пренасят петрол по суша, без да се налага скъпото използване на танкери. Ако стратегията ни заработи според плана, единствените продажби на петрол и газ на север от Мексико ще бъдат от американците и канадците. Или, казано с прости думи, деветдесет процента от дохода ще отива за увеличаване печалбата на нашите съответни организации.

— Страните от ОПЕК няма да се обърнат и да се правят на умрели — забележката изрече старият производител на петрол Гунар Мачовски, който беше започнал със сондажна кула и се бе разорявал пет пъти, преди да се натъкне на огромен резервоар наред Невада. Той беше едър мъж със закръглено коремче и бяла ивица коса, опасваща голата му глава. Единствен собственик на „Гунар ойл“, той държеше неголяма, но добре работеща компания, която всеки път даваше завидна печалба. — Бъдете сигурни, че те ще ни притискат при всяка промяна на цената за барел петрол.

Зейл се усмихна.

— Не се и съмнявам. Всички ние ще банкрутираме, ако се опитваме да се мерим с тяхната цена, но планът е да направим чуждестранния петрол толкова непопулярен сред американските граждани, че нашите високопоставени избраници да чуят врявата и да сложат ембарго върху чуждестранния петрол.

— Колко законодатели имаме в малкия си джоб? — попита Гай Круз, безгрижният очилат директор на „Еврика офшор ойл венчърс“, който говореше тихо.

Зейл се обърна към Сандра Делейдж, главен администратор на картела. Привлекателният ѝ скромнен външен вид беше измамен. Светкавичният ум и невероятните организационни умения на жената с пепеляворуса коса и теменуженосини очи предизвикваха възхищението и уважението на всекиго от присъстващите. Тя погледна за миг в големия си бележник, преди да вдигне глава.

— Считано от вчера, спокойно можем да разчитаме на трийсет и девет сенатора и сто и десет конгресмени, които ще гласуват както им наредите.

Круз се засмя.

— Изглежда, че нашите парички са свършили по-голяма работа, отколкото сме се надявали.

— Дори можем да кажем, че Белият дом също ще се съобрази с вашето предложение — добави Делейдж.

— Значи остават лобитата на защитниците на околната среда и онези членове на Сената и Конгреса, които искат да спасят бобрите — подметна сърдито Мачовски.

Зейл се наведе над масата и размаха молив в ръка.

— Техните протести ще бъдат пометени от шума, който ще вдигне обществото, когато недостигът на петрол и високите цени станат болезнено високи и ударят право в целта. Ние вече имаме достатъчно брой гласове, за да открием нови петролни залежи от Аляска до Флорида през главата и протестите на екозащитниците. Американското и канадското правителства нямат друг избор, освен да разрешат проучвателните ни операции да имат достъп и до федерални земи за сондиране в райони, където геолозите са открили богати резерви.

— Да не би да забравим, че правителството само си изкопа гроба, след като започна да разработва стратегическия петролен

резерв. Те „бъркаха“ в него още пет пъти, докато остана толкова, колкото да задоволят страната с нужното гориво за не повече от три седмици.

По челото на Мачовски се появи дълбока бръчка.

— Цялата работа беше политически задействана шега. Нашите рафинерии вече работят с пълна пара. Не се постигна нищо друго, освен че се накара лековерната общественост да си мисли, че правителството ѝ прави услуга.

Сали Морс кимна и добави:

— Те като че ли несъзнателно действаха в наша полза.

Сам Райли, председателят на „Пайъниър ойл“, компания, която притежаваше огромни резерви из целия Среден запад, заговори за първи път:

— Не можем да го планираме по-добре, дори да имахме проект за бъдещето.

— Да — съгласи се Зейл. — Комбинация от късмет и предвиждането ни да излезем на пазара — обърна се той към Дан Гудман от „Дайвърсифайд ойл рисорсис“. — Какъв е последният доклад относно нашата операция за нефтоносни шисти в западно Колорадо?

Гудман, бивш армейски генерал, който бе оглавявал командването по горивни запаси, беше с цели десет години по-възрастен от всички около масата. Със сто и седемте си килограма, той все още притежаваше физическа сила и черен хумор.

— Поради важното технологическо постижение с шлистите, началото на операцията ни ще започне след една седмица. Всички системи и съоръжения за откриване на шлисти са изпробвани и в готовност. Мога спокойно да подчертая, че сега имаме огромен потенциален източник на петрол, въглеродороден газ и твърдо гориво, което може да надвиши количеството въглища. Изчисленият ни добив от четирийсет галона петрол на тон скала е напълно в разумните граници.

— Според теб какво количество съдържа находището? — попита Крус.

— Два трилиона барела.

Зейл го погледна.

— Колко каза?

— Два трилиона барела петрол от шлисти и това е консервативно изчисление.

— Боже мой! — измърмори Шърман. — Това е много под изчисленията върху правителствения енергиен доклад.

— Техните бяха подправени — леко намигна Гудман.

Райли се разсмя.

— Ако докараш твоята цена под петдесет долара за барел, ще извадиш всички нас от бизнеса.

— Не още. В момента смятаме, че цената ни ще се движи около шейсет долара за барел.

Моралес наклони стола си на задните му крака и постави ръце зад тила си.

— Сега единственото, което ни остава, преди да започнем операцията, е да завършим окончателно нефтопроводната система.

Зейл не отговори веднага. Той кимна на Сандра Делейдж, която натисна бутон на далечното командване и от тавана се спусна екран. Почти веднага след това екранът бе изпълнен с голяма карта на Аляска, Канада и долните четирийсет и осем щата. Няколко черни линии минаваха през националните и щатските граници от петролните рафинерии до рафинериите в големите градове.

— Дами и господа, това е нашата петролна преносна система. Шейсет хиляди километра подземен тръбопровод. Последният тръбопровод от „Пайъниър ойл“ на Сам Райли в Небраска, Уайоминг, Канзас и Дакота ще бъде поставен и готов да изпраща петрол до края на месеца.

— Да се надхитрят екозащитниците, като се прокарат тръби под земята, е блестящ ход — отбеляза Райли.

— Земякопните машини за прокаране на тръбите, дело на инженерите от „Цербер“, спомогнаха на нашия строителен екип, работейки на смени, да полага по шестнайсет километра тръби на всеки двайсет и четири часа.

— Гениален замисъл е това — каза Джизъс Моралес — да се вземе под наем земя, върху която е построена железопътна линия, и да се положат тръби покрай релсите.

— Трябва да призная, че това спести несметни милиарди от съдебни спорове и разпавии с частни и общински собственици на земя — каза Зейл. — То също така ни позволи да подаваме петрол

директно до всеки главен град в двете страни без ограничения или безпокойство за стриктно спазване на правителствени наредби.

— Цяло чудо е, че стигнахме толкова далече без намесата на Министерството на правосъдието — вметна Сали Морс.

— Добре прикрихме следите си — каза Зейл. — Нашите „къртици“ в правосъдното министерство ни уверяват, че всяко споменаване или повдигнати въпроси от техните агенти или от ФБР тихомълком биват затуляни някъде или прибирани в папка за бъдещо разглеждане.

Гай Крус погледна Зейл.

— Разбрах, че конгресната комисия, водена от Лорън Смит, предприема разследване на твоите работи в „Цербер“.

— Проучването на Смит няма да доведе до нищо — увери го твърдо Зейл.

— Можем ли да сме сигурни? — попита Морс. — Лорън Смит е един от членовете на Конгреса, която определено не е на наша страна.

Зейл я погледна със студени очи.

— Въпросът ще бъде уреден.

— Като „Емърълд долфин“ и „Голдън марлин“ ли? — подметна язвително Мачовски.

— Целта оправдава средствата — сопна му се Зейл. — Крайната цел беше постигната, като хвърлихме вината за бедствията върху неизправността на двигателите на Елмор Еган. Всички договори на корабособственици за инсталиране на магнитохидродинамични двигатели бяха анулирани. А със смъртта на Еган е въпрос само на време да имаме формулата за неговото супермасло. Започнем ли веднъж да го произвеждаме, ние ще контролираме и ще си поделяме печалбите от производството и продажбите на неговите двигатели. Както разбирате, покриваме всяка страна на петролния пазар.

— Можеш ли да ни увериш, че повече намеса на НЮМА няма да има? — попита Шърман.

— Това беше временно положение. Те нямат юрисдикция над търговските ни дейности.

— Отвлечането на научноизследователския им съд и екипаж не беше разумно — подметна Райли.

— Обстоятелство, което неочаквано се обърна срещу нас. Но това вече е история. Никакви следи не водят до „Цербер“.

Дан Гудман вдигна ръка.

— Аз например аплодирам успешната ви кампания да настроите обществото срещу внасянето на чуждестранен петрол в Съединените щати. От десетилетия никой не го беше грижа откъде идват горивните ни запаси. Но след бедствията със супертанкерите на вашата група „Вайпърс“ във Форт Лодърдейл, Нюпорт бийч, Бостън и Ванкувър, където милиони галони петролни разливи засегнаха гъсто населени и благоденстващи райони в страната, се надигна обществен вой и настояване да станем независими в производството на петрол.

— Пред всички тия планирани злополуки в порядъка на девет месеца разливът от „Ексон Валдес“ в Аляска изглежда като второстепенна мелодрама — съгласи се Моралес.

Зейл сви с безразличие рамене.

— Трагична необходимост. Колкото по-дълго трае прочистването, толкова по-голямо става търсенето на роден петрол.

— Но с намеренията си да установим наша собствена пазарна позиция и монопол не продаваме ли душите си на дявола? — попита Сали Морс.

— „Монопол“ е противна дума, мила моя — каза Зейл. — Предпочитам да използвам израза „пазарен тръст“.

Морс обгърна с ръце главата си.

— Като си помисля за всички тези хора, птици, животни и риби, които унищожихме, за да постигнем целта си, просто се поболявам.

— Сега не е време за угризение на съвестта — смъмри я Зейл. — Ние водим икономическа война. Може и да нямаме нужда от генерали или адмиралите, от танкове, подводници и ядрени бомбардировачи, но за да спечелим, трябва да задоволим ненаситния апетит на хората за гориво. Скоро, много скоро ще бъдем в положение да кажем на всеки човек, живеещ на север от Мексико, какво гориво да си купи, кога да го купи и колко ще му струва. И няма да бъдем подготвени пред никого. След време нашите усилия ще заместят държавния щат с корпоративен щат. Сега не е време да се отпусваме, Сали.

— Свят без политици... — измърмори занесен Гай Крус. — Звучи много хубаво, за да е истина.

— Страната е на ръба на масови демонстрации заради чуждото гориво — каза Шърман. — Нужен ни е само още един нещастен случай, за да ги бутнем от ръба.

По лицето на Зейл се появи лукава усмивка.

— Аз съм с една крачка пред теб, Рик. Такъв нещастен случай ще стане след три дни, считано от днес.

— Още един разлив от петролоносач ли?

— Много по-лошо.

— Какво по-лошо от това? — попита наивно Моралес.

— Разлив, подсилен от експлозия — отвърна Зейл.

— Край брегова ивица ли?

Зейл поклати глава.

— Не, в едно от най-оживените пристанища на света.

Настъпи моментно мълчание, докато конспираторите възприемаха чудовищните последици. После Сандра Делейдж погледна Зейл и тихо поиска разрешение.

— Може ли?

Той кимна безмълвно.

— В събота, някъде около четири и половина следобед, един ултраголям кораб за превозване на суров нефт, „Пасифик каймиъра“, дълъг 490 метра и широк 70 метра, което го прави най-големият петролоносач в света, ще навлезе в залива Сан Франциско. Ще се насочи към котвеното място на нос Сан Педро, където обикновено връзва носовите си въжета и започва да разтоварва. Само че този път той няма да спре, а ще продължи към централната секция на града с пълна скорост, връзвайки се в брега при фериботната сграда на Световния търговски център. Изчислено е така, че той да навлезе близо две пресечки навътре в града, преди да спре. После зарядите ще бъдат детонирани и „Пасифик каймиъра“ и инертният му товар от шестстотин и двайсет хиляди тона нефт ще се взривят и ще разрушат цялата крайбрежна част на Сан Франциско.

— О, боже! — прошепна Сали и пребледня. — И колко хора ще загинат?

— Вероятно хиляди, тъй като това ще стане в най-натоварения час — отвърна безчувствено Крус.

— Какво значение има? — попита Зейл със студенина в гласа, сякаш беше съдебен лекар, пъхашц труп в хладилната камера на моргата. — Къде-къде повече хора са загинали във войни, които не са допринесли нищо. Нашата цел ще бъде постигната и накрая всички ние ще получим облаги. — Той стана от стола си. — Мисля, че

достатъчно си поговорихме за днес. Ще продължим утре сутринта, когато ще обмислим респективните ни отношения с правителствата и ще одобрим окончателно плановете ни за следващата година.

После най-мощните петролни магнати на две държави станаха и последваха Зейл към асансьорите, с които се качиха до трапезарията на риболовната хижа, където ги очакваха готови коктейли.

Само Сали Морс от „Юкон ойл“ остана и започна да си представя ужасните страдания, на които щяха да бъдат подложени невинни мъже, жени и деца в Сан Франциско. Както седеше сама, тя дойде до заключение, което щеше да сложи край на живота ѝ. Но тя се съвзе и напусна стаята, решена да оцелее.

Когато след заседанието водачът на джипа ѝ спря пред самолета на компанията ѝ, „Локхийд джетстар“, пилотът я чакаше на стълбичката.

— Готова ли сте за полета до Анкоридж, госпожо Морс?

— Има промяна в плановете. Трябва да бъда във Вашингтон за друго заседание.

— Тогава ще начертая нов план на полета — каза пилотът. — Ще отнеме само няколко минути, преди да излетим.

Когато Сали се отпусна на кожената седалка зад писалище с компютър и няколко телефона и факс, тя знаеше, че навлиза в лабиринт без изход. Никога не беше взимала решение, застрашаващо живота ѝ. Беше много находчива жена и ръководеше операциите на „Юкон ойл“ след смъртта на съпруга ѝ, но в такива неща тя нямаше никакъв опит. Понечи да проведе телефонен разговор, но осъзна, че съществува голяма опасност разговорът ѝ да бъде подслушван от агентите на Зейл.

Поръча на стюарда мартини, за да подсили решението си, събу обувките си и започна да прави плановете за разклащане почвата под краката на Къртис Мърлин Зейл и порочните му операции.

* * *

Пилотът на големия служебен „Боинг-727“ на Зейл седеше в пилотската кабина и четеше списание, докато чакаше работодателят му да се появи. Той погледна през челното стъкло и безцелно проследи

как самолетът на „Юкон ойл“ се засили по пистата и се издигна към небето с пръснати тук-там плътни бели облаци. Продължи да го наблюдава и когато самолетът направи широк завой и се отправи на юг.

Странно, помисли си той. Очакваше пилотът да поеме по курс на север към Аляска. Той излезе от кокпита и влезе в главната кабина, спря се до един мъж, праметнал крак връз крак, който четеше „Уолстрийт джърнъл“.

— Извинете, сър, но мисля, че трябва да знаете, че самолетът на „Юкон ойл“ отлетя на юг, към Вашингтон, вместо към Аляска.

Оно Канай остави вестника настрана и се усмихна.

— Благодаря ти, че си толкова наблюдателен. Това наистина е интересна новина.

41.

Таритаун, разположен в областта Уестчестър, щата Ню Йорк, е един от най-живописните градове в историческата долина Хъдсън. Оградените му от двете страни с дървета улици са допълнени с магазинчета от колониално време, с малки ресторанти с домашен уют и магазини, продаващи местни занаятчийски изделия. Жилищните райони са изградени от готически имения и уединени имоти в импозантен стил. Градът се слави най-много със Спящата си долина, увековечена от класическата творба на Уошингтън Ървин „Легендата за Спящата долина“.

Пит се беше излегнал и дремеше на задната седалка на колата, докато Джордино шофираше, а Кели се възхищаваше на пейзажа от пътническата седалка. Джордино управляваше колата по завоите на тесен път за двацет и пет акровата площ на „Меримаунт“, намиращ се на върха на хълм, от който се откриваше изглед към река Хъдсън и моста Тапан Зий.

Основан през 1907 година от католически орден „Вярващите в Светото сърце на Дева Мария“, колежът „Меримаунт“ беше първият от веригата училища „Меримаунт“ в света. Основателката, майка Джоузеф Бътлър, прие като мисията на живота си създаването на места за обучение, където жените да могат да получат образование, подготвящо ги за авторитетни и значими длъжности във всяка държава в света. Независим колеж за либерални изкуства, спазващ католическата традиция, „Меримаунт“ беше един от най-бързо разрастващите се женски образователни институти в Съединените щати.

Колежанските сгради бяха строги и построени предимно от кафяви тухли. Джордино не можеше да се сдържи да не се прехласва по хубавите момичета, които излизаха и влизаха в клас, когато сви по главната улица на колежанския терен. Той подмина Бътлър Хол, голямо здание с кръст на кубето си, и спря на паркинга до Джерард Хол, където на първите два етажa се намираха кабинетите на факултета.

Тримата изкачиха стълбите на Джерард Хол, влязоха вътре и отидоха до рецепцията. Млада русокоса студентка на двацет и една-две години срещна погледа на Пит и се усмихна.

— За къде да ви упътя? — попита тя приветливо.

— За Антропологическия отдел, кабинета на доктор Джери Уензди.

— Качете се по стълбите вляво, после завийте надясно. Минете през вратата в края на коридора и ще стигнете до Антропологическия отдел.

— Благодаря ви.

— Като гледам тия прелестни млади създания, ми се прииска пак да тръгна на училище — подметна Джордино, след като се разминаха с група момичета по стълбите.

— Няма да ти излезе късметът — каза Пит. — Това е женско училище. Мъже тук не се допускат.

— Може да се уредя като учител.

— Ще бъдеш изхвърлен през вратата само след седмица заради развратното си поведение.

Друга млада студентка, работеща в Антропологическия отдел, ги въведе в кабинета на доктор Уензди. Мъжът, който се обърна, докато изваждаше книга от претъпкана лавица, се усмихна, когато тримата влязоха един след друг в задръстения от мебели кабинет, който миришеше на мухлясала академия. Доктор Джери Уензди не беше повисок от Джордино, но беше много по-слаб. Той не носеше туидено сако с кожени кръпки на лактите, нито беше захапал лула. Беше облечен с пуловер, дънки и туристически ботуши. Тясното му лице беше гладко избръснато, а оредяващата над челото му коса издаваше донякъде годините му — близо до петдесетте. Очите му бяха сиви, а усмивката му разкриваше прави, равни, бели зъби, от които всеки стоматолог би се гордял.

— Вероятно един от вас, господа, е мъжът, който ми се обади — каза той сърдечно.

— Аз бях — отвърна Пит. — А това са Кели Еган и Ал Джордино. Аз съм Дърк Пит.

— Моля, седнете. Улучвате ме в подходящ момент. Влизам в клас чак след два часа. — Той се обърна към Кели. — Случайно да сте дъщеря на доктор Елмор Еган?

— Да, той ми беше баща — потвърди Кели.

— С голямо съжаление научих за смъртта му — каза искрено Уензди. — Познавах го и сме водили кореспонденция с него. Той проучваше една викингска експедиция, която според него е минала през щата Ню Йорк през... мисля, че беше 1035 година.

— Да, татко много се интересуваше от руническите надписи, които те са оставили.

— Идваме направо от Марлис Кайзер от Минесота — поясни Пит. — Тя ни предложи да се срещнем с вас.

— Голяма жена е тя — каза Уензди и седна зад разхвърляното си бюро. — Предполагам, Марлис е споменала, че според доктор Еган викингите, заселили се в този район, са били избити от индианците от долината.

Кели кимна.

— Да, тя засегна тази тема.

Уензди зарови в едно чекмедже на бюрото и извади купчина намачкани книжа.

— Много малко се знае за първите американски индианци, живели по поречието на Хъдсън. Първите писмени сведения и описания на местните жители идват от Джовани да Верацано през 1524 година. По време на епичното му пътешествие нагоре и надолу по източния бряг той навлязъл в нюйоркското пристанище, където пуснал котва и извършил двуседмично проучване, после продължил към Нюфаундленд и накрая отплавал обратно за Франция.

Уензди замълча, докато преглеждаше записките си.

— Верацано описва американските туземци с остри черти на лицата, дълги черни коси и черни очи. Обличали се в лисичи и еленови кожи и се кичели с медни украшения. Той отбелязва още, че те си издялвали кану от стволове на дървета и живели или в кръгли, или в продълговати колиби, направени от разсечени дървени трупи и покрити с дълга трева и клони. Освен най-ранните описания на Верацано древните индианци са оставили малко за археолозите да откриват, изследват и записват. Много неща от живота на ранните жители почиват само на предположения.

— Значи историята на американските индианци започва от 1524 година — обади се Джордино.

— Като писмена история, да. Следващият велик мореплавател, оставил писмени сведения от 1609 година, е Хенри Хъдсън. Той влязъл в пристанището и оттам по реката, която днес носи неговото име. Удивителното е, че той стигнал чак до Коухоуз, на около петнайсет километра над Олбъни, където спрял до водопада. Той описва индианците, които живеели край долната част на реката, като силни и войнствени, докато другите, по-нагоре, били дружелюбни и любезни.

— Какви оръжия са използвали?

— Лъкове и стрели с върхове, направени от остри камъни и залепени за копията с твърда смола. Те също така издялвали и тояга и брадвички с широк кремък.

— С какво са се прехранвали? — попита Кели.

— С дивеч и всякакъв вид риба, особено есетра, съомга и стриди. Те засявали големи ниви с кукуруз, или царевица, както казваме ние, която печели, отглеждали също и тикви, слънчоглед, фасул. Наред с това произвеждали тютюн, който пушили с медни лули. Медта била в изобилие в целия север около Големите езера и бил единственият метал, който индианците знаели как да обработват.

— Явно са имали доста удобен начин на живот.

— Хъдсън не е открил никакви признаци на гладуване или недохранване сред индианците — отговори Уензди, после леко се усмихна. — Интересното е, че никой от ранните изследователи не съобщава да е виждал следи от скалпове, от затворници или роби. Трябва да приемем, че такава отвратителна практика се въвежда от дошлите оттатък океана чужденци.

Пит събра ръце и попита:

— Някой от първите изследователи споменавал ли е за някакви признаци на предишни връзки с европейците?

— Малко неща са отбелязани от Хъдсън и другите. Едно от тях е, че индианците не са били удивени, както може би очаквате, когато са видели за първи път странните плавателни съдове и белите мъже с руси или червеникави коси. Един от моряците на Верацано разказва, че индианците носели метални украшения, които приличали на стари ръждясали остриета на ножове. Друг твърди, че видял желязна томахавка, окачена на стената на индианска колиба. Има слухове за моряк, открил вдлъбнат железен съд, използван за купа.

— Викингски шлем — предположи Джордино.

Уензди се усмихна и спокойно продължи:

— Едва когато холандците започват да се заселват в долината, като построили крепост близо до днешния Олбъни през 1613 година и започнали да учат племенните езици, легендите за миналото започнали да излизат на повърхността.

— И какво разкриват тия легенди?

— Трудно е да се отдели митът от факта — отговори Уензди. — Приказките, предавани от уста на уста през вековете, са много неясни, разбира се, и не са подкрепени с никакви доказателства. Една от легендите например разказва за диви брадати мъже с бяла кожа и твърди глави, които блестели на слънцето, мъже, които пристигнали и построили селище в долината. Когато някои от тях заминали за дълго...

— Магнус Сигватсон и стотината му мъже, които тръгнали да проучват запада — прекъсна го Кели.

— Да, запознат съм с руническите камъни, които откри баща ви, и техния превод — отвърна невъзмутимо Уензди. — Разказът говори, че когато индианците, които не считали кражбата за престъпление, започнали да крадат и колят добитъка, докаран от земи отвъд морето в лодките на новопрстигналите, тогава започнали и битките в знак на отмъщение. Диваците с косми по лицето, както ги наричали те, си върнали живата стока и отрязали ръцете на крадците. За нещастие един от крадците се оказал синът на местния вожд. Разяреният вожд събрал другите племена от долината. Едното племе било мунсе ленапе, което било свързано с алгонкините. Общите сили нападнали селището на чужденците и го разрушили, като изклали всички в него. Една от версиите казва, че няколко от жените и децата били отвлечени като роби, но такава практика започва да се прилага много по-късно.

— Сигурно е било шок за Магнус и хората, като са се завърнали и видели посечени семействата и приятелите си.

Уензди кимна.

— Можем само да предполагаме. Но след това дошъл техният ред. Легендата описва голяма битка с дивите мъже с блестящи глави, които убили хиляди индианци, преди да умре и последният им човек.

— Доста потискаща история — измърмори Кели.

Уензди разпери ръце.

— Кой може да каже дали е вярна, или не.

— Звучи странно, че не са открити никакви следи от селището — отбеляза Пит.

— Легендата говори, че индианците, изпаднали в разбираем гняв, разрушили и опожарили всяка следа от селището на новозаселниците, като унищожили всичко над земята и нищо не останало за по-късните археологически проучвания.

— Споменавало ли се е за пещера?

— Единственото, което знам, е за руническите скални надписи, намерени от доктор Еган.

Пит само гледаше Уензди и мълчаливо го чакаше да продължи.

Уензди го разбра.

— Има обаче няколко необясними обстоятелства. Например един значителен преход, наблюдаван в долината Хъдсън, започнал около 1000 година от нашата ера. Жителите изведнъж открили земеделието и започнали да отглеждат свои собствени зеленчуци, фермерството станало източник на прехрана заедно с ловуването, риболова и брането на плодове. Горедолу по същото време те започнали да укрепват селата си с камъни и вертикални трупи, подсилени със земни насипи. Построили също продълговати колиби с платформи за спане, вградени в стените, нещо, което в по-ранни времена никога не били правила.

— Значи намекувате, че викингите им показали как да отглеждат земеделски култури и да строят здрави къщи. И след голямата битка индианците започнали да изграждат укрепления за защита в случай на ново масирано нападение от чужденци.

— Аз съм реалист, господин Пит — каза Уензди. — Нищо не намеквам. Това, което ви разказвам, е древно предание и хипотеза. Докато не се открият абсолютни доказателства, които да кажат нещо повече от руническите надписи върху камъни, чиято автентичност е потвърдена без съмнения от страна на повечето археолози, ние можем да приемаме разказите само като легенди и митове и като нищо друго.

— Сигурна съм, че баща ми е открил доказателство за съществуване на викингско селище — вметна тихо Кели. — Но той умря, преди да разкрие проучванията си, а освен това не можем да намерим неговите записки или дневници.

— Искрено се надявам да имате успех — призна честно Уензди. — И на мен повече от всичко ми се иска да вярвам, че долината Хъдсън е била посещавана и обитавана шестстотин години преди

испанците и холандците. Може да бъде забавно да се пренапишат историческите книги.

Пит стана, наведе се над бюрото и подаде ръка на доктор Уензди.

— Благодарим ви, докторе. Признателни сме ви, че ни отделихте от времето си.

— Няма защо, беше ми приятно. — Той се усмихна на Кели. — Моля ви, уведомете ме, ако откриете нещо.

— Още един въпрос.

— Да?

— Има ли други викингски артефакти освен споменатите от ранните изследователи?

Уензди се замисли за миг.

— Сецям се за съобщение за един фермер, който намерил стара ръждясала верижна ризница през двайсетте години на по-миналия век, но не знам нито какво е станало с нея, нито дали някой учен я е изследвал.

— Още веднъж ви благодаря.

Те се сбогуваха с Уензди, напуснаха кабинета му и тръгнаха към паркинга. Тъмни облаци се струпваха и подсказваха, че само след минути щеше да плисне дъжд. Стигнаха до колата и се качиха в мига, в който паднаха първите капки. Настроението им беше унило, когато Джордино пъкна ключа в ключалката за запалването и го завъртя.

— Татко откри селището — заяви уверено Кели. — Знам го.

— Проблемът ми е — каза Джордино, — че не мога да направя връзка между селище и пещера. Струва ми се, че не е имало нито селище, нито пещера.

— Макар че следите от селище са заличени, сигурен съм, че има пещера, която съществува до ден-днешен — каза Пит.

— Ще ми се да знаех къде — каза Кели замислено. — Джош и аз така и не я намерихме.

— Индианците вероятно са запечатали входа ѝ — предположи Джордино.

Кели се загледа замечтано през прозореца в дърветата, ограждащи паркинга.

— В такъв случай никога няма да я открием.

— Предлагам да започнем да търсим от реката под стръмните скали — подметна уверено Пит. — Да се открие пещера в скала под

земята е напълно възможно чрез хидроакустична станция със страничен обзор. Можем да вземем лодка на НЮМА и датчик и да се приготвим да тръгнем още вдругиден.

Джордино включи на първа скорост и тъкмо излизаше от района на паркинга, когато клетъчният му телефон иззвъня.

— Джордино. — Той замълча и след малко рече: — Един момент, адмирале. Той е тук. — Джордино подаде телефона на седналия на задната седалка Пит. — Сандекър е.

— Да, адмирале — каза Пит и следващите три минути остана безмълвен, само слушаше. Накрая каза: — Да, сър. Тръгваме. — Той върна телефона на Джордино. — Искане ни да се върнем във Вашингтон възможно най-бързо.

— Проблем ли има?

— По-скоро спешен случай.

— Каза ли за какво става дума? — попита Кели.

— Изглежда, че Къртис Мърлин Зейл и приятелчетата му от „Цербер“ са на път да предизвикат бедствие, много по-тежко от това с „Емърълд долфин“.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ИЗМАМАТА

42.

8 август 2003 г.

Вашингтон, окръг Колумбия

Конгресменката Лорън Смит се чувстваше така, сякаш е вързана за кон, който я влачи през пустиня. Въпреки че директорите на „Цербер“ бяха призовани да се явят пред оглавяваната от нея комисия по разследване на незаконни пазарни дейности, те така и не дойдоха. Вместо това изпратиха цяла армия адвокати на корпорацията в качеството им на техни представители, които спуснаха непроницаема димна завеса върху цялата процедура.

— Тактика на празни приказки за печелене на време — измърмори тя под носа си и удари чукчето в знак на прекратяване изслушванията до сутринта на следващия ден. — Цяла сутрин ги гледаме как сервилничат.

Тя седеше на мястото си, изпълнена с гняв и безпомощност, когато конгресменът Ленард Стърджис, демократ от Северна Дакота, се приближи до нея и сложи ръка на рамото ѝ.

— Не се отчайвай, Лорън.

— Не мога да кажа, че ни помогна много днес — отвърна тя със строг глас. — Съгласяваше се с всичко, което изливаха върху нас, след като знаеш много добре, че говорят само лъжи и измишльотини.

— Не можеш да отречеш, че всичко, за което свидетелстваха, беше напълно законно.

— Искам да видя Къртис Мърлин Зейл изправен пред комисията заедно с целия му съвет на директорите, а не тълпа адвокати шарлатани, които размътват водата.

— Сигурен съм, че господин Зейл ще се появи, когато сметне за нужно — каза Стърджис. — Не се съмнявам, че ще го намериш за много точен човек.

Лорън му хвърли унищожителен поглед.

— Зейл най-грубо прекъсна вечерята ми онази вечер и за мен той е гнусен червей.

Стърджис свъси вежди, което не беше типично за него. По лицето му рядко липсваше усмивка. В Конгреса той беше известен като голям пацифист. На външен вид приличаше на човек, прекарал по-голямата част от живота си във ферма. Братята му продължаваха да поддържат семейната ферма в Бъфало, Северна Дакота, а той биваше непрекъснато преизбиран заради безкрайната си борба да запази фермерския начин на живот. Според Лорън обаче, той беше добре предразположен към Къртис Мърлин Зейл.

— Срещала си Зейл? — искрено се изненада той.

— Твоят „точен човек“ заплаши живота ми, ако не преустановя разследването.

— Трудно ми е да го повярвам.

— Повярвай го! — сопна му се Лорън. — И приеми съвета ми, Лио. Стой далече от „Цербер“. Те са го загазили, много са го загазили и Зейл ще бъде късметлия, ако не свърши на бесилото.

Стърджис я проследи с поглед как се отдалечава, безупречна в бежовия си туиден костюм, пристегнат в талията с колан от естествена кожа. Носеше в ръка куфарче от боядисана кожа, в тон с тоалета ѝ. То беше нейната запазена марка.

Лорън не се върна в кабинета си. Беше късно вечерта и тя се запъти направо към колата си в подземния паркинг. Мислите ѝ се връщаха към събитията от деня, докато си пробиваше път в натовареното движение. Четирийсет и пет минути по-късно тя стигна до дома си в Александрия. Когато спря колата и натисна дистанционното управление, за да отвори гаража си, една жена излезе от сянката и се приближи откъм страната на пътническата седалка. Лорън смъкна стъклото на прозореца без страх.

— Конгресмен Смит, простете натрапването ми, но е много важно да говоря с вас.

— Коя сте вие?

— Казвам се Сали Морс и съм председател на „Юкон ойл кърмпъни“.

Лорън огледа жената, която беше облечена само с джинси и лека синя плетена памучна блуза. Умолителният ѝ поглед изглеждаше искрен.

— Влезте в гаража.

Лорън паркира колата в гаража и затвори вратата.

— Заповядайте вътре — покани тя жената и я поведе към всекидневната. Обзавеждането беше супермодерно, като всяка отделна мебел беше изработена по поръчка.

— Седнете, моля. Ще пиете ли кафе?

— Предпочитам нещо по-силно, благодаря ви.

— Кажете каква отрова желаете! — Лорън отвори шкафчето с напитки, чиито стъклени вратички бяха гравирани с екзотични флорални мотиви.

— Скоч с лед?

— Вкус точно като на мъж.

Лорън наля върху лед „Къти сарк“ и подаде чашата на Сали. После отвори за себе си бира „Корс“ и седна от другата страна на ниската масичка.

— Е, госпожо Морс, защо дойдохте при мен?

— Защото вие оглавявате конгресното разследване на империята „Цербер“ и нейното влияние върху петролния пазар.

Сърцето на Лорън се ускори и тя се насили да запази самообладание.

— Да разбирам ли, че имате информация, която искате да споделите с мен?

Сали отпи голяма глътка уиски, направи кисела физиономия и си пое дълбоко въздух.

— Надявам се да разберете нещо важно. От този момент животът ми е в огромна опасност, собствеността ми вероятно ще бъде разрушена, а репутацията и общественото ми положение, за което работих дълги и трудни години, ще бъдат очернени.

Лорън не поиска от Сали пояснение, а само отбеляза:

— Вие сте много смела жена.

Сали поклати тъжно глава.

— Не съвсем. Имам само късмет, че съм сама, без семейство, което Къртис Мърлин Зейл да заплашва или убие, както неговите гангстери направиха с толкова други.

Адреналинът на Лорън започна да се покачва. Самото споменаване името на Зейл й подежда като мълния, ударила в покрива.

— Значи сте запозната с престъпните му деяния — опипа почвата тя.

— От момента, когато ме завербува и образува картел с други корпоративни директори на по-големите петролни компании.

— Не знаех за съществуването на картел — каза Лорън и започна да чувства, че е попаднала на златна мина.

— О, да, не се и съмнявам — отвърна Сали. — Планът на Зейл беше да извърши тайно уедряване на компаниите с цел да се създаде нация, която да не бъде повече зависима от чужд петрол. Отначало всичко изглеждаше като благородна кауза. Но после стана ясно, че плановете му надскочат простото пресичане на снабдяването от страните от ОПЕК.

— Каква е крайната му цел?

— Да стане по-могъщ от американското правителство. Да диктува начина си на работа на страна, толкова зависима от петрола и богатите запаси, че да приветства усилията му, без изобщо да подозира, че някой ден той ще издърпа чергата под краката ѝ още щом постигне пълен монопол и вносът на петрол бъде преустановен.

— Не виждам как ще стане това — каза Лорън, на която ѝ беше трудно да възприеме в дълбочина думите на Сали. — Как той ще постигне монопол, без да включва огромните петролни находища в Северна Америка?

— Като вдигне всички американски и канадски ограничения върху сондажните работи и експлоатирането на държавни земи. Като пренебрегне всички възражения на екологите. И като подкупи и контролира Вашингтон. И най-лошото — като убеди американската общественост да протестира и въстане срещу вноса на чуждестранен петрол в страната.

— Невъзможно! — отсече Лорън. — Никой не може да постигне толкова много власт на гърба на безброй хора.

— Протестите вече започнаха — каза мрачно Сали. — Бунтът е зад ъгъла. Ще разберете, когато ви кажа за последната му планирана катастрофа. В момента малко неща стоят между него и пълния петролен монопол.

— Това е немислимо.

Сали се усмихна тъжно.

— Ще прозвучи като клише, ако ви кажа, че нищо не може да застане на пътя му или че той няма да се поколебае да използва всички

средства, включващи дори убийства, за да постигне целта си, но това е самата истина.

— „Емърълд долфин“ и „Голдън марлин“.

Сали погледна Лорън смутена.

— Нима сте узнали, че той има пръст в тези трагедии?

— Тъй като вие ми казвате каквото знаете, аз пък смело мога да ви кажа, че ФБР, което работи съвместно с НЮМА, е доказало, че бедствията не са в резултат на нещастни случаи, а са причинени от агенти на „Цербер“, наричани вайпъри. От събраните от нас сведения подпалването на туристическия кораб и потопяването на туристическата подводница е направено с цел да се хвърли вината на магнетохидродинамичните двигатели на доктор Елмор Еган. Зейл е искал да спре производството им, защото революционното масло, изобретено от Еган, на практика премахва триенето. Ако бъде продавано на пазара, то ще пробие огромна дупка в петролните продажби и ще покаже разликата между печалбите и загубите за рафинерийните корпорации.

— Нямах представа, че правителствените следователи знаят за тайния кръг от наемни убийци на Зейл — призна удивена Сали.

— Въпросът е Зейл да не знае.

Сали разпери ръце в знак на съжаление.

— Но той знае.

Лорън я погледна скептично.

— Как е научил? Разследването се провежда в пълна тайна.

— Къртис Мърлин Зейл похарчи над пет милиарда долари, за да купи всеки във Вашингтон, от когото може да има облага. Повече от сто сенатори и представители са в малкия му джоб наред с чиновници от всяко министерство, включително правосъдното.

— Можете ли да ми назовете имена? — попита настоятелно Лорън.

Лицето на Сали доби почти сатанинско изражение. Тя извади от чантата си дискета.

— Всички са тук. Двеста и единайсет имена. Не мога да ви кажа какви суми са им платени или кога. Но се натъкнах случайно на запечатана папка, попаднала у мен по погрешка, предназначена за Сандра Делейдж, администратор по вътрешните работи на картела. След като я фотокопирах, я запечатах отново и я препратих на Сандра.

Имах късмет, че тя не ме заподозря, когато се позамислих за участието си в безумния план на Зейл и „Цербер“, и не изрази никакво съмнение.

— Можете ли да ми кажете някои от имената?

— Ами например на двама лидери и трима високопоставени служители в Белия дом.

— А конгресмен Ленард Стърджис?

— И той е в списъка.

— И аз имах съмнения за него — призна с гняв Лорън. — А президентът?

Сали поклати глава.

— Доколкото знам, той не иска да има нищо общо със Зейл. Президентът не е свършен, но е разбрал достатъчно за петролния магнат, за да не знае, че е гнил като престоял три месеца товар от плодове.

Лорън и Сали разговаряха докъм три часа сутринта. Лорън се ужаси, когато Сали ѝ разказа за плана на Зейл да взриви супертанкер в пристанището на Сан Франциско. Тя пхна дискетата в компютъра си и разпечата съдържанието ѝ, чийто обем достигна размера на малък ръкопис на книга. После двете жени скриха дискетата и разпечатаните копия в сейф, който Лорън бе вградила в пода на гаража си под един шкаф, използван за склад.

— Можете да пренощувате тук, но после ще трябва да ви намеря безопасно място, където да се настаните, докато трае разследването. Научи ли Зейл, че ще надуете свирката за коварния му план, той ще направи всичко възможно да ви запуши устата.

— „Да ми запуши устата“... Хубав синоним на „убийство“.

— Те вече се опитаха да измъчват Кели Еган, дъщерята на доктор Еган, заради формулата за масло.

— И успяха ли?

— Не, спасили са я, преди приятелчетата на Зейл — вайпърите — да изтръгнат признанията ѝ.

— Ще ми се да се запозная с нея.

— Ще можете. Тя живееше при мен, но след като Зейл ни видя заедно на вечеря онази вечер, трябваше и нея да скрия другаде.

— Тръгнах само с една пътна чанта. Взех си малко козметика, бижута и няколко чифта бельо.

Лорън измери с поглед Сали от главата до петите и кимна.

— Ние сме горе-долу еднакви на ръст. Можете да ползвате каквото намерите за подходящо от гардероба ми.

— Ще бъда най-щастливата жена, когато тази мръсна работа приключи.

— Нали разбирате, че като постъпвате така, ще бъдете принудена да свидетелствате пред съда и моята комисия по разследване.

— Съзнавам последствията — заяви тържествено Сали.

Лорън обви с ръка раменете ѝ.

— Още веднъж ще го кажа: вие сте много смела жена.

— Това е един от малкото случаи, когато поставям добрите намерения пред амбицията си.

— Възхищавам ви се — каза искрено Лорън.

— Къде искате да се крия от утре нататък?

— Тъй като Зейл има много „къртици“ в Министерството на правосъдието, не мисля, че ще е разумно да ви настаня в правителствена тайна квартира. — Лорън се усмихна дяволито. — Имам приятел, който може да ви приюти в един стар самолетен хангар, безопасен с по-сигурна охранителна система от тази на Форт Нокс^[1]. Името му е Дърк Пит.

— Може ли да му се вярва?

Лорън се разсмя.

— Мила, ако старият гръцки философ Диоген продължаваше да търси честен човек, той щеше да приключи пътуването си пред вратата на Дърк.

---

[1] Забранен военен район в щата Кентъки, където се съхранява федералният златен резерв на САЩ от 1936 г. — Б.пр. ↑

43.

След като Кели слезе от самолета във Вашингтон, тя бе отведена до фургон без отличителни знаци, който я закара до градската къща на Лорън в Арлингтън. Пит и Джордино, които я бяха изпратили, се качиха в колата на НЮМА „Линкълн навигейтър“ и се отпуснаха на задната седалка, докато шофьорът ги караше към Ландровър, Мериленд. След двайсетина минути колата сви по Арина Драйв и влезе в паркинга на „Федекс фийлд“, стадиона на вашингтонския футболен отбор „Редскинс“. Построено през 1997 година, съоръжението разполагаше с широки, удобни седалки за 80 116 запалянковци. Ресторантите в крайните зони предлагаха разнообразие от етнически кухни. Двата огромни видеоекрана за повторения и четирите табла за отчитане на резултатите предоставяха възможност на запалянковците да следят всяка подробност от играта.

Линкълнът се спусна в подземния паркинг за важни личности и спря пред врата, охранявана от двама пазачи в бойно облекло и с автоматични пушки. Те сравниха лицата на Пит и Джордино със снимките, получени от охранителната служба към НЮМА, и тогава ги пропуснаха да продължат по дълъг коридор, който беше под седалките на стадиона.

— Четвъртата врата вляво, господа — упъти ги единият от пазачите.

— Не ти ли се стори, че са въоръжени като за ядрена атака? — попита Джордино приятеля си.

— Като го знам какъв е адмиралът, сигурно има основателна причина — отвърна Пит.

Те стигнаха вратата, пред която стоеше друг въоръжен охранител. Той само ги огледа набързо, после им отвори вратата и отстъпи встрани.

— Мислех, че Студената война приключи преди години — отново измърмори Джордино.

Двамата бяха леко изненадани, като видяха, че са попаднали в съблекалнята на гостуващите футболни играчи. Няколко души вече

седяха в кабинета на футболното ръководство. Там беше Лорън със Сали Морс. Адмирал Сандекър, Руди Гън и Хирам Йегър представляваха НЮМА. Пит разпозна адмирал Еймос Доувър от бреговата охрана, капитан Уорън Гарнет от морската пехота и командир Майлс Джейкърс, ветеран от операциите на военноморските „тюлени“. Той и Джордино бяха работили с всекиго от тях в миналото.

Единственият му непознат беше висок мъж с набиваща се в очите приятна външност, каквато обикновено се очакваше да има един капитан на туристически кораб. Като допълнение към образа му на мореплавател беше черната превръзка на лявото му око. На възраст мъжът изглеждаше към шейсет години.

Пит мигом избута настрани в съзнанието си непознатия, докато се поздравяваше с колегите си от НЮМА, и се ръкува с военните, които познаваше от минали съвместни операции. Доувър, огромен като мечка човек, беше работил с Пит и Джордино при една дълбоководна операция, а с Гарнет и Джейкърс — на Антарктида, когато Пит и Джордино се бяха появили навреме със сноукрузера на адмирал Бърд и хората му, за да им помогнат в една битка, която те бяха на път да загубят. Едва след като си размени няколко шеги и закачки с всеки тях, Пит върна отново вниманието си към мъжа с черната превръзка.

— Дърк — каза Сандекър, — позволи ми да ти представя Уес Рейдър, стар приятел от военния флот. С него служихме заедно в Балтийско море, като наблюдавахме руските подводници, отправящи се към Атлантическия океан. Уес е заместник-директор в Министерството на правосъдието и ще координира всички дейности откъм законата им страна.

Въпроси се надигнаха в задната част на съзнанието на Пит, но той изчака да дойде подходящият момент, за да ги постави. Ако беше сам, щеше да прегърне Лорън и да я целуне дръзко по устните. Но това беше делова среща, а тя беше член на Конгреса, затова той само леко ѝ се поклони и се ръкува с нея.

— Радвам се да те видя отново, конгресмен Лорън.

— Аз също — отвърна Лорън с лукави пламъчета в очите, после се обърна към Сали. — Това е човекът, за когото ти говорих. Сали Морс, запознай се с Дърк Пит.

Сали погледна дълбоко в матовозелените очи на Пит и видя онова, което повечето жени виждаха при запознанството си с него —

човек, на когото можеше да се разчита.

— Чувала съм много за вас.

След бърз поглед към Лорън Пит се усмихна на Сали.

— Надявам се източникът ви да не е преувеличил прекалено много.

— Ако нямате нищо против — прекъсна ги Сандекър, — настанете се удобно, за да се заловим за работа. — Той седна, извади една от огромните си пури, но в знак на уважение към жените не я запали. Въпреки че можеше да го направи, без някоя от тях да възрази. Жените дори може би щяха да предпочетат аромата на пура пред миризмата на пот, която все още изпълваше въздуха на съблекалнята след последния футболен мач.

— Господа, както вече всички знаете, мадам Морс е председателка на „Юкон ойл кърмпъни“. Тя ще ви разкаже за огромната заплаха за националната ни сигурност и гражданите на страната ни, която засяга всички нас — каза той и се обърна към Сали. — Сцената е ваша.

— Извинявай, че те прекъсвам, адмирале — обади се Рейдър, — но не разбирам защо си играем тия игрички на безопасност. Срещата ни в съблекалня на футболен стадион ми се струва някак доста крайна мярка.

— Ще получиш отговор на въпроса си още щом мадам Морс направи изложението си — и кимна на Сали. — Моля, започвайте.

През следващите два часа Сали ги запозна подробно с грандиозния план на Къртис Мърлин Зейл да създаде петролен монопол и да се сдобие с несметно богатство, като диктува условия на американското правителство.

Когато свърши, в стаята се възцари тежка атмосфера на неверие. Най-накрая заговори Уес Рейдър.

— Сигурна ли сте, че това, което ни разказахте, е истина?

— Всяка дума — заяви категорично Сали.

Рейдър се обърна към Сандекър:

— Тази заплаха не се отнася единствено за хората, които сме тук. Трябва незабавно да уведомим и другите. Като начало — президента, лидерите на партиите в Конгреса, Комитета на началник-щабовете, моя шеф на правосъдното министерство...

— Не можем да го направим — отвърна Сандекър и раздаде копия, съдържащи имената на членовете на Конгреса, служители в управленията, хора от Министерството на правосъдието и близки помощници на президента в Белия дом. — И ето причината за тези мерки за безопасност — обърна се той към Рейдър. — Имената на хората, които държиш в ръцете си, са били подкупени от „Цербер“ и Къртис Мърлин Зейл.

— Невъзможно! — възкликна Рейдър, докато четеше списъка. — Това не може да не е документирано.

— Парите са изплащани чрез презокеански компании, притежавани от други компании, собственост на „Цербер“ — поясни Сали. — Всички суми са в офшорни банкови сметки и на Министерството на правосъдието ще са му нужни години, за да ги проследи.

— Как е възможно един човек да поквари цяла система?

Лорън отговори вместо Сали:

— Членовете на Конгреса, които не могат да устоят на подкупите от Зейл, не са от богатите хора. Те може и да не продават идеалите и етиката си за милион долара, но десет-двайсет милиона им са достатъчни. Онези, които падат в капана на Зейл, нямат представа докъде се простира неговата мрежа. Засега, благодарение на Сали, ние сме единствените извън кръга на „Цербер“, които знаем за огромното влияние на Зейл сред правителството.

— Не забравяйте и уважаваните журналисти от медиите — добави Сали. — Онези, които са изцяло под влиянието му, могат да преиначават новините в негова полза. Ако не го направят, той ги заплашва, че ще ги разкрие и след като доверието в тях изчезне, те ще бъдат изритани на улицата.

Рейдър поклати глава.

— Все още не мога да повярвам, че е възможно само един-единствен мъж да е отговорен, колкото и богат да е той.

— Той не действа сам. Зад Зейл стоят най-могъщите петролни барони в Съединените щати и Канада. Не всички пари идват от „Цербер“.

— „Юкон ойл“ също ли?

— „Юкон ойл“ също — призна Сали. — Аз съм не по-малко виновна от другите, че се поддадох на магията на Зейл.

— Ти изкупи вината си, като дойде при нас — отбеляза Лорън, стискайки ръката на Сали.

— Защо аз съм тук? — попита Рейдър. — Аз съм едва третият по важност в правосъдното министерство.

— Както видя, името ти не е в списъка, а преките ти началници са в него — отговори Сандекър. — Познавам теб и жена ти от години. Знаем, че си почтен човек, който не може да бъде купен.

— Сигурно са правили опити — подметна Лорън.

Рейдър вдигна поглед към тавана, опитвайки да си спомни. После кимна.

— Да, преди две години. Разхождах кокер шпаньола си близо до дома си, когато една непозната жена... да, беше жена... тръгна до мен и ме заговори.

Сали се усмихна.

— С пепеляворуса коса, сини очи, около метър и седемдесет и пет висока, на килограми около шейсет. Хубава жена, с не принудиено държание.

— Съвсем точно описание.

— Казва се Сандра Делейдж. Тя е главната администраторка на Зейл.

— Направо ли ти предложи пари? — попита Сандекър.

— О, не, не беше чак толкова груба — отвърна Рейдър. — Доколкото си спомням, започна със заобикалки. Какво съм щял да направя, ако спечеля от лотария, дали ми харесвала работата ми, дали били оценявани усилията ми. Ако съм можел да живея другаде освен във Вашингтон, кое място съм щял да избира. Очевидно пропаднах на изпита. Тя ме изостави на едно кръстовище и се качи в една минаваща кола, която спря за нея. Повече никой не ми е задавал подобни въпроси.

— От теб зависи да засилиш топката. Зейл и неговите приятелчета в картела на „Цербер“ трябва да бъдат спрени и предадени на правосъдието — каза Сандекър. — Ние сме изправени пред национален скандал с неизмерими пропорции.

— Откъде да почнем? — попита Рейдър. — Ако списъкът с подкупени служители на мадам Морс е верен, не мога просто да вляза в кабинета на главния прокурор и да съобщя, че го арестувам за взимане на подкуп.

— Направите ли го — вметна Лорън, — отборът на Зейл от убийци от „Вайпър“ ще се погрижи трупът ви да бъде намерен в река Потомак.

Сандекър кимна на Хирам Йегър, който отвори голям кашон и започна да раздава на всекиго прошнурован свитък документи, дебел няколко сантиметра.

— Като оползотворим разказа на мадам Морс и нашите собствени разследвания на престъпната империя на Зейл чрез компютърните средства на НЮМА, ще възбудим съдебно преследване с напълно неопровержими доказателства, с които да убедим честните служители какво трябва да се предприеме. — Той погледна Рейдър право в очите. — Да, вие трябва да сформирате екип от правосъдното министерство, на чиято лоялност можете да разчитате напълно, за да изградите непробиваем казус. Екип от хора, които няма да се плашат от заплахи. Ако Зейл заподозре и най-малкото нещо, той ще изпрати своя ударен отряд.

— Просто не мога да повярвам, че подобно нещо може да се случи в Америка.

— Много престъпни деяния се вършат зад фасадата на бизнеса и правителството, за които хората не знаят — вметна Лорън.

Рейдър се загледа мрачно в дебелия доклад пред себе си.

— Надявам се, че не отхапвам по-голям залък, отколкото мога да сдъвча.

— Можете да разчитате на пълно съдействие от страна на Конгреса — обеща му Лорън.

— Първата ни задача — каза Сандекър, като натисна няколко бутона на дистанционното управление, в резултат на което се спусна един монитор, изобразяващ залива Сан Франциско — е да попречим на въпросния петролоносач да срине половин Сан Франциско. — Той се обърна и погледна последователно Доувър, Гарнет и Джейкъбс, които още не бяха взимали думата в разговора. — Ето къде вие, господа, се вместиате в картината.

— Бреговата охрана няма да позволи на „Пасифик Чимера“ да навлезе в пристанището — заяви твърдо Доувър.

Сандекър кимна.

— Звучи просто, Еймос. Спирал си хиляди кораби, пренасящи всичко — от дрога и незаконно влизащи емигранти до контрабанда на

оръжие. Но за да спреш един от най-големите супертанкери, ще ти е нужно нещо много повече от това да изстреляш куршум над носа му и да му заповядваш през рупор.

Доувър се засмя на Гарнет и Джейкъбс.

— Нали затова имаме представители на военноморските тюлени и морските разузнавачи край масата.

— Ти, разбира се, ще ръководиш операцията — продължи Сандекър. — Но ако капитанът на танкера пренебрегне заповедите да обърне и напусне залива, няма да ни останат много отворени пътища за действия. Корабът трябва да бъде спрял извън Голдън Гейт, но да се стреля по него и да се рискува да причини чудовищно голям разлив на петрол, това не бива да се допуска. Като крайна мярка от хеликоптер трябва да се спусне бойна група на борда, която да неутрализира екипажа.

— Къде е сега „Пасифик Чимера“? — попита Доувър.

Сандекър натисна друг бутон на дистанционното и на монитора се появи увеличена карта на океана на запад от Голдън Гейт. На нея се виждаше малко изображение на кораб, плаващ към брега на Калифорния.

— На приблизително деветстотин мили.

— Кое то значи, че разполагаме с по-малко от четирийсет и осем часа.

— Получихме ужасяващата новина от мадам Морс и конгресменката Лорън едва в първите часове на деня.

— Ще наредя на катерите на бреговата охрана да преградят пътя на петдесет мили от брега — заяви твърдо Доувър.

— А пък аз ще осигуря абордажна група от въздуха като подкрепление — увери го Джейкъбс.

— Моите „тюлени“ ще бъдат в готовност да се качат на борда от морето — добави на свой ред Гарнет.

Доувър погледна Гарнет със съмнение.

— Нима твоите момчета могат да се качат на борда на супертанкер от водата, докато той е в движение?

— Подобно нещо сме упражнявали много пъти — отвърна Гарнет с едва забележима усмивка.

— Това заслужава да се види — отбеляза Доувър.

— Е, дами и господа — заговори спокойно Сандекър, — дотолкова може да направи НЮМА по този проект. Ние ще помагаме за всичко, което ни бъде поискано, и ще предоставим събраните от нас доказателства, отнасящи се за пожара и умишленото потопяване на „Емърълд долфин“ и трагедията на „Голдън марлин“, но ние сме все пак научна океанографска агенция и не сме упълномощени да действваме като следователска агенция. Оставям на Уес и Лорън да подберат сигурен екип от патриоти, който да предприеме първия етап от тайното разследване.

— Това е работа само за нас — каза Лорън на Рейдър.

— Да — отвърна тихо Рейдър. — Някои хора в този списък са ми приятели. Ще остана самичък, когато всичко това свърши.

— Няма да сте единственият — подметна Лорън със суха усмивка. — Аз също имам приятели в списъка.

Доувър отмести назад стола си, стана и погледна Сандекър.

— Ще те държа в течение на всеки час как върви операцията.

— Ще ти бъда благодарен, Еймос, много благодарен.

Един по един те започнаха да напускат съблекалнята. Сандекър помоли Пит, Джордино и Руди Гън да останат. Преди да си тръгне, Йегър сложи ръка на рамото на Пит и му каза да се отбие в компютърната му зала в НЮМА, след като привърши тук.

Сандекър се отпусна на стола си и запали пура. Погледна Джордино раздразнително, очаквайки да го види също да запали една от специалните си пури, но Ал посрещна погледа му само с наставническа усмивка.

— По всичко личи, момчета, че сте извадени от останалата част на играта.

— Сигурен съм, че ти и Руди няма да ни оставите да седим на пейката твърде дълго — каза Пит, местейки поглед от Сандекър към Гън и обратно.

Гън нагласи очилата си.

— Изпращаме експедиция на север от Хавайските острови за изследване и проучване на широко разпространената смърт сред коралите. Искаме Ал да оглави разследването.

— А аз? — попита Пит.

— Надявам се да си запазил зимното си облекло от проекта „Атлантида“ — обади се Сандекър и направи гримаса. — Ще се

върнеш на Антарктида, за да се опиташ да проникнеш през леда в широкото езеро, за което учените предполагат, че се намира под ледена покривка.

Израз на несъгласие премина по лицето на Пит.

— Разбира се, че ще се подчиня на нарежданията ти, адмирале, без да възразя. Но най-почтително те моля да дадеш на Ал и мен пет дни, за да изясним загадката около доктор Елмор Еган.

— Да продължите да търсите тайната му лаборатория ли?

— Нима знаеш?

— Имам си източници.

Кели, предположи мислено Пит. Старият дявол се правеше на съчувстващ чичо, докато я е закрилял от гангстерите на Зейл. Тя сигурно му е казала за тяхното търсене на материали за викингите и за загадъчната легенда за потъналата пещера.

— Силно вярвам, че е въпрос на национална сигурност да открием върху какво е работил доктор Еган до смъртта си, преди Зейл да ни е изпреварил.

Сандекър погледна Гън.

— Какво мислиш, Руди? Да им дадем ли на тия негодници пет дни да гонят вятъра?

Гън погледна над очилата си Пит и Джордино като лисица, наблюдаваща два койота.

— Мисля, че можем да се покажем великодушни, адмирале. Така и така, ще ни трябват най-малко пет дни, за да довършим оборудването и снабдяването на изследователските кораби, определени за проекта.

Сандекър изпусна кълбо синкав ароматен дим.

— Добре тогава. Руди ще ви информира къде и кога да се явите на борда на изследователския кораб. — После той смекчи грубия си тон и додаде: — Пожелавам ви късмет в търсенето. Аз също съм любопитен какво се е въртяло във въображението на доктор Еган.

Йегър седеше отпуснат на стола пред клавиатурата си с изпружени напред крака и разговаряше с Макс, когато Пит влезе при него.

— Искаше да дойда тук, Хирам.

— Да. — Йегър стана и извади коженото куфарче на Еган от един шкаф. — Идваш тъкмо навреме за поредния номер.

— Какъв номер?

— Изчакай само още три минути.

— Не те разбирам.

— На всеки четирийсет и осем часа, точно в един и петнайсет следобед, това куфарче прави фокуси.

— Пълни се с масло — предположи колебливо Пит.

— Точно така. — Йегър отвори куфарчето и направи като фокусник няколко кръга с дланта си над празната вътрешност. После го затвори и щракна закопчалките. Загледа стрелката за секундите на ръчния си часовник и започна да брои. След това каза: — Да перифразираме изтърканото клише: „Сега не го виждаш, сега го виждаш“. — Той внимателно откопча и отвори капака. Вътрешността беше пълна до два сантиметра под горния ръб.

— Знам, че не правиш черни магии — каза Пит, — тъй като същото нещо стана с Ал и мене, след като Кели ми даде куфарчето на борда на „Дийп инкаунтър“.

— Трябва да има някакъв номер или илюзия — каза объркан Йегър.

— Не е илюзия — възрази Пит. — Съвсем истинско е. — Той потопи пръст в маслото и го размаза с палец. — Като че ли няма триене. Мисля, че това е супермаслото на доктор Еган.

— Милиондоларовият въпрос е: откъде идва?

— Макс не го ли разгада? — попита Пит, отмествайки поглед към холографното изображение.

— Съжалявам, Дърк — отвърна Макс, — но и аз съм не по-малко озадачена от теб. Въртят ми се няколко предположения, които бих искала да проследя, ако Хирам не ме изключи, като си тръгне тази вечер.

— Стига само да обещаеш да не влизаш в поверителни или частни обекти.

— Ще се постарая да съм послушна. — Думите бяха изречени ясно, но в тона се долавяше нещо премълчано.

Йегър не сметна това за забавно. Макс неведнъж го бе въвличала в неприятности, като се вмъкваше някъде, където ѝ беше забранил. Пит обаче не се сдържа и се разсмя.

— Съжалявал ли си някога, че не си създал Макс от мъжки пол?
Йегър имаше вид на човек в смокинг, паднал в канавка.

— Имаш късмет — рече той, — че си ерген. А аз трябва да се сражавам не само с Макс, но и със съпруга и две дъщери тийнейджърки вкъщи.

— Не го съзнаваш, Хирам, но си човек за завиждане.

— Лесно ти е да го кажеш. Никога не си допускал жена в живота си.

— Вярно е — призна замислен Пит. — Точно това никога не съм допускал.

44.

Пит нямаше представа, че дните му на самотно ергенуване бяха временно прекратени. Той се върна в хангара си и видя, че лукавото старче Сандекър беше изпратил охранителен отряд да патрулира наоколо, в безлюдната част на летището. Той не постави под съмнение грижата на адмирала за неговата безопасност. Колкото и да не чувстваше, че има нужда от такива мерки, въпреки отправените му от Зейл заплахи, все пак беше благодарен. Истинската причина обаче му стана ясна едва когато влезе в хангара и се качи в апартамента си.

От стереоуредбата му се носеше лека музика вместо предпочитания от него съвременен джаз. После долови аромата на кафе и уханието на жена. Надникна в кухнята и видя Сали Морс да разбърква съдържанието на няколко тенджери върху печката. Беше боса, с деколтирана рокля без ръкави.

Кой те е канил? Кой ти каза, че можеш да се настаняваш в моя собственост, сякаш е твоя? Кой те е пропуснал през охранителните системи? Всички тези въпроси запрепусаха в съзнанието му, но като морски инженер с добри обноски, той просто каза:

— Здравей, какво има за вечеря?

— „Бьоф Строганов“ — отговори Сали, като се обърна и му се усмихна. — Обичаш ли го?

— Едно от любимите ми ястия.

По разсеяното изражение на лицето му тя разбра, че той не е очаквал да я свари тук.

— Лорън Смит реши, че тук ще съм в по-голяма безопасност. Особено след като адмирал Сандекър постави охранителен пояс около хангара ти.

Получил отговор на въпросите си, Пит отвори шкафчето с напитки и си наля една чаша.

— Лорън ми каза, че пиеш текила, затова си позволих да направя „маргарити“. Надявам се, нямаш нищо против.

Въпреки че Пит предпочиташе да пие скъпата си текила само с лед, няколко капки сок от зелен лимон и сол на ръба на чашата,

пропорцията на коктейла му хареса. Макар че този коктейл става похубав с по-евтина текила. Според него беше престъпление да се разреждат висококачествени твърди напитки със сладки. Той погледна отчаяно преполовената бутилка „Хуан Хулио силвър“ — качествена текила от сто процента синя агава. Но за да се покаже любезен, похвали Сали за вкуса на питието и се запъти към спалнята си, за да използва банята и да се преоблече в удобни къси панталони и памучна фланелка.

Спалнята му изглеждаше така, сякаш бомба бе избухнала в нея. Обувки и най-различни женски атрибути бяха разхвърляни по лакирания дървен под. Шишенца с лак за нокти и разни гримове бяха струпани върху тоалетката и нощните шкафчета. Защо жените винаги пускат дрехите си на пода, зачуди се той наум. Мъжете поне ги мятат върху стол. Той не можеше да повярва, че една-единствена жена може да създаде такъв хаос. В този момент чу глас да тананика в банята му.

Вратата беше притворена и той я побутна леко с крак. Кели стоеше пред полузамъгленото от пара огледало, загърнала тялото си с голяма хавлиена кърпа, а главата си — с друга, по-малка, и се гримираше. Забеляза празния поглед на Пит в огледалото и му се усмихна мило.

— Добре дошъл! Надявам се Сали и аз да не нарушаваме начина ти на живот.

— И на теб ли препоръчаха да останеш тук? — попита той.

— Лорън смята, че тук е по-безопасно за мен, отколкото при нея. На правителствените тайни квартири не можело да се разчита, тъй като Зейл имал внедрени хора в Министерството на правосъдието.

— За съжаление имам само една спалня. Надявам се ти и госпожа Морс да нямате нищо против да спите на едно легло.

— Не, то нали е двойно — отвърна Кели и се обърна отново към огледалото, за да продължи да се гримира, сякаш тя и Пит живееха заедно от години, — тъй че, нямаме проблем. — След малко добави: — Извинявай, може би искаш да се изкъпеш?

— Не се тревожи — отвърна Пит с крива усмивка. — Ще си взема някои дрехи и ще се изкъпя долу, в банята за гости.

Сали излезе от кухнята и се приближи до тях.

— Май ви притеснихме.

— Ще се справя — каза Пит и започна да пълни един сак с дрехи и принадлежности. — А вие, дами, се чувствайте като у дома си.

От сухия му тон Сали и Кели разбраха, че Пит не е особено въодушевен от натрапването им.

— Няма да ти се пречкаме — обеща Кели.

— Не ме разбирайте погрешно — каза Пит, усетил смущението им. — Вие не сте първите, които са се нанасяли тук и са използвали леглото ми. Обожавам жените и дори обожавам любопитството им. Аз съм от старата школа, която ги издига на пиедестал, тъй че не ме смятайте за някой досаден стар мърморко. — Той млъкна и се усмихна. — Всъщност ще ми е много приятно да имам около себе си две прелестни създания като вас, които ще ми готвят и ще чистят къщата.

После той излезе от спалнята и слезе по витата стълба към циментовия под на хангара.

Сали и Кели го проследиха безмълвно с погледи. После се обърнаха, спогледаха се и избухнаха в смях.

— Боже мой! — възкликна Сали. — Ама той истински ли е?

— Повярвай ми, този човек е голяма работа.

Пит си приготви „дом“ в железопътния вагон „Пулман“, който стоеше върху релси до едната стена на хангара. Тази реликва, с която се бе сдобил от една спасителна операция в река Хъдсън преди няколко години, той използваше като жилище за гости, когато познати и приятели оставаха да нощуват при него. Джордино също често пренощуваше тук, когато искаше да вземе акъла на някоя от орляка си от приятелки. Жените намираха луксозния античен железопътен вагон за много екзотично място за прекарване на романтични вечери.

Пит тъкмо излезе от кабинковия душ и започна да се бръсне, когато вътрешният телефон във вагона иззвъня. Той вдигна слушалката и каза само:

— Ало!

— Дърк! — избоботи гласът на Сейнт Джулиан Пърлмутър в ухото му. — Как си, момчето ми?

— Добре съм, Сейнт Джулиан. А ти?

— Имам новини от Амиен, Франция. Прекарах деня в разговори с изследователите на Жул Верн. Утре имам среща с доктор Пол Ереу, президента на Общество „Жул Верн“. Той любезно ми разреши да се поровя в архивите на Обществото, които се намират в къщата, където Верн е живял и писал до смъртта си през 1905 година. Верн е бил удивителен човек, казвам ти. Не го знаех. Истински ясновидец. Той, разбира се, поставя основите на жанра „научна фантастика“, но освен това и предвижда полетите до луната, подводници, които могат да обикалят земното кълбо под вода, слънчевото отопление, ескалаторите и движещите се пътеки, триизмерните холографни изображения... Представяш ли си, той пръв говори за всичко това! И още: предвидил е, че астероиди и комети ще се блъснат в Земята и ще причинят огромна разруха.

— Попадна ли на нови разкрития за капитан Немо и „Наутилус“?

— Не, нищо повече от онова, което е описал в „Двайсет хиляди левги под водата“ и „Тайнственият остров“.

— Последният е продължението, нали? В него се разказва какво става с Немо след потъването на „Наутилус“ във водовъртеж край норвежкия бряг.

— Да. „Двайсет хиляди левги под водата“ излиза през 1869 година във вид на поредица в списание. „Тайнственият остров“, публикуван през 1875 година, разказва историята и биографията на Немо. От онова, което научих от изследванията на доктор Еган върху творчеството на Верн, си направих извода, че той като че ли е бил пленен от автора, създал образа на Немо и подводницата му. Еган трябва да е вярвал, че Верн е имал изключително богато въображение. Според мен Еган е мислел, че Верн е сътворил историята на базата на действително съществувал човек.

— Ще знам повече след няколко дни — каза Пърлмутър. — Но не храни големи надежди. Разказите на Жул Верн, колкото и изключително умно да са написани, са все пак измислица. Капитан Немо може и да е бил един от най-великите образи в литературата, но в действителност той не е бил нищо повече от предшественика на побъркания учен, стремящ се настоятелно да отмъщава за минали неправди. Благородният гений се проваля.

— И все пак — настоя Пит, — за Верн да създаде техническо чудо като „Наутилус“, представяйки си го в собственото си съзнание, е

направо невероятно. Освен ако Жул Верн не е бил Леонардо да Винчи на своето време, той трябва да е получавал технически съвети, надхвърлящи далече всичко онова, което се е смятало за реално осъществено през 1869 година.

— Като от истинския капитан Немо ли например? — попита цинично Пърлмутър.

— Или някой като неговия инженерен гений — отвърна сериозно Пит.

— Ти не признаваш истинския гений — каза Пърлмутър. — Може и да събера някои нови сведения от архивите, но не залагам на това какъв ще е резултатът.

— Много отдавна съм чел книгите му — каза Пит, — но си спомням, че Немо беше загадъчният мъж в „Двайсет хиляди левги под водата“ и че едва към края на „Загадъчният остров“ Верн прониква в душата на капитана.

— Глава шестнайсета — припомни му Пърлмутър. — Немо е роден син на раджа от Индия. Принц Дакар, както е бил кръстен, бил изключително надарено и интелигентно дете. Верн го описва, че после става красив младеж, несметно богат и изпълнен с омраза към англичаните, които завладели страната му. С течение на годините жаждата му за мъст повлиява на начина му на мислене, особено след като застава начело на въстание в Сепой през 1857 година. В знак на отмъщение английски агенти пленяват и убиват баща му, майка му, съпругата и двете му деца. През годините, докато тъгувал за загубата на семейството и родината си, той се отдал на изучаването на морското инженерство. На един далечен необитаем остров в Тихия океан той използвал богатството си, за да построи корабостроителница, където сътворил „Наутилус“. Верн пише, че Немо впрегнал в работа електричеството много преди Тесла и Едисън да построят техните генератори. Двигателите на подводницата я движели безкрайно, без да имало нужда от дозареждане или регенерация.

— Започвам да се питам дали Верн не е предвидил магнетохидродинамичните двигатели на доктор Еган.

— След като завършил подводния си съд — продължи Пърлмутър, — той събрал доверен екипаж и изчезнал под водата. После, през 1867 година, качил на борда трима корабокрушенци, паднали от американска военна фрегата, която той атакувал. Те

записали тайното му съществуване и пътували с него под вода из света. Корабокрушенците — един професор, прислужникът му и един канадски рибар — избягали, когато „Наутилус“ била подета от силен водовъртеж и Немо изчезнал. До навършването му на шейсет години екипажът му умрял и той бил погребан в коралово гробище под водата. Останал сам с любимата си подводница, Немо прекарал последните си години в пещера под вулкан на остров Линкълн. След като спасил корабкрушенците от пиратите на острова и им помогнал да си тръгнат и отплават за дома, той умрял от естествена смърт. След това вулканът изригнал и остров Линкълн потънал под водата, погребвайки капитан Немо и изключителната му подводница „Наутилус“ в дълбините, където и до днес лежат останките им в измислената история.

— Но дали наистина е била измислена — изрече гласно размишленията си Пит, — или е била базирана на истинска?

— Никога няма да ме убедиш, че Немо е бил нещо повече от плод на въображението на Верн — отвърна Пърлмутър с тих авторитетен глас.

Известно време Пит не проговори. Той не се заблуждаваше. Просто преследваше сенки.

— Ако знаех само какво е открил доктор Еган за викингите и капитан Немо — рече той най-накрая.

Пърлмутър въздъхна търпеливо.

— Не виждам връзка между две толкова различни теми.

— Еган е бил фанатик и към двете. Не знам защо, но не мога да не чувствам, че те са свързани една с друга.

— Съмнявам се той да е открил някакви неизвестни досега факти и по едната, и по другата тема. Не и нещо, което вече да не е вписано в летописите.

— Сейнт Джулиан, ти си истински циник.

— Аз съм историк и не вписвам хронологически, нито публикувам нещо, което не мога да документирам.

— Приятно ти прекарване сред пращните архиви — подметна весело Пит.

— Нищо не ме въодушевява повече от това да открия нов поглед върху историята на някой забравен бордов дневник или писмо. Освен,

разбира се, вкуса на добро вино. Или на вкусно ястие, приготвено от голям готвач.

— Разбира се — усмихна се Пит на себе си, представяйки си едрото тяло на Пърлмутър, което беше пряк резултат от прекомерно хранене и пиене.

— Ще ти се обадя веднага щом попадна на нещо интересно.

— Благодаря ти. — Пит остави слушалката на мястото ѝ и в този момент Сали Морс му извика от балкона, че вечерята е готова. Той също ѝ подвигна, че идва, но не излезе веднага от пулмановия вагон.

Сега, когато му бе отнета ролята в операцията за прекратяване дейността на Къртис Мърлин Зейл, на смъртоносната организация „Вайпърс“ и на картела „Цербер“, Пит се чувстваше изгубен, без посока. Не беше в характера му да стои със скръстени ръце и да наблюдава от страни. Беше излязъл от пътя и сега ужасно му се искаше да беше завил по-рано и да беше поел по онзи, който бе подминал.

45.

Кабинетите на „Цербер“ във Вашингтон се намираха в просторно имение, построено за заможен сенатор от Калифорния през 1910 година. Разположено върху десет акра земя в покрайнините на Бетезда и заобиколено от висок тухлен зид, обрасъл с пълзящо растение, превърнатото в административна сграда имение нямаше спартански кабинети за инженерите, учените или геолозите на корпорацията. Четирите етажа с разкошни апартаменти бяха предназначени за корпоративни адвокати, политически анализатори, високопоставени лобисти и влиятелни бивши сенатори и конгресмени, които до един работеха за затягане хватката на Зейл около правителството на Съединените щати.

В един часа сутринта един фургон, рекламиращ електрически предприемач, спря пред портала и веднага бе пропуснат да мине. Имението имаше силна охрана. Двама пазачи стояха в караулката пред предния портал, а други двама патрулираха в района с полицейски кучета. Фургонът спря на паркинга, намиращ се близо до портала. Едър чернокож мъж тръгна към входа на сградата, носейки дълга кутия с флуоресцентни осветителни тръби. Подписа се в книгата за посетители на пропуска и взе асансьора за четвъртия етаж, където слезе и тръгна по застлания с ръчно тъкани персийски килими под от тиково дърво. В преддверието на просторния кабинет в дъното на коридора нямаше секретарка. Тя си беше тръгнала преди час. Мъжът подмина празното ѝ бюро и влезе направо през отворената врата на кабинета.

Къртис Мърлин Зейл седеше на голям кожен стол и изучаваше сеизмичните доклади на геолога за откритите по-рано нефтени и газови находища в Айдахо. Той не вдигна глава при влизането на предприемача. Последният, вместо да инсталира осветителните тръби, седна най-дръзко на стола от другата страна на бюрото. Едва тогава Зейл погледна в тъмните злобни очи на Оно Канай.

— Подозрението ти потвърди ли се? — попита Канай.

Зейл се усмихна самонадеяно.

— Нищо неподозиращата риба се хвана на въдицата.

— Мога ли да зная коя е тя?

— Сали Морс от „Юкон ойл“. Започнах да се съмнявам в нейното посвещаване на каузата още когато повдигна въпроси за плановете ни да врежем супертанкера в сърцето на Сан Франциско.

— Мислиш ли, че е уведомила властите?

— Сигурен съм в това. Самолетът ѝ не отлетя обратно за Аляска, а за Вашингтон.

— Оръдие без надзор в столицата може да стане опасно.

Зейл поклати глава.

— Тя няма документи. Разчита само на думите си. Нищо не може да бъде доказано. Тя едва ли подозира, че ни направи огромна услуга, като стана ренегатка и предателка.

— Ако свидетелства пред Конгреса... — Канай не довърши мисълта си.

— Ако се справиш с работата си, тя ще претърпи злополука, преди да бъде разпитана.

— Дали правителството я е затворило в безопасна квартира?

— Нашите източници в Министерството на правосъдието казват, че не знаят местонахождението ѝ.

— Имаш ли представа къде може да бъде открита?

Зейл сви рамене.

— Засега, не. Сигурно се крие при познати.

— В такъв случай няма да е лесно да я намерим.

— Аз ще разбера къде е вместо теб — обеща уверен Зейл. — Пуснал съм над сто наши хора да я търсят. Въпрос е само на часове.

— Кога би трябвало да даде показания пред комисията?

— Едва след три дни.

Канай остана удовлетворен от отговора.

— Предполагам, всичко е в готовност — продължи Зейл. — Да няма нещо недогледано, нито непредвидени проблеми.

— Не очаквам да има. Планът ти е блестящ. Операцията е изпитана до най-малката подробност. Не виждам място за провал.

— Екипът ти от „Вайпър“ на борда ли е?

— Всички са там освен мен. Хеликоптер ме чака да ме стовари на танкера, когато се отдалечи на стотина мили от брега. — Канай си

погледна часовника. — Ако ще ръководя последните приготовления, трябва да тръгвам.

— Военните няма да спрат танкера, нали? — попита с надежда Зейл.

— Опитат ли се, доста ще си изпатят.

Двамата станаха и се ръкуваха.

— Късмет, Оно! Когато се срещнем отново, нови ръце ще дърпат конците на американското правителство.

— А ти къде ще бъдеш по време на масовата сеч утре?

По устните на Зейл се появи остра усмивка.

— Ще свидетелствам пред конгресменката Смит.

— Мислиш ли, че тя знае за проектите ти за родно производство на нефт?

— Сали Морс като нищо ѝ е разкрила плановете ни. — Зейл се обърна и се загледа през прозореца в блещукащите светлини и облените в светлина паметници в столицата. — Утре по същото време това няма да има никакво значение. Общественото негодувание срещу вносни петрол и газ ще залее страната като огромна вълна и всяка съпротива срещу „Цербер“ ще бъде пометена.

Когато Лорън влезе в стаята за изслушване в конгресната сграда, остана изумена, като видя, че масата, запазена за повиканите с призовки да се явят пред оглавяваната от нея комисия, е празна. Нямахше армия от корпоративни адвокати от „Цербер“, нито взвод от директори на компании или други служители.

Къртис Мърлин Зейл седеше сам зад масата.

Пред него не се виждаха никакви документи или бележници. Нямахше и кожено куфарче на пода до краката му. Той просто си почиваше удобно на стола, облечен в безупречно ушит костюм, и се усмихваше на членовете на Конгреса, когато влизаха един по един и сядаха зад масите, разположени на едно ниво по-високо от пода. Погледът му се отмести към Лорън, когато тя седна и остави свитък документи върху бюрото си. Тя улови погледа му и мигом се почувства омърсена. Въпреки приятната му външност и елегантното му облекло, тя възприе Зейл като противен човек, като отровна змия, препичаща се на слънце върху камък.

Погледът ѝ пробяга из стаята, за да види дали членовете на комисията са заели местата си и са готови за заседанието. Размени поглед с Ленард Стърджис, който ѝ кимна учтиво, но лицето му остана напрегнато, сякаш го подозираха, че ще претупва отгоре-отгоре задължението си да задава неудобни въпроси на Зейл.

Лорън каза няколко встъпителни думи преди започването на процедурата на разследване, после благодари на Зейл, че се е отзовал на призовката.

— Вие, разбира се, съзнавате, че имате привилегията да се явите с адвокат — додаде тя.

— Да — отвърна той със спокоен глас, — но в духа на пълното съдействие, седя тук в готовност да отговарям изчерпателно на всеки ваш въпрос.

Лорън погледна големия стенен часовник на отсрещната стена. Той показваше 9:10 часа.

— Процедурата може да продължи почти цял ден — уведоми тя Зейл.

— Аз съм на ваше разположение колкото е необходимо — отвърна Зейл все тъй спокоен.

Лорън се обърна към конгресменката Лорейн Хоуп от Тексас.

— Госпожо Хоуп, ще бъдете ли така любезна да започнете разследването?

Лорейн Хоуп, пълна чернокожа жена от Галвестоун, кимна и откри процедурата. Лорън знаеше, че името на Хоуп не беше в списъка на подкупените от „Цербер“, но не беше сигурна какво е отношението на Хоуп към компанията. До момента проучванията ѝ бяха умерени и привидно независими. Но това щеше скоро да се промени сега, когато стоеше лице в лице със самия Зейл.

— Господин Зейл, наистина ли поддържате мнението, че Съединените щати ще забогатеят много повече, ако започнат да произвеждат роден петрол и няма да имат нужда от вносен суров петрол от Средния изток и Латинска Америка?

О, боже, възкликна мислено Лорън, тя налива вода право в мелницата му!

— Нашата зависимост от вносен петрол — започна Зейл, — пресушава икономиката ни. За изминалите петдесет години ние разчитаме на благоволенieto на страните от ОПЕК, които си играят с

пазарните цени, както си искат. Техният коварен заговор е да вдигат цената на барел петрол с два долара, после да я смъкват с един. Увеличаването с два долара и намаляването с един поддържа бавното покачване на цената и води дотам, че скоро ще почнем да гледаме към почти шейсет долара за всеки вносен барел. Цените на газовите помпи са направо оскърбителни. Превозваческите компании и шофьорите им, които имат собствени товарни коли, са на загуба. Цените на самолетните билети скочиха до небето поради по-високите цени на реактивното гориво. Единственият начин да се спре тази лудост, която накрая ще съсипе страната ни, е да разработим собствени находища и да не разчитаме на вносен петрол.

— Има ли достатъчно подземни запаси, които да задоволят нуждите на Америка и, ако има, за колко време? — попита го Лорейн Хоуп.

— Да — отвърна Зейл, — има повече от достатъчно петрол в континенталните Съединени щати и Канада, плюс офшорни находища, с които Северна Америка може да се самозадоволява напълно през следващите петдесет години. Мога да ви съобщя също, че огромните нефтоносни шисти в Колорадо, Уайоминг и Монтана ще бъдат готови да започнат да преработват суров петрол още през следващата година. Само този факт ще ни опази да станем отново зависими от вносен петрол. А по-нататък, към средата на века, може би технологията ще усъвършенства алтернативни източници на мощност.

— Да не би да искате да кажете, че от страна на еколозите няма да има възражения срещу разработването на нови находища? — попита Лорън.

— Протестите на еколозите прекалено се раздуват — отвърна Зейл. — Ако изобщо е имало животни, загинали вследствие на поставяне на нефтени сонди или нефтопроводи, то броят им е бил незначителен. Миграционните пътища могат да бъдат изместени от експерти по дивия животински свят. Нито на земята, нито на небето няма замърсяване, което да се дължи на сондажните работи. И най-важното, като държим далече от бреговете ни вносният петрол, ние можем да предотвратим трагедии от рода на онази, сполетяла „Ексон Валдес“ и други нефтени разливи, отразили се зле на страната ни през последните няколко години. Такава заплаха повече няма да ни грози,

тъй като няма да има нужда от танкери, които да доставят нефт в Съединените щати.

— Привеждате убедителни аргументи — вметна конгресмен Стърджис. — Аз например подкрепям идеите ви. Винаги съм бил противник на изнудването от страна на чуждестранните петролни картели. Ако американските нефтени компании са в състояние да задоволяват нуждите на страната ни, без да напускат бреговете ни, аз заставам на ваша страна.

— А какво ще кажете за компании, които извличат петрол от разни места в света и го докарват до нашите пристанища и рафинерии? — попита Лорън. — Ако техният поток към Съединените щати се пресече, има вероятност те да фалират.

Зейл не се показва нито за миг притеснен.

— Те просто ще трябва да продадат продукцията си на други страни.

Въпросите получиха отговорите си. По всичко личеше, забеляза Лорън, че Зейл с нищо не може да бъде сплашен. Той знаеше много добре, че трима-четирима членове от комисията са негови хора и затова чувстваше, че владее положението. Като се изключеха няколкото крадешком хвърлени погледа към ръчния си часовник, той изглеждаше напълно спокоен.

Лорън също поглеждаше често към стенния часовник. Улавяше се, че ѝ е трудно да не мисли за бедствието, което щеше да сполети Сан Франциско, и се запита в себе си дали бреговата охрана и специалните части ще могат да го предотвратят навреме. Особено я обезсърчаваше фактът, че не може да заяви на Зейл, че знае какво крои и да го обвини предварително в опит да извърши масово убийство.

46.

Морската повърхност се вълнуваше и движеше във вид на безкрайна формация. По нея „зайчета“ нямаше и браздите на надигащите се вълни приличаха на браздите на разорана нива. Странна тишина се беше слегнала над водната шир. Лека мъгла над вълните приглушаваше всеки звук от неспокойната вода и звездите, клонящи към западния хоризонт, едва се виждаха. Светлините на Сан Франциско блещукаха като кремав облак на фона на тъмното небе на изток.

Беше един час преди зазоряване, когато катерът на бреговата охрана „Хюрън“, плаващ на пълен ход, пресрещна огромния супертанкер „Пасифик троуджън“ на двацет морски мили от Голдън Гейт. Два хеликоптера на бреговата охрана надвиснаха над огромния кораб, придружени от последното допълнение към базовата морска пехота — хеликоптера „Гошок“, превозващ капитан Гарнет и неговия разузнавателен отряд от 30 морски пехотинци. Бърз, брониран патрулен катер на сухопътните войски следваше танкера зад кърмата му. На борда му бяха капитан трети ранг Майлс Джейкъбс и неговият отряд от „тюлени“ от ВВС, готови да изстрелят абордажните куки, закачени за стълби, върху широката палуба на танкера.

Вицеадмирал Еймос Доувър, който щеше да ръководи абордажната операция, стоеше изправен с бинокъл пред очите си.

— Много е голям. Дълъг е колкото футболно игрище.

— Да, това е свръхголям танкер за суров нефт — отбеляза капитанът на катера на бреговата охрана, Бък Комптън. През двацет и трите си години служба Комптън беше обиколил света като корабоводител на катери, като извършваше спасителни акции в бурни морета или спираше кораби, които превозваха незаконни емигранти или наркотици.

— Нямаше да знам, че осемдесет процента от масата му е под водолинията му. Според техническите му характеристики той може да превозва над шестстотин хиляди тона петрол.

— Не ми се ще да съм в радиус от десет мили от него, когато товарът му от петрол се взриви.

— По-добре да се взриви тук, отколкото в Сан Франциско.

— Капитанът му не прави никакви опити да се спотаи в залива — каза тихо Доувър. — Всичките му светлини, от носа до кърмата, са включени. Като че ли иска да демонстрира присъствието си — каза той и свали бинокъла си. — Странно е, че известява пристигането си толкова очебийно.

Както оглеждаше танкера, Комптън ясно видя как корабният готвач изхвърли куп зеле в морето, което накара чайки да се стрелнат към водата, разпенвана от огромния корпус.

— Плаши ме този кораб — отбеляза той.

Доувър се обърна към радиста си, който стоеше наблизо с преносима радиостанция, включена към високоговорителя на мостика.

— Свържи се с нашите хеликоптери и ги питай дали забелязват някакви враждебни действия.

Радистът изпълни нареждането и зачака отговор. След малко по високоговорителя се разнесе глас:

— Адмирал Доувър, тук лейтенант Хукър от Преследвач номер едно. Освен моряците, които, както се вижда, проверяват тръбните фитинги, и корабния готвач, палубата изглежда пуста.

— А кормилната рубка? — попита Доувър.

Съобщението бе предадено и отговорът дойде бързо.

— Крилото на мостика е празно. Доколкото мога да видя през прозорците на мостика, вътре има двама офицери на вахта.

— Предай наблюденията си на капитан Гарнет и капитан Джейкъбс и им кажи да бъдат в готовност. Ще спра танкера.

— Той има екипаж от петнайсет офицера и трийсет матроса — поясни Комптън, гледайки компютърните данни за танкера. — С английска регистрация е. Това означава, че ще се надигне огромна врява, ако се качим без съответното разрешение на кораб, плаващ под чужд флаг.

— Това е проблем на Вашингтон. Ние изпълняваме стриктните заповеди да се качим на борда му.

— Поне докато ти и аз излезем от затруднение.

— Хайде, каяк, изпълни си задълженията.

Комптън взе предавателя от ръцете на радиста.

— До капитана на „Пасифик троуджън“. Говори капитанът на катера на бреговата охрана „Хюрън“. За къде плавате?

Капитанът на супертанкера, който се намираще в кормилната рубка, докато корабът му се приближаваше до американския бряг, отговори почти веднага.

— Тук капитан Дон Уолш. На път сме към офшорните нефтени съоръжения край нос Сан Педро.

— Точно такъв отговор очаквах — измърмори под носа си Доувър. — Кажу ми да легне на дрейф.

Комптън кимна.

— Капитан Уолш, тук капитан Комптън. Моля, легнете на дрейф, за да се качим на борда за проверка.

— Толкова ли е необходимо? — попита Уолш. — Спирането ни ще струва на компанията загуба на време и пари и ще наруши графика ни.

— Моля, подчинете се — настоя Комптън с авторитетен глас.

— Корабът плава дълбоко във водата — отбеляза Доувър. — Сигурно танковете му са препълнени с петрол.

Капитан Уолш не потвърди нищо, но след минута Доувър и Комптън видяха, че дирята на танкера, която оставяха гребните му винтове, започна да намалява. Носът му продължи да прави пяна, но и двамата мъже знаеха, че спирачният път на плавателен съд с такава огромна маса не е по-къс от една миля.

— Нареди на капитан Джейкъбс и капитан Гарнет да се качат на борда му с техните ударни групи.

Комптън погледна Доувър с почуда.

— Не искаш ли да изпратим абордажна група от „Хюрън“?

— Ония там са по-добре екипирани за съпротива от нашите момчета — отвърна Доувър.

Комптън подаде командата и заедно с Доувър застана да наблюдава как пилотът спусна хеликоптера на морската пехота над кърмата на супертанкера и мина с тупкащите му лопати над надстройката, стараяйки се да не закачи радарната мачта и димохода. После увисна във въздуха за минута, докато Гарет огледа палубата за някакви признаци на враждебност. Като се увери, че огромната палуба е чиста, той направи знак с ръка на пилота да кацне на открито място на палубата пред надстройката.

Ниско долу във водата патрулният катер на Джейкъбс се доближи до корпуса непосредствено зад кърмата. От пневматична пушка бяха изстреляни абордажни куки, които се забиха във фалшбордовете. „Тюлените“ бързо се покатериха по въжените стълби и се пръснаха из палубата, придвижвайки се към главната надстройка с пригответени за стрелба оръжия. Освен един изплашен матрос друг признак на живот наоколо нямаше.

Няколко мъже, под командата на Джейкъбс, намериха велосипеди, използвани от моряците и ги яхнаха, за да патрулират огромната палуба и тунелите с петролните танкове, за да търсят взривни вещества. Гарнет раздели мъжете си, като част от тях прати долу, в машинното отделение, а другите поведе към кърмовата надстройка. След като постави под охрана екипажа, продължи с останалите към кормилната рубка. Когато Гарнет стъпи на мостика, капитан Уолш се втурна към него с изписано по лицето му възмущение.

— Какво значи всичко това? — попита той. — Вие не сте от бреговата охрана.

Гарнет не го удостои с внимание и заговори по портативната си радиостанция.

— Адмирал Доувър, тук Първи отряд. Жилищните помещения на екипажа и кормилната рубка са под наш контрол.

— Капитан Джейкъбс? — прозвуча гласа на Доувър. — Докладвайте за Втори отряд.

— Все още ни остава да покрием пространство — отговори Джейкъбс. — Но в отсеците за течни товари, които проверихме, няма никакви взривни вещества.

Доувър се обърна към Комптън.

— И аз се качвам.

Една лодка беше спусната във водата и адмирал Доувър тръгна с нея към танкера, откъдето хората на Гарнет бяха спуснали задбордната стълба на пилота на хеликоптера. Доувър се качи на палубата и се запъти направо към мостика, където завари вбесения Уолш.

Капитанът на „Пасифик трруджън“ не скри изненадата си, че вижда адмирал от бреговата охрана на кораба си.

— Настоявам да узная какво става, по дяволите? — почти кресна Уолш на Доувър.

— Получихме сигнал, че корабът ви превозва взривни вещества — отвърна Доувър. — Затова правим рутинна проверка, за да установим истината.

— Взривни вещества! — избухна Уолш. — Да не сте полудели? Та това е петролоносач! Никой разумен човек не би качил взривни вещества на борда му.

— Точно това смятаме да установим — отвърна спокойно Доувър.

— Сигналът ви е абсурден. Откъде е дошъл?

— От много високопоставен служител на една от петролните компании на „Цербер“.

— Какво общо има „Цербер“ в случая? „Пасифик троуджън“ принадлежи на английската корабоплавателна компания „Берик“. Ние превозваме петролни и химически продукти за голям брой чуждестранни клиенти от цял свят.

— Чий петрол превозвате сега? — попита Доувър.

— На „Зандак ойл“ в Индонезия.

— Откога „Берик“ превозва петрол за „Зандак“?

— Повече от двайсет години.

— Докладва Първи отряд — намеси се гласът на Гарнет по радиостанцията на Доувър.

— Адмирал Доувър слуша.

— Не намираме никакви следи от взривни устройства в машинното отделение, нито в кърмовата надстройка.

— Добре — отвърна Доувър. — Идете да помогнете на капитан Джейкъбс. Той има да покрива много по-голяма територия.

Цял час мина, докато ядосаният капитан Уолш крачеше насамнатам из мостика, тъй като знаеше, че с всяка изминала минута закъснение компанията му губеше хиляди долари.

Капитан Комптън се прехвърли от „Хюрън“ на танкера и също се качи на мостика.

— Преливам от нетърпение — усмихна се той. — Надявам се да нямате нищо против идването ми да видя как вървят нещата тук.

— Не вървят — отвърна отчаяният Доувър. — Засега няма и следа от взривни вещества или детониращи устройства. Капитанът и екипажът не се държат като хора, тръгнаха на самоубийствена мисия. Започвам да се опасявам, че сме били изиграни.

Двайсет минути по-късно Джейкъбс докладва:

— Корабът е чист, адмирале. Никъде не открихме следи от взривни материали.

— Е, видяхте ли! — избухна Уолш. — Нали ви казах! Вие сте луди.

Доувър нямаше никакво намерение да успокоява ядосания капитан на танкера. Той започваше да натрупва огромни съмнения относно искреността на Сали Морс. Но в същото време почувства и дълбоко облекчение от факта, че корабът няма никакво намерение да взриви половината Сан Франциско.

— Извинете, че нахлухме така и ви забавихме — обърна се той към Уолш. — Тръгваме си.

— Бъдете сигурни, че правителството ми ще отпрати протест срещу вашето — отвърна гневно Уолш. — Нямаме никакво законно право да спирате кораба ми и да се качвате на борда.

— Приемете моите извинения за създаденото ви неудобство — каза Доувър е искрено съжаление. После, докато двамата с Комптън излизаха от мостика, той му прошепна тихо: — Хич не ми се ще да видя лицата на всички във Вашингтон, когато ги уведомя, че са били подведени.

Пит седеше зад бюрото си и го разчистваше от документацията, свързана с работите на НЮМА, преди да отпътува за фермата на Елмор Еган в Ню Джърси, когато адмирал Сандекър нахлу в кабинета му, минавайки като хала покрай секретарката му Зери Пошински. Пит го погледна изненадан. Когато адмиралът искаше да обсъжда задачи на НЮМА, той винаги викаше директора си за специални проекти за разговор в своя кабинет. А щом идваше тук, значи нещо силно го бе обезпокоило. Устните на адмирала бяха стиснати под острата му брадичка, властните му сини очи излъчваха притеснение.

Преди Пит да каже дума, Сандекър изрече през зъби:

— Зейл ни е пратил за зелен хайвер.

— Моля? — попита объркан Пит.

— „Пасифик троуджън“ дойде празен. Адмирал Доувър току-що докладва. На борда на танкера няма никакви взривни вещества. Корабът бил чист, капитанът и екипажът изглеждали напълно невинни, по нищо не личало, че се готвят да разрушат крайморската част на Сан Франциско. Или сме били изпързалияни, или Сали Морс е халюцинирала.

— Аз вярвам на Сали. Според мен по-скоро сме били изпързалияни.

— С каква цел?

Пит се замисли, преди да отговори.

— Зейл е хитър като чакал. Една от вероятностите е, че е напълнил главата на Сали с измислена история, знаейки, че тя е склонна на измяна и ще предупреди правителството. Използвал е старият номер на магьосника, който размахва едната ръка, за да отвлече вниманието на публиката, докато с другата извършва трика си — заяви той и заби поглед в Сандекър. — Мисля, че той крие друго бедствие в ръкава си.

— Добре. Ще се съглася с теб, но докъде води това?

— Разчитам на Хирам Йегър и Макс да дадат отговора — отвърна Пит, като стана, заобиколи бюрото и се отправи към вратата.

Йегър изучаваше страниците на презокеанските банкови сметки, в чиито компютризирани архиви Макс бе проникнала, докато проследяваше незаконните възнаграждения и подкупи на близо хиляда членове на американското правителство. Общата сума беше астрономическа.

— Сигурна ли си в сбора, Макс? — попита Йегър изумен. — Направо е невероятно.

Холографната фигура на Макс сви рамене.

— Направих всичко, каквото можах. Сигурно има поне петдесет или повече, които още не съм проследила. Защо питаш? Изненадват ли те сумите?

— Двайсет и един милиард и двеста милиона долара може и да не ти се струват много пари, но за един беден компютърен техник това е несметна сума.

— Едва ли мога да те нарека „беден“.

Пит, следван на две крачки зад него от Сандекър, нахълта в стаята на Йегър така, сякаш бик го беше подгонил.

— Хирам, двамата с адмирала имаме нужда от теб и Макс да направите ново проучване възможно най-бързо.

Йегър вдигна поглед и видя тревогата в очите на двамата.

— Аз и Макс сме на ваше разположение. Какво искате да търсим?

— Провери всички кораби, които са пристигнали и ще пристигнат до следващите десет часа в главните пристанища на страната, като наблегнеш предимно на супертанкери.

Йегър кимна и се обърна към Макс.

— Чу ли?

Макс се усмихна омайващо.

— Ще се върна при вас след шейсет секунди.

— Толкова скоро? — възкликна Сандекър, който винаги гледаше с благоговение на потенциала на Макс.

— Тя все още не ме е проваляла — отвърна Йегър с многозначителна усмивка.

Докато изображението на Макс бавно започна да избледнява и изчезва, Йегър подаде на Сандекър резултатите от последното

проучване.

— Ето ги. Не са напълно завършени още. Но повече от деветдесет процента от проучените са имена, офшорни банкови сметки и сумите от депозитите на онези, които Къртис Мърлин Зейл и неговите приятели от „Цербер“ са подкупили.

Сандекър прегледа цифрите и вдигна глава изумен.

— Нищо чудно, че Зейл е сложил в малкото си джобче толкова много високопоставени лица. Сумите, които е платил, се равняват на целия бюджет на НЮМА за сто години.

— Бреговата охрана и специалните части успяха ли да попречат на танкера да влезе в залива на Сан Франциско — поинтересува се Йегър, все още неуведомен за събитията.

— Зейл ни направи на глупаци — отвърна рязко Сандекър. — Корабът наистина превозва петрол, но на борда му не е имало никакви взривни вещества и той е продължил по пътя си към определеното по график котвено място в южната част на залива.

Йегър отмести поглед към Пит.

— И ти мислиш, че корабът е бил само примамка, така ли?

— Сигурен съм, че това е план на Зейл. Онова, което ме безпокои от самото начало, е изключително дълбокото газене на натоварен догоре танкер с размерите на „Пасифик троуджън“. Дъното на залива, опасващ Сан Франциско, е прекалено плитко за огромен кораб като него. Той ще заседне много преди да се е доближил до брега.

— Значи обмисляш варианта, че Зейл ще изпрати друг танкер в друго пристанище — предположи Йегър.

Всички замълчаха, когато на екрана се появи женското изображение на Макс.

— Мисля, че открих онова, което вие, господа, търсите.

— Провери ли всички супертанкери, влизащи във вътрешните ни пристанища? — попита нетърпеливо Сандекър.

— Има няколко много големи транспортни кораби за суров петрол, влизащи в няколко пристанища, но от суперголемите един плава за Луизиана от Саудитска Арабия, но котвеният му терминал е на сто мили от главен град. Друг един се е отправил към офшорната помпена станция край Ню Джърси, но той ще пристигне чак утре. И най-накрая, има един свръх, свръхголям танкер за суров петрол, плаващ за Лонг Бийч, Калифорния, който обаче е все още на два дни

път в открито море. Тези са засега. Изглежда, че вашето приятелче господин Зейл е пропуснал възможността да вкара тихомълком друг танкер.

— В такъв случай целият ни труд е бил напразен — измърмори Сандекър. — Зейл изобщо не е имал намерение да разрушава Сан Франциско или друг гъсто населен пристанищен град.

— Така изглежда — вметна обезсърчен Пит. — Но защо тогава е това хитруване? Какво цели да спечели с подобно нещо?

— Да не би просто да ни дразни?

— Това не е неговият начин на действие.

— Да няма някаква грешка? — обърна се Йегър към Макс.

— Вътре имам вкарани архивите на всяка пристанищна служба в долните четирийсет и осем щата.

Сандекър като че ли понечи да напусне стаята и заклати уморено глава с думите:

— Явно, че това ще е краят.

— Вие, господа, взехте ли предвид различните видове плавателни съдове? — попита Макс.

Пит я погледна с любопитство.

— Какво имаш предвид?

— Мислех си нещо. Един танкер за ВПГ може да причини по-голямо бедствие, отколкото свръх свръхголям петролоносач.

Забележката удари Пит като с чук.

— Танкер за втечен природен газ!

— Такъв един избухна в Япония през четирийсетте години на миналия век с взривна сила, почти колкото тази на бомбата в Хирошима — осветли ги Макс. — Жертвите бяха повече от хиляда.

— Ти провери ли дали има такъв, който е на път за някое от щатските пристанища? — попита Йегър.

Макс се направи на обидена и нацупи устни.

— Ти като че ли нямаш високо мнение за интуитивните ми таланти. Разбира се, че проверих всички навлизащи танкери за ВПГ.

— Е, и? — подкани я Йегър.

— „Монгол инвейдър“, плаващ от Кувейт, трябва да влезе в пристанището на Ню Йорк по график в десет и трийсет часа.

— Сутринта или вечерта? — попита Сандекър.

— Сутринта.

Адмиралът погледна часовника си.

— Можем да го отпишем. Би трябвало да е пристигнал преди двайсет минути.

— Не е така — възрази Макс. — Той закъснява поради проблеми с генераторите му и ще остане на дрейф, докато повредата бъде отстранена. Засега закъснението му е пет часа.

Пит и Сандекър си размениха ужасени погледи.

— Такъв трябва да е бил планът на Зейл. Пуска за заблуда „Пасифик троуджън“ покрай западното крайбрежие и напада Ню Йорк от изток с „Монгол инвейдър“.

Сандекър удари юмрук в масата.

— Той ни сварва неподготвени като пеленачета.

— Няма много време да бъде спрял, преди да стигне до долния залив и да навлезе в пролива — отбеляза Макс.

— Как изглежда „Монгол инвейдър“? — попита я Йегър.

Макс разкри изображение на кораба върху екрана на голям монитор. Плавателният съд беше като изваден от научнофантастична комична книга. Корпусът имаше линията на петролоносач с двигатели и надстройка на кърмата, но приликата свършваше дотук. Вместо просторна равна палуба от корпуса се издигаха осем еднакви гигантски самостоятелни сферични танка.

Макс започна да изброява техническите му характеристики.

— Най-големият танкер за ВПГ, строен някога. Дълъг е петстотин шейсет и седем метра, широк — сто и девет метра. Обслужва се само от осем офицера и петнайсет матроса. Малкият екипаж се дължи на факта, че той е почти изцяло автоматизиран. Турбините му с двустъпален редуктор произвеждат шейсет хиляди конски сили за всеки от двата му гребни винта. Държавата на регистрацията му е Аржентина.

— Кой е собственикът му?

— Проследих родословието му през фасада от фиктивни компании, които ме отведоха до вратата на империята „Цербер“.

Йегър се захла.

— Защо си помислих, че точно до нея ще стигнеш?

— Танкерите за ВПГ имат много по-плитко газене, отколкото петролоносачите, поради разликата в теглото между газа и петрола — вметна Сандекър. — Той може много лесно да мине по река Хъдсън,

преди да завие и се насочи към долен Манхатън, после да се плъзне между пристаните и без да заседне, да се вреже в брега.

— Сали Морс каза, че „Пасифик троуджън“ ще се блъсне в терминала на Световния център — напомним Йегър. — Можем ли да допуснем, че Зейл е направил неволна грешка и целта му наистина да е Световният търговски център в Ню Йорк?

— Точно манхатънският бряг е мястото, където ще нанесе удар, ако искам да постигна най-голямото разрушение — съгласи се Сандекър.

— Какво количество газ превозва корабът? — зададе въпрос на Макс Пит.

— Двеста и единайсет хиляди деветстотин и седемдесет кубически метра.

— Много лошо — смънка Йегър.

— А какъв е газът?

— Пропан.

— Още по-лошо — изстена Йегър.

— Огненото кълбо ще бъде ужасяваща гледка — поясни Макс. — През седемдесетте години се взриви една железопътна цистерна в Кингман, Аризона. Тя съдържаше трийсет хиляди двеста и осемдесет литра пропан и огненото кълбо се разшири в радиус от над двеста метра. Можете да си представите тогава колко широко ще бъде огненото кълбо от избухването на близо двеста и дванайсет хиляди кубически метра — най-малко три километра.

— А доколко ще пострадат сградите? — попита я Сандекър.

— Тежко — отвърна Макс. — Повечето сгради като небостъргачите на Световния търговски център ще останат на местата си, но вътрешността им ще бъде изкорубена. Голяма част от другите постройки в близост до центъра на взрива ще рухнат. Дори не смея да си представя броя на човешките жертви.

— И всичко това само защото Зейл и картелът „Цербер“ искат да възпламенят американската общественост срещу вноския петрол — измърмори гневно Пит.

— Трябва да спрем този кораб! — заяви с леден тон Сандекър. — Този път не бива да се правят никакви грешки.

Пит заговори бавно:

— Екипажът на кораба няма да допусне качване на борда, както стана с „Пасифик троуджън“. Обзалагам се, че Оно Канай е възложил на групата си от вайпъри да се разпорежда на кораба. Зейл никога няма да повери такава задача на аматьори.

Сандекър погледна отново часовника си.

— Имаме четири и половина часа, преди корабът да навлезе по река Хъдсън откъм Манхатън. Ще съобщя на адмирал Доувър какво сме открили и ще му кажа да предупреди бреговата охрана в района на Ню Йорк да предприемат акция за пресичане на пътя му.

— Би трябвало да уведомите също и дивизията по борба с тероризма на щата Ню Йорк — предложи Макс. — Те тренират и провеждат практически упражнения именно за такава вероятност.

— Благодаря ти, Макс — каза Сандекър, развълнуван от компютърното творение на Йегър. Дотогава той гледаше на Макс като на тежест върху бюджета на НЮМА, но сега разбра, че тя си заслужаваше всеки цент, дори и повече. — Ще се погрижа и за това.

— Ще повикам и Ал. Като използваме новия реактивен самолет със завъртащо се крило на НЮМА, „Акуеъриъс“, ще стигнем до пристана на НЮМА в Ню Йорк до час.

— Какво смятате да правите, като стигнете там? — попита Макс.

Пит я погледна така, сякаш тя питаше Дан Марино дали знае как да подава футболна топка.

— Как какво? Ще попречим на „Монгол инвейдър“ да разруши половината от Манхатън.

48.

Всеки, който видеше танкера за втечен природен газ, щеше да се изпълни с огромен скептицизъм, тъй като щеше да му е трудно да повярва, че такъв уродлив на вид кораб ще е в състояние да прекосява океани. „Монгол инвейдър“, с осемте си топчести танка, стърчащи от горната половина на корпуса му, беше най-големият от танкерите за втечен природен газ, строен някога. Сега, докато пореше развълнуваното море по курс, право към входа на пристанището на Ню Йорк, той изглеждаше така, сякаш беше предназначен за всичко друго, но не и да плава по вода. Напълно утилитарен и боядисан в кирпичено кафяв цвят, той сигурно беше най-грозният от всички кораби, спуснати на вода.

Архитектите му го бяха проектирали да вмества, поддържа и предпазва осемте си огромни алуминиево изолирани сферични товарни танка, които точно сега бяха пълни с течен пропан, за чието съхраняване беше необходима температура около минус 150 градуса. Но на това плаване от Кувейт температурата бе повишавана постепенно само до шест градуса под опасното ниво.

„Монгол инвейдър“, тази плаваща бомба с потенциал да разруши долната половина на остров Манхатън, плаваше през бурните вълни със скорост 25 възела, произведена от големите ѝ бронзови гребни винтове, като подводният му вълнорез изхвърляше настрани водни завеси с измамна лекота.

Ята чайки се спускаха и кръжаха над него, но долавяйки нещо заплашително в излъчването му, те не издаваха звук, което беше необичайно за тях, и бързо отлитаха надалеч.

За разлика от „Пасифик троуджън“ на „Монгол инвейдър“ не се виждаха никакви членове на екипажа, които да проверяват танковете или да вървят по дългите пътеки между заоблените им покриви. Те оставаха скрити на бойните си постове. Само петнайсетина от тях бяха пръснати из кораба. Четирима работеха на пулта в командната рубка, петима — в машинното отделение, а останалите шестима бяха въоръжени с преносими ракетни комплекси с възможност да потопят и

най-големия катер на бреговата охрана или да свалят всякакъв самолет, в случай че ги атакува. Вайпърите бяха съвсем наясно с цената на бездушната бдителност. Те бяха сигурни, че са способни лесно да отблъснат всеки опит на абордаж от страна на професионалистите от специалните части, към които повечето от тях бяха принадлежали навремето. Те изобщо не се съмняваха, че могат да предотвратят всеки опит да бъдат възпрепятствани, преди корабът да е навлязъл до покрайнините на града. А веднъж минат ли под моста на пролива Верацано, щеше да е все едно дали командващият операцията по преграждане на пътя им ще рискува да възпламени масивно огнено кълбо, или не.

Надвесен над леерното ограждане на дясното крило на мостика, Оно Канай гледаше в заплашителните тъмни облаци, които се носеха по навъсеното небе. Той беше сигурен, че никоя военна сила, готова да се опълчи срещу тях, нямаше да повярва, че петнайсетимата мъже, които не бяха фанатични терористи, а просто добре платени наемни убийци, ще са готови да извършат самоубийство заради техния работодател. Това не беше филм с Джеймс Бонд. И той се усмихна под мустак. Само онези на борда на кораба знаеха за подводницата, закачена за корпуса на трийсет метра пред кормилото и двата гребни винта. Веднъж корабът обърнесе ли към бреговата ивица на Манхатън, Канай и групата му от вайпъри щяха да се качат на скритата подводница и да се спуснат бързо в дълбоки води, за да се спасят от изригналото огнено кълбо.

Той се върна на мостика, кръстоса ръце пред гърдите си и обходи с поглед курса, който бе начертал на картата с червена линия. Тя минаваше покрай нос Рокауей, нос Нортън при Сейгейт и продължаваше под моста Верацано, който свързваше Бруклин и остров Статън. Оттам се качваше към средата на Горния залив и оттатък Статуята на свободата и остров Елис. След като минеше покрай парка Батъри, червената линия правеше остър десен завой навътре в брега и свършваше в основата на небостъргачите на Световния търговски център.

Той разкърши мускулестите си рамене и зае поза, удобна за препускащата маса на кораба под краката си. „Монгол инвейдър“ нямаше да бъде спрян, не можеше да бъде спрян, преди да постигне целта си. Той щеше да бъде помнен хиляди години с това, че бе

спомогнал за най-злокобния погром срещу Съединените щати, причинен от човешка ръка.

Канай погледна през ветроотбойника на мостика и се загледа в автомобилите, движещи се по моста над водата, добила сиво-зелен цвят от тъмните облаци. Цветните им каросерии прелитаха като насекоми. После видя на приборите на таблото, че бръснещият вятър със скорост двайсет взела духаше откъм югоизток. Още по-добре, помисли си той, така убийственият обхват на огненото кълбо ще се разшири.

През ума му изобщо не мина и мисъл, че ще бъдат овъглени хиляди хора. Канай беше лишен от всякакви чувства. Имаше имунизация срещу смъртта и не би се поколебал да застане лице в лице с нея, когато дойдеше неговият ред.

Първият му помощник Хармън Кери, суров на вид особняк, с татуировки по целите си ръце, излезе на мостика. Той взе бинокъл и се вгледа в един товарен кораб, минаващ от лявата им страна на път за открито море.

— Още малко остава — каза той с подчертана нотка на задоволство в гласа. — Гадна изненада чака американците.

— Едва ли ще им е изненада — смънка Канай, — ако вече са разбрали, че „Пасифик троуджън“ е бил само за заблуда.

— Мислиш ли, че им е светнало за операцията?

— Зейл тепърва ще трябва да им излезе с безупречен план — заяви решително Канай. — Неочакваните и непредвидените обстоятелства ни държаха далече от цялостния успех. Всичко, което постигнахме дотук, беше свършено добре. Но някой, а може би и повече хора в американското правителство са събрали две и две. Петчасовото закъснение поради проблеми с генератора ни излезе доста солено. Вместо да бяхме пристигнали неочаквано по същото време, когато на „Пасифик троуджън“ беше извършен абордаж и под прикритието на тъмнината точно преди зазоряване, сега може да бъдем изправени пред всякакъв вид тяхна атака. И бъди сигурен, че този път те ще бъдат много добре подготвени.

— Чакам с нетърпение да видя как се овъглява и стопява Статуята на свободата — подметна Кери с лукава усмивка.

Кърмчията, който стоеше зад приборното табло, съобщи:

— Остават ни четирийсет минути до моста.

Канай вдигна поглед и загледа бавно приближаващия се отвор на моста.

— Ако не се опитат да ни спрат много скоро, друга възможност няма да имат.

Адмирал Доувър се беше качил на борда на военноморски изстребител от военноморската база „Аламида“ на западното крайбрежие петнайсет минути след полученото от Сандекър потресаващо предупреждение за опасност. Пилотът му бе поискал аварийно кацане между някои от кацащите пътнически реактивни самолети на международното летище „Кенеди“. Оттам хеликоптер на нюйоркското полицейско управление го превози до базата на бреговата охрана в Санди Хук, където два 33-метрови патрулни катера го чакаха да пристигне, за да пресрещне „Монгол инвейдър“.

Той влезе в заседателната зала на базата със стиснати от гняв и отчаяние юмруци. Насилваше се да мисли спокойно. Не можеше да си позволи да бъде изигран от номера на Зейл или да обвини умозаключителните си способности, че е пропуснал нещо, което, при закъснялата си преценка за случилото се, изглеждаше толкова очевиден. Не разполагаше с нищо солидно, върху което да стъпи, за да проведе друга операция на пресрещане на танкера, а само догадки, но въпреки това беше решен да действа. Ако „Монгол инвейдър“ се окажеше поредната фалшива тревога, нямаше да бъде от значение. Те щяха да продължат да търсят, докато не попаднат на точния кораб.

Вървейки към челното място на заседателната маса, Доувър кимна мълчаливо за поздрав на десетимата мъже и двете жени, събрани в залата. И без да губи време за празни приказки, попита:

— Полицията изпрати ли въздушни патрули да кръжат над кораба?

Полицейският капитан, който стоеше до стената, кимна.

— Да, имаме един хеликоптер на мястото, както се разбрахме. Пилотът съобщава, че танкерът плава на пълен ход към пристанището.

Доувър въздъхна от облекчение, но сдържано. Ако този щеше да е истинският кораб, готвещ се да разруши долен Манхатън, то той трябваше да бъде спрян.

— Господа, всички вие сте уведомени по телефона и факса от адмирал Сандекър във Вашингтон и знаете какво да очаквате. Ако танкерът не може да бъде принуден да обърне, той трябва да бъде потопен.

Командир от бреговата охрана се обади:

— Сър, ако стреляме в танковете му, ще предизвикаме огромна експлозия. Твърде е възможно цялата флотилия от катери, както и пилотите в полицейските патрулни хеликоптери да бъдат засегнати от огненото кълбо.

— По-добре да загинат хиляда, отколкото милиони — отвърна рязко Доувър. — Но при никакви обстоятелства не бива да стреляте пред кърмовата надстройка. Ако екипажът откаже да се подчини, тогава няма да ни остане друг избор, освен да дадем сигнал на американските военноморски изстребителни самолети да разрушат кораба с ракети „въздух-земя“. В такъв случай всеки ще бъде предупреден навреме да отдалечи на възможно най-безопасно разстояние от „Монгол инвейдър“ плавателните си съдове преди взрива.

— Каква е вероятността да извършим абордаж, да обезвредим екипажа и детониращите устройства? — попита един полицай.

— Слаби, ако танкерът не спре, а навлезе на пълен ход в пристанището. За нещастие на военните части, които имахме в Сан Франциско, беше наредено да се оттеглят и върнат по постовете си, когато разбрахме, че сме попаднали на грешен кораб. Нямахме време да ги свикаме отново или да докараме навреме със самолет нови части. Знаем, че нюйоркските антитерористични групи за бързо реагиране са обучени за точно такива извънредни положения, но не искам да ги въвеждам в бой, докато не се уверя, че екипажът ще окаже съпротива. — Той замълча и огледа едно по едно лицата на присъстващите. — Ако още не знаете, максималната температура на пламъка във въздуха от пропан е три хиляди и шестстотин градуса по Фаренхайт^[1].

Един от двамата капитани на противопожарните катери от нюйоркското пристанище вдигна ръка.

— Адмирале, нека да добавя, че ако товарът на танкера бъде възпламенен, в резултат на взрива количеството пропан в него може да възпроизведе огнено кълбо с диаметър над три хиляди метра.

— Още по-основателна причина за нас да спрем танкера, преди да се е доближил до града — отвърна троснато Доувър. — Други

въпроси? — И тъй като такива нямаше, той продължи: — В такъв случай предлагам да предприемем операцията. Времето ни изтича.

Доувър напусна заседанието и отиде направо на пристана, откъдето се качи по трапа на катера на бреговата охрана „Уилям Шей“. Обзе го дълбоко мрачно предчувствие. Ако „Монгол инвейдър“ откажеше на тяхната група да се качи на борда му, а военноморските изстребители не успеяха да го изпратят на дъното, преди да е постигнал целта си, времето за евакуация на Манхатън беше съвсем недостатъчно. За нещастие по това време на деня улиците и сградите щяха да са пълни с хора. Щетите и жертвите щяха да са огромни, ако се допуснеше танкерът за ВПГ да експлодира.

Единствената друга мисъл, която му мина през ума, беше, че Дърк Пит и Ал Джордино щяха в последна сметка да се включат в операцията по пресрещането на танкера. Но Доувър не виждаше никакви следи от тях. Зачуди се какво ли ги е забавило, че не присъстваха на заседанието, макар това да нямаше кой знае какво значение. Доувър се усъмни, че може би са изразили критични забележки по повод операцията.

Слънцето се опитваше да пробие облаците, когато „Уилям Шей“ и катерът от същия клас „Тимоти Фърм“ вдигнаха котви и потеглиха да преградят пътя на „Монгол инвейдър“ и смъртоносния му товар от газ пропан.

---

[1] 1982 градуса по Целзий. — Б.пр. ↑

49.

— За първи път виждам такава подводница — отбеляза Джордино, оглеждайки гладкия плавателен съд, който приличаше повече на луксозна яхта, отколкото на подводна лодка.

Пит стоеше на кея на залива Шийпсхед, на юг от Бруклин, и се възхищаваше на дългия 26 метра морски съд, чиято външност по стил се доближаваше до тази на елегантна моторница. Джордино имаше право — над водолинията подводницата приличаше на всяка друга скъпа яхта. Единствените външни разлики бяха под водата. Големите кръгли илюминатори в предната част на корпуса бяха подобни, но по-малки от тези на „Голдън марлин“.

Предназначен да побира единайсет пътника и екипаж, предоставяйки им пълен разкош, „кораловият скитник“ беше най-големият модел от сериите „Оушън дайвър“, построени в корабостроителницата „Меридиан“ в Масачузетс. С водоизместимост 400 тона, подводният съд беше проектиран да работи на дълбочина 366 метра с далечина на плаване 200 морски мили.

Капитан Джими Флет слезе по стълбите от палубата и тръгна по кея към Пит с протегнатата ръка. Той беше нисък и набит, с лице, червенеещо от любовта му към шотландското уиски, но сините му очи бяха успели по някакъв начин да се запазят ясни и блестящи. Кожата на ръцете му не беше силно почерняла, както можеше да се очаква от човек, преплавал многократно топлите и окъпани от слънце морета. Флет беше прекарал по-голямата част от живота си на кораби по Северно море и беше добил суровия и як вид на рибар, който винаги се връщаше вкъщи с улов въпреки бурното море. Не една и две силни бури го бяха връхлитали, но той бе оцелявал след всяка.

Флет стисна ръката на Пит така, че за малко да я направи на пихтия.

— Дърк, откага не сме били заедно на палуба и не сме пили уиски?

— От осемдесет и осма, на „Арвър III“.

— Когато търсехме „Бонъм Ричард“ — спомни си Флет с изненадващо мек глас. — Но май не го намерихме, нали?

— Не, но се натъкнахме на руски шпионски траулер, потънал по време на щорм.

— Да, помня. Британските военноморски сили ни заповядаха да забравим, че сме го виждали. Винаги съм мислил, че те се гмурнаха към него часове след като ние им дадохме координатите му.

Пит се обърна към Джордино.

— Ал, запознай се с Джими Флет, добър мой приятел от минали години.

— Приятно ми е — каза Джордино. — Дърк често ми е говорил за вас.

— Едва ли с много добро, предполагам — разсмя се Джими, докато стискаше до счупване ръката му и получи в отговор същото.

— Май си се изнежил, щом си станал шкипер на луксозни лодки? — подметна добродушно Пит, като кимна към подводната яхта.

— Аз съм моряк, който предпочита повърхността. Нищо под водата не привлича интереса ми.

— Тогава защо го правиш?

— Заплащането е добро, работата лесна. Вече остарявам и не мога да се преборвам с природните стихии както някога.

— Поиска ли разрешение от шефовете ти да я използваме? — попита Пит.

— Те не са въодушевени от идеята. Тя все още е на подводни изпитания и не е получила сертификат. Щом премине през всички формалности, по график трябва да отплавам за Монте Карло, където новите собственици смятат да я отдават на чартър на заможни европейци.

— Изпаднали сме в изключително критично положение.

Флет се вгледа в зелените очи на Пит.

— За какво искаш да я използваш? По телефона ми каза само, че НЮМА желае да я наеме.

— Смятаме да я използваме като торпедна лодка.

Флет погледна Пит така, сякаш виждаше как сивото му вещество изтича през едното ухо.

— Разбирам — промълви той, — торпедна лодка. И кой кораб смятате да изпратите на дъното?

— Един танкер за втечен природен газ.

Сега вече Флет можеше да си представи как сивото вещество на Пит започва да изтича и от другото му ухо.

— Ами ако откажа да изпълня молбата ти?

— В такъв случай ще поемеш вината за повече от петстотин хиляди жертви.

Флет мигом схвана за какво става дума.

— Този танкер... да не би терористи да планират да го взривят?

— Не терористи в точния смисъл, а група престъпници, които възнамеряват да го врежат в брега близо до Световния търговски център и после да запалят леснозапалимия газ.

Не последваха повече никакви въпроси, никакво колебание, никакви възражения от страна на Флет. Той каза само:

— Тъй като „Уондърър“ не е снабден с торпедни тръби, значи си намислил нещо друго.

— Чувал ли си за конфедеративната подводница „Хънли“?

— Да.

— Ще използваме страница от историята — каза Пит със самоуверена усмивка, а в това време Джордино започна да разтоварва един фургон, паркиран на кея.

Двайсет минути по-късно тримата мъже монтираха дълга тръба, която щеше да играе ролята на метален прът, стърчащ девет метра от носа на плавателния съд. После закрепиха други две тръби за палубата под разположената на по-високо ниво кабина. Без да губят повече и минута, те се качиха на подводницата и Флет веднага задейства големите дизелови турбинни двигатели със свръхпълнене. На носа Джордино се зае да прилепи магнитни касетъчни снаряди за краищата на двата допълнителни метални пръта. На единия, вече монтиран, имаше 45-килограмов пластичен подводен заряд, завързан в края за детонатор.

Флет пое щурвала, а Пит и Джордино отпуснаха носовите и кърмовите вързала. Старият капитан стоеше пред приборното табло. Няколко стърчащи от него лоста контролираха надводните и подводните криле и насочващите подрулващи устройства заедно с регулатора на мощността.

С три четвърти отворени дросели „Корал уондърър“ скоро преплава залива Шийпсхед и навлезе в открити води към моста Верацано. Катерите на бреговата охрана и флотилията от малки патрулни лодки вече се бяха пръснали по водата пред носа на „Уондърър“. Два хеликоптера на бреговата охрана и два на полицията кръжаха като лешояди над огромния и отблъскващ на вид кораб, боядисан в мръсночервеникав цвят.

Флет измести двата лоста на дроселите докрай и носът на подводницата се вирна над водата. Той се движеше близо до северната брегова ивица на залива, като заобиколи нос Нортън край Сийгейт и пое курс под ъгъл спрямо средната част на танкера за ВПГ.

— Каква е максималната ѝ скорост? — попита го Пит.

— Четирийсет и пет възела на повърхността, дваайсет и пет — под нея.

— Ще ни е нужен всеки възел, който можем да изтръгнем от нея, след като се потопим. Максималната скорост на „Монгол инвейдър“ също е дваайсет и пет възела.

— Така ли е името му? — попита Флет, без да сваля очи от големите танкове, които се издуваха върху огромния кораб. — „Монгол инвейдър“?

— Може да се каже, че му пасва^[1] — отвърна язвително Пит.

— Трябва да го настигнем и застанем борд до борд с него, преди да е минал под моста.

— Веднъж навлезе ли в пролива, ще ни бъде доста трудно да го взривим от въздуха, без да разрушим половината от Бруклин и остров Статън.

— Дано планът ти „Хънли“ проработи, ако с помощта на бреговата охрана и нюйоркската полиция стане фал.

Пит посочи през ветроотбойника към армадата.

— Полицейският отряд се задава.

От борда на „Уилям Шей“ адмирал Доувър осъществи връзка с танкера „Монгол инвейдър“.

— Говори Бреговата охрана на Съединените щати. Молим, легнете на дрейф веднага и се пригответе да ни посрещнете на борда ви.

Напрежението на командния мостик на катера се засили от последвалото мълчание в отговор. Доувър повтори и потрети думите си, но отговор нямаше. „Инвейдър“ продължи по курс към нюйоркското пристанище без никакви признаци за намаляване на скоростта си. Екипажът и капитанът, намиращи се на мостика, впериха погледи в адмирала в очакване на команди за нападение.

В следващия момент един спокоен глас долетя до мостика.

— Брегова охрана, тук корабоводителят на „Монгол инвейдър“. Нямам никакво намерение да спирам кораба си. Уведомяваме ви, че всеки опит да повредите моя съд ще доведе до тежки последствия.

Нерешителността и напрежението изведнъж се изпариха. Вече нямаше никакво съмнение — ужасът става действителен. Доувър можеше да завърже разговор с корабоводителя на танкера, но времето не беше на негова страна. Всеки опит да спечели дори минути не беше в негова изгода. Междувременно той нареди на катерите да се доближат с пригответени за стрелба оръжия.

После погледна през бинокъла към мостика на противниковия кораб, който пореше водите в посока на моста над пролива, и се запита какво ли си мисли лудият му капитан. Защото той не можеше да не е луд. Никой разумен човек не би опитал да разруши град с милиони хора само за парична облага. Това не бяха терористи фанатици, отдадени на някаква кауза или религия.

Доувър не можеше да повярва, че някой човек може да е толкова хладнокръвно покварен. Слава богу, че морето е спокойно, помисли си той, докато наблюдаваше как хеликоптерът зае положение над танкера, пригответяйки се за кацане, а катерите се разделиха и описаха плавно сто и осемдесет градусова дъга, за да приблизят и оградят огромния кораб.

Двата червено-оранжеви хеликоптера, модифицирани модели „Долфин“, на бреговата охрана, заеха позиция зад кърмата на танкера, а първият синьо-черен полицейски хеликоптер „Джейхок“ се снижи ниско над носовата му част. Пилотът увеличи скоростта, за да я изравни със скоростта на масивния плавателен съд, прелетя над носовото леерно ограждане и увисна за миг във въздуха, за да огледа палубата за люкове, вентилатори или котвени вериги, които можеха да му попречат за безопасно кацане. Висока радиолокаторна и наблюдателна мачта се издигаше между горния ръб на носа и първия

танк за газ. Удовлетворен, че има достатъчно място за безпрепятствено кацане, пилотът снижи хеликоптера само на шест метра над носа.

Дотолкова му бяха възможностите.

Доувър се втрещи, когато видя през бинокъла как една малка ракета, изстреляна от горната част на първия газов танк, се заби в хеликоптера и отвори дупка във фюзелажа като фишек в консерва. Пламъци от пробитите резервоари за гориво обгърнаха летателния апарат. Той се задържа за миг във въздуха, после полетя надолу към водата, отнасяйки със себе си полицейския антитерористичен отряд. Секунди след като се загуби от поглед под водата, на повърхността изплуваха само отломъци от него и спираловиден дим, който се издигна към просветляващото небе.

---

[1] В превод името на танкера означава монголски нашественик.
— Б.пр. ↑

50.

Канай наблюдаваше с пълно безразличие как „Монгол инвейдър“ си пробива път през жалките плаващи останки от полицейския хеликоптер. Не изпита никаква вина за заличаването на дванайсетимата мъже от лицето на земята в порядъка на десет секунди. За него щурмът на хеликоптера беше просто една малка неприятност.

Катерите на бреговата охрана и пожарните кораби, които оградиха кораба му, също не сломиха духа му. Той се чувстваше сигурен в убеждението си, че те никога няма да посмеят да открият огън срещу него — освен ако командирът на флотилията не е луд или невероятно глупав. Ако някой заблуден куршум пробиеше един от танковете и го възпламенеше, всеки кораб и самолет в радиус от километър и половина щеше да бъде унищожен, включително автомобилите и техните пътници, минаващи по моста над тях.

Той вдигна глава към магистралата на големия мост, чийто отвор беше един от най-дългите в света. Корабът вече го беше приближил дотолкова, че можеше да се чуе тътнещият шум на движението по него. С нарастващо задоволство Канай наблюдаваше как хеликоптерите се отдалечиха, след като пилотите им останаха беззащитни пред ракетния огън. Той върна вниманието си към двата катера на бреговата охрана с бели надстройки и корпуси, с широки коси оранжеви ивици и отличителните знаци „CG“^[1], изписани върху тесни сини ленти зад тях. Двата катера приближаваха танкера от двете страни на грамадния му корпус. Намерението им беше ясно, но оръжията им изглеждаха печално неадекватни, за да причинят голямо поражение на „Инвейдър“.

Сега е мой ред, помисли си той развеселен. Но преди да успее да подаде команда на групата вайпъри да изстрелят и ракети в катерите, последните откриха едновременно огън с двайсет и пет милиметровите си оръдия „Бушмастер“, монтирани в носовите им части. Двувцевните оръдия изглеждаха незначителни за задачата, бяха

прекалено дребни, за да причинят щета на такъв чудовищно грамаден кораб.

Катерът от дясната страна съсредоточи бронейните си снаряди в 9-милиметровата стоманена напречна преграда на мостика и кормилната рубка, а този от лявата страна произведе изстрели към долния корпус на кърмата в опит да пробие по-дебелите стоманени листи, които защитаваха машинното отделение. Мъжете, обслужващи двете оръдия, внимаваха изстрелите им да не попаднат близо до гигантските танкове, пълни със смъртоносния пропан.

Канай се просна на палубата, когато двайсет и пет милиметровите снаряди се врязаха в мостика, счупиха стъклата на прозорците и се забиха в приборното табло. Вайпърът на щурвала беше убит мигновено. Друг един падна смъртно ранен от неочаквания щурм. Приемайки с презрение градушката от снаряди, Канай се пресегна, взе радиостанцията от мостика и изкрещя:

— Изстреляйте ракети „повърхност-повърхност“ веднага!

Той легна на пода и загледа през счупените прозорци. „Инвейдър“ беше на по-малко от миля от моста. Забеляза също, че носят му леко се извиваше надясно. Натрошеното на парченца приборно табло представляваше маса от назъбени дупки, компютризираните прибори не бяха в състояние да изпращат команди до кормилото.

Той се обади в машинното отделение.

— Докладвайте за щетите!

Вайпърът, бивш главен механик на военноморски кораби, използвани за тайни операции, отговори с немощен и колеблив глас:

— Стрелбата повреди левия генератор, но двигателите са невредими. Имам един убит и един тежко ранен. Ураганът от снаряди прониза напречната преграда, но силата им намалява, докато стигнат до машинното, така че повредите ще бъдат сведени до минимум.

Канай видя, че танкерът започва да завива в страни от водния канал и да се насочва към един буй.

— Приборите на мостика са извадени от строя. Управлявай кораба оттам долу. Върни го на курс три-пет-пет наляво, иначе ще се блъснем в подпората на моста. Поддържай прав курс, докато не ти наредя друго.

Той запълзя по крилото на мостика и погледна надолу. Видя как един от вайпърите се е надвесил над леерното ограждане на десния борд и изстрелва ракети право в носа на „Тимоти Френд“. Първата мина през тънката палуба и корпусът избухна във водата. Другата избухна във фалшборда и разкъса стоманените листи, които се посипаха като дъжд върху палубата и посякоха мъжете, обслужващи двайсет и пет милиметровия бушмастер. Парчета от оръдието се разхвърчаха във въздуха като овъглени листа.

После въздухът от другата страна на „Монгол инвейдър“ се раздра, когато друга ракета се вряза в дымохода на „Уилям Шей“. Тя го удари като с гигантски чук и го наклони с десет градуса, изхвърляйки нагоре огромен фонтан от отломки и облак гъст черен дим. Но самотният бушмастер продължи да обстрелва корпуса, под който се намираше машинното отделение на „Монгол инвейдър“.

Втора ракета улучи „Тимоти Френд“. Корпусът му потрепери и от кърмата му изригнаха пламъци. Миг по-късно друга ракета се вряза в надстройката под мостика. Взривът пръсна стоманените отломки върху предната част на кораба. Катерите на бреговата охрана не бяха тежко бронирани както повечето военноморски плавателни съдове и щетите бяха сериозни. Половината от офицерите бяха долу на мостика. Катерът загуби скорост и започна да изостава зад танкера. С пламъци, бълващи от две места на корпуса, и дим — от други няколко, той се понесе безпомощен и безконтролно по водата. Още сериозни щети и взривове разтърсиха двата катера, обгръщайки ги в пламъци и дим.

Канай бе постигнал тактическо предимство.

Беше доволен, че развоят на битката е в негова полза. Той отмести поглед назад и видя, че двата по-големи катера на бреговата охрана, осакатени и превърнати в почти обгорели скелети, дрейфуваха безпомощни. Заплахата от надводни кораби беше отминала.

С полицейските хеликоптери обаче, които кръжаха на разстояние от кораба му, той все още не беше се справил. „Монгол инвейдър“ може и да приближаваше моста Верацано, но Канай беше сигурен, че който и да ръководи операцията по пресрещането, щеше да повика подкрепление от военни реактивни изстребители, преди танкерът да е стигнал и минал благополучно под моста.

Доувър огледа тялото си за рани. Лявото рамо и главата от едната му страна кървяха от срязвания от шрапнели. Опипа ухото си и установи, че парче от него висеше раздрано. Повече от безсилие, отколкото от болка, той го откъсна и го прибра в джоба си с мисълта, че някой хирург положително щеше да го пришие към ухото му покъсно. После тръгна през разбитата кормилна рубка. Мъртви и ранени мъже лежаха пръснати по палубата. Тези млади хора не заслужават подобна участ, помисли си той. Това беше битка за вътрешна икономика. Не можеше да намери обяснение за никое клане.

Катерите стояха удобни за прицел срещу съсредоточената стрелба от най-малко четири преносими системи управляеми ракети за изстрелване от рамо. Почувства как корабът загубва скорост и постепенно спираше ход. Щетите под водолинията му бяха сериозни и той потъваше.

Неспособен да прецени доколко беше засегнат „Тимоти Фърм“ от другата страна на „Монгол инвейдър“, но предполагайки най-лошото, адмирал Доувър подаде команда на единствения офицер все още на крак да насочи „Фърм“ към най-близкия бряг и да го закара в плитчините. Битката на бреговата охрана с кошмарния танкер беше приключила.

Последното хвърляне на зара, помисли си мрачно Доувър. Той взе радиостанцията и нареди на трите изстребителя F-16C от въздушната национална гвардия, които се бяха събрали и кръжаха на няколко километра, да атакуват. Инстинктивно се наведе, когато една ракета от танкера за ВПГ проблесна пред мостика и безобидно избухна във водата на няколко метра зад катера. После приклепна и се вгледа нагоре над леерното ограждане.

Смени честотата на радиото си и заговори бавно и отчетливо:

— Синьо крило, Синьо крило, тук Червена флотилия. Ако ме чувате и разбирате, щурмувайте танкера. Повтарям: щурмувайте танкера. Но, за бога, внимавайте да не улучите някой от танковете му, съдържащи газ.

— Разбрано, Червена флотилия — отговори командирът на изстребителното авиокрило. — Ще съсредоточим огъня си върху кърмовата надстройка.

— Целете се в машинното отделение под димохода — нареди Доувър. — Направете всичко възможно, за да го спрете, и то бързо, но

без да възпламените газа.

— Разбрах, Червена флотилия. Започваме атаката сега!

Командирът на авиокрилото препредаде командата на двата съпровождащи го изстребители, летящи на петстотин метра едно зад друго, а той започна да кръжи, за да наблюдава резултата от атаката и да се притече на помощ, ако самолетите пропуснат целта. Опасяваше се да не би от прекалено внимание пилотите му да улучат танковете, да стрелят по-назад в кърмата и танкерът да им се изплъзне. Оказа се, че опасенията му са били в грешна посока.

Първият пилот направи вираж и се завъртя, докато пикираше вертикално. Насочвайки изстребителя си право в машинното отделение, ниско долу под огромния дымоход на „Инвейдър“, той се прицели със системите за насочване на ракети в целта, която започваше да се скрива зад дима от горящите катери на бреговата охрана. Но само секунда преди да натисне спусъка, една ракета „повърхност-въздух“, изстреляна от танкера, взриви машината му F-16 и тя лумна като огромна буйна клада, която се пръсна като фойерверк. Кълбото от горящи отломки, в които се превърна гладкият допреди малко реактивен изстребител, се спусна стремително надолу и падна във водата.

— Оттегли се! — изкрепя командирът на втория самолет.

— Късно е! — обади се в отговор пилотът. — Аз съм в обсега на...

Той не се доизказа. Нямахше време за изплъзване, нито за прекратяване на пикирането. Нямахше време за реагиране. Друга ракета, изстреляна от танкера, улучи самолета му и той избухна във второ огнено кълбо, което също като че ли се задържа за миг във въздуха, преди да полети към очакващата го прегръдка на апатичното море, на не повече от стотина метра от водния гроб на първия F-16.

Командирът на изстребителното крило се смрази от ужас. Не можеше да повярва какво виждат очите му. Двама от най-близките му приятели, пилоти от националната гвардия, които откликнаха на молбата му за помощ, и двамата бизнесмени със семейства, в порядъка само на секунди бяха овъглени един след друг и сега лежаха сред останките от самолетите си на дъното на пристанището на Ню Йорк. Вцепенен от обрата на събитията, той седеше като парализиран и неспособен да предприеме нова атака. После обърна самолета си, за да

се отдалечи от смъртта и разрухата и пое обратно към летището на въздушната национална гвардия на Лонг Айленд.

Доувър наблюдаваше взривяването на двата изстребителя, смразен от ужас. Веднага проумя какво означаваше това. Проумяха го и всички на борда на катерите и на хеликоптерите. Загубата на пилотите беше потресаваща, но неуспялата им мисия да препречат пътя на танкера за ВПГ, преди да е навлязъл в горното пристанище, предвещаваше неминуемото бедствие.

Той изведнъж се сепна и загледа с благоговение как една от малките десетметрови спасителни лодки на бреговата охрана рязко се стрелна по водата с пълна скорост към кърмата на „Монгол инвейдър“. Екипажът, сграбчил спасителните си жилетки, се пръсна по двата борда, когато шкиперът на лодката хвана щурвала и насочи носа ѝ по прав курс към огромния танкер.

— Това е самоубийство — промълви Доувър, — чисто самоубийство, но дано бог да му е на помощ.

Огън от стрелкови оръжия бе открит от „Инвейдър“. Куршуми забулиха спасителната лодка като рояци стършели и засвистяха покрай младия мъж на щурвала. Пръските като че ли покриваха всеки сантиметър от водата около тънкия корпус от стъкло влакно. Виждаше се как младежът зад щурвала изтърсва пръските от очите си с едната ръка, а с другата държи щурвала. Малкият флаг в червено, бяло и синьо плющеше в утринния бриз.

Като видяха падналите във водата изстребители, хората на моста спряха, излязоха от колите си и се стълпиха покрай парапета, за да наблюдават разиграващата се под тях драма. Мъжете в останалите хеликоптери също заковаха погледи в спасителната лодка. Всички — и мъже, и жени — мислено подканваха шкипера на лодката да скочи зад борда, преди да се е блъснал в танкера.

— Славен акт на предизвикателството — измърмори Доувър на себе си. — Стига толкова! — провикна се той, знаейки, че никой няма да го чуе. — Напусни лодката!

Но нищо подобно не се случи. Точно когато изглеждаше, че шкиперът е на път да скочи от кабината си, градушка от куршуми го прониза в гърдите и той падна заднешком на палубата. Хиляди хора загледаха като в транс как лодката, чиито мотори продължиха да

работят, а гребните винтове разбъркваха водата във вид на пяна, се заби в голямото ляво кормило на танкера.

Не последва силна експлозия, нито дим и пламъци. Малката лодка просто се разпадна, когато се блъсна в масивното стоманено кормило. Единственото доказателство за сблъсъка беше малък облак прах и трески, които се посипаха върху водата. Огромният страшен кораб продължи по пътя си като слон, нападнат от комар, без да усеща хапането му.

Доувър се изправи, без да обръща внимание на кръвта, стичаща се от обувката му — от друга рана от шрапнел на десния му глезен. Той наблюдаваше как масивният танкер плава невъзмутимо. Носът му сочеше мястото, откъдето щеше да мине под моста.

— Мили Боже, не ни позволявай да го изпуснем сега — смънка той, обзет от страх и гняв. — Бог да ни е на помощ, ако мине под моста.

Думите едва излязоха от устата му, когато във водата под кърмата на „Монгол инвейдър“ стана експлозия. Той загледа втрещен как носът на гигантския кораб започна бавно, но неумолимо да прави завой наляво и да се отдалечава от моста. Отначало бавно, а после все по-бързо и по-бързо.

---

[1] Първите букви на Coast Guard — брегова охрана. — Б.пр. ↑

51.

— Този огромен танкер за втечен природен газ прилича на бременни жени, легнали по гръб една до друга в минерален извор — подметна Джими Флет, който стоеше зад щурвала и приближаваше подводния си съд до „Монгол инвейдър“.

— Един хеликоптер и два изстребителя F-16, превърнати в скрап само за двацет минути — измърмори Джордино, оглеждайки останките, плаващи между вълните, образувани от по-малките лодки, които се връзваха в тях. — На вид той дори изглежда повече смъртоносен, отколкото грозен.

— Те вече изобщо няма да могат да го спрат — обади се Пит, като гледаше през бинокъл грамадния кораб, който плаваше неотклонно към Манхатън и срещата си с кошмарната разруха.

— Вече е на около хиляда метра от моста — прецени Флет. — Това ни предоставя достатъчно време да го пресрещнем, да се потопим и да атакуваме гребните винтове и кормилата му.

От гледна точка на Джордино това положение висеше на косъм.

— Ще имаме време само за един подстъп. Изпуснем ли момента, няма да успеем да направим кръг и да подходим отново към него. Скоростта му е много висока. Няма да можем да излезем на повърхността, да го изпреварим и пак да се потопим за втори опит, тъй като дотогава той отдавна ще е минал под моста.

Пит го погледна и каза с усмивка:

— В такъв случай просто ще трябва да успеем от първия път, нали?

„Корал уондърър“ се плъзгаше по вълните като гладък, плосък камък, хвърлен от отличен дискохвъргач. Пит насочи бинокъла си към горящите катери на бреговата охрана. „Уилям Шей“ плъзеше към брега на Бруклин, „Тимоти Фърм“ се накланяше и потъваше откъм кърмата. По-малкият спасителен катер на бреговата охрана се бе върнал, за да докара още хора за установяване на щетите. Пожарните кораби на Ню Йорк също се включиха в операцията и маркучите им обливаха със струи вода горящите секции на корабите. Ето случай, когато хрътките

бяха победени с леснина от мечка гризли, направи мислено сравнението Пит. Безкрайно съжаляваше, че не бяха дошли по-рано, за да попречат на това бедствие.

Той самонадеяно вдъхна оптимизъм на Джордино, но дълбоко в себе си чувстваше смразяващия го страх от провала. Беше твърдо решен да попречи на „Монгол инвейдър“ да доближи горното пристанище, дори това да костваше живота му и живота на Джордино и Флет.

Беше късно да се връщат. Този момент отмина. Тревогата и несигурността бяха останали далече назад. Той беше повече от сигурен, че Оно Канай е на борда на танкера. Пит имаше да си разчиства сметки с него и самата мисъл го изпълни с нарастваща ярост.

Той огледа разбитата и надупчена от снаряди кормилна рубка на „Инвейдър“, но не видя хора в нея. Корпусът под димохода имаше повече дупки от тези на решето, но те бяха малки и щетите изглеждаха незначителни.

Стори му се, че на „Корал уондърър“ е нужен половин човешки живот, за да намали разстоянието между двата плавателни съда. На двеста метра вдясно от носовата част на танкера Флет увеличи горивната смес и включи помпите на баластния танк. Много по-бързо, отколкото си бе представял, луксозната подводница се спусна под водата гладко, сякаш бе насочвана от гигантска ръка. След като се потопиха, Флет отвори още дроселната клапа и „Корал уондърър“ запори водата със скорост, по-висока от предвидената от конструкторите ѝ. Оттук нататък място за грешки не биваше да има.

Джордино стоеше на мостика при Флет, а Пит слезе в главната кабина и тръгна към носа и големия му илюминатор. Разположи се удобно на кожен диван и взе телефона, вграден в едната странична облегалка.

— Имаме ли връзка? — попита той.

— Чуваме те по високоговорителя — отвърна Джордино.

Флет предаде показанията:

— Сто и петдесет метра и се приближаваме.

— Видимостта е по-малко от дванайсет метра — докладва Пит.
— Следете зорко радиолокатора.

— Имаме компютърно изображение на кораба по време на плаване — каза Джордино. — Ще те уведомя към коя секция от

корпуса се насочваме.

Изминаха три мъчителни минути, докато Флет отчиташе гласно намаляващото разстояние.

— Сто метра — уведоми той Пит. — Сянката му започва да се показва на повърхността.

Пит чу тупкането на двигателите на „Монгол инвейдър“ и почувства силното раздвижване на водата под кила му. Той се вгледа в зеления мрак и едва различи бялата пяна, която се плъзгаше покрай корпуса му. И малко след това листовите на обшивката му изплуваха от мрачината, на десетина метра напред и три метра нагоре.

— Стигнахме го! — извика той остро.

Флет мигом измени посоката на гребните винтове и спря „Уондърър“, преди да се блъсне в „Инвейдър“.

— Спусни ни с още три метра, Джими.

— Спускам се с три метра — потвърди Флет и постави „Корал уондърър“ на курс право под десния борд на „Монгол инвейдър“.

За Пит, седнал в носовата кабина за наблюдение, гледката на огромния корпус, който се плъзгаше над подводницата като топъл сух вятър, духащ от Скалистите планини, беше неземна — едно огромно механично чудовище без собствен мозък. Тупкането на винтовете се чуваше като далечен пулс, но скоро се увеличи до гръмкия шум на вършачка. Нещо привлече погледа му — беше голямо тяло, издадено от дъното на корпуса близо до кила. После обаче го изгуби от поглед.

Пит беше нещо като продължение на погледа на Флет. Само той можеше да съобщи веднага, когато бронзовите гребни винтове се покажеха. Движението на огромния кораб през водата замъгляваше видимостта му. Той се измести напред и се просна по корем на килима, с лице на около два сантиметра от илюминатора, напругайки се да види през пяната и зелената водна завеса магнитния заряд от взривно вещество в единия край на гредата, стърчаща от носа на „Уондърър“, но развълнуваната вода му пречеше.

— Готов ли си, Джими?

— Само кажи кога — отвърна Флет с глас, плътен като камък.

— Ще видиш десния винт само три секунди след като той се появи в моето полезрение.

Нищо повече не бе казано, а междувременно напрежението нарастваше. Умът и тялото на Пит бяха изпънати като струни на

банджо, кокалчетата на ръцете му побеляха като слонова кост, докато стискаше телефонната слушалка на сантиметър от устата си. После зелената завеса се разтвори във вид на бял взрив от въздушни мехурчета.

— Сега! — изкрещя Пит.

Флет реагира светкавично, като избута напред лоста за дроселите и веднага щом чу рязък шум от предната част на подводницата, го дръпна обратно назад, молейки се времето да му стигне.

Пит можеше само да наблюдава безпомощен и изложен на опасност, когато магнитният заряд се блъсна в стоманените листи на корпуса и се задържа за миг, преди Флет да приведе гребните винтове в реверсивно положение с пълна скорост. Масивната перка започна да се върти като излязла от контрол вятърна мелница, биейки водата на залива във вид на искряща пяна.

От командния мостик Джордино и Флет гледаха като опиянени как гигантските перки на танкера бият към тях. За част от минутата те бяха сигурни, че няма да се измъкнат навреме, че перките ще посекаат луксозната подводна лодка на парчета заедно с телата им. Но в последните секунди дизелите на „Корал уондърър“ изреваха и гребните й винтове загребах водата с бясна скорост. Тя отскочи назад, когато гребните винтове на танкера, с диаметър петнайсет метра, минаха на половин метър покрай носовия илюминатор и разклатиха подводната яхта както торнадо дърво.

Легнал на пода и вкопчил ръце в парапета на кръглата стълба за по-голяма опора, Пит виждаше през илюминатора водовъртежа от разбунена вода заедно с оглушителното барабанене на въртящите се перки. Само трийсет секунди по-късно яхтата престана да се клатушка, водата в килватера на „Монгол инвейдър“ се успокои и тупкането на винтовете започна да заглъхва.

— Сега е моментът, Ал — каза Пит и се изправи на крака.

— Мислиш, че сме достатъчно далече ли?

— Ако тази лодка е построена да издържи на водното налягане на дълбочина триста метра, тя може да поеме напрежението от детонацията от разстояние сто метра.

Джордино хвана устройството за далечно командване с двете ръце и отмести едно мъничко лостче. Проехтя силен тъп звук, подсилен от акустиката през водата. Това беше последвано от силна

вълна, която се блъсна в „Корал уондърър“ със силата на шестметрова вълна и се разби, след което се стопи и водата наоколо отново се успокои.

Пит подаде глава над палубата през горната част на стълбата.

— Приблужи ни, Джим, за да видим дали сме се справили добре.
— Той се обърна към Джордино. — Веднага щом излезем на повърхността, трябва да монтираме още един заряд.

Макар да не разбра източника на приглушената подводна експлозия, адмирал Доувър почувства мимолетно облекчение, като видя как „Монгол инвейдър“ започна да се отдалечава от водния канал и, описвайки широк завой, се обърна обратно по посока на пътя, откъдето беше дошъл. Той не можеше да знае, че това се дължеше на Пит и Джордино, които се намираха на борда на подводница. Онези на борда на „Уилям Шей“, които не бяха ранени, нямаха време да обърнат внимание на необичайния плавателен съд, преди той да се спусне под вода и да нанесе удар с магнитния заряд от взривно вещество точно пред десния гребен винт на „Монгол инвейдър“. Взривът бе отворил двуметрова дупка в корпуса, под основата на гребния вал, и го бе разцепил, а кормилната машина, вече повредена от героичното самоубийство на моряка от бреговата охрана, бе изкривена на четирийсет и пет градуса наляво.

Гребният винт се бе килнал надолу и едва се държеше на разцепения вал, а големият турбинен двигател в машинното отделение рязко утрои оборотите си и заработи извън контрол, преди главният механик да успее да го изключи.

С все още въртящ се на пълен ход ляв гребен винт и със силно повреден десен, носът на кораба бавно, но неотклонно се завърташе по обратния курс, който или щеше да го върне в открито море, или да го върти в кръг.

Най-страшното бе предотвратено, помисли си Доувър. Но дали лудият, командващ танкера за ВПГ, щеше да доведе все пак плана си докрай и щеше да взриви кораба, знаейки, че все още може да причини огромен брой жертви и щети за милиарди долари.

Доувър се бе приготвил за катастрофа, след като изгуби битката, но сега, когато стана внезапно чудо, той се помоли масовата разруха да

бъде предотвратена.

Ако адмирал Доувър се изненада, като видя как грамадният танкер изведнъж промени курса си в обратна посока, то Оно Канай направо онемя от пълно объркване. Макар да бе почувствал и чул взрива дълбоко под кърмата на „Монгол инвейдър“, той не се бе обезпокоил, тъй като никой плавателен съд или самолет в радиус от двайсет мили нямаше да се осмели да го нападне. После обаче, когато корабът му започна непредвидено да се завърта, той изкрещя по телефона в машинното:

— Върни се на предишния курс! Не виждаш ли, че се въртим!

— Изгубихме десния винт от някакъв взрив — отвърна главният механик с ясно доловима тревога в гласа. — Преди да успея да изключа левия двигател, винтът му започна да върти кораба.

— Компенсирайте с перата! — нареди Канай.

— Невъзможно е. Преди това нещо се удари в лявото перо, някаква корабна отломка може би, и го изметна и това доведе до неконтролируемото ни въртене.

— Какви ги приказваш? — попита Канай, започвайки да чувства за първи път, че губи самообладание.

Думите в отговор прозвучаха твърдо и бездушно:

— Или ще продължим да се въртим в кръг, или ще спрем и легнем на дрейф. Истината е, че наникъде няма да вървим.

Това беше краят на пътя, но Канай все още отказваше да приеме поражението.

— Твърде близо сме до целта, за да се предадем. Минем ли веднъж под моста, никой не може да ни спре.

— Аз пък ти казвам, че с дясно перо, изкривено под четирийсет и пет градуса наляво, и с десен винт, неизползваем поради счупения му вал, колкото по-бързо напуснем тази консерва с газ, толкова по-добре.

Канай разбра, че е безполезно да спори с главния си механик. Той вдигна глава към големия мост. Видя как висящата магистрала започва да се отдалечава. По-малко от сто метра ги деляха от успеха и пълния провал, когато загадъчният взрив отклони „Монгол инвейдър“ от пътя му. Беше стигнал толкова близо, с толкова много преимущества

— не му се вярваше, че триумфът бе грабнат от ръцете му в началото на края.

Погледът му пробяга върху водата. И тогава видя, че някаква частна яхта плава в килватера на „Инвейдър“. Много странен вид има, помисли си той и тъкмо понечи да се обърне и да си върви, яхтата неочаквано изчезна под вълните. Мигом разбра какво става и се изпълни с ярост.

— Браво, Джими — каза Пит на шкипера на яхтата. — Отклонихме го от пътя. А сега дай да изпратим ония грамадни кълба с газ на дъното.

— Надявам се ония зверове там да не възпламенят зарядите — отвърна Флет, докато боравеше с приборите, за да подготви „Корал уондърър“ за поредния удар в танкера. Ако в ума на стария моряк мина някаква мисъл на колебание, то по лицето му не пролича. Дори напротив, той изглеждаше така, сякаш се радваше за първи път от години насам.

„Уондърър“ се плъзгаше през водата като риба. Флет като че ли се беше успокоил вече, когато му стана ясно, че може и да не повредят ценната му лодка. Той съсредоточи поглед в екрана на радиолокатора и системата за глобално позициониране, за да поддържа прав курс към „Инвейдър“.

— Къде искаш да го ударя? — попита той Пит.

— Под машинното, в левия борд на кърмата, но внимавай да не причиниш взрив в корпуса под един от ония танкове. Ние сложихме заряд доста напред и целият кораб може да се взриви заедно с всекиго в радиус от две мили.

— Ами третият ни и последен заряд?

— На същото място, само че на десния борд. Ако можем да направим две големи дупки в кърмата му, той ще се спусне под водата бързо, тъй като няма дълбоко газене.

Джордино заговори със странен израз на задоволство:

— След като няма гребни винтове, с които да се състезава, този набег трябва да бъде фасулска работа в сравнение с предишния.

— Рано е да слагаш тигана на печката — предупреди го Пит, както бе правил и друг път. — Рибата е още в морето.

52.

— Джон Милтън Хей е казал: „Най-щастлив е онзи, който знае точно кога да стане и си тръгне“ — цитира Джими Флет, когато една ракета, изстреляна от „Монгол инвейдър“, мина на косъм от подводната командна кабина и се взриви във водата на по-малко от три метра зад кърмата. — Може би няма да е лошо да се вслушаме в съвета му.

— Те ни атакуват — отбеляза Пит.

— Сигурно са полудели, когато са разбрали, че ние сме тези, които потрошихме кораба им — подметна Джордино.

— Танкерът изглежда като мъртъв.

— Ако екипажът му от плъхове напуска кораба — продължи Джордино, когато водата се надигна над челното стъкло, — защо не виждам да се спускат спасителни лодки.

В мига, когато водата се затвори над покрива на кабината и „Корал уондърър“ се скри от погледите на онези на борда на танкера, Флет пое с пълен напред и направи остър завой надясно. И не закъсна дори със секунда. Чу се ясен шум и луксозната подводница се разтресе, когато друга ракета се удари във водата и избухна точно там, където щяха да се намират, ако Флет не беше извършил бързата маневра.

Той се изправи и насочи носа на прав курс към левия борт на осакатения танкер. Още една ракета избухна, но много по-далече от подводната лодка. Вайпърите пропуснаха възможността да разбият неприятеля си. Сега „Уондърър“ беше забулен от водата и невидим за мъжете на борда на танкера. И най-малкия килватер, който оставяха гребните ѝ винтове, почти се стопи за времето, за което тя стигна до повърхността.

Пит се върна на мястото си зад наблюдателния илюминатор на носа и застана отново на пост. Сега, когато грамадният кораб дрейфуваше, атаката срещу него нямаше да е сложна или рискована както първата. Сигурно вайпърите се готвят да избягат, помисли си той. Но къде? Те не бяха спуснали лодки. Не можеха да се измъкнат с

плуване. И тогава нещо, което му бе минало през ума по-рано, вече се оформи по-ясно.

Сега не беше време да обмисля варианти. Трябваше да съсредоточи всяка клетка от мозъка си, да фокусира погледа си и да бъде готов да предупреди отново Флет... и в този миг гигантският корпус изскочи пред илюминатора. Този път беше по-лесно, Флет не скъси разстоянието между двата плавателни съда с пълна скорост както преди; подводницата приближаваше неподвижен кораб и не беше нужно да се пази от винтовете му.

Една минута, две и Пит видя корпусът да изпълва илюминатора.

— До него сме, Джими!

Флет сръчно реверсира двигателите, за да намали скоростта, и се извъртя успоредно на корпуса. Като проява на мореплавателско умение той доближи подводницата на не повече от метър и осемдесет от борда на танкера. После увеличи скоростта, движейки се към кърмовата секция, където се намираше машинното отделение.

В командната кабина Джордино наблюдаваше напрегнато екрана на компютризираната подводна радиолокаторна система. Той бавно вдигна ръка, после я размаха.

— Още девет метра и стигаме.

Флет покорно направи завой, като използва реверсивните механизми, за да насочи носа на лодката и заряда в края на металния прът в корпусните листове на „Инвейдър“ срещу уязвимото машинно отделение.

Магнитният заряд издрънча в корпуса и луксозният подводен съд мигом се изтегли назад. Когато стигна безопасна зона, Джордино подметна захилен:

— Още веднъж с най-топли чувства — и натисна детонаторния бутон. Пореден глух гръм проехтя през водата, докато „Уондърър“ се отърсваше от вълната на налягането.

— Това се казва смъртоносен взрив — отбеляза Флет. — С този високо усъвършенстван взривен материал, който сте донесли, в корпуса му трябва да е зейнала дупка, по-голяма от всяка друга, която военноморско торпедо би отворило.

Пит влезе в командната кабина.

— Джими, предполагам, че имаш безопасна аварийна камера.

Флет кимна.

— Разбира се. Международното морско право изисква от всички пътнически подводни съдове да имат такава.

— А имаш ли водолазна екипировка на борда си?

— Имам — потвърди Флет, — и то четири комплекта за пътниците, които искат да се гмуркат от лодката.

Пит погледна Джордино.

— Ал, какво ще кажеш, ако двамата с теб се понамокрим?

— Тъкмо щях да ти предложа същото — отвърна Джордино така, сякаш само това чакаше. — По-добре да презаредим металния прът под водата, отколкото да рискуваме да си натрапим някоя ракета.

Двамата не загубиха време в обличане на мокрите водолазни костюми. Решиха, че всяка минута им е разчетена и че ще могат да издържат на студената вода само по къси панталони за времето, необходимо да поставят третия взривен заряд в края на пръта. Минавайки през шлюза, който беше достатъчно широк, за да побере двама души, те закрепиха заряда с взривно вещество и се върнаха на борда за по-малко от седем минути с вкочанени от ледената вода тела.

Още щом влязоха в шлюза, Флет предприе последен удар с „Корал уондърър“. Преди Пит и Джордино да се появят в командната кабина, шкиперът беше забил заряда в корпуса и се оттегляше назад.

Пит постави ръка на рамото му.

— Добре се справи, Джими.

Флет се усмихна.

— Не съм от хората, които се разтакават.

Джордино разтърка мокрото си тяло с хавлиена кърпа и седна на един стол, както беше по късите си панталони. После, преди да се преоблече, взе устройството за далечно командване и след команда на Флет натисна лостчето, което детонира заряда и взриви нова голяма дупка в кърмовия корпус на „Монгол инвейдър“.

— Дали да се подадем на повърхността, за да видим резултата от работата си? — обърна се Флет към Пит.

— Не още. Първо искам да проуча нещо.

Палубата на ходовата рубка се наклони, когато вторият заряд избухна и причини второ зейнало пространство в корпуса на танкера. Взривът като че ли стана точно под краката на Канай. Кърмовата

надстройка потрепери. Всички, които наблюдаваха танкера от брега, от плавателните съдове и от моста, видяха ясно как носовата му част започна да се вирва нагоре от водата.

Канай си беше помислил, че те ще могат да оцелеят след първия взрив и по някакъв начин щяха да насочат кораба обратно към пролива. Но това беше само пожелателна мисъл. Следващата експлозия предопредели съдбата на танкера. „Монгол инвейдър“ отиваше на дъното на долния залив, дълбок шейсет метра. Канай седна на стол на мостика и попи с хавлиена кърпа кръвта, която се стичаше в очите му от челото, където парче стъкло от ветроотбойника бе отнесло кожата до костта му.

Шумът от двигателите беше спрял преди минути. Той можеше само да се пита дали главният му механик е избягал от машинното, преди двата взрива да отприщят тонове вода вътре. Огледа мостика, който изглеждаше така, сякаш през него бе минало стадо полудели говеда. Притискайки кърпата в челото си, той стана, отиде до един шкаф, отвори го и започна да оглежда таблото с превключватели. Нагласи таймера за дващест минути със замъглено съзнание, без да взима предвид вероятността, че корабът може да потъне, преди зарядите под огромните танкове с газ пропан да се взривят. После премести ключа за детонаторите на положение ВКЛЮЧЕНО.

Хармън Кери слезе от задбордната стълба. От пет-шест рани по тялото му струеше кръв, но това като че ли не му правеше впечатление. Очите му бяха изцъклени и той с мъка се опитваше да си поеме въздух, сякаш се бе преуморил. Подпря се на една преграда, за да успокои дишането си.

— Защо не взе асансьора? — попита го Канай, сякаш не виждаше безредието наоколо.

— Той се повреди и излезе от строя — отвърна задъхан Кери. — Трябваше да изкача десет реда стъпала. Кабел беше излязъл от една задвижваща ролка, но аз го поправих. Мисля, че ще може да ни свали до долната палуба, ако се спуснем бавно.

— Трябваше да идеш направо в аварийната подводница.

— Няма да напусна кораба без тебе.

— Признателен съм за лоялността ти.

— Постави ли зарядите?

— Да, и ги нагласих за след дващест минути.

— Ще бъдем късметлии, ако успеем да се отдалечим на безопасно разстояние — каза Кери, забелязвайки тревогата от поражението в профила на Канай. Той приличаше на човек, който е бил измамен на покер. — Време е да се махаме оттук.

В този момент почувстваха разклащане и палубата се наклони назад.

— Хората измъкнаха ли се? — попита Канай.

— Доколкото знам, всички напуснаха постовете си и се отправиха към подводницата.

— Тук няма какво повече да правим.

Канай хвърли още един последен поглед към жертвите. Сред тях имаше един ранен, който още дишаше, но Канай набързо го отписа и прескачайки го, се запъти към асансьора. Когато влезе вътре, хвърли последен поглед и на таблото с таймера за зарядите. Червените цифри на дигиталния часовник отброяваха в низходящ ред времето за детонация. Поне мисията нямаше да бъде изцяло провалена. Няколко жертви и щети бяха повече, отколкото нищо, помисли си той извратено.

Кери натисна бутона за най-долната палуба, след като вратата на асансьора се затвори, и се надяваше на най-доброто. Асансьорът потрепери и подскочи, но започна да се спуска бавно и спря в най-широката дънна част, точно над кила.

Докато вървяха към отворения люк на спасителната подводница, която стърчеше от водно уплътнение в корпуса, нахлуващата вода стигна до коленете им, а освен това трябваше да се приведат напред, за да компенсират все по-стръмния наклон на потъващия кораб.

Главният механик ги чакаше, плувнал в пот и машинно масло.

— Хайде, побързайте, иначе подводницата ще се наводни. Корабът потъва, и то много бързо.

Канай последен се спусна през люка в главната пътническа кабина. Шестима мъже, трима от които ранени, седяха един срещу друг — единствените останали от цялата група вайпъри.

След като затвори люка, Канай влезе в командната кабина заедно с главния механик, който седна до него и включи батерийните комутатори.

Над тях се чуваше как „Монгол инвейдър“ стене и вие под натиска на огромното налягане, докато носът му се повдигаше във

въздуха. Минути му оставаха, преди да се плъзне към дъното с кърмата надолу.

Канай тъкмо понечи да включи двигателите, когато погледът му улови през балонообразното челно стъкло странен на вид плавателен съд, който се приближаваше откъм мътната вода пред тях. Отначало предположи, че това е частна яхта, попаднала в битката и сега потъва, но после разпозна в нея същия съд, който бе видял по-рано да се спуска под вълните. Докато съдът се приближаваше, Канай видя дълъг метален прът, който стърчеше от носа и сочеше нагоре към корпуса на танкера. Твърде късно той разкри целта на загадъчната подводна лодка.

Тя се стрелна напред и металният прът се заби в механизма, който закрепваше спасителната подводница за дъното на корпуса, като сполучливо откърти приспособлението му за освобождаване от танкера. Лицето на Канай се втвърди като гипсова маска на смъртта. Той бързо натисна ръчката на приспособлението. Но тя не помръдна и не отдели подводницата от люлката, окачена за дъното на корпуса.

— Защо не се спускаме? — изкрещя главният механик на ръба на ужаса. — За бога, човече, побързай, преди корабът да е потънал върху главите ни!

Докато Канай се преборваше с всички сили с ръчката на освобождаващия механизъм, той не сваляше поглед от зеленото водно пространство, където подводницата беше увиснала, точно отгатык заобления ръб на корпуса. За негов нарастващ ужас той разпозна мъжа, седнал зад големия носов илюминатор на подводния съд. Тъй като през илюминатора водата увеличаваше лицето му, той различи зелените очи, черната коса и сатанинската му усмивка.

— Пит?! — ахна от изумление Канай.

Пит гледаше Канай с мрачно любопитство. Силен грохот се разнесе, когато кърмата на потъващия танкер за ВПГ се удари в дъното под остър ъгъл и вдигна огромен облак дънна утайка. Останалата част от корпуса също започна бавно да се спуска и само след няколко метра спасителната подводница щеше да бъде забита в тинята от колосалната тежест над нея.

Ужасът по лицето на Канай изведнъж премина в силен гняв. Той размаха юмруци към Пит, когато големият корпус започна да притиска спасителната подводница в дънната утайка. Пит трябваше да се оттегли, преди да е станало късно. Той се усмихна до уши, разкривайки всичките си зъби, и помахаше за сбогом, когато Джими Флет измести „Корал уондърър“ назад, за да не бъде погребана и тя под утайката.

После спасителната подводница, заедно с неколцината оцелели вайпъри, изчезна във водовъртеж от кална вода и бе заровена завинаги под разбития „Монгол инвейдър“.

Канай умря, премазан от ужаса на пълния мрак, без изобщо да разбере, че зарядите с взривно вещество под огромните танкове с газ не успяха да избухнат. Той умря, без да разбере също, че един снаряд, изстрелян от едно от 25-милиметровите носови оръдия на катера на бреговата охрана „Тимоти Фърм“ в кормилната рубка на танкера, сръза главния проводник, свързан с детонаторите.

Героичната битка на моряците от бреговата охрана не беше напразна.

ПЕТА ЧАСТ
ПЪЛЕН КРЪГ

53.

12 август 2003 г.

Амиен, Франция

Сребристокзеленият ролс-ройс се движеше безшумно и величествено из френския град Амиен. Разположено в долината на Сома, на север от Париж, първоначално селището съществувало дълго преди римляните да се установят в района. Векове наред между келти и римски легиони се водили битки в града и около него по време на Наполеоновите войни, както и през двете световни войни, когато градът бил окупиран от германците.

Ролс-ройсът мина покрай великолепната катедрала, чийто строеж започнал през 1220 и завършил през 1270 година. Стените в римски и келтски стилове включваха остъклена в розово фасада, опасваща богато украсени галерии с три портални врати и две кули. Колата продължи покрай воден път, където фермери продаваха плодове и зеленчуци, собствено производство, от малки лодки по река Сома.

Сейнт Джулиан Пърлмутър не пътуваше със „сврадливата сбирщина“, както наричаше той обикновените хора. Мразеше самолетите и летищата и предпочиташе да пътува с кораб, за да може да вземе със себе си и красивия си ролс-ройс Силвър Дон, 1955 година, и шофьора си Хюго Мълхоланд.

Като излезе от старата част на Амиен, Мълхоланд отби колата по малък тесен път и след около километър и половина спря пред желязна врата между високи, обрасли с пълзящо растение стени. Натисна бутон на домофона и каза нещо. Не се чу глас в отговор, но вратата започна бавно да се отваря. Хюго подкара по чакълестата пътека, виеща се около голяма френска извънградска къща.

Той слезе от колата и задържа отворена задната врата за Пърлмутър, който измъкна огромното си туловище от задната седалка и се заизкачва, подпирайки се на бастун, по стъпалата към предния вход. Малко след като дръпна веригата на звънеца, вратата със стъклени прозорци, гравирани с ветроходни кораби, отвори висок, слаб мъж с тясно, хубаво лице под гъста, сресана назад грива от бяла коса.

Той погледна Пърлмутър с меките си сини очи и се поклони изискано, докато протягаше ръка.

— Мосю Пърлмутър, аз съм Пол Ереу.

— Доктор Ереу — Пърлмутър стисна в огромната си лапа крехката ръка на Ереу, — за мен е чест да се запозная с вас, уважаемия президент на „Общество на Жул Верн“.

— За мен пък е чест да посрещна такъв забележителен историк в дома на Мосю Верн.

— И то какъв красив дом.

Ереу поведе Пърлмутър по дълъг коридор към просторна библиотека, съдържаща над десет хиляди тома.

— Тук е всичко, което е писал Жул Верн, и всичко, което е писано за него до смъртта му. А онова, което е писано за него след това, се намира в друга стая.

Пърлмутър се направи, че е много впечатлен. Но въпреки че библиотеката беше изключително голяма, тя все пак се равняваше на по-малко от една трета от размерите на личната библиотека на Пърлмутър, съдържаща колекцията му от книги за морската история. Той се приближи до една секция, където бяха подредени подвързани ръкописи, но не се протегна и не докосна нито един от тях.

— Това непубликувани материали ли са?

— Познахте. Да, това са ръкописи, част от които са недовършени, а останалите не е смятал, че си заслужава да бъдат издадени — и Ереу посочи голям, мек диван пред широк панорамен прозорец с изглед към пищна градина. — Моля, седнете. Да ви предложи кафе или чай?

— Кафе ще ми дойде добре.

Ереу поръча по интеркома, после седна срещу Пърлмутър.

— Е, Сейнт Джулиан... Може ли да ви наричам с малкото ви име?

— Разбира се. Макар да се видяхме очи в очи само преди няколко минути, ние всъщност се познаваме отдавна.

— Кажете ми, с какво мога да помогна за изследванията ти?

Пърлмутър завъртя бастуна си пред разкрячените си колене.

— Ще ми се да се поровя в проучванията на Верн върху капитан Немо и „Наутилус“.

— Имаш предвид, разбира се, „Двайсет хиляди левги под водата“.

— Не, само капитан Немо и подводницата му.

— Немо и подводницата му са най-великите творения на въображението на Верн.

— Ами ако не са само творения на въображението?

Ереу го погледна учуден.

— Опасявам се, че не те разбирам.

— Имаме един приятел, който смята, че Верн не е сътворил Немо от фантазията си. Използвал е жив прототип.

Изражението на Ереу остана същото, но Пърлмутър забеляза леко потрепване в сините му очи.

— Съжалявам, но не мога да ти помогна в подобна теория.

— Не можеш или не искаш? — попита го Пърлмутър с тон, граничещ с грубостта, но едновременно с това се усмихна покровителствено.

Сянка на неудоволствие премина по лицето на Ереу.

— Ти не си единственият, който идва тук с подобно странно предположение.

— Нелепо ли ти звучи? Да, но в същото време е и любопитно.

— Как да ти помогна, стари приятелю?

— Като ми разрешиш да се поровя из тези архиви.

Ереу се отпусна, сякаш бе спечелил изгодна сделка.

— Моля, считай библиотеката за своя.

— Още един въпрос: може ли шофьорът ми да остане да ми помага? Не съм в състояние да се катеря по стълби, за да стигам до книгите на най-горните лавици.

— Разбира се. Сигурен съм, че може да му се има доверие. Но ти ще си отговорен, ако стане нещо нередно.

Еlegantен начин за намекване за повреда или кражба на книга или ръкопис, помисли си Пърлмутър.

— То се знае, Пол. Обещавам, че ще бъда много внимателен.

— В такъв случай те оставям. Ако имаш въпроси, аз съм горе в кабинета си.

— Имам още един.

— Да?

— Кой е класифицирал книгите по лавиците?

Ереу се усмихна.

— Как кой, мосю Верн! Всяка книга, ръкопис и папка си стои там, където я е поставил той, преди да почине. Естествено, мнозина идват тук да проучват като теб и аз на всекиго казвам, че всеки материал трябва да бъде връщан на мястото, откъдето е бил взет.

— Много интересно — каза Пърлмутър. — Това, че всичко е останало на мястото си в продължение на деветдесет и осем години, е нещо, за което си струва да се размисли човек.

Щом Ереу затвори вратата, Мълхоланд погледна Пърлмутър с предпазлив поглед.

— Обърна ли внимание на реакцията му, когато ти подчерта, че Немо и „Наутилус“ всъщност са съществували?

— Да, това като че извади от равновесие доктор Ереу. Мога само да се питам какво, ако има такава, крие той.

Шофьорът на Пърлмутър, Хюго Мълхоланд, беше сериозен на вид човек с тъжни очи и плешива глава.

— Реши ли вече откъде ще започнеш? — попита той. — Вече цял час седиш и гледаш книгите, без да си извадил нито една.

— Търпение, Хюго — отвърна меко Пърлмутър. — Онова, което търсим, не се намира на явно място, иначе другите изследователи щяха да са го открили отдавна.

— От всичко, което съм чел за него се разбира, че Верн е бил сложен човек.

— Чак сложен или непременно брилянтен, не, но е имал силно развито въображение. Знаеш, той е бащата на научната фантастика. Той е поставил началото ѝ.

— Ами Х. Дж. Уелс?

— Той написва „Машината на времето“ чак трийсет години след написаната от Верн „Пет седмици в балон“. — Пърлмутър се измести на дивана и продължи да оглежда лавиците с книги. За човек на неговата възраст той имаше удивително силно зрение. Оптиците винаги му се удивляваха. От средата на стаята той можеше да прочете почти всяко заглавие на гръбчетата на книгите, стига да не бяха изтрити или с много дребен шрифт. Погледът му престана да се

задържа върху книгите или неиздадените ръкописи. Интересът му беше насочен повече към доста голямото количество бележници.

— Значи смяташ, че Верн е имал идея, върху която е построил „Двайсет хиляди левги под водата“ — каза Мълхоланд, като отпи глътка кафе, което Ереу лично им бе поднесъл в библиотеката по-рано.

— Верн е обичал морето. Отраснал край пристанището на Нант, веднъж избягал да работи на малък ветроходен кораб, но баща му го открил и го върнал вкъщи. Брат му Пол служил във френските военноморски сили, а Верн не можел да се насити на морето. След като се замогнал, той купил няколко яхти и преплавал всички морета в Европа. Като младеж той описал едно пътешествие, което извършил на най-големия презокеански лайнер за времето си „Грейт ийстърн“. Имам чувството, че именно на това плаване се е случило нещо, което е въодушевило Верн да напише „Двайсет хиляди левги...“.

— Ако Немо наистина е съществувал през шейсетте години на деветнайсети век, откъде е натрупал научни знания, за да построи подводница сто години напред във времето си?

— Тъкмо това искам да открия. По някакъв начин доктор Елмор Еган е знаел тази история. Откъде обаче, това остава загадка.

— Знае ли се какво се е случило с капитан Немо? — попита Мълхоланд.

— Верн е написал книгата „Тайнственият остров“ шест години след издаването на „Двайсет хиляди левги под водата“. В „Тайнственият остров“ група корабкрушенци се настаняват на безлюден остров, където пирати не им дават мира. Загадъчно невидим покровител доставял храна и припаси за заселниците. Той също така убил пиратите, които нападнали селището. В края на книгата заселниците биват поведени към тунел, водещ към наводнена пещера в сърцето на вулкана на острова. Те намират „Наутилус“ и капитан Немо, който е на смъртно легло. Той ги предупреждава, че вулканът е на път да изригне. Те избягали навреме, тъй като островът се саморазрушил, като затрупал капитан Немо и прословутото му творение завинаги.

— Странно е, че на Верн му е било нужно толкова дълго време, за да напише края на историята.

Пърлмутър сви рамене.

— Кой може да каже какво му се е въртяло в ума, освен ако едва след години не е получил вест за смъртта на истинския Немо.

Хюго се обърна на триста и шейсет градуса, оглеждайки лавиците с книги.

— И така, коя игла в купата сено държи ключа?

— Можем да елиминираме книгите. Всичко публикувано е достъпно за всеки да го гледа и чете. Можем да подминем и ръкописите. Те без съмнение вече са били преглеждани от всеки, който събира сведения за Верн. Остават ни бележниците. Но и те до един са изследвани и внимателно изчетени от изследователите на Верн.

— Тогава какво друго ни остава? — попита Мълхоланд.

— Там, където никой друг не е проучвал — отвърна замислен Пърлмутър.

— А то е...?

— Жул Верн не е бил от хората, които ще крият тайни на очебийни места. Като повечето добри писатели на фантастика, той е имал изкривен и дяволски ум. Къде би скрил нещо в библиотека, което не искаш хората да го намерят поне сто години, стари ми приятелю?

— Струва ми се, че искаш да елиминираш всеки лист хартия, печатан или изписан на ръка.

— Точно така! — прогърмя гласът на Пърлмутър. — Тайното място не е част от книгите или лавиците.

— А по-скоро тайно отделение в камината — предположи Мълхоланд, оглеждайки камъните около полицата над камината. — То би останало най-постоянно.

— Подценяваш Верн. Той е имал невероятно силно въображение. Тайните ниши в камините са описани в много загадъчни истории.

— Тогава в някоя мебел или на гърба на картина на стената?

— Мебелите и картините не са трайно място. Те могат да бъдат премествани или заменяни с нови. Помисли за нещо, което остава завинаги.

Мълхоланд се замисли. После суровото му лице леко просветна и той погледна надолу.

— Подът!

— Махни килимите и ги метни върху дивана — каза му Пърлмутър. — Изучи внимателно процепите между дъските. Вглежай

се за малки вдлъбнатини в краищата на дъските, където са били откъртвани по-рано.

Мълхоланд остана на четири крака близо половин час, като внимателно оглеждаше всяка дъска на пода. После изведнъж вдигна глава, захили се и измъкна малка монета от джоба си. Пъхна я между краищата на две дъски и повдигна с нея едната от тях.

— Еврика! — възкликна той възбуден.

Въодушевен достатъчно, за да сгъне огромното си тяло до пода, Пърлмутър легна странично и се вгледа в процепа под дъската. Вътре имаше кожена кесийка. Той внимателно я хвана с палеца и показалеца си и лекичко я издърпа навън. После, с немалката помощ на Мълхоланд, се изправи на крака и се стовари тежко на дивана.

Едва ли не с чувство на преклонение, той отвърза тънкото копринено шнурче на кесийката и я отвори. Извади отвътре бележник с размерите на пощенска картичка, но дебел около седем-осем сантиметра. Издуха праха от корицата и зачете на глас, превеждайки френския текст, гравирани в кожената подвързия.

— „Разследване на изобретателния капитан Амхърст.“

Много бавно Пърлмутър започна да чете думите, написани с четлив ситен почерк. Владеещ шест езика, той нямаше проблеми с разбирането на разказа на Верн за приключенията на един английски учен, познат като капитан Камерон Амхърст.

Въпреки че очите му четяха думите, умът му си представяше образа на изключителния мъж, когото Верн е познавал, и на чийто живот е водил хроника. След два часа той затвори бележника и се облегна назад с изражението на човек, който току-що е предложил брак на любимата си жена и е получил съгласието ѝ.

— Нещо интересно ли намери? — попита го Мълхоланд, изпълнен с любопитство. — Нещо, което никой досега не е откривал?

— Обърна ли внимание на шнурчето на кесийката?

Мълхоланд кимна.

— Едва ли е на повече от десет-дванайсет години, нали? Ако Верн последен е пипал кесийката, шнурчето е щяло да се разпадне от старост.

— Което води до заключението, че доктор Ереу е научил тайната на Верн много отдавна.

— Що за тайна е тя?

Пърлмутър се загледа за малко в пространството. Когато заговори, гласът му беше мек и тих, сякаш думите идваха от разстояние.

— Пит се оказа прав.

После затвори очи, въздъхна дълбоко и бързо се унесе в дрямка.

54.

След осемчасово изслушване пред конгресната комисия Къртис Мърлин Зейл все по-често поглеждаше часовника си и се въртеше нервно на стола. Той не беше същият изключително уверен мъж, който бе застанал по-рано пред конгресменката Смит и членовете на нейната комисия. Беше изчезнала и самодоволната му усмивка и сега устните му изглеждаха напрегнати и плътно стиснати.

Вест от Оно Канай и извънредните съобщения за бедствието в последните новини трябваше да стигнат до тази зала часове по-рано.

Конгресменът Уилям Огъст от Оклахома беше в средата на разпитването на Зейл за повишаването на цените, наложени от рафинериите на петролните компании, когато Сандра Делейдж, облечена в строг делови костюм, се приближи зад гърба на Къртис и постави лист хартия на масата пред него. Той се извини на Огъст, че го прекъсва и хвърли бърз поглед на съдържанието на листа. Очите му изведнъж се разшириха и той вдигна поглед към Делейдж. Лицето ѝ беше сериозно като на собственик на погребално бюро. Той закри с ръка микрофона и ѝ зададе с тих глас няколко въпроса, на които тя отговори също толкова тихо, че никой наблизко не можеше да я чуе. После жената се обърна и напусна залата.

Зейл не беше от хората, които лесно се разтърсват от поражението, но в този момент изражението му приличаше на изражението на Наполеон след битката за Ватерло.

— Извинете — измънка той на Огъст, — бихте ли повторили въпроса си?

Лорън се чувстваше уморена. Късният следобед бе преминал в ранна вечер, а тя нямаше намерение да разреши на Зейл да си тръгва, още не. Помощниците ѝ я уведомяваха непрекъснато за операцията за препречване пътя на „Пасифик троуджън“ и последната новина беше, че на кораба не са били намерени никакви взривни вещества. Едва два часа по-късно тя научи за акцията да бъде спряна „Монгол инвейдър“. От два часа следобед не бе чула нищо от Пит и Сандекър и през

следващите четири часа се преборваше с глождещото я чувство на страх.

Тревогата ѝ се засилваше от ледения ѝ гняв, породен от Зейл, който непоколебимо изстрелваше добре премислени отговори на задаваните му въпроси, без колебание или извинения с лоша памет. Репортерите, отразяващи изслушването, оставаха с впечатлението, че той се владее напълно и направлява процедурата така, че да пасва на неговия дневен ред.

Лорън знаеше, че Зейл също е уморен и се насилва да проявява търпение. Тя чакаше като лъвица в засада подходящия момент да нападне с дадената ѝ от Сали Морс информация за предстоящата разруха. Извади от коженото си куфарче документите, съдържащи въпросите и обвиненията, които бе приготвила, и зачака търпеливо конгресменът Огъст да свърши с въпросите си.

Точно тогава забеляза, че погледите на присъстващите в залата изведнъж се отпавиха зад гърба ѝ. Всички зашушукаха. После една ръка докосна рамото ѝ. Тя се обърна и видя лицето на Дърк Пит. Той беше облечен с мръсни джинси и смачкана риза. Изглеждаше изтощен, сякаш току-що беше изкачил висок планински връх. Косата му беше разрошена, лицето му — обрасло с тридневна черна четина. Един от охраната го беше хванал за ръката и се опитваше да го изведе от залата, но Пит го теглеше със себе си като упорит санбернар.

— Дърк! — прошепна Лорън. — Какво правиш тук?

Той гледаше не нея, а Зейл, когато заговори със самодоволна усмивка пред микрофона и гласът му се разнесе високо из залата.

— Ние попречихме на танкера с втечен природен газ да се взриви в нюйоркското пристанище. Сега корабът лежи на дъното на морето. Моля те, уведоми господин Зейл, че целият му екип от вайпъри също потъна заедно с кораба и за Сали Морс от „Юкон ойл“ вече е безопасно да се изправи тук и да свидетелства пред твоята комисия, без опасността да ѝ бъде наложена репресивна мярка.

После Пит най-неочаквано погали леко кестенявата коса на Лорън и напусна залата.

Огромен товар падна от раменете на Лорън и тя заговори:

— Дами и господа, стана късно и ако няма възражения, бих желала да продължим изслушването утре сутринта в девет часа, когато

ще призова важен свидетел, който да даде показания, разкриващи истината за престъпната дейност на господин Зейл...

— Това са доста силни думи, не мислите ли? — прекъсна я конгресмен Стърджис. — Досега не сме видели, нито чули нещо, което да дава доказателства за някаква престъпна дейност.

— Това ще стане утре — отвърна с равен тон Лорън, гледайки Стърджис със странен триумф в погледа си, — когато мадам Морс ще ви съобщи имената на всеки един във Вашингтон и останалата част от страната, който е приемал подкупи от господин Къртис Мърлин Зейл. Обещавам ви, че следата на незаконната печалба и корупцията, дълбоката следа на парите в офшорни банкови сметки ще разтърси правителството до основи и обществеността ще стане свидетел на невиджан досега скандал.

— Какво общо има въпросната Сали Морс с господин Зейл? — попита Стърджис, схващайки много късно, че стъпва по тънък лед.

— Тя е бивш член на вътрешния съвет на „Цербер“. Водила си е записки за срещите, подкупите и престъпленията. Има много имена в списъка, които ще ви бъдат познати.

Ледът се пропука и се раздели и Стърджис цопна в дупката. Той рязко стана на крака и напусна залата, без да продума повече, а Лорън удари чукчето и обяви, че изслушването ще продължи на другия ден.

Галерията полудя. Репортери от главните медии се втурнаха към Зейл и след Лорън, но Пит я чакаше на вратата и я опази от шумната тълпа журналисти, които се надпреварваха да ѝ задават с пълно гърло въпроси и се опитваха да препречат пътя им. Обгърнал ръка около кръста ѝ, той успя да я преведе през наежения кордон по стълбите на Капитолия и я набута в кола на НЮМА, чакаща до тротоара. Джордино стоеше до отворените ѝ врати.

Къртис Мърлин Зейл седеше зад масата, заобиколен от море от журналисти и светкавици на фотоапарати, като човек, загубил се в бездната на кошмар.

Най-накрая той стана като замаян от мястото си и си проби път през шумната тълпа. С помощта на охраната на Капитолия той стигна благополучно до лимузината си. Шофьорът му го закара до имението му, където се помещаваше вашингтонската главна квартира на „Цербер“, и го проследи с поглед как мина като грохнал пенсионер

през фойето и продължи навътре към асансьора, за да се качи в луксозния си кабинет.

Нямаше по-изолиран от действителността човек от него. Той нямаше близки приятели, нито останали живи родственици. Оно Канай, може би единственият човек, на когото Зейл разчиташе, беше мъртъв. Зейл беше сам в света, където името му беше известно на всички.

Както седеше зад бюрото си и гледаше през прозореца двора долу, той се замисли за бъдещето си и го прецени като заплашително черно. Беше неминуемо, че ще свърши във федералния затвор, независимо колко дълго се беше борил да остане свободен. Когато членовете на картела „Цербер“ се обърнат срещу него, за да спасят кожата си, най-добрите, най-скъпите адвокати по наказателни дела в страната щяха да водят битка, загубена още преди да е започнала. Само техните показания ще са достатъчни в полза на екзекуцията му.

Богатството му със сигурност щеше да му бъде взето от лавината от съдебни процеси, както федерални, така и граждански. Лоялната му група „Вайпър“ вече не съществуваше. Всеки неин член лежеше дълбоко в дънната утайка на външния нюйоркски залив. Никой от тях нямаше вече да може да отстрани онези, които щяха да свидетелстват срещу него.

Той никога нямаше да може да избяга, нито да се скрие някъде в света. Беше лесно човек с неговото положение да бъде проследен от следователите, дори и да избяга в пустинята Сахара, или на някой самотен остров на сред океана.

Хората, които бяха умрели от алчност, се върнаха да го преследват не като духове или противни призраци, а като парад от обикновени хора на филмов екран. Най-накрая той бе изгубил голямата си рискована игра. Вече не виждаше път, водещ към спасително бягство. Решението не беше трудно.

Той стана от стола, отиде до шкафчето с напитки и си наля скъпо петдесетгодишно уиски. Отпи глътка, когато се върна при бюрото и отвори едно чекмедже. Извади от него кутийка, която приличаше на кутийка за емфие. В нея имаше две таблетки, които той пазеше за малко вероятния случай, че бъде сполетян от нещастие или се разболеет от омаломощаваща болест. Допи последната глътка уиски, сложи таблетките под езика си и се отпусна в широкия кожен стол.

Къртис Мърлин Зейл бе намерен на другата сутрин зад напълно разчистеното си от документи бюро. Последна бележка, изразяваща срам или съжаление, нямаше.

55.

Джордино спря колата пред сградата на НЮМА. Пит слезе, наведе се до прозореца и каза на Лорън:

— Не след дълго армията от журналисти и телевизионни камери ще обсадят къщата ти в Александрия. Затова ти предлагам Ал да те закара до хангара, поне за тази нощ. Можеш да спиш на леглото при другите две жени, докато свърши изслушването. А дотогава хората ти ще могат да ти уредят охрана.

Тя подаде глава навън и го целуна леко по устните.

— Благодаря ти.

Той се усмихна и направи знак на Джордино да тръгва.

Пит отиде право в кабинета на Сандекър, който го чакаше заедно с Руди Гън. Адмиралът бе възвърнал доброто си настроение и пушеше с удоволствие една от големите си, навити специално за него пури. Той пристъпи към Пит и се здрависа енергично с него.

— Великолепна работа, великолепна работа! — поздрави го той. — Брилянтен замисъл беше да използваш метален прът с подводни магнитни касетъчни снаряди. Успя да взривиш кърмата на кораба, без да застрашиш някой от пропановите танкове.

— Извадихме късмет, че този замисъл свърши работа — отвърна скромно Пит.

Гън също се ръкува с Пит.

— Остави ни да разчистваме голяма каша.

— Можеше да бъде и по-лошо.

— Вече изработваме договори със спасителните дружества за изваждане на корабните останки. Не бива да стават заплаха за корабоплаването — допълни Гън.

— А пропанът?

— Горните части на танковете са само на девет метра под водата — поясни Сандекър. — Водолазите няма да имат проблем да скачат тръби и да прехвърлят газа в други танкери за втечен природен газ.

— Бреговата охрана вече постави буйове около корабната развалина и разположи плаващ фар, за да предупреждава влизащите и

излизащите плавателни съдове — добави Гън.

Сандекър седна отново зад бюрото си и изпусна голямо кълбо син дим към тавана.

— Как мина изслушването на Лорън?

— В ущърб на Къртис Мърлин Зейл.

Лицето на адмирала доби доволен израз.

— Дали не чувам дрънкане на затваряща се затворническа врата?

Пит разтегна устни в лека усмивка.

— Вярвам, че след като бъде обвинен и осъден, Къртис Марлин Зейл ще прекара останалата част от живота си там.

Гън кимна.

— Подходящ завършек за човек, убил стотици невинни хора в името на парите и властта.

— Няма да е за последен път, когато ще видим типове като Зейл — вметна злокобно Пит. — Въпрос е само на време, преди някой друг социопат да се появи отново.

— Най-добре е да се прибереш вкъщи да си починеш — предложи съчувствено Сандекър. — После си вземи няколко свободни дни за проучвателния ти проект относно Елмор Еган.

— Което ми напомни — намеси си Гън, — че Хирам Йегър иска да те види.

Пит слезе до компютърния етаж на НЮМА и завари Йегър да седи в малкия склад и да гледа коженото куфарче на Еган. Той вдигна поглед при влизането на Пит и посочи с ръка отвореното куфарче.

— Тъкмо навреме идваш. След трийсет секунди то ще почне да се пълни с машинно масло.

— Разписание ли имаш? — попита го Пит.

— Пълненето става последователно. Всеки поток започва точно четиринайсет часа след предишния.

— Имаш ли представа защо точно след четиринайсет часа?

— Макс работи по въпроса — отвърна Йегър, като затвори тежката стоманена врата, която наподобяваше тази на банков трезор. — Затова те повиках да дойдеш в складовото помещение. То е обезопасено със стоманени стени за опазване на важни данни в случай на пожар. Радиовълни, микровълни, звук, светлина — нищо от тях не може да проникне през тези стени.

— Значи куфарчето продължава да се пълни с масло?

— Гледай и ще се увериш. — Йегър погледна часовника си и започна да брой в обратен ред с пръсти. — Сега! — възкликна той.

Пред очите на Пит коженото куфарче на Еган започна наистина да се пълни с масло, сякаш невидима ръка го наливаше.

— Трябва да има някакъв трик.

— Никакъв трик няма — каза Йегър и затвори капака.

— Но как става тогава?

— Макс и аз най-накрая намерихме отговора. Куфарчето на Еган е приемник.

— Нищо не разбирам — каза объркан Пит.

Йегър отвори тежката стоманена врата и тръгна обратно към усъвършенстваната си компютърна система. Макс беше на мястото си и се усмихна, като ги видя.

— Здравсти, Дърк. Липсваше ми.

Пит се разсмя.

— Щях да ти донеса цветя, но нали не можеш да ги държиш.

— Не е забавно да нямаш плътност, тъй да знаеш.

— Макс — намеси се Йегър, — разкажи на Дърк какво открихме за коженото куфарче на доктор Еган.

— Намерих крайното решение за по-малко от час. — Макс гледаше Пит така, сякаш изпитваше нежни чувства към него. — Хирам каза ли ти, че куфарчето се оказва приемник?

— Да, но какъв вид приемник?

— Квантово телепортиране.

Пит се вторачи в Макс.

— Не е възможно. Телепортирането е отвъд царството на днешната физика.

— Същото си помислихме и ние с Хирам, когато започнахме анализите си. Но това е факт. Маслото, което се появява в куфарчето, първоначално се поставя някъде в камера, която измерва всеки атом и молекула. Тогава маслото се променя до квантово състояние, изпратено и преконструирано в приемник до точния брой атоми и молекули, съгласно измерванията от изпращащата камера. Аз, разбира се, имам начин да хиперопростя процесите. Онова, което продължава да ме озадачава, е как маслото бива изпращано през твърди предмети, и то със скоростта на светлината. Надявам се с времето да намеря и този отговор.

— Ти проумяваш ли какво говориш? — попита Пит, напълно смаян.

— Да, проумявам — отвърна уверено Макс. — Макар това да представлява невероятно научно откритие обаче, недей да храниш големи надежди. Няма начин човек да бъде телепортиран някога в бъдещето. Дори да беше възможно да се изпрати и приеме човек на хиляди километри и после тялото му да се пресъздаде, ние няма да сме в състояние да телепортираме ума и информацията, която той е натрупал през живота си. Той ще излезе от приемателната камера с мозъка на новородено. Маслото, от друга страна, е направено от течни въглеродороди и други минерали. В сравнение с човешките, неговият молекулен строеж е далеч по-малко сложен.

Пит седна, опитвайки се отчаяно да сглоби парчетата.

— Струва ми се фантастично, че доктор Еган е изобретил революционен динамичен двигател почти по същото време, когато е конструирал работещ телепортер.

— Той е бил гениален — каза Макс. — Няма съмнение в това. Онова, което го прави дори още по-изключителен, е, че той го е постигнал без армия от помощници или огромна, спонсорирана от правителството лаборатория.

— Вярно — съгласи се Пит, — постигнал го е сам, в тайна лаборатория... чието местоположение ни предстои да открием.

— Надявам се да я откриете — каза Йегър. — Значимостта на Егановото откритие има объркващи съзнанието възможности. Субстанции с основни молекулни структури като масло, въглища, желязна или медна руда и огромно разнообразие от други минерали, могат да бъдат транспортирани без необходимостта от кораби, влакове и товарни камиони. Неговата телепортна система може да пренапише целия свят от транспортиране на продукти.

Пит се размисли над огромния потенциал, после отново се вгледа в Макс.

— Каж ми, Макс, имаш ли достатъчно данни от куфарчето на доктор Еган, за да пресъздадеш телепортиращо средство?

Макс поклати тъжно главата си като на привидение.

— Не, за съжаление. Нямам достатъчно входен сигнал, който да ме постави на мястото на изпращането. Макар да имам приемната камера на доктор Еган за модел, първоначалната част от системата

лежи в изпращания уред. Мога да работя над проблема с години и пак да не открия разрешението.

Йегър постави ръка върху рамото на Пит.

— Ще ми се да можем двамата с Макс да ти дадем по-подробна картина.

— Вие свършихте забележителна работа и аз съм ви признателен — каза искрено Пит. — Сега е мой ред да ви дам отговори.

Преди да се върне в хангара, Пит се отби в кабинета си, за да разчисти бюрото, да прегледа пощата и да отговори на обаждания по телефона. След близо час се улови, че едва се преборва със съня, затова реши, че каквото е свършил за днес, стига. В този момент телефонът иззвъня.

— Ало?

— Дърк! — прогърмя гласът на Сейнт Джулиан Пърлмутър. — Добре че те заварих.

— Сейнт Джулиан? Откъде се обаждаш?

— От Амиен, Франция. Доктор Ереу най-любезно ми разреши да остана в къщата на Жул Верн и аз прекарах нощта тук, изучавайки един бележник, който Хюго и аз открихме скрит от Верн преди близо сто години.

— И той даде ли ти отговорите? — попита Пит с нарастващо любопитство.

— Ти си на вярна следа. Капитан Немо наистина е съществувал, само че истинското му име е било Камерон Амхърст. Бил е капитан в Кралския военен флот.

— А не е Дакар, индийският принц?

— Не — отвърна Пърлмутър. — Очевидно Верн е изпитвал ненавист към англичаните и е променил името на Камерон и отечеството му от Англия в Индия.

— Каква е неговата история?

— Амхърст произлизал от заможна семейство корабостроители и корабособственици. Постъпил в Кралските военноморски сили и бързо се издигнал в чинове. На двайсет и две години вече бил капитан. Роден през хиляда осемстотин и трийсета година и благословен с брилянтен ум, той бил дете чудо и станал инженерен гений.

Непрекъснато излизал с различни изобретателни конструкции на кораби и двигателните им системи. За нещастие бил малко луда глава. Когато старите крайни консерватори в Адмиралтейството отказали да разгледат предложенията му, той се обърнал към вестниците и ги наклеветил като невежи хора, страхуващи се от бъдещето. След това най-безцеремонно бил изритан от военния флот за неподчинение.

— Също като Били Мичъл осемдесет години по-късно.

— Сравнението е точно — отвърна Пърлмутър и продължи: — Верн срещнал Амхърст на пътническия лайнер „Грейт ийстърн“, плаващ по Атлантическия океан. Именно Амхърст споделил с Верн желанието си да построи подводен съд, който да плава навсякъде под повърхността на океаните. Той начертал проекти в бележника на Верн и описал подробно революционна двигателна система, която изобретил за радикалната си подводница. Не е нужно да казвам до каква степен Верн бил завладян от думите му. В продължение на четири години той поддържал редовна кореспонденция с Амхърст. След това изведнъж писмата престанали. Верн продължил да пише измислени истории, които го прославили и той забравил за Амхърст... Както знаеш, Верн обичал морето и притежавал няколко яhti, с които плавал около Европа. По време на едно от плаванията му край Дания от морето излязъл морски съд, който приличал на кит, и заплавал редом с ветрохода на Верн. Изуменият Верн и синът му Мишел, който го придружавал, видели как капитан Амхърст се подал от предния люк, помахал им и поканил писателя да се качи на борда му. Предавайки управлението на ветрохода на Мишел, Верн се прехвърлил на изумителния подводен съд на Амхърст.

— Значи „Наутилус“ наистина е съществувала.

Пърлмутър кимна почти с благоговение от другия край на линията.

— Верн научил, че Амхърст тайно построил подводницата си в Шотландия, в една голяма подводна пещера под стръмните скали, в чието подножие се намирала семейната му собственост. Когато плавателният съд бил завършен и преминал успешно изпитанията, Амхърст събрал екипаж от професионални моряци, които били неженени и не били обвързани със семейства. След това отплавал и браздил моретата в продължение на трийсет години.

— Колко време е останал Верн на борда? — попита Пит.

— Верн казал на сина си да върне яхтата в пристанището и да го чака в хотела. Бил поласкан, че старият му приятел го потърсил. Останал близо две седмици на „Наутилус“ — това било действителното име, което дал Амхърст на подводницата.

— А не две години, като героите в романа му?

— То му било повече от достатъчно, за да изучи всеки сантиметър от съда, което Верн съвсем точно описал в книгата си, като си позволил някои писателски волности тук-там. Няколко години по-късно написал „Двайсет хиляди левги под водата“.

— Какво става накрая с Амхърст?

— Според един разказ в бележника на Верн, през хиляда осемстотин деветдесет и пета година един пратеник дошъл в дома му и му предал писмо от Амхърст. В него пишело, че повечето от екипажа на капитана починали и той смятал да се върне в наследствената си къща в Шотландия, но тя била разрушена от пожар, в който загинали всичките му останали роднини. На всичкото отгоре, в пещерата под скалите, където той построил „Наутилус“, станало срутване, та и там не можел да се върне.

— И затова отплавал до „Тайнственият остров“ ли?

— Не — отвърна Пърлмутър. — Верн така преиначил нещата, че вечното жилище на Амхърст и неговата „Наутилус“ никога да не бъде намерено. Поне не за дълго. По-нататък в писмото пишело, че Амхърст открил подобна подводна пещера под река Хъдсън в Ню Йорк, която щяла да стане гроб за него и „Наутилус“.

Пит така се напегна, че не можа да потисне радостното си възклицание:

— Река Хъдсън?!

— Това пише в бележника.

— Сейнт Джулиан?

— Да?

— Обичам те безкрайно.

Пърлмутър се изкикоти.

— Радвам се да го чуя, скъпо мое момче.

56.

Ранната утринна мъгла се стелеше над синята вода на реката точно както преди близо хиляда години, когато викингите са пристигнали. Видимостта беше под сто метра и флотилията от малки ветроходни яхти и моторни лодки, които обикновено изпълваха реката през повечето летни недели, тепърва щяха да напускат котвените си места. Мъглата беше като милувка на млада жена — мека и нежна — и се виеше около малката лодка, плаваща покрай брега под веригата от високи скали. Тя не беше изящен плавателен съд, нито пък носят и кърмата ѝ се издигаха в мъглата с богато резбовани дракони, каквито са били някогашните преди много векове. Тя беше работна лодка на НЮМА, дълга осем метра, функционална и предназначена за изследвания близо до брега.

Скоростта ѝ се поддържаше до добросъвестната скорост от четири възела, докато влачеше под водата в килватера си дълъг, тесен жълт датчик. Сигнали от датчика се изпращаха в записващото устройство на хидроакустичната станция със страничен обзор. Джордино стоеше и гледаше внимателно цветното триизмерно изображение, което разкриваше дъното на реката и залятото от водата подножие на крайбрежната скална верига. Плаж нямаше, само парче пясък и скали, които рязко се спускаха под водата.

Кели стоеше зад щурвала, като управляваше внимателно, а сапфиреносините ѝ очи отскачаха бързо от брега отляво и водата напред, за да съзрат навреме някоя подводна скала, която би могла да разреже дъното на лодката. Малкият плавателен съд като че ли едва пълзеше по водата. Дроселът на големия извънбордов мотор „Ямаха“ на кърмата с мощност 250 конски сили беше включен само на една степен над празния ход.

Тя си беше сложила слаб грим, косата ѝ, с цвета на медено кленов сироп, беше сплетена отзад и капчиците мъгла, натрупващи се върху плитките, блестяха като перлички. Носеше бели къси панталони, лек жакет от памучно жарсе върху блуза без ръкави, с цвета на зеленикава морска пяна и сандали, чийто цвят подхождаше на блузата

й. Дългите й изваяни крака бяха стъпили здраво и леко разкрячени, за да компенсират разклащането на лодката от вълните, които образуваха другите, невидими в мъглата плавателни съдове.

Колкото и да беше съсредоточен в запис на хидроакустичния уред, Джордино не можеше да устои да не хвърля от време на време бързи погледи към твърдия задник на Кели. Пит нямаше тази възможност. Той се беше изтегнал удобно в един платнен стол на носа на изследователската лодка. Тъй като не беше от хората, които се представят за такива, каквито не са, той често взимаше със себе си любимия си платнен стол и дебела мека възглавница на експедиции като тази, когато не виждаше причина да стои с часове прав и напрегнат. Той се пресегна надолу и вдигна чаша с разширена основа, която й осигуряваше по-голяма стабилност, и отпи от черното кафе. После продължи да се вира във веригата от стръмни скали през бинокъл, чиито увеличителни стъкла бяха фокусирани за подробно близко виждане.

Освен местата, където хребетите на вулканичните скали се издигаха напълно отвесно, полегатите склонове бяха обрасли с храсти и ниски дървета. Като част от големия разсед край речния басейн Нюарк, станал неактивен през юрския период, веригата стръмни скали съдържаша характерните седиментни пясъчници и глинеста скала с червеникавокафяв цвят, от която се изработваха тухли за строителството на къщи в Ню Йорк. Поради магмения си произход скалите с вертикално разкритие не само издържаша на ерозията, но и имаха изключителна естествена красота.

— След още двеста метра ще минем под фермата на татко — съобщи Кели.

— Имаш ли някакви показания, Ал? — попита Пит през вдигнатия ветроотбойник.

— На скали и дънна утайка — отвърна кратко Джордино и повтори: — На скали и дънна утайка.

— Бъди нащрек за някакво показание на скално свлачище.

— Мислиш, че входът към пещерата може да е бил запечатан по естествен начин ли?

— Моето предположение е, че е направено от човешка ръка.

— Ако Камерон е вкарал подводния си съд вътре в скалите, трябва да има подводна пещера.

Пит говореше, без да сваля бинокъла от очите си.

— Въпросът е дали тя все още съществува.

— В такъв случай спортните леководолази са щели да се натъкнат на нея досега — вметна Кели.

— Могло е да стане само случайно. Тук наблизко няма потънали кораби, до които да се гмурка човек, а в реката има много по-удобни места за ловене на риба с харпун.

— Сто метра — предупреди отново Кели.

Пит насочи бинокъла към върха на стръмните скали, извисяващ се на около сто и десет метра, и видя покривите на къщата и студиото на Еган, които се подаваха над ръба. Той се наклони напред, изпълнен с предчувствие, и внимателно огледа фасадата на скалната верига.

— Виждам признаци на свлачище — каза той и посочи разхвърляна маса скали, която се плъзгаше и търкаляше по склона на стръмните скали.

Джордино хвърли бърз поглед през страничния прозорец, за да види какво сочи Пит, после отново съсредоточи вниманието си върху изображенията на хартията на самопишещия уред.

— Все още нямам нищо друго — докладва той.

— Отдалечи се с още шест метра от брега — нареди Пит на Кели. — Така хидроакустичният уред ще има по-добър ъгъл на отчитане склона под водата.

Кели погледна градуирания диск на дълбокомера.

— Дъното се спуска стръмно, после продължава полегато към средата на реката.

— Все още нищо — съобщи с тих глас Джордино. — Скалите изглеждат струпани на едно място.

— Аз виждам нещо — подметна някак нехайно Пит.

Джордино вдигна поглед.

— Какво?

— Виждам нещо, което прилича на направени от човек маркировки в скалите.

Кели погледна нагоре към скалите.

— Нещо като надписи ли?

— Не — отвърна Пит. — Приличат повече на белези от длетата.

— Никаква скала или тунел не се появява на хидроакустичния уред — каза Джордино с монотонен глас.

Пит излезе от кабината и скочи на работната палуба.

— Да приберем датчика и да закотвим лодката досами брега.

— Смяташ да се гмурнем, преди да открием целта ли? — попита Джордино.

Пит се наведе назад и погледна високите скали.

— Намираме се точно под студиото на доктор Еган. Ако има скрита кухня, то тя трябва да е някъде тук. Ще ни бъде по-лесно да я зърнем под повърхността с просто око.

Кели сръчно завъртя лодката в тесен кръг и затвори дросела, а Пит издърпа датчика и спусна котвата. После Кели върна леко на заден ход по посока на речното течение, докато лапите на котвата не се забиха в дъното. Накрая изключи мотора и изтръска капките влага от дългите си гъсти плитки.

— Тук ли искаше да акостираме? — попита тя със сладка усмивка.

— Точно тук, браво на теб — похвали я Пит.

— Може ли и аз да дойда? Получих свидетелство за гмуркане на Бахамските острови.

— Нека се гмурнем първо двамата с Джордино. Ако открием нещо, ще изляза на повърхността и ще те повикам.

Беше лято и водата на река Хъдсън беше топла. Пит избра 6-милиметрово неопреново мокро облекло, подплатено на коленете и лактите. После си сложи колан с леки тежести, за да противодейства на плавателността на мокрото облекло. Накрая си сложи ръкавици, плавници и качулка и нагласи върху лицето си маска с шнорхел. Тъй като нямаше да се гмурка на голяма дълбочина, не си сложи компенсатор за плавателността — предпочиташе да има повече свобода и леснина на движенията си при приближаването и заобикалянето на скалите.

— Първо ще се гмурнем свободно и ще проверим местността долу, а после ще използваме и бутилките със сгъстен въздух.

Джордино кимна и спусна стълбата зад кърмата. Вместо да се хвърли заднешком във водата, той заслиза по стълбата и от третото стъпало се потопи във водата. Пит прехвърли крака над фалшборда и скочи във водата без никакъв плисък.

През първите девет метра водата беше прозрачна като стъкло, след което потъмняваше до зелена, с облаци дребни водорасли. И беше

студена. Пит беше зиморничав, затова предпочиташе температура на водата не по-ниска от двайсет градуса. Ако Бог е искал хората да бъдат риби, помисли си той, щеше да ни създаде с телесна температура от петнайсет, а не от трийсет и шест градуса.

Пит си пое дълбоко въздух и се преви напред, като повдигна краката си така, че да се оттласне без усилие в гмуркането надолу. Големите назъбени скални блокове бяха плътно едни до други като парчета от лошо съвпадащ пъзел. Много от тях тежаха по няколко тона, докато други едва надхвърляха теглото на вагон от детско влакче. Той провери дали лапите на котвата са здраво забити в пясъчното дъно, преди да се издигне на повърхността, за да си поеме въздух.

Течението дърпаше Пит и Джордино и те използваша ръцете си като котви, като се хващаха за камъните и издигаха телата си над покритите им с мъх повърхности, благодарни за предвидливостта да си сложат ръкавици, за да предпазят пръстите си от острите ръбове. Скоро разбраха, че не са попаднали където трябва, тъй като част от склона се губеше прекалено полегато нагоре към средата на реката.

Те излязоха на повърхността за въздух и решиха да се разделят. Пит щеше да се гмурне нагоре срещу течението, а Джордино — покрай скалистия бряг в обратната посока. Пит погледна небето, за да запамети координатите си по сградите, разположени близо до хребета. Видя също и върха на комина на къщата на Еган. Заплува срещу течението, успоредно на къщата и студиото му, намиращи се на сто и двайсет метра над него.

Мъглата се вдигаше и слънцето започна да обсипва водата с искри и да хвърля шарена и трептяща светлина върху покритите с тиня скали. Пит видя няколко риби, малко по-големи от кутрето му. Те се стрелкаха около него с любопитство, без никакъв страх, като че ли знаеха, че неговото странно, тромаво тяло е прекалено бавно, за да ги хване. Той размърда пръст срещу тях, но те закръжиха около него, сякаш го бяха сметнали за пръчка. Пит продължи лениво да рита с плавници, докато се издигаше към повърхността и дишаше бавно през шнорхела си, като наблюдаваше неравното дъно, отминаващо под него.

После изведнъж се намери над открит участък без никакви скали. Тук дъното беше гладко и равно с канал, прокаран между дребните камъчета. Като прецени, че то се спуска на деветдесет метра, той се оттласна до отсрещната страна, където отново се появи

купчината камъни. Тогава се върна над „просеката“ и измери на око, че е широка около дванайсет метра. Каналът извиваше към брега, където скалното свлачище бе паднало във водата. Той си пое въздух, задържа го и се гмурна, за да потърси отвор през срутилите се назъбени камъни. Скалните блокове, струпани едни върху други, изглеждаха студени и мрачни, сякаш имаше нещо дяволско в тях и като че ли криеха някаква тайна, която нямаха никакво намерение да разкрият.

Морска трева се полюшваше от течението като дълги пръсти на балерина. Пит видя една гола скална тераса, по чиято твърда повърхност имаше издялани странни изображения. Сърцето му подскочи, когато различи едно от тях като грубо издялано куче. Дробовете му се свиха и той излезе отново на повърхността за нова глътка въздух. После се гмурна отново и заплува, като от време на време използваше ръцете си, за да заобиколи някой камък.

Той проследи с поглед една петсантиметрова риба, която изплува изпод голям надвиснал скален пласт. Тя видя сянката му и бързо се скри. Пит се оттласна под ъгъл надолу и я последва под скалната площадка. Между камъните се появи тъмен тунел и сякаш го прикани да влезе. Кожата на врата му настръхна. След като си пое още въздух над повърхността, той се гмурна и влезе предпазливо навътре в тунела. Сега, след като не му пречеше светлината отвън, успя да види, че дупката се разширяваше до три метра напред. Реши да не продължава повече навътре. Изпусвайки последния си въздух, той се издигна на повърхността.

Ал се беше качил отново на лодката, след като не бе намерил нищо интересно. Кели седеше на покрива на кабината, краката ѝ опираха в палубата на носа, а погледът ѝ бе насочен към Пит. Той размаха и двете си ръце и извика:

— Намерих път за влизане навътре.

Кели и Джордино не изчакаха ново подканване. След по-малко от три минути те вече загребваха водата срещу течението до него. Пит не свали накрайника на шнорхела си за повече разговори. Възбуден, той им помахаше да го последват. Двамата спряха, за да напълнят дробовете си с въздух, после заплуваха след плавниците на Пит през безпорядъка от каменни отломъци.

Тримата плуваха през тясната част на тунела, като плавниците им бръсваха стените му и разбъркваха растителността във вид на зелен

прозрачен облак. Най-накрая, точно когато Кели започна да се изпълва със страх, че ѝ остават само няколко секунди, преди да отвори уста и да си поеме глътка въздух, пещерата се разшири и тя се хвана за левия глезен на Пит, за да използва инерцията му да я отгласне към повърхността.

Главите им се подадоха над водата едновременно. Те изплюха крайниците на шнорхелите си, вдигнаха над челата маските си и видяха, че се намират в огромна пещера, чийто таван се извисяваше на шейсет метра над тях. Бяха толкова изненадани, че не можеха да осъзнаят какво са открили.

Пит се вторачи с почуда в главата на змия с оголени зъби, която също бе впила поглед в него.

Изящно извитата змийска глава със сложно резбована отворена уста гледаше безвзорно към водата, нахлуваща в пещерата, сякаш търсеше да зърне далечен бряг. Върху огромна скална тераса, на метър и двайсет над ръба на водата, бяха наредени една до друга, кърма до нос, шест открити дървени лодки, изправени на киловете и заклинени с дървени опори. Змията се издигаше от вълнореза на най-голямата, поставена най-близо до ръба на терасата лодка.

Лодките бяха построени изцяло от дъб, като дължината на най-голямата надхвърляше осемнайсет метра. Отражението на слънцето, проникващо през водата в тунела, хвърляше перести ленти светлина върху елегантно оформените им корпуси. От мястото си във водата водолазите виждаха киловете и широките, симетрично извити корпуси със застъпващи се обшивни дъски, чиито ръждясали метални нитове все още си бяха на мястото. Изпод решетката, където навремето са се прибирали щитовете, от малки кръгли отвори все още стърчаха дъбови гребла. Те изглеждаха така, сякаш призрачни ръце ги бяха хванали и само чакаха команда, за да започнат да гребат. Трудно беше за вярване, че такива естетични и елегантни линии на корпус са могли да бъдат конструирани преди хиляда години.

— Лодки на викинги — промълви смаяна Кели. — Да стоят тук толкова време и никой да не е знаел.

— Баща ти е знаел — каза Пит. — Разбрал го е от викингските надписи, които те са оставили върху скалите над река Хъдсън, и благодарение на тях той открил тунела, спускащ се отгоре до тази пещера.

— Колко добре са запазени — отбеляза Джордино, оглеждайки с възхищение викингските кораби. — Въпреки влагата почти няма следи от гниене.

Пит посочи мачтите, на които все още стояха навити червено-белите ветрила от груба вълна, а после и сводестия, висок таван на пещерата.

— Оставили са мачтите в гнездата им, тъй като високият таван на пещерата позволява това.

— Изглеждат така, сякаш трябва само да ги спуснеш на вода, да вдигнеш ветрилата и да отплаваш — прошепна Кели с притаен от почуда дъх.

— Хайде да ги разгледаме по-отблизо — предложи Пит.

Те свалиха плавниците, маските за лице и коланите си с тежести и се качиха по издяланите в скалата стъпала до скалната тераса и по наклонените рампи, стигащи до горния пояс от обшивката на най-голямата лодка. Рампите бяха съвсем здрави и явно бяха поставени там от доктор Еган.

Пещерата беше слабо осветена, но въпреки това предметите, разхвърляни по дъсчената палуба, се виждаха. Едно от нещата приличаше на човешко тяло, увито в погребален покров. От двете му страни имаше по-малки вързопи, също увити в покрови. Около телата бяха струпани в безпорядък ценни находки. Сред тях се виждаха позлатени бронзови фигури на светци, свитък ръкописи на евангелски латински с цветни илюстрации и кутии за свещени реликви, пълни с монети и сребърни потири, повечето от които са били най-вероятно откраднати от манастири по време на набези из Англия и Ирландия. Кехлибарени гerdани, златни и сребърни брошки, изпипани до съвършенство сребърно-бронзови огърлици и гривни лежах на купчини в кутии също със сложна дърворезба. Бронзови чинии и кадилници от Ориента заедно с мебели, дамаски и спално бельо и красиво изваяна шейна за вожда, за да бъде теглен през зимата, също бяха разхвърляни наоколо.

— Според мен това е Бярни Сигватсон — каза Пит, като кимна към увитото в покров по-голямо тяло.

Кели погледна тъжно към двете по-малки.

— А тези сигурно са децата му.

— Той трябва да е бил много добър воин, щом е събрал толкова много богатство — вметна тихо Джордино, оглеждайки прехласнат съкровищата.

— От прочита на татковите бележници — каза Кели, — останах с впечатлението, че след славната им смърт именитите вождове били изпращани, заедно със земните им богатства и движими имоти, които включвали конете, други животни и прислужниците им, във Валхала.

При тях се слагали също и техните бойни брадви, саби и щитове, а тук не виждам такива.

— Явно, че са били погребани набързо — вметна Джордино.

Пит посочи корабната рампа.

— Хайде да хвърлим един поглед на другите лодки.

За ужас на Кели съседните лодки бяха пълни с разхвърляни кости и счупени и разбити домакински съдове. Само няколко скелета бяха цели, повечето изглеждаха така, сякаш бяха насечени на парчета.

Пит коленичи и огледа един череп с назъбена дупка високо в темето.

— Вероятно е ставало голямо клане.

— Възможно ли е да са се били помежду си?

— Не ми се вярва — каза Джордино и издърпа една стрела, която стърчеше забита между ребрата на една купчина от кости, и я вдигна високо. — Това говори за индианци.

— В сагите се разправя, че Сигватсон и хората му отплавали от Гренландия и повече никой не чул нищо за тях — каза Пит, опитвайки се да си представи как е изглеждало лицето на черепа. — Това също внася правдоподобност на легендата, която доктор Уензди ни разказа за индианците, които посекли всички викинги в селището.

— Което доказва, че не е само легенда — промълви Джордино.

Кели погледна Пит.

— Значи селището на северните хора...

— Е било разположено върху фермата на баща ти — довърши мисълта й Пит. — Той е намерил артефакти и това го е подтикнало да се залови с проучванията си.

Кели зачупи скръбно ръце и попита:

— Но защо го е държал в тайна? Защо не се е обадил на археолози да продължат разкопките? Защо не е показал на света, че викингите са пристигнали тук, където сега е Ню Йорк, и са основали колония?

— Баща ти е бил човек с блестящ ум — каза Джордино. — Вероятно е имал основателна причина да не разкрива тайната си. Той определено не е искал армия от археолози и репортери да нарушат уединението му по време на опитите.

Половин час по-късно, докато Кели и Джордино оглеждаха останалите викингски кораби — съвсем не лесна работа на слабата

светлина на пещерата — Пит започна да обикаля скалната площадка. В сумрака той забеляза стълба, изсечена в скалата, която водеше към тунел. Тръгна по нея, като се опираше с ръце в стената за по-голяма опора и на четвъртото стъпало пръстите му се допряха в нещо като ключ за осветление. Той го опипа внимателно и установи, че той се върти по посока на часовниковата стрелка. От любопитство го завъртя, докато не го чу да прещраква.

Изведнъж цялата пещера се обля от ярка светлина, идваща от флуоресцентни лампи, вградени в каменните стени.

— Страхотно! — възкликна Кели от приятна изненада. — Вече можем да виждаме какво правим.

Пит се приближи до лодката, която тя и Джордино претърсваха.

— Научих още една причина, поради която баща ти е пазил в тайна това място — каза той умишлено бавно.

Кели като че ли не прояви особен интерес, докато Джордино го загледа втренчено. Познаваше Пит от достатъчно дълго време, за да не прозре, че се кани да разкрие нещо съществено. После видя накъде гледа Пит и той също насочи погледа си нататък.

Дълъг цилиндричен железен плавателен съд беше закотвен на кей до отсрещната стена на пещерата. Корпусът беше покрит с тънък слой ръжда. Единствената видима издатина беше малък люк, който се издигаше на няколко сантиметра назад от носа. Съдът нямаше да се види в тъмната пещера, ако Пит не беше включил осветлението.

— Какво, за бога, е това? — смънка Кели.

— Това е „Наутилус“ — поясни Пит триумфално.

Удивлението им от факта, че стоят на пристан, построен от доктор Елмор Еган, и гледат легендарната и измислена подводница, не беше по-слабо от чувството, което ги бе изпълнило, когато попаднаха на викингските кораби. Това, че най-неочаквано бяха открили чудото на инженерната мисъл на деветнайсетия век, което се смяташе за плод на богато въображение, беше равносилно на сбъднат блян.

В подножието на пристана, покрай ръба на скалната площадка, имаше купчина камъни, подредени във вид на саркофаг. Дървена плоча, с издълбани в нея букви, разкриваше, че това е вечното жилище на създателя на подводницата:

Тук лежат тленните останки на капитан Камерон Амхърст, станал известен от творбите на Жул Верн като безсмъртния капитан Немо. Нека онези, които един ден открият гроба му, му засвидетелстват уважението, което той заслужава.

— Баща ти продължава да се издига в очите ми — обърна се Пит към Кели. — Той е бил човек за завиждане.

— Сега, след като узнах, че баща ми е изградил този паметник със собствените си ръце, се чувствам още по-горда.

Джордино, който беше изостанал, за да проучи една странична пещера, се приближи до пристана.

— Открих още един отговор на загадката, която ме човъркаше.

— Каква загадка? — попита Пит.

— Къде е бил източникът на електрическа енергия, ако доктор Еган е имал тайна лаборатория. И го открих в една странична пещера. Там има три преносими генераторни уредби, свързани с толкова батерии, достатъчни да захранват малък град — и той посочи към пристана и редицата от електрически кабели, минаващи покрай скалната тераса и през люка на подводницата. — Вероятността той да е използвал вътрешността ѝ като лаборатория е десет на едно.

— Като я гледам сега — каза Кели, — „Наутилус“ е много по-голяма, отколкото съм си я представяла.

— Доста се разминава с версията на Дисни — отбеляза Джордино. — Корпусът ѝ е прост и функционален.

Пит кимна в знак на съгласие. По подаващата се на деветдесет сантиметра над водата горна част на корпуса можеше да се предположи каква маса лежи отдолу.

— Според мен тя е дълга седемдесет и шест и широка близо осем метра. По-голяма е, отколкото я описва Верн. Доближава се повече до размерите на първата военноморска подводница с усъвършенствана хидродинамична конструкция, спусната на вода през 1953 година.

— „Албакор“ — уточни Джордино. — Преди десет години я видях да плава по река Йорк. Прав си, наистина много прилича на нея.

Джордино се доближи до едно електрическо табло, монтирано над пристана, до който от палубата на подводницата, близо до люка, бе спуснато подвижно мостче, и натисна два ключа за осветление. Вътрешността на подводния съд се окъпа от светлина, която заструя през няколкото илюминатора на покрива и по-големите илюминатори, които се виждаха под водата.

Пит се обърна към Джордино и направи знак с ръка към отворения люк.

— След дамите.

Кели притисна ръка до гърдите си, сякаш да забави ударите на сърцето си. Много ѝ се искаше да види къде беше работил баща ѝ през всичките онези години, да види вътрешността на този прославен съд, но ѝ беше трудно да направи първата крачка. Струваше ѝ се, че се кани да влезе в къща с призраци. Най-накрая с голямо усилие на волята тя прекрачи в люка и заслиза по стълбата.

Входният отсек беше малък и тя изчака Пит и Джордино да я последват. Пред тях имаше врата, която приличаше повече на врата на къща, отколкото на подводница. Пит завъртя бравата, отвори крилото и пристъпи навътре.

Тримата тръгнаха смълчани през претрупана от мебели зала за хранене, дълга четири и половина метра. В средата имаше маса за десет души от тиково дърво, чиито крака представляваха красиво резбовани делфини в изправено положение. В отсрещния край друга врата водеше към библиотека. Пит предположи, че лавиците ѝ са побрали повече от пет хиляди тома. Той хвърли поглед на заглавията на гръбчетата им. Лавиците от едната страна съдържаха инженерни и научни книги. Отсрещната страна беше изпълнена с оригинални издания на класическа литература. Той взе една, писана от Жул Верн, и я отвори. На титулната страница имаше посвещение от автора, което гласеше: „На най-великия ум във вселената“. Пит я постави обратно на мястото ѝ и продължи нататък.

Следващият отсек беше доста просторен; дължината му надхвърляше девет метра. Това, реши без колебание Пит, е големият салон, който Верн описваше, че е пълен с произведения на изкуството и древни артефакти, събирани от Камерон под морската повърхност. Салонът обаче вече не беше музей и галерия. Елмор Еган го беше преоборудвал в работилница и химична лаборатория. Помещението,

широко близо четири метра, беше изпълнено с рафтове, върху които се виеха лабиринти от апаратури. Имаше просторна работилница с компактна машинария, включваща струг и пробивна машина, и три различни компютърни станции с редица от принтери и скенери. Единствено органът беше останал — явно, че на Елмор му е било трудно да го премести. Масивният инструмент, на който Амхърст е свирил произведения от големи композитори, представляваше шедьовър на художествената изработка, с красиво доизкусурени дървени тръби и месингови органни свирки.

Кели отиде до рафта, отрупан с лабораторни апарати и уреди, и започна нежно да взима пръснатите в безпорядък бехерови чаши и епруветки и да ги подрежда по лавиците и стативите. После тръгна да се разхожда из лабораторията, вдъхвайки присъствието на баща си, а Пит и Джордино продължиха огледа си. Те излязоха в дълъг коридор и през отвор във водонепропусклива напречна преграда се озоваха в следващия отсек. Тази секция на „Наутилус“, служила някога за лична каюта на капитан Амхърст, Еган бе превърнал в помещение за мисловната си дейност. Чертежи, хелиографни копия и планове, наред със стотици бележници, запълваха всеки квадратен сантиметър от пространството около чертожната маса, където Еган е разработвал проектите си.

— Значи това е мястото, където един велик мъж е живял, а друг велик мъж е творил — отбеляза философски Джордино.

— Да вървим нататък — каза Пит. — Искам да видя къде е построил камерата за телепортиране.

Те минаха през друга водонепропусклива напречна преграда и влязоха в отсек, където някога са се намирили резервоарите за сгъстен въздух на подводницата. Еган ги бе свалил, за да направи място за своите уреди и съоръжения за телепортиране. Имаше две приборни табла с дискове и превключватели, компютърна поставка и затворена камера, в която се намираше предавателната станция.

Пит се усмихна, като видя в камерата 250-литровия варел с надпис „Супер слик“. Той беше свързан с датчик за време и няколко тръби, закачени за кръгъл приемник на пода.

— Сега вече знаем откъде идва машинното масло, което час по час пълни коженото куфарче на Еган.

— Любопитно ми е как действа — каза Джордино, изучавайки предавателната станция.

— Трябва ти някой по-умен от мен да ти го обясни.

— Удивителното е, че всъщност работи.

— Както го гледаш грубо и елементарно, това е научно постижение, което завинаги ще промени транспортирането на бъдещето.

Пит се приближи до приборното табло, където бе монтиран датчикът за време. Видя, че последователността бе нагласена през четиринайсет часа. Той я нагласи на десет часа.

— Какво правиш? — попита го почуден Джордино.

Устните на Пит се разтегнаха в хитра усмивка.

— Изпращам съобщение на Хирам Йегър и Макс.

След като стигнаха колкото можаха навътре в носовата част, Пит и Джордино се върнаха в главния салон. Там Кели седеше на един стол и изглеждаше така, сякаш участваше в спиритически сеанс.

Пит я стисна нежно по рамото.

— Ние тръгваме към машинното отделение. Идваш ли с нас?

Тя отърка буза в ръката му.

— Открихте ли нещо интересно?

— Да, отсекът на баща ти за телепортиране.

— Значи той действително е създал и построил средство, което може да изпраща предмети през пространството.

— Точно така.

Издайки в еуфория, тя стана от стола и безмълвно последва мъжете към задната част.

След като се озоваха от другата страна на залата за хранене и входния отсек, те минаха през камбуз, чийто вид накара Кели да се закове на място. Съдове за храна бяха пръснати по рафтовете, мръсни чинии и прибори, покрити с плесен, изпълваха догоре широка мивка, големи кофи с боклук в пластмасови чували бяха струпани в единия ъгъл на помещението.

— Баща ти е имал много качества — отбеляза Пит, — но чувството му за ред и чистота не е било сред тях.

— Други неща са изпълвали ума му — защити го с обич Кели. — Жалко, че не ми се е доверявал. Щях да поема ролите на негова секретарка и домашна прислужница.

Тримата продължиха нататък и влязоха в жилищните помещения на екипажа. Гледката пред очите им ги слиса напълно.

Тук Елмор беше складираше съкровищата, които навремето са украсили главния салон и библиотеката. Броят на картините беше достатъчен да изпълни две зали от Художествения музей „Метрополитън“. Творби от Леонардо да Винчи, Тициан, Рафаел, Рембранд, Вермер, Рубенс и още трийсет други бяха подредени в редици. Скулптури от древността от мрамор и бронз стояха в килери и в отделните каюти на екипажа. Освен това имаше съкровища, които Амхърст е спасил от потънали древни кораби — купища златни и сребърни кюлчета, кутии, пълни догоре с монети и скъпоценни камъни. Стойността на колекцията надминаваше представите им, надминаваше и най-смелите им оценки.

— Чувствам се като Али Баба след откриването му на пещерата на четирийсетте разбойника — каза с тих глас Пит.

Кели не беше по-малко смаяна.

— Не съм и сънувала, че подобно нещо съществува.

Джордино взе шепа златни монети и ги пусна да паднат между пръстите му.

— Ако е имало въпрос като как доктор Елмор е финансирал опитите си, това, което виждаме, ни дава отговора.

Те прекараха близо час в ровене из огромното имане, преди да продължат обиколката си. След като преминаха през още една водонепропусклива напречна преграда, те се озоваха в машинното отделение на „Наутилус“. Това беше най-скъпата секция от подводницата, дълга осемнайсет и широка шест метра.

Лабиринтът от тръбопроводи, резервоари и странни механизми, които Пит и Джордино разпознаха като електрогенераторно съоръжение, сигурно е бил кошмарът на водопроводчика. Огромна система от зъбни колела със зацепващи стоманени зъбци преобладаваше в задния край на отделението. Както се шляеше наоколо, без да се прехласва по машините като двамата мъже, Кели стигна до маса с височината на подиум, без столове около нея, върху която лежеше книга с кожена подвързия. Тя я отвори и зашари с поглед върху текста, написан с кафяво мастило и старомоден почерк със завъртулки. Това беше дневникът на корабния главен механик. Последното вписване носеше датата 10 юни 1901 година и гласеше:

Изключих за последен път двигателя. Ще оставя генераторите да произвеждат мощност до смъртта ми. „Наутилус“, която ми бе служила вярно в продължение на четирийсет години, сега ще се превърне в мой гроб. Това е последното ми вписване.

Следваше подписът на Камерон Амхърст.

Междувременно Пит и Джордино оглеждаха внимателно масивния двигател с характерните за деветнайсетия век детайли и клапани и непознати механизми, много от тях излети от месинг и полирани.

Пит залази под и около огромния двигател, за да го огледа от всеки ъгъл. Накрая стана и почеса наболата си брада.

— Проучвал съм стотици корабни двигатели в стотици различни кораби, включително парни, но като този никога не съм виждал.

Джордино, който се спираше да чете табелките на производителите, завинтени върху различни части на машините, каза:

— Корабният двигател не е от един производител. Амхърст трябва да е поръчал на трийсет различни морски машинни инженери от цяла Европа и Америка да построят отделните части на този двигател, след което го е сглобил със свой собствен екип.

— Именно така е успял да построи тайно „Наутилус“.

— Какво ще кажеш за конструкцията?

— Най-смелото ми предположение е, че е комбинация от масивна електрическа енергия и рудиментарна форма на магнетохидродинамика.

— От което следва, че Амхърст е измислил принципа сто и четирийсет години преди да бъде преоткрит.

— Той не е имал технологията, за да пусне морска вода през магнитно ядро, поддържано на абсолютна нула чрез течен хелий — нещо, което няма да бъде произвеждано промишлено още шейсет години — затова е използвал вид преобразовател на натрий. Това не е особено ефективно, но е било достатъчно за осъществяване на целите му. Амхърст е трябвало да компенсира, като е заложил на масивна електрическа енергия, за да произвежда достатъчно генериращ ток, който да върти гребния винт с необходимата скорост.

— В такъв случай ще излезе, че Еган е използвал двигателя на Амхърст като основа за собствените си проекти.

— Сигурно му е послужил като вдъхновение.

— Феноменална работа — възхити се Джордино, признавайки гениалността, прозираща зад огромния двигател. — Особено като вземеш предвид, че той е плавал с „Наутилус“ до всяко кътче на подводния свят в продължение на четирийсет години.

Кели се приближи с дневника на машинното отделение в ръка. Лицето ѝ имаше израза на човек, видял призрак.

— Ако сме приключили с обиколката тук, ще ми се да потърся прохода, който баща ми трябва да е открил, за да стига дотук от къщата горе и обратно.

Пит кимна и погледна Джордино.

— Трябва да се обадим на адмирала и да му докладваме какво сме открили тук.

— Сигурен съм, че той ще поиска да го уведомим — съгласи се Джордино.

Пет минути, не повече им отне да се изкачат през прохода, водещ към върха на стръмните скали. Пит изпита странно усещане при мисълта, че викингите са минавали по същия път преди хиляди години. Едва ли не чу гласовете и усети присъствието им.

Както седеше в студиото на Еган и четеше списание с химически анализи, Джош Томас изведнъж се смрази от страх. Видя как килимът в средата на стаята започна да се издува от пода, сякаш под него имаше призрак, после се отметна настрани. Капакът в пода се надигна и отвори и главата на Пит се подаде в отвора като играчка с човече на пружина, което изскача от кутийка.

— Извинявай, че нахлувам така — засмя се весело Пит, — но случайно минавах оттук...

ШЕСТА ЧАСТ
ПРИЗРАК ОТ МИНАЛОТО

58.

16 август 2003 г.

Вашингтон, окръг Колумбия

Пит стана от леглото, облече си халата и си наля кафе, направено от Сали Морс. Искаше му се да се излежава почти цялата сутрин, но Сали и Кели си тръгнаха. След като свидетелства пред конгресната комисия, оглавявана от Лорън, и даде показания под клетва пред представители на Министерството на правосъдието, Сали получи сърдечни благодарствени думи от президента и бе освободена да се прибере у дома и да продължи да изпълнява задълженията си като председател на „Юкон ойл“ до деня, в който пак щеше да бъде повикана да даде допълнителни показания.

Когато Пит влезе сънен в кухнята, Сали си тананикаше весело и изпразваше миялната машина.

— Не предполагам, че ще се чуя да казвам тия думи, но много ще ми липсва мотаенето в краката ми на теб и Кели — каза той.

Сали се разселя искрено.

— Казваш го, само защото ще трябва отново сам да си готвиш, да миеш чинии, да си оправяш леглото и да переш.

— Не мога да отрека, че беше приятно съжителството ми с вас.

Сиво-кафявият ѝ пуловер с качулка и кафявите кожени панталони, с които беше облечена, много ѝ отиваха. Пепеляворусата ѝ коса падаше свободно назад.

— Трябва да си намериш някоя сваятна жена да се грижи за теб.

— Лорън е единствената, която би ме търпяла, но е много заета да си играе на политика. — Пит седна край масата, която бе извадил от останките на стар параход в Големите езера, и отпи от кафето си. — Ами ти? Ти също си се посветила на ръководството на петролна компания, затова не си имала време да си намериш подходящ мъж, нали?

— Не — отвърна тя бавно. — Аз съм вдовица. Двамата със съпруга ми основахме „Юкон ойл“. След като той загина при

самолетна катастрофа, я поех аз. Оттогава повечето мъже като че ли се плашат да се доближат до мен.

— Това е цената, която една жена с ръководна роля плаща. Но не се притеснявай, щастието ще ти се усмихне, преди да е изтекла годината.

— Не знаех, че можеш да предсказваш бъдещето — подхвърли тя безгрижно.

— Великият Дърк Пит вижда всичко, знае всичко и вижда един висок тъмнокос хубавец, заможен и с положение като твоето как те отвежда до Таити.

— Ставам нетърпелива.

Кели влезе в кухнята, облечена с кремава плетена блуза с дълбоко деколте и без ръкави и сини памучни къси панталони.

— Почти съжалявам, че трябва да напусна този музей на мъжката щуротия — подметна тя шеговито.

— Ще ти пратя сметката по пощата — озъби й се Пит. — Което ме подсеща, че няма да е лошо да преброя и кърпите си, преди вие, момичета, да сте отлетели в синевата.

— Моите благодарности на Сали — каза Кели, затваряйки ципа на пътната си чанта. — Тя беше тъй любезна да ми предложи да ме закара с частния си самолет до летището близо до фермата на татко.

— Готова ли си? — попита я Сали.

— Какви са ти плановете? — Пит стана от стола.

— Ще основа филантропска фондация на името на баща ми. После възнамерявам да правя дарения от картини и други ценности по подбран списък на музеи.

— Браво на теб! — похвали я Сали.

— А имането от злато и сребро?

— Част от него ще отиде за построяването на научна лаборатория „Елмор Еган“, ръководена от Джош Томас, който пък смята да привлече в нея най-добрите млади умове в страната. Останалата част ще бъде изразходвана за благотворителна дейност. Ще остане, разбира се, и дял, който ти и Ал ще си поделите.

Пит поклати глава и размаха ръце.

— А, моля те, без мене. Аз и така съм си добре. Ал може и да приеме ново ферари, но аз предпочитам всичко, което си предвидила за нас, да го използваш за нещо по-полезно.

— Започвам да разбирам думите на Лорън, казани за теб — отбеляза учудена Сали.

— О, и какви са те?

— Че си много честен човек.

— В моменти като този се ненавиждам.

Пит занесе багажите им до лимузината, която ги чакаше, за да ги откара до близкото служебно летище, където беше самолетът на Сали.

Сали пристъпи към Пит, прегърна го и го целуна по бузата.

— Довиждане, Дърк Пит. За мен беше чест, че се запознахме.

— Довиждане, Сали. Надявам се да намериш въпросния човек да те чака.

Кели го целуна направо по устата.

— Кога ще те видя пак?

— Не много скоро. Адмирал Сандекър смята да ме държи натоварен с работа дълго време, за да не правя разни пакости.

Той помахаше след лимузината, докато тя не се скри зад завоя на път към летището. После бавно затвори вратата на хангара, качи се в апартамента си и се върна обратно в леглото.

Когато Лорън отиде при Пит, за да прекара с него почивните дни, го завари наведен под капака на двигателя на зеления пакард от 1938 година. Тя имаше уморен вид след поредния дълъг ден на изслушванията по повод скандала със Зейл. Иначе изглеждаше изумителна в деловия си черен костюм, който стоеше излят по тялото ѝ.

— Здравей, големецо. Какво човъркаш?

— Тия стари карбуратори са били направени да използват оловен бензин. А новите разновидности на безоловен бензин съдържат всякакъв вид странни химикали, които разяждат чарковете вътре. Затова всеки път, когато карам стара кола, трябва да преглеждам внимателно карбуратора дали не е клеясал.

— Какво искаш за вечеря?

— Не искаш ли да хапнем навън?

— Медиите са пощурели заради скандала. Аз все още съм им лесна плячка. Фризьорката ми ме докара тук с камионетката на мъжа ѝ, като аз бях седнала на пода.

— Щастливка си ти, че си толкова популярна.

Лорън направи кисела физиономия.

— Какво ще кажеш да си направим спагети със спанак и шунка?

— Страхотно!

След един час, когато вечерята беше готова, тя го извика отгоре. Пит се изми и влезе в кухнята. Лорън беше само по сакото на смокинга му, който му бе подарила за Коледа и който той нито веднъж не бе обличал с възражението, че с него щял да прилича на псевдожиголо. Пит надникна в тенджерата с врящи спагети.

— Мирише много хубаво за обикновени спагети.

— Има защо. Налях половин бутилка „Шардоне“ вътре.

— Значи не са ни нужни коктейли за аперитив.

Двамата изядоха с апетит обикновената вечеря, като междуременно си подмятаха сарказми и леки закачки. Това беше обичайно поведение на двама души с еднакво чувство за хумор и интелект. Пит и Лорън опровергаваха максимата, че противоположностите се привличат. Те си приличаха по това, че харесваха и не харесваха едни и същи неща.

— Към края ли са твоите изслушвания? — попита я Пит.

— Вторник е последният ден. Оттам нататък правосъдното министерство поема щафетата. Аз си свърших своята работа.

— Ти извади късмет, че Сали почука на вратата ти.

Лорън кимна и вдигна чашата си с шардоне.

— Ако не беше тя, сега Зейл щеше да продължава да ходи по земята и да осакатява и убива. Самоубийството му разреши много от проблемите.

— Какво смята да предприеме правосъдното министерство за неговите престъпни приятели?

— Членовете на картела „Цербер“ ще бъдат подведени под отговорност. Всеки агент в Министерството на правосъдието работи извънредно, за да заведе дела срещу хилядите бюрократи и избрани политици, за които има сведения, че са взимали подкупи. Последствията от този скандал ще се чувстват дълго време.

— Да се надяваме, че той ще обезсърчи другите да не стигат до такива крайности за пари.

— Огромна оперативна група е изпратена да проследи доставените от Хирам Йегър данни за офшорни инвестиции и банкови

сметки на виновниците.

Пит се загледа във виното, което въртеше на дъното на чашата си.

— Добре, а с нас какво ще стане оттук нататък?

Тя докосна ръката му с върховете на пръстите си.

— Продължаваме както преди.

— Ти — в Конгреса, а аз — под водата — уточни той бавно.

Виолетовите ѝ очи се смекчиха.

— Мисля, че не сме имали нещо друго предвид.

— Значи край на илюзиите да стана дядо.

Тя отдръпна ръката си.

— Не е лесно да се състезава човек с призрак.

— Самър ли? — Пит произнесе името ѝ така, сякаш виждаше нещо в далечината.

— Ти още не си я забравил.

— Мисля, че го направих... веднъж.

— Мейв...

— Когато Самър изчезна под водата и Мейв умря в ръцете ми, това остави празнина в сърцето ми. — Пит тръсна глава, за да се отърси от спомена, както кучето изтръсква водата от козината си. — Прекалено съм сантиментален — каза той, заобиколи масата и я целуна по устните. — Имам такава прекрасна, чудесна жена, а не я оценявам достатъчно.

В този момент звънецът на входната врата звънна. Пит повдигна учудено вежди и отиде да погледне на монитора на камерата за наблюдение, монтирана незабележимо отвън. Образите на младеж и девойка изпълваха екрана. Те стояха пред вратата с багажи до краката им.

— Май идват за дълго време — подметна язвително Лорън.

— Интересно, кои ли може да са те?

Лорън хвана Пит за ръката и му попречи да натисне бутона за говорната връзка.

— Оставих си чантата върху багажника на пакарда. Тъкмо ще сляза долу и ще ги разкарам.

— Питам се какво ли биха си помислили, като те видят облечена така — и той посочи с пръст сакото от смокинга, който едва прикриваше тялото ѝ.

— Само ще надникна от вратата.

Пит се отпусна на стола и довърши спагетите си. Отпиваше последната си глътка вино, когато по интеркома се разнесе гласът на Лорън.

— Дърк, налага се да слезеш тук.

Направи му впечатление особената нотка, прозвучала в гласа ѝ; като че ли тя не се решаваше да каже нещо повече. Той се спусна по витата стълба и покрай колекцията си от коли стигна до входната врата на хангара. Лорън стоеше зад откренатата врата и приказваше с младата двойка.

Двамата изглеждаха на по двацет и две-три години. Младежът се набиваше в очи. Имаше черна къдрава коса и беше по-висок от Пит с цели два и половина сантиметра. В телосложение и тегло двамата много си приличаха. Очите му също бяха хипнотично матовозелени. Пит отмести поглед към Лорън, която стоеше и гледаше като омагьосана младата двойка, а после се вгледа в лицето на младежа и се напрегна. Изпита чувството, че гледа във вълшебно огледало, което отразява него с двацет и пет години по-млад.

После се насили да прехвърли вниманието си към момичето и през тялото му премина някаква странна тръпка, ударите на сърцето му се ускориха. Тя беше много красива, висока, с дълга, пламтяща червена коса. Гледаше Пит с перленосиви очи. Спомени нахлуха в съзнанието му и той трябваше да се хване за вратата, за да не се подкосят коленете му.

— Господин Пит — заговори младежът с дълбок глас. Това прозвуча по-скоро като твърдение, отколкото като въпрос.

— Аз съм.

Лорън потрепери, когато младият човек разтегна устни в същата усмивка, която толкова често бе виждала по устните на Пит.

— Сестра ми и аз чакахме дълго време, за да се срещнем с вас. По-точно — цели двацет и три години.

— И сега, като ме срещнахте, с какво мога да съм ви полезен? — попита Пит така, сякаш отговорът щеше да го уплаши.

— Мама беше права. Ние наистина много си приличаме.

— Майка ви?

— Името ѝ е Самър Моран. Дядо ни беше Фредерик Моран.

Пит изпита чувството, че менгеме стисна сърцето му. Той едва изрече:

— Тя и баща ѝ загинаха при подводно земетресение край Хаваите преди много години.

Младежът поклати глава.

— Мама се спасила, но със сериозни увреждания. Краката и гърбът ѝ били смазани, а лицето ѝ — обезформено. Тя не проходи повече и беше прикована на легло до края на живота си.

— Не, не мога, не вярвам. — Думите му излязоха като през завеса. — Аз я загубих в морето, когато тя се гмурна отново под водата, за да търси баща си.

— Повярвайте ми, господине — намеси се девойката, — това е самата истина. Тя се наранила лошо от подводно скално срутване, но била спасена от хора на дядо, които я извели на повърхността, където скоро всички били качени в рибарска лодка от острова. Мама била закарана веднага в болница в Хонолулу, където близо месец животът ѝ висял на косъм. През повечето време била в безсъзнание и не могла да каже на лекарите и сестрите коя е. Най-накрая, след повече от година, когато се възстановила дотолкова, че да бъде изписана, тя се върнала при семейството си на остров Канай, където живя до смъртта си. За щастие дядо ѝ оставил значително наследство и тя можа да си позволи персонал от жени за водене на домакинството и медицински сестри, които се грижеха чудесно за нея.

— Били ли сте вече родени, преди тя да пострада? — попита Лорън, загръщайки се плътно със сакото от смокинга.

Момичето поклати глава.

— Тя ни родила в болницата след девет месеца без една седмица.

— Значи сте близнаци? — ахна Лорън, удивена от разликата във външния вид между двамата.

Младата жена се усмихна.

— Да, но не еднояйчни. Не е необичайно за близнаци като нас да не си приличат. Брат ми прилича повече на баща ми, а аз — на майка ми.

— Тя никога ли не се опита да се свърже с мене? — попита с болка в душата Пит.

— Беше сигурна, че ако бяхте узнали, щяхте веднага да идете при нея. А тя не искаше да видите натрошеното ѝ тяло и

обезобразеното ѝ лице. Искаше да я запомните такава, каквато е била преди.

Дълбока вина и огромен смут изпълни Пит.

— Боже, ако бях знаел! — Спомените за Хаваите нахлуха в него с пълна сила. Самър беше поразително прелестна жена и все още се явяваше в сънищата му.

— Вината не е твоя — каза Лорън и стисна ръката му. — Тя е чувствала, че има основателна причина да пази тайната.

— Ако е все още жива, къде е сега? — попита Пит. — Искам да знам.

— Мама почина миналия месец — отговори младият мъж. — Здравето ѝ беше силно разклатено към края на дните ѝ. Погребана е на един хълм с изглед към океана. Тя си наложи да живее, докато сестра ми и аз завършим образованието си. Едва тогава ни разказа за вас. Последното ѝ желание беше да ви открием.

— И защо чак тогава? — попита Пит, сякаш беше сигурен в отговора.

— Кръстена съм на нея — каза момичето. — Аз също се казвам Самър.

Младежът се усмихна.

— А на мен дала името на баща ми. Аз също се казвам Дърк Пит.

Разкритието, че Самър, с увредено тяло, го е дарила със син и дъщеря, а после ги е отгледала, без той да знае през всичките тези години, разкъса сърцето му. Той се почувства разбит и ликуващ в същото време.

Накрая Пит се съвзе и пристъпи напред. Обгърна раменете на двамата и ги прегърна.

— Трябва да ми простите. Да открия, че съм имал две толкова прекрасни деца, ми идва като гръм от небето.

— Нямах представа колко сме щастливи, че най-накрая те намерихме, татко — каза Самър с треперещ глас, на път да се разплаче.

От очите на всички потекоха сълзи. Двете деца заплакаха открито. Лорън зарови лице в ръцете си. Очите на Пит бяха като преливащи кладенци.

Той хвана момчето и момичето за ръце и ги издърпа навътре в хангара. После отстъпи назад и се усмихна широко.

— Предпочитам да ми казвате „тате“. Тук не се придържаме към никакви формалности, особено след като сте вече в дома ми.

— Нима нямаш нищо против да се настаним тук? — попита невинно Самър.

— Все едно да ме питате има ли кубе сградата на Конгреса. — Той им помогна за багажите и ги поведе навътре. Посочи им големия вагон „Пулман“ с надпис от позлатени букви: МАНХАТЪН ЛИМИТИД. — Изберете си някое от четирите разкошни купета. Щом се настаните, качете се горе в апартамента ми. Предстои ни много неща да си кажем.

— Къде сте учили? — попита ги Лорън.

— Самър получи магистърска степен в Института по океанография „Скрипс“, а моята е по морско инженерство от колежа „Ню Йорк маритайм“.

— Предполагам, че майка ви е имала нещо общо с образованието ви — каза Пит.

— Да — отговори Самър. — Тя ни въодушеви да се насочим към морските науки.

— Мъдра жена се е оказала майка ви. — На Пит му стана напълно ясно, че Самър е подготвила децата си за среща с баща им някой ден.

Младите хора се спряха и загледаха с възхищение колекцията от класически коли и самолета в хангара му.

— Те всички ли са твои? — попита Самър.

— Засега, да — засмя се Пит. — Но мисля, че спокойно мога да кажа, че един ден ще принадлежат на вас двамата.

Дърк се загледа прехласнат по голяма кола в оранжево и кафяво.

— Това „Дюзенберг“ ли е? — попита той тихо.

— Привличат ли те старите коли?

— От малък имам слабост към тях. Първата ми кола беше форд кабриолет от 1940 година.

— Няма на кого да се е метнал — подхвърли Лорън, бършейки сълзите си.

Сега Пит беше дълбоко разчувстван от новооткритото си потомство.

— А карал ли си дюзенберг?

— О, не, никога.

Пит обгърна раменете на сина си и каза гордо:
— Ще я караш, момчето ми, ще я караш.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.